

1. Evanghelia veșnică

Solia Evangheliei

Când umilii păstori de pe câmpiile Betleemului au fost impresionați de strălucirea slavei Domnului care îi înconjurase în timp ce își priveau turmele în timpul nopții, temerile lor au fost liniștite de glasul îngerilor Domnului care au spus: „Nu vă temeți, căci, iată, vă aduc vești bune, care vor fi o mare bucurie pentru tot poporul. Căci astăzi vi s-a născut, în cetatea lui David, un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” Luca 2:10, 11.

Cuvintele „vești bune” provin dintr-un singur cuvânt grecesc tradus în alte părți prin „Evanghelie”, așa că putem citi, pe bună dreptate, solia îngerului astfel: „Iată, vă aduc Evanghelia marii bucurii, care va fi pentru tot poporul”. Prin urmare, în acel anunț al îngerilor către păstori învățăm câteva lucruri importante.

1. Evanghelia este o solie care aduce bucurie. „Împărăția lui Dumnezeu este... neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Hristos este uns cu „untdelemnul bucuriei”, iar El dă „untdelemnul bucuriei în locul întristării”.

2. Este o solie a mântuirii din păcat. Căci înainte de acest moment, același înger a prezis lui Iosif nașterea acestui copil și a spus: „Îi vei pune numele Isus, căci El va mântui pe poporul Său din păcatele lui.” Matei 1:21.

3. Este ceva ce are în vedere pe toți – „care va fi pentru tot poporul”. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca *oricine crede* în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16.

Aceasta este o asigurare suficientă pentru toți, dar ca să accentueze faptul că cei săraci au drepturi egale în Evanghelie cu cei bogați, primul anunț al nașterii lui Hristos a fost dat oamenilor cu cele mai umile ocupații ale vieții. Veștile pline de bucurie nu au fost spuse prima dată marilor preoți și scribilor, nici nobililor, ci păstorilor. De aceea, Evanghelia nu este dincolo de înțelegerea celor needucați. Hristos Însuși a fost născut și a crescut într-o sărăcie adâncă, El a predicat Evanghelia celor săraci, iar „oamenii obișnuiți L-au auzit cu bucurie”. Marcu 12:37. Dacă Evanghelia a fost prezentată astfel oamenilor obișnuiți, care formează majoritatea întregii lumi, nu există îndoială că ea este o solie mondială.

„Dorința tuturor națiunilor”

Dar, cu toate că Evanghelia este în primul rând pentru săraci, ea nu reprezintă ceva mediocru și rușinos. Hristos a devenit sărac pentru ca noi să devenim bogați. Marele apostol care a fost ales să dea solia regilor și marilor bărbați ai pământului, a spus în legătură cu speranța sa de a vizita marea capitală a lumii: „Mie nu îmi este rușine de Evanghelia lui Hristos, căci ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care va crede.” Romani 1:16. Singurul lucru căutat de oameni este puterea. Unii o caută prin intermediul bogăției, alții prin intermediul politicii, alții prin învățătură, alții în diferite alte moduri, dar indiferent de acțiunea în care se angajează oamenii, obiectivul este același – vreun tip de putere. Există în inima fiecăruia om o neliniște, o dorință nesatisfăcută, pusă acolo de către Dumnezeu Însuși. Ambiția nesăbuită care conduce pe unii să calce în picioare pe semenii lor, lupta neîncetată pentru bogăție și cercul nesăbuit al plăcerilor în care cad mulți, toate sunt străduințe zadarnice pentru a satisface această dorință arzătoare.

Dumnezeu nu a pus în inima omenească o dorință pentru vreunul din aceste lucruri, ci căutarea lor este o pervertire a acelei dorințe pe care El a sădit-o în sufletul omului. El dorește ca omul să aibă puterea Sa, dar nici unul dintre lucrurile pe care le caută oamenii în mod obișnuit nu oferă puterea lui Dumnezeu. În consecință, nici unul din aceste lucruri nu satisface omul. Oamenii pun o limită a cantității de bogăție pe care o vor acumula, deoarece cred că atunci când acea limită va fi atinsă, vor fi satisfăcuți; dar când limita fixată a fost atinsă, sunt la fel de nesatisfăcuți ca oricând; de aceea, continuă să caute satisfacție acumulând bogăție, fără să realizeze că dorința inimii nu poate fi împlinită în acest fel.

Cel care a sădit dorința este singurul capabil să o îplinească. Dumnezeu este arătat în Hristos, iar Hristos este într-adevăr „dorința tuturor națiunilor” (Hagai 2:7), cu toate că sunt atât de puțini cei care cred că doar în El există odihnă perfectă și satisfacție. Fiecăruia muritor nesatisfăcut i se face invitația: „Gustați și vedeți că Domnul este bun; binecuvântat este omul care se încrede în El. Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui, căci nu există nici o lipsă pentru cei ce se tem de ei.” Psalmul 34:8, 9. „Cât de prețioasă este bunătatea Ta iubitoare, Dumnezeule! Fiii oamenilor se refugiază la umbra aripilor Tale. Ei vor fi satisfăcuți din abundență cu bogăția casei Tale, iar Tu îi vei face să bea din râul plăcerilor Tale.” Psalmul 36:7, 8, R.V.

Ceea ce oamenii vor în această lume este puterea și tocmai puterea este ceea ce Domnul vrea ca ei să aibă. Dar puterea pe care o caută ei i-ar ruina, pe când puterea pe care El dorește ca ei să o aibă este puterea care îi va salva. Evanghelia aduce tuturor oamenilor această putere și ea nu reprezintă nimic mai puțin decât puterea lui Dumnezeu. Ea este pentru toți, dacă o vor accepta. Să studiem pentru un timp natura acestei puteri, deoarece atunci când am descoperit-o, vom avea înaintea noastră întreaga Evanghelie.

Puterea Evangheliei

În viziunea pe care discipolul cel iubit a avut-o despre timpul chiar de dinaintea venirii Domnului, solia Evangheliei care pregătește oamenii pentru acest eveniment este astfel descrisă:

„Și am văzut un alt înger care zbura în mijlocul cerului, având de predicat Evanghelia veșnică celor care locuiesc pe pământ, fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor, spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecății Lui și închinați-vă Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:6, 7.

Aici ni se prezintă clar faptul că predicarea Evangheliei constă în predicarea lui Dumnezeu drept Creator al tuturor lucrurilor și chemarea oamenilor de a I se închina ca atare. Aceasta corespunde cu ceea ce am citit din epistola către romani, că Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire”. Ceea ce este puterea lui Dumnezeu învățăm puțin mai înainte, unde apostolul, vorbind despre păgâni, spune:

„Ceea ce poate fi cunoscut despre Dumnezeu se manifestă în ei, căci Dumnezeu le-a arătat. Căci lucrurile Lui invizibile sunt clar văzute de la crearea lumii, fiind înțelese prin lucrurile făcute, puterea Lui veșnică și divinitatea Sa.” Romani 1:19, 20. Adică, de la crearea lumii încoace, oamenii au putut vedea puterea lui Dumnezeu, dacă și-ar folosi simțurile, căci este ușor de priceput în lucrurile pe care le-a făcut. Creația arată puterea lui Dumnezeu. Astfel, puterea lui Dumnezeu este putere creatoare. Și de vreme ce Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, înseamnă că Evanghelia este manifestarea puterii creatoare de a mântui oamenii din păcat.

Dar am învățat că Evanghelia reprezintă vestea bună a mântuirii prin Hristos. Evanghelia constă în predicarea lui Hristos și El răstignit. Apostolul spune: „Căci Hristos nu m-a trimis să botez, ci să predic Evanghelia, nu cu înțelepciunea cuvintelor, pentru ca nu cumva predicarea crucii lui Hristos să fie făcută fără efect. Căci predicarea crucii este nebulie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, ea este puterea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 1:17, 18.

Mai departe: „Noi predicăm pe Hristos răstignit, care pentru iudei este o piatră de poticnire, pentru greci - o nebulie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, Hristos este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 1:23, 24. Și de aceea a spus apostolul: „Eu, fraților, când am venit la voi, nu am venit cu elocvența vorbirii sau a înțelepciunii, dându-vă mărturia lui Dumnezeu. Căci nu am avut de gând să știu altceva între voi decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” 1 Corinteni 2:1, 2.

Predicarea lui Hristos și El răstignit înseamnă predicarea puterii lui Dumnezeu și de aceea înseamnă predicarea Evangheliei, căci Evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Iar acest lucru este în armonie cu gândul că predicarea Evangheliei înseamnă prezentarea lui Dumnezeu drept Creator, căci puterea lui Dumnezeu este putere creatoare, iar Hristos este Cel prin care toate lucrurile au fost create. Nimeni nu Îl poate predica pe Hristos fără să Îl predice ca fiind Creator. Toți trebuie să Îl onoreze pe Fiul așa cum Îl onorează pe Tatăl. Orice predicare ce eșuează în a face proeminent faptul că Isus Hristos este Creatorul tuturor lucrurilor nu este predicarea Evangheliei.

Creație și răscumpărare

„La început era Cuvântul; și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El... Și Cuvântul a fost făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr.” Ioan 1:1-14. „Prin El au fost create toate lucrurile care sunt în cer și pe pământ, vizibile și invizibile, fie că sunt tronuri, domnii, stăpâniri sau puteri; toate lucrurile au fost create prin El și pentru El; El este înainte de toate lucrurile și prin El consistă toate lucrurile.” Coloseni 1:16, 17.

Să acordăm mai multă atenție ultimului text și să vedem cum creația și răscumpărarea se întâlnesc în Hristos. În versetele treisprezece și paisprezece citim că Dumnezeu „ne-a eliberat de puterea întunericului și ne-a transferat în împărăția dragului Său Fi, în care avem răscumpărarea prin sângele Lui, chiar iertarea păcatelor.” Și apoi, după ce menționează în treacăt cine este Hristos, apostolul ne spune cum anume avem răscumpărarea prin sângele Său. Acesta este motivul: „Căci prin El au fost create toate lucrurile” etc.

Versiunea Revizuită și de asemenea alte versiuni, oferă o traducere mai literală: „Căci *în El* au fost create toate lucrurile... și *El* este înainte de toate lucrurile și *în El* consistă toate lucrurile.”

Astfel, predicarea Evangheliei veșnice este predicarea lui Hristos, puterea creatoare a lui Dumnezeu, singura prin care mântuirea poate veni. Puterea prin care Hristos mântuiește oamenii din păcat este puterea prin care a creat toate lumile. Avem răscumpărarea prin sângele Său; predicarea crucii este predicarea puterii lui Dumnezeu; iar puterea lui Dumnezeu este puterea care creează; de aceea crucea lui Hristos are în ea putere creatoare. Cu siguranță, este putere suficientă pentru toți. Nu e de mirare că apostolul a exclamat: „Să mă ferească Dumnezeu să mă laud cu altceva în afară de crucea Domnului nostru Isus Hristos.” Galateni 6:14.

Taina lui Dumnezeu

Pentru unii este posibil să fie un gând nou acela conform căruia creația și răscumpărarea reprezintă aceeași putere; pentru fiecare este și întotdeauna trebuie să fie o taină. Evanghelia însăși este o taină. Apostolul Pavel dorea rugăciunile fraților pentru ca elocvența să-i fie dată, „pentru a face cunoscută taina Evangheliei”. Efeseni 6:19. În altă parte el spune că a fost făcut un slujitor al Evangheliei după darul harului lui Dumnezeu, dat lui prin lucrarea eficientă a puterii Lui, pentru ca „să predice printre neamuri bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și ca să-i facă pe toți să vadă care este părtașia tainei care a fost ascunsă de la începutul lumii în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Hristos”. Efeseni 3:8, 9. Aici vedem din nou că taina Evangheliei este taina creației.

Taina a fost descoperită apostolului prin revelație. Cum a fost descoperită lui învățăm din epistola către Galateni, unde spune: „Dar vă mărturisesc, fraților, că Evanghelia pe care am predicat-o nu este de la vreun om. Pentru că nici nu am primit-o, nici nu am învățat-o de la om, ci prin revelația lui Isus Hristos.” Apoi, el face lucrurile și mai precise, spunând: „Dar când I-a plăcut lui Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pânțele mamei mele și m-a chemat prin harul Său, să Îl descopere pe Fiul Său în mine, ca să Îl predic printre păgâni, nu am discutat numai decât cu carnea sau sângele”. Galateni 1:11, 12, 15, 16.

Să rezumăm ultimele puncte. 1. Evanghelia este o taină. 2. Este o taină care se face cunoscută prin revelația lui Isus Hristos. 3. Nu doar că Isus Hristos i-a revelat-o, ci el a fost făcut să cunoască taina prin revelația lui Isus Hristos în el. Mai întâi Pavel a trebuit să cunoască Evanghelia pentru a putea să o predice altora; și singurul fel în care putea să o cunoască era acela de a-L avea pe Hristos descoperit în El. Prin urmare, concluzia este că Evanghelia înseamnă descoperirea lui Isus Hristos în oameni.

Această concluzie este clar prezentată de către apostol în alt loc, în care spune că a fost făcut un slujitor „după hotărârea lui Dumnezeu care mi-a fost dată mie pentru voi, ca să împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu, chiar taina care a fost ascunsă timp de veacuri și de generații, dar care acum este arătată sfinților Lui, cărora Dumnezeu le-a făcut cunoscut care sunt bogățiile slavei acestei taine printre neamuri, care este Hristos în voi speranța slavei”. Coloseni 1:25-27.

Astfel suntem pe deplin asigurați că Evanghelia înseamnă manifestarea lui Hristos în oameni. Sau, mai degrabă, Evanghelia este Hristos în oameni, iar predicarea ei înseamnă arătarea posibilității locuirii lui Hristos în oameni. Acest lucru este în conformitate cu afirmația îngerului, că vor pune lui Isus numele Emanuel, „care tâlmăcit înseamnă ‚Dumnezeu cu noi’” (Matei 1:23) și de asemenea cu afirmația apostolului că taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în trup. Când îngerii au făcut cunoscut păstorilor nașterea lui Isus, s-a anunțat că Dumnezeu a venit la om în trup; și când s-a spus că aceste vești bune vor fi pentru tot poporul, s-a descoperit că taina locuirii lui Dumnezeu în trup omenesc urma să fie arătată tuturor oamenilor și repetată în toți cei care Îl vor crede.

Acum să rezumăm tot ce am învățat până acum.

1. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Mântuirea este doar prin puterea lui Dumnezeu și oriunde se găsește puterea lui Dumnezeu, există mântuire.

2. Hristos este puterea lui Dumnezeu.

3. Dar mântuirea lui Hristos vine prin cruce, de aceea crucea lui Hristos este puterea lui Dumnezeu.

4. Astfel, predicarea lui Hristos și El răstignit înseamnă predicarea Evangheliei.

5. Puterea lui Dumnezeu este puterea care creează toate lucrurile. De aceea, predicarea lui Hristos și El răstignit, ca putere a lui Dumnezeu, înseamnă predicarea puterii creatoare a lui Dumnezeu folosită pentru mântuirea oamenilor.

6. Aceasta este așa pentru că Hristos este Creatorul tuturor lucrurilor.

7. Nu doar atât, ci *în El* au fost create toate lucrurile. El este Cel întâi născut din toată creația; când El a fost născut, „în zilele veșniciei”, toate lucrurile au fost realmente create, deoarece toată creația este în El.

Substanța întregii creații și puterea prin care toate lucrurile urmau să apară erau în Hristos. Aceasta este doar o afirmație a tainei pe care doar mintea lui Dumnezeu o poate cuprinde.

8. Taina Evangheliei este Dumnezeu manifestat în trup omenesc. Hristos pe pământ este „Dumnezeu cu noi”. Astfel, Hristos locuind în inimile oamenilor prin credință înseamnă toată plinătatea lui Dumnezeu în ei.

9. Iar aceasta nu înseamnă nimic mai puțin decât puterea creatoare a lui Dumnezeu lucrând în oameni prin Hristos Isus, pentru mântuirea lor. „Dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație.” 2 Corinteni 5:17. „Noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru fapte bune.” Efeseni 2:10.

Toate acestea sunt indicate de către apostol când spune că a predica bogățiile nepătrunse ale lui Hristos înseamnă a-i face pe toți să vadă „care este părtașia tainei, care de la începutul lumii a fost ascunsă în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Hristos.”

Un rezumat

În următoarea porțiune din Scriptură avem detaliile acestei taine foarte bine rezumate:

„Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos, în conformitate cu alegerea noastră în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste, predestinându-ne pentru adopție prin Isus Hristos pentru El, după buna plăcere a voii Lui, spre lauda slavei harului Său, în care ne-a acceptat în Preaiubitul Său. În care avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea păcatelor, în conformitate cu bogățiile harului Său, care abundă către noi în toată înțelepciunea și priceperea, făcându-ne cunoscută taina voii Sale, în conformitate cu buna plăcere pe care Și-a propus-o în El Însuși, ca din voia Sa, la împlinirea timpului, El să poată strânge într-unul toate lucrurile în Hristos¹, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ; în El, în care noi am obținut o moștenire, fiind mai dinainte hotărâți, după scopul Celui care lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda slavei Lui, noi, care am crezut întâi în Hristos; în care și voi ați crezut după ce ați auzit Cuvântul Adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care de asemenea după ce ați crezut ați fost sigilați cu Spiritul Sfânt făgăduit, care este garanția moștenirii noastre până la răscumpărarea stăpânirii câștigate, spre lauda slavei Lui. De aceea, eu nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, menționându-vă în rugăciunile mele, pentru ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea Spiritul înțelepciunii și revelației în cunoașterea Lui, luminându-vă ochii înțelegerii pentru ca să puteți cunoaște speranța chemării Lui și bogățiile moștenirii Lui în sfinți și care este măreția nespusă a puterii Lui față de noi care credem, în conformitate cu lucrarea puterii Sale tari pe care a lucrat-o în Hristos când L-a înviat din moarte și L-a pus la dreapta Sa în locurile cerești.” Efeseni 1:3-20.

Acum vom observa diferitele puncte ale acestei afirmații.

1. În Hristos ni s-au dat toate binecuvântările. „El, care nu a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El pe gratis toate lucrurile?”. Romani 8:32.

2. Darul tuturor lucrurilor în Hristos este în conformitate cu faptul că El ne-a ales înainte de întemeierea lumii pentru ca în El să obținem sfințenia. „Căci Dumnezeu nu ne-a numit spre mânia, ci ca să obținem mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos.” 1 Tesaloniceni 5:9.

3. În acea alegere, destinul determinat pentru noi este acela de a fi fii.

4. Prin urmare, El ne-a acceptat în Preaiubitul Său.

5. În Preaiubitul avem răscumpărarea prin sângele Lui.

6. Toate acestea înseamnă arătarea față de noi a tainei, și anume, că la împlinirea vremii El va strânge într-o singură casă toate lucrurile în Isus Hristos, atât cele din cer, cât și cele de pe pământ.

7. Acesta fiind scopul exact al lui Dumnezeu, înseamnă că în Hristos am obținut deja o moștenire, căci Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze scopul voii Sale.

8. Toți cei care cred în Hristos sunt sigilați cu Spiritul Sfânt, care este numit Spiritul Sfânt al făgăduinței, deoarece este siguranța acestei moșteniri promise.

9. Acest sigiliu al Spiritului Sfânt este garanția moștenirii noastre până la răscumpărarea stăpânirii câștigate. „Nu întristați Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care sunteți sigilați pentru ziua răscumpărării.” Efeseni 4:30.

10. Cei care au Spiritul ca sigiliu, cunosc care sunt bogățiile slavei moștenirii, adică, slava moștenirii viitoare devine a lor acum, prin Spiritul.

¹ Unele versiuni, ca cele scandinave de exemplu, traduc: „ca să stabilească o casă” sau „cu privire la o casă” la împlinirea vremii. Aceasta este justificată de greacă și este mult mai clară, când luăm în considerare mențiunea următoare despre casa lui Dumnezeu.

Vedem că Evanghelia presupune o moștenire; de fapt, taina Evangheliei este chiar stăpânirea moștenirii, deoarece în El am obținut o moștenire. Acum să vedem cum este prezentat acest lucru în Romani 8. Nu vom cita tot pasajul, ci doar îl vom rezuma.

Cei care au Spiritul Sfânt al făgăduinței sunt fiii lui Dumnezeu: „căci toți cei ce sunt călăuziți de Spiritul lui Dumnezeu, sunt fiii lui Dumnezeu”. Dar, dacă suntem copii, suntem în mod necesar moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu deoarece suntem copii de Dumnezeu. Și dacă suntem moștenitori ai lui Dumnezeu, suntem comoștenitori cu Isus Hristos. Singurul lucru mai presus de toate pe care Hristos dorește să-l știm este că Tatăl ne-a iubit pe noi așa cum L-a iubit pe El.

Dar ce moștenim împreună cu Hristos? – Oh, toată creația, pentru că Tatăl L-a făcut pe El „moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1:2) și a spus că „cel care va birui va moșteni toate lucrurile”. Apocalipsa 21:7. Iar acest lucru este arătat de ceea ce urmează în Romani 8. Acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar slava fiilor lui Dumnezeu nu a apărut încă. Hristos era Fiul lui Dumnezeu, totuși nu a fost recunoscut de către lume; „de aceea lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe El”. 1 Ioan 3:1. Având Spiritul noi suntem în posesia „bogățiilor slavei moștenirii”, iar acea slavă va fi revelată în noi la timpul convenit, într-o măsură care depășește cu mult suferințele prezente.

„Căci așteptarea creației este pentru descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Căci creația a fost supusă deșertăciunii, nu din voia ei, ci datorită Celui care a supus totul în speranța că și creația însăși va fi eliberată din robia stricăciunii spre libertatea slavei fiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația geme și suferă împreună până acum. Și nu doar atât, ci și noi, care avem primele roade ale Spiritului, chiar și noi gemem, așteptând adopția noastră, răscumpărarea trupului nostru.” Romani 8:19-23.

Prin creație, omul a fost un fiu al lui Dumnezeu, dar prin păcat a devenit un copil al mâniei, un copil al lui Satan, de la care el cere supunere. Dar prin harul lui Dumnezeu în Hristos, cei care cred sunt făcuți fii ai lui Dumnezeu și primesc Spiritul Sfânt. Astfel, ei sunt sigilați până la răscumpărarea stăpânirii câștigate, adică, întreaga creație, care așteaptă răscumpărarea ei când slava va fi descoperită în fiii lui Dumnezeu.

În următorul articol vom continua studiul Evangheliei, în special luând în considerare ceea ce implică „stăpânirea câștigată”.

- *The Present Truth*, 7 mai 1896

2. Prima stăpânire

Stăpânirea câștigată

Răscumpărarea înseamnă a cumpăra înapoi. Și ce trebuie cumpărat înapoi? Evident, ceea ce a fost pierdut; căci aceasta a venit Domnul să mântuiască. Și ce a fost pierdut? Omul, pentru un singur lucru; „căci așa vorbește Domnul: v-ați vândut pe nimic și veți fi răscumpărați fără bani.” Isaia 52:3. Ce altceva a mai fost pierdut? În mod necesar, tot ce a avut omul. Și ce-a fost aceasta?

„Dumnezeu a spus: ‚Să facem om după imaginea noastră, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste târâtoare, peste tot pământul și peste tot ce se târâște pe pământ.’ Astfel, Dumnezeu a creat omul după imaginea Sa, după imaginea lui Dumnezeu l-a creat, parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a spus: ‚Creșteți și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l, stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ.’” Geneza 1:26-28.

Psalmistul spune despre om: „L-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii, l-ai încununat cu slavă și onoare. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor Tale, ai pus toate lucrurile sub picioarele lui, toate oile și boii, da, fiarele câmpului, păsările văzduhului, peștii mării și tot ce trece pe cărarea mărilor.” Psalmul 8:5-8.

Aceasta a fost stăpânirea originală a omului, dar ea nu a fost reținută. În epistola către Evrei avem aceste cuvinte ale psalmistului citate în pasajul următor:

„Căci nu îngerilor a supus El [Dumnezeu] lumea care va veni, despre care vorbim. Ci s-a mărturisit undeva: ‚Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să îl bagi în seamă? L-ai făcut cu puțin mai prejos [sau ‚pentru o scurtă vreme mai prejos’] decât îngerii; l-ai încununat cu slavă și onoare și l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale. Ai pus toate lucrurile sub picioarele lui.’ În faptul că a supus toate lucrurile lui, nu a rămas nimic nesupus lui. Dar Îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos [sau ‚pentru o scurtă vreme mai prejos’] decât îngerii, din pricina suferinței morții, încununat cu slavă și onoare, pentru ca prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare om.” Evrei 2:5-9, R.V.

Prin aceste cuvinte se deschide un tablou minunat. Dumnezeu a pus pământul și tot ce aparține de el sub conducerea omului. Dar nu așa stau lucrurile acum. „Nu vedem încă toate lucrurile puse sub el.” De ce nu? Pentru că omul a pierdut totul prin cădere. Dar vedem că Isus, care a fost făcut „puțin mai prejos decât îngerii”, adică a fost făcut om, a gustat moartea pentru fiecare, astfel încât toți cei care vor crede să fie restaurați față de moștenirea pierdută. Prin urmare, la fel de sigur cum Isus a murit și a înviat, la fel de sigur cum prin moartea și învierea Lui cei care cred în El sunt mântuiți, tot așa moștenirea pierdută va fi restaurată celor care sunt răscumpărați.

Acest lucru este arătat în primele cuvinte ale pasajului citat din cartea Evreilor: „Nu îngerilor a supus El lumea care va veni, despre care vorbim”. A supus El lumea care va veni omului? Da, pentru că atunci când pământul a fost creat, a pus în el supunere față de om, iar Hristos a luat starea căzută a omului cu scopul de a răscumpăra atât omul, cât și stăpânirea sa pierdută, căci a venit să mântuiască ce era pierdut; și de vreme ce în El am obținut o moștenire, este clar că în Hristos avem în supunere lumea care va veni, care nu înseamnă nimic mai puțin decât pământul reînnoit așa cum a fost înainte de cădere.

Acest lucru este arătat și prin cuvintele profetului Isaia: „Vor fi duși în confuzie cei care sunt făcători de idoli. Dar Israel va fi mântuit în Domnul cu o mântuire veșnică; nu veți fi dați de rușine, nici în confuzie fără sfârșit. Căci așa vorbește Domnul care a creat cerurile, Dumnezeul Însuși care a făcut pământul și l-a întocmit, Cel care l-a întemeiat, nu l-a creat în van, ci l-a întocmit ca să fie locuit: ‚Eu sunt Domnul și nu este nimeni altul. Nu am vorbit în secret, într-un loc întunecos al pământului; nu am spus seminței lui Iacov: ‚Căutați-Mă în zadar’; Eu, Domnul, rostesc neprihănirea, Eu spun ce este drept.” Isaia 45:16-19.

Domnul a făcut pământul ca să fie locuit și, de vreme ce lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale, este sigur că gândul Lui va fi dus la bun sfârșit. Dar, când a făcut pământul, marea și tot ce este în ele și omul peste pământ, „a văzut tot ce făcuse și iată că erau foarte bune”. Geneza 1:31. Atunci, de vreme ce planul lui Dumnezeu va fi dus la bun sfârșit, este evident că pământul va fi populat de oameni care vor fi foarte buni, iar acest lucru se va întâmpla atunci într-o condiție perfectă.

Când Dumnezeu a făcut pe om, „l-a încununat cu slavă și cu onoare” și i-a dat „stăpânire peste lucrările mâinilor Sale”. Prin urmare, el era rege și, așa cum coroana sa indică, împărăția lui era una de slavă. Prin păcat, el a pierdut împărăția și slava, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Romani 3:23. Atunci Isus a pășit în locul lui și, prin moartea pe care a gustat-o pentru fiecare om, a devenit „încununat cu slavă și cu onoare”. Este *omul Hristos Isus* (1 Timotei 2:5) Cel care a câștigat astfel înapoi stăpânirea pe care primul Adam a pierdut-o. A făcut acest lucru ca să aducă pe mulți fii la slavă. În El noi am

obținut o moștenire și de vreme ce este „omul Hristos Isus” care este acum „în prezența lui Dumnezeu pentru noi”, este clar că lumea care va veni, adică noul pământ – „prima stăpânire” – încă este partea omului.

Următoarele texte ne spun același lucru: „Hristos a fost o dată oferit pentru a purta păcatele multora; și pentru cei care Îl caută va apărea a doua oară, fără păcat, spre mântuire”. Evrei 9:28. Când a fost oferit, a purtat blestemul, pentru ca blestemul să fie îndepărtat. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut un blestem pentru noi; căci este scris: „Blestemat este oricine atârnă de un lemn.” Galateni 3:13. Dar când blestemul păcatului a venit asupra omului, a venit de asemenea și asupra pământului, căci Domnul a spus lui Adam: „Pentru că ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit să nu mănânci din el, blestemat este pământul de dragul tău; în durere să mănânci din el în toate zilele vieții tale, spini și măcăciuni să-ți dea.” Geneza 3:17, 18. Când Hristos a fost trădat în mâinile oamenilor păcătoși, „i-au pus o coroană de spini pe cap, o trestie în mâna dreaptă și au îngenuncheat înaintea Lui, i-au luat trestia și L-au bătut pe cap.” Astfel, când Hristos a purtat blestemul care a venit peste om, a purtat de asemenea și blestemul pământului. De aceea, când va veni să îi mântuiască pe cei care au acceptat sacrificiul Său, va veni de asemenea ca să reînnoiască și pământul.

Vremea restituirii

De aceea spunea apostolul Petru: „El va trimite pe Isus Hristos care v-a fost predicat vouă mai înainte, pe care cerul trebuie să Îl primească până la vremea restituirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți de când a început lumea.” Fapte 3:21. Și astfel avem cuvintele lui Hristos: „Când va veni Fiul omului în slava Sa împreună cu toți sfinții Săi îngeri, va sta pe tronul slavei Sale și înaintea Lui vor fi strânse toate națiunile, și El le va separa unele de altele, așa cum un păstor separă oile de capre; va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga. Atunci, Regele va spune celor de la dreapta Lui: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” Matei 25:31-34. Aceasta va fi desăvârșirea lucrării Evangheliei.

Acum, să ne întoarcem la cuvintele apostolului din primul capitol din Efeseni. Acolo am învățat că în Hristos am fost hotărâți mai dinainte spre adopție; și, după cum am învățat în altă parte, dacă suntem fii, suntem și moștenitori ai lui Dumnezeu și comoștenitori cu Isus Hristos. De aceea, în Hristos am obținut noi moștenirea, căci El a câștigat biruința și este așezat la dreapta Tatălui, așteptând timpul când vrăjmașii Săi vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale, iar toate lucrurile vor fi supuse din nou Lui. Aceasta este la fel de sigur ca biruința Sa. Ca o garanție a acestei moșteniri pe care o avem în El, ne-a dat Spiritul Sfânt. Este în natura moștenirii și de aceea face cunoscute bogățiile slavei moștenirii. Cu alte cuvinte, părtașia Spiritului face cunoscută părtașia tainei.

Spiritul este reprezentantul lui Hristos. De aceea, Spiritul locuind în om este Hristos în oameni speranța slavei. Iar Hristos în oameni înseamnă putere creatoare în oameni, făcându-i noi creaturi. Spiritul este dat „în conformitate cu bogățiile slavei Sale” și aceasta este măsura puterii prin care trebuie să fim întăriți. Astfel, bogățiile moștenirii, descoperite prin Spiritul, nu înseamnă nimic mai puțin decât puterea prin care Dumnezeu va crea toate lucrurile noi prin Isus Hristos, ca la început și prin care va crea omul din nou, astfel ca el să fie potrivit pentru acea moștenire glorioasă. Astfel că, atunci când Spiritul este dat în măsură deplină, cei cărora le este dat, gustă „Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile lumii care va veni”. Evrei 6:5.

Astfel, Evanghelia nu are de-a face numai cu viitorul. Este prezentă și personală. Este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea *oricui* care crede. Cât timp credem, avem puterea, iar acea putere este puterea prin care lumea care va veni va fi pregătită pentru noi, la fel cum a fost la început. De aceea, studiind făgăduința moștenirii, pur și simplu studiem puterea Evangheliei de a ne salva din această prezentă lume rea.

Cine sunt moștenitori?

„Și dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Galateni 3:29.

Ce moștenim dacă suntem sămânța lui Avraam? Evident, suntem moștenitori ai făgăduinței lui Avraam. Dar dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem moștenitori împreună cu El, căci cei ce sunt ai lui Hristos au Spiritul, iar cei ce au Spiritul sunt moștenitori ai lui Dumnezeu și comoștenitori cu Isus Hristos. Astfel, a fi comoștenitor cu Hristos înseamnă a fi un moștenitor al lui Avraam.

„Moștenitori după făgăduință.” Care făgăduință? Făgăduința lui Avraam, desigur. Și care a fost acea făgăduință? Citiți Romani 4:13 pentru un răspuns: „Căci făgăduința că va fi moștenitorul lumii, nu a fost dată lui Avraam sau seminței lui prin lege, ci prin neprihănirea prin credință.” Atunci, cei care sunt ai lui Hristos,

sunt moștenitorii lumii. Am învățat deja acest lucru din multe texte, dar acum îl vedem legat în mod hotărât de făgăduința lui Avraam.

Am învățat de asemenea că moștenirea urmează să fie oferită la venirea Domnului, căci la venirea Lui în slavă spune El celor neprihăniți: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii”. Când lumea a fost creată a fost gândită ca locuință a omului și i-a fost dată lui. Dar acea stăpânire a fost pierdută. E adevărat, oamenii locuiesc pe pământ, dar nu se bucură de moștenirea pe care Dumnezeu a dat-o la origine omului. Aceea era stăpânirea unei creații perfecte, de către ființe perfecte. Nu, nici măcar nu o stăpânesc, căci „o generație trece și o alta vine, dar pământul rămâne pe vecie”. Eclesiastul 1:4. În timp ce pământul rămâne pentru totdeauna, „zilele noastre pe pământ sunt ca o umbră și nici unul nu rămâne”. 1 Cronici 29:15. În realitate, nimeni nu posedă nimic în această lume. Oamenii muncesc și se luptă pentru a strânge bogăție și apoi ei „pier și lasă averea lor altora”. Psalmul 49:10. Dar Dumnezeu lucrează toate lucrurile după sfatul voii Lui; nici unul din scopurile Lui nu va eșua; și astfel, de îndată ce omul a păcătuit și și-a pierdut moștenirea, o restaurare a fost promisă prin Hristos în aceste cuvinte: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15. În aceste cuvinte a fost prezisă distrugerea lui Satan și a întregii lui lucrări. Despre „marea mântuire” „a vorbit mai întâi Domnul”. Astfel, „prima stăpânire” (Mica 4:8), chiar „împărăția, stăpânirea și măreția împărăției de sub cerul întreg, vor fi date poporului sfinților Celui Prea Înalt, a cărui împărăție este una veșnică.” Daniel 7:27. Aceea va fi stăpânirea adevărată, căci va fi veșnică.

Făgăduința venirii Lui

Dar toate acestea urmează să aibă loc la venirea Domnului în slavă, „pe care cerul trebuie să Îl primească până la vremea restituirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți de când a început lumea.” Fapte 3:21. Prin urmare, venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile a fost marea speranță pusă înaintea bisericii de la căderea omului. Credincioșii au așteptat întotdeauna acel eveniment și, cu toate că timpul a părut lung și majoritatea oamenilor s-a îndoit de făgăduință, este la fel de sigur precum Cuvântul Domnului. Făgăduința, îndoielile celor care nu cred și siguranța împlinirii făgăduinței sunt în mod viu prezentate în următoarea porțiune din Scripturi:

„Prea iubiților, acum vă scriu această a doua epistolă; în amândouă caut să vă stârnesc mințile prin aduceri aminte, pentru ca să fiți atenți la cuvintele care au fost rostite mai înainte de sfinții profeți și la porunca noastră, apostolii Domnului și Mântuitorului: să știți mai întâi că în ultimele zile vor veni batjocoritori, care vor umbla după poftele lor spunând: ‘Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri toate lucrurile continuă ca la începutul creațiunii.’ Cu voia lor sunt ignoranți față de faptul că prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost cerurile din vechime, iar pământul a fost scos din apă și stă în apă [compus din apă și în mijlocul apei, R.V.]; lumea de atunci, fiind inundată de apă, a pierit; dar cerurile și pământul care sunt acum, sunt păstrate prin același cuvânt, pentru foc [sau păstrate cu foc] împotriva zilei judecății și a pierzării oamenilor nelegiuiți. Dar, prea iubiților, nu fiți ignoranți despre acest lucru, că o zi la Domnul este ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi. Domnul nu este slab în ce privește făgăduința Lui, după cum socotesc unii oameni, ci este îndelung răbdător cu noi, nedorind să piară vreunul, ci toți să vină la pocăință. Dar ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea; va fi o zi în care cerurile vor trece cu mare zgomot, iar elementele lor se vor topi de mare căldură, pământul de asemenea cu tot ce este pe el va arde. Văzând deci că toate aceste lucruri vor dispărea, ce fel de oameni se cuvine să fiți în toată conversația [trăirea] voastră sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile vor arde și elementele lor se vor topi de mare căldură? Totuși, noi, după făgăduința Sa, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, unde locuiește neprihănirea.” 2 Petru 3:1-13.

Acum citiți pasajul din nou și observați următoarele puncte: cei care batjocoresc făgăduința venirii Domnului sunt din vina lor ignoranți față de cele mai clare și cele mai importante evenimente raportate vreodată în Biblie, și anume creația și potopul. Cuvântul Domnului a creat cerurile și pământul la început. „Prin Cuvântul Domnului au fost create la început cerurile și pământul și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” Psalmul 33:6. Prin același Cuvânt pământul a fost acoperit cu apă, apa cu care pământul era umplut pentru a contribui la distrugerea lui. Prin potop „a pierit” pământul; pământul, în condiția lui prezentă, poartă cu greu vreo asemănare cu cel care a existat înainte de potop. Prin același Cuvânt prin care pământul a fost creat și distrus, pământul care există acum este păstrat până la vremea pierzării celor nelegiuiți, când va fi inundat de un lac de foc în loc de apă. „Totuși, noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea.” Același Cuvânt va împlini totul.

Marele punct culminant

Astfel, apare că venirea Domnului a fost singurul mare eveniment spre care a tins totul de la cădere. „Făgăduința venirii Lui” este la fel ca făgăduința cerurilor noi și a pământului nou. Aceasta a fost făgăduința dată „părinților”. Cei care o batjocoresc nu pot nega că Biblia conține această făgăduință, dar, de vreme ce nici o schimbare nu a apărut de când au adormit părinții, ei cred că nu există nici o probabilitate a împlinirii ei. Ei ignoră faptul că lucrurile s-au schimbat mult de la începutul creației și au uitat un lucru - Cuvântul Domnului rămâne pentru totdeauna. „Domnul nu este slab în ceea ce privește făgăduința Sa.” Observați că se folosește forma de singular, nu de plural a cuvântului. Nu *făgăduințele*, ci *făgăduința*. Este o realitate că Domnul nu uită nici una din făgăduințele Lui, dar apostolul Petru vorbește aici de o făgăduință precisă, și anume, făgăduința venirii Lui și a restaurării pământului. Va fi un „pământ nou” în realitate, pentru că va fi restaurat la condiția în care era când a fost prima dată făcut.

Acum, deși a trecut mult timp, după cum numără omul, de când a fost făcută făgăduința, „Domnul nu este slab în ceea ce privește făgăduința Sa”, deoarece El are tot timpul înaintea Lui. O mie de ani sunt la El ca o zi. Așa că poate fi abia o săptămână de când făgăduința a fost rostită prima dată de la cădere. Doar o jumătate de săptămână a trecut de când „au adormit părinții”. Câteva mii de ani nu anulează nici un pic făgăduința lui Dumnezeu. Este la fel de sigură ca atunci când a fost făcută prima dată. El nu a uitat. Singurul motiv pentru care a întârziat atât de mult, este că „este îndelung răbdător cu noi, nedorind ca vreunul să piară, ci toți să vină la pocăință”. Astfel că, ar trebui să „luăm în considerare că îndelunga răbdare a Domnului este mântuire” și ar trebui să acceptăm cu recunoștință bunătatea astfel oferită, în loc să luăm amânarea Sa îndurătoare ca o dovadă a lipsei de bună credință din partea Lui.

Nu ar trebui uitat faptul că, în timp ce o mie de ani la Domnul sunt ca o zi, o zi este la El ca o mie de ani. Ce înseamnă aceasta? Pur și simplu că în timp ce Domnul așteaptă o perioadă lungă după modul în care numără omul înainte să-Și aducă la îndeplinire planurile Sale, aceasta nu ar trebui să fie luată ca o dovadă că la un moment dat, a face aceeași cantitate de lucrare care a fost făcută în trecut va dura în mod necesar la fel de mult ca atunci. O zi este la fel de bună ca o mie de ani pentru Domnul, ori de câte ori alege ca lucrarea a o mie de ani să fie făcută într-o zi. Și aceasta va fi văzut. „Căci El va termina lucrarea și o va reduce în neprihănire, deoarece o lucrare scurtă va face Domnul pe pământ.” O zi va fi suficientă pentru o lucrare de o mie de ani. Ziua Rusaliilor a fost doar o mostră a puterii cu care lucrarea Evangheliei urmează să înainteze.

Și acum că am rezumat ceea ce este în realitate Evanghelia împărăției și ne-am referit la făgăduința părinților ca la temelia credinței noastre, putem trece la studiul acelei făgăduințe, începând cu Avraam, ai cărui copii trebuie să fim dacă vom fi moștenitori cu Hristos.

- *The Present Truth*, 14 mai 1896

3. Chemarea lui Avraam

Făgăduința lui Avraam

În studiul acestei făgăduințe, trebuie să păstrăm totdeauna în minte două porțiuni din Scriptură. Prima reprezintă cuvintele lui Isus: „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele aduc mărturie despre Mine.” „Dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți scrierile lui, cum veți crede cuvintele Mele?” Ioan 5:39, 46, 47, R.V.

Singurele Scripturi din zilele lui Hristos erau acele cărți cunoscute acum ca Vechiul Testament; acestea mărturisesc despre El. Nu au fost date pentru vreun alt scop. Apostolul Pavel a scris că ele sunt capabile să facă pe oameni înțelepți spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus (2 Timotei 3:15); iar printre aceste scrieri, cărțile lui Moise sunt în mod special indicate de către Domnul ca descoperindu-L pe El. Cel care citește scrierile lui Moise și tot Vechiul Testament cu o așteptare diferită decât aceea de a-L găsi pe Hristos și calea vieții prin El, va eșua în întregime în a le înțelege. Studiul său va fi în van.

Celălalt text se găsește în 2 Corinteni 1:19, 20: „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost predicat printre noi, prin mine, Silvan și Timotei, nu a fost da și nu, ci în El este da. Căci oricâte ar fi făgăduințele lui Dumnezeu, în El sunt da; de aceea tot prin El este Amin, spre slava Lui Dumnezeu prin noi.” Nici o făgăduință a lui Dumnezeu nu a fost dată omului decât prin Hristos. Credința personală în Hristos este singurul lucru necesar pentru a primi tot ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Dumnezeu nu are în vedere fața omului; El oferă bogățiile Sale gratuit tuturor; dar nimeni nu poate avea vreo parte la ele dacă nu Îl acceptă pe Hristos. Acest lucru este pe deplin drept, de vreme ce Hristos este dat tuturor dacă ei Îl acceptă.

Cu aceste principii în minte, citim primul raport despre făgăduința lui Dumnezeu către Avraam: „Acum Domnul i-a spus lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău spre țara pe care ți-o voi arăta; și voi face din tine o mare națiune, te voi binecuvânta și voi mări numele tău; vei fi o binecuvântare, voi binecuvânta pe cel care te binecuvântează și voi blestema pe cel care te blestemă; în tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Geneza 12:1-3, R.V.

Chiar de la început putem vedea că această făgăduință către Avraam a fost o făgăduință în Hristos. Apostolul Pavel scrie: „Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți neamurile prin credință, a predicat înainte Evanghelia lui Avraam, spunând: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile.” Astfel, cei ce sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.” Galateni 3:8, 9. De aici învățăm că atunci când Dumnezeu a spus că în Avraam toate familiile pământului vor fi binecuvântate, El predica Evanghelia. Binecuvântarea care urma să vină peste oamenii pământului prin el urma să vină numai asupra celor care aveau credință.

Avraam și crucea

Predicarea Evangheliei înseamnă predicarea crucii lui Hristos. Astfel, apostolul Pavel spune că a fost trimis să predice Evanghelia, dar nu cu înțelepciunea cuvintelor, pentru ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută fără efect. Și apoi adaugă faptul că predicarea crucii este puterea lui Dumnezeu pentru cei care sunt salvați. 1 Corinteni 1:17,18. Iar aceasta este un alt fel de a spune că este Evanghelia, căci Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. De aceea, de vreme ce predicarea Evangheliei înseamnă predicarea crucii lui Hristos (și nu există mântuire prin vreun alt mijloc), iar Dumnezeu i-a predicat Evanghelia lui Avraam când a spus: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”, este foarte clar că în acea făgăduință lui Avraam i-a fost descoperită crucea lui Hristos, iar făgăduința astfel făcută putea fi câștigată numai prin cruce.

Acest lucru este mai clar prezentat în al treilea capitol din Galateni. După afirmația că făgăduința binecuvântării este pentru toate națiunile pământului prin Avraam și că cei care sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios, apostolul continuă: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut un blestem pentru noi; căci este scris: „Blestemat este oricine care atârnă de un lemn, pentru ca făgăduința lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos, pentru ca noi să primim Spiritul prin credință.” Galateni 3:13, 14. Aici avem prezentat în cei mai clari termeni că binecuvântarea lui Avraam, care urma să vină peste toate familiile pământului, urma să vină numai prin crucea lui Hristos.

Acesta este un punct care trebuie fixat foarte bine în minte chiar de la început. Toate neînțelegerile făgăduințelor lui Dumnezeu către Avraam și sămânța lui s-au ridicat din eșecul de a vedea Evanghelia crucii lui Hristos în ele. Dacă ne vom aminti în mod continuu că făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos, pentru

a fi câștigate numai prin cruce și că, în consecință, sunt spirituale și eterne în natura lor, nu ar mai fi nici o dificultate, iar studiul făgăduinței date părinților ar fi o plăcere și o binecuvântare.

Citim că Avraam, în supunere față de chemarea Domnului, a ieșit din casa tatălui său și din țara sa natală. „Iar Avram a luat-o pe Sarai, soția sa, și pe Lot, fiul fratelui său și toată averea pe care o adunaseră și sufletele pe care le aveau în Haran; și au ieșit ca să meargă spre țara Canaanului; și au venit în țara Canaanului. Iar Avram a trecut prin țară pe la locul Sihem, până la câmpia lui More. Canaanii erau atunci în țară. Iar Domnul S-a arătat lui Avram și i-a spus: „Seminței tale voi da această țară”. Acolo el a zidit un altar Domnului, care i Se arătase. S-a îndepărtat de acolo spre un munte la est de Betel, și-a ridicat cortul, având Betelul la vest și Ai la est; acolo a zidit un altar Domnului și a chemat numele Domnului.” Geneza 12:5-8.

Este cel mai bine pentru noi să întrezărim înțelesul adevărat al făgăduințelor lui Dumnezeu și al relațiilor cu Avraam chiar de la început și atunci, lectura noastră ulterioară va fi ușoară, având în vedere că nu va fi altceva decât aplicarea acestor principii. În ultimul pasaj din Scriptură sunt introduse câteva subiecte, care ocupă un loc prominent în acest studiu și de aceea le vom observa chiar aici. Primul:

Sămânța

Domnul i-a spus lui Avraam, după ce a ajuns în țara Canaan: „Seminței tale voi da această țară”. Dacă ne legăm de Scripturi, nu vom avea nici o dificultate în a preciza cine este sămânța. „Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui; El nu a spus: „și semințelor”, ca și când ar fi mai multe, ci ca și când este numai una: „și *seminței tale*, care este Hristos.” Galateni 3:16. Aceasta fixează problema pentru totdeauna, așa că nu pot fi dispute în această privință. Sămânța lui Avraam, căreia i s-a făcut făgăduința, este Hristos. El este moștenitorul.

Dar și noi putem fi comoștenitori cu Hristos. „Căci toți câți ați fost botezați în Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod, nici bărbat, nici femeie, căci voi toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Galateni 3:27-29.

Cei care au fost botezați în Hristos s-au îmbrăcat cu Hristos și de aceea sunt incluși în El. Astfel, când spune că Hristos este sămânța lui Avraam, căreia i-au fost făcute făgăduințele, sunt incluși toți cei care sunt în Hristos. Dar nimic în afara lui Hristos nu este inclus în făgăduință. A spune că moștenirea promisă seminței lui Avraam ar putea fi posedată de cineva în afară de cei care sunt ai lui Hristos prin credința în El, înseamnă a ignora Evanghelia și a nega Cuvântul lui Dumnezeu. „Dacă este cineva în Hristos, el este o nouă făptură.” 2 Corinteni 5:17. De aceea, de vreme ce făgăduința țării a fost făcută lui Avraam și seminței lui, care este Hristos și cei care s-au îmbrăcat cu El prin botez și care, astfel, sunt făpturi noi, urmează că făgăduința țării a fost numai pentru aceia care sunt făpturi noi în Hristos – copiii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Aceasta reprezintă o dovadă adițională că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos și că făgăduințele făcute lui Avraam pot fi câștigate numai prin crucea lui Hristos.

Să nu uităm niciodată acest principiu atunci când citim despre Avraam și făgăduințele făcute lui și seminței sale – că sămânța este Hristos și cei care sunt în El. Aceasta și nimic altceva.

Țara

Avraam era în țara Canaan când Dumnezeu i-a spus: „Seminței tale voi da această țară”. Întoarceți acum la cuvintele pe care martirul Ștefan, plin de Duhul Sfânt, cu fața strălucind ca aceea a unui înger, le-a spus persecutorilor săi: „Dumnezeul slavei S-a arătat tatălui nostru Avraam, când locuia în Mesopotamia, înainte să locuiască în Haran și i-a spus: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și vino în țara pe care ți-o voi arăta”. Apoi a ieșit din țara caldeenilor și a locuit în Haran; și de acolo, când tatăl lui a murit, s-a mutat în țara în care locuiți voi acum.” Fapte 7:2-4.

Aceasta nu este decât o repetiție a ceea ce deja am citit în capitolul 12 din Geneza. Acum citiți următorul verset: „Și nu i-a dat nici o moștenire în ea, nu, nici măcar cât o palmă de loc; totuși i-a promis că i-o va da ca o stăpânire lui și seminței sale după el, când nu avea încă nici un copil.”

Aici învățăm că deși era ceva afirmat: „Seminței tale voi da această țară”, Avraam însuși era inclus în făgăduință. Este foarte evident în repetiția făgăduinței care urmează în cartea Genezei.

Dar învățăm mai mult, și anume că Avraam, în realitate, nu a primit nici o moștenire a țării. Nu avea din țară nici cât o palmă de loc; totuși Dumnezeu i-a făgăduit-o lui și seminței sale după el. Ce vom spune atunci? – A eșuat făgăduința lui Dumnezeu? – Nu, nicidecum! Dumnezeu „nu poate să mintă”. „El rămâne credincios.” Avraam a murit fără să fi primit moștenirea făgăduită, totuși a murit în credință. De aceea

trebuie să învățăm din această lecție ceea ce Spiritul Sfânt dorea ca iudeii să învețe, și anume, că moștenirea făgăduită putea fi câștigată numai prin Hristos și înviere. Aceasta este foarte clar prezentată și de către apostolul Petru:

„Sunteți fiii profeților și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții noștri, spunând lui Avraam: ‚În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.‘ Mai întâi pentru voi, Dumnezeu, înviind din moarte pe Fiul Său, Isus, L-a trimis ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare de la nelegiuirile lui.” Fapte 3:25, 26.

Binecuvântarea lui Avraam, așa cum am învățat, vine la neamuri sau la toate familiile pământului, prin Isus Hristos și crucea Sa; dar făgăduința lui Avraam este legată de făgăduința țării Canaan. Aceea de asemenea urma să fie stăpânită doar prin Hristos și înviere. Dacă ar fi fost altfel, Avraam ar fi fost dezamăgit, în loc să moară în credința deplină a făgăduinței. Dar acest lucru va fi din ce în ce mai clar pe măsură ce înaintăm.

- The Present Truth, 21 mai 1896

4. Chemarea lui Avraam

Construind un altar

Oriunde mergea, Avraam construia un altar Domnului. Când citiți acest lucru, amintiți-vă că făgăduința că toate națiunile vor fi binecuvântate în Avraam avea în vedere chiar familiile. Religia lui Avraam era o religie a familiei. Altarul familial nu era niciodată neglijat în familia sa. Acesta nu este o formă goală de a vorbi, ci vine de la practica părinților cărora le-a fost făcută făgăduința și de care ne împărtășim și noi dacă suntem din credința și practica lor.

Un exemplu pentru părinți

Dumnezeu a spus despre Avraam: „Știu că va porunci copiilor și casei lui după el, iar ei vor păstra calea Domnului pentru a face dreptate și judecată, pentru ca Domnul să aducă asupra lui Avraam ceea ce i-a vorbit.” Geneza 18:19.

Observați cuvintele: „El va porunci copiilor și casei lui după el, *iar ei vor păstra calea Domnului*, pentru a face dreptate și judecată”. El nu doar le-a poruncit să o facă și atât; ci le-a poruncit cu rezultatul că ei au păstrat calea Domnului. Învățătura lui a fost eficientă.

Putem fi siguri că poruncile lui Avraam către copii și casa lui nu erau rigide și arbitrare. Le-am înțelege mai bine dacă luăm în considerare natura poruncilor lui Dumnezeu. Ele „nu sunt dureroase”. „Porunca Lui este viață veșnică.” Cel care se gândește să urmeze exemplul lui Avraam, poruncind familiei lui prin reguli rigide, arbitrare și acționând ca un judecător aspru sau un tiran, amenințând că va face anumite lucruri dacă poruncile sale nu sunt ascultate și executându-și poruncile fără spiritul dragostei, nu pentru că ele sunt drepte, ci pentru că el este mai puternic decât copiii săi și îi are sub puterea sa, are mare nevoie să învețe de la Dumnezeu lui Avraam. „Și voi părinților, nu provocați copiii la mânie; ci creșteți-i în educația și muștrarea Domnului.” Efeseni 6:4.

În același timp, putem fi siguri că poruncile lui nu erau ca ale lui Eli, reproșuri slabe, cu nemulțumire către fiii slabi și nedemni: „De ce faceți asemenea lucruri? Căci am auzit de faptele voastre rele de la toți acești oameni. Fiii mei, nu este un raport bun cel pe care îl aud.” 1 Samuel 2:23, 24. Judecata a venit asupra lui și asupra casei lui, „deoarece fiii săi s-au făcut de nimic și el nu i-a reținut”. 1 Samuel 3:13. Pe de altă parte, Avraam a transmis o binecuvântare pentru toată eternitatea, deoarece poruncile pe care le-a dat el copiilor săi aveau putere să rețină.

Avraam urma să fie o binecuvântare pentru toți oamenii. Oriunde mergea, era o binecuvântare. Dar această binecuvântare a început în familia sa. Acesta era centrul. Din cercul familiei influența cerească s-a răspândit asupra vecinilor. Și acum putem observa mai îndeaproape afirmația că atunci când Avraam a construit un altar, „a chemat numele Domnului”. Geneza 12:8; 13:4. În traducerea lui Young este scris: „a predicat în numele lui Iehova”. Fără a atrage atenția la diferite locuri unde se găsește aceeași expresie, merită să observăm că termenii ebraici sunt identici cu cei folosiți în Exodul 34:5, unde citim că Domnul a coborât în nor și a stat lângă Moise, „și a proclamat numele Domnului”. Putem deci să înțelegem că, atunci când Avraam înălța altarul familial, nu învăța doar familia din apropierea sa, ci „proclama numele Domnului” tuturor celor din jur. Precum Noe, Avraam a fost un predicator al neprihănirii. Așa cum Dumnezeu predica Evanghelia lui Avraam, și Avraam predica Evanghelia altora.

Avraam și Lot

„Avram era foarte bogat în animale, argint și aur.” „Și Lot de asemenea, care plecase cu Avram, avea turme, cirezi și corturi. Și țara nu mai era capabilă să îi țină ca să locuiască împreună; căci averea lor era mare, așa că nu puteau locui împreună. Și a avut loc o ceartă între slujitorii turmelor lui Avram și slujitorii turmelor lui Lot; canaanii și fereziții locuiau atunci în țară. Iar Avram i-a spus lui Lot: „Să nu fie ceartă, te rog, între mine și tine, între slujitorii mei și ai tăi, căci suntem frați. Nu este toată țara înaintea ta? Desparte-te de mine, te rog; dacă tu apuci la stânga, eu voi merge la dreapta; dacă tu te îndrepti spre dreapta, eu voi merge la stânga.” Geneza 13:2, 5-8.

Când înțelegem natura făgăduinței lui Dumnezeu către Avraam putem înțelege generozitatea lui. Să presupunem că Lot și-ar fi ales cea mai bună parte a țării; aceasta nu făcea nici o diferență față de moștenirea lui Avraam. Avându-L pe Hristos, el avea toate lucrurile. El nu a așteptat stăpânirile sale în viața aceasta, ci

în viața care va veni. El ar fi acceptat cu mulțumire orice prosperitate i-ar fi trimis Dumnezeu, dar dacă bogățiile lui din această viață erau mici, aceasta nu ar fi diminuat moștenirea care i-a fost făgăduită.

Nu este nimic ca prezența și binecuvântarea lui Hristos care să pună capăt tuturor disputelor sau să le prevină. În acțiunea lui Avraam, avem un exemplu de creștin adevărat. Fiind cel mai în vârstă, putea să stea conform acestei demnități și să își pretindă „drepturile”. Dar nu putea să facă astfel fiind creștin. Dragostea „nu caută folosul ei”. Avraam a manifestat adevăratul Spirit al lui Hristos. Când preținșii creștini sunt dornici să apuce lucrurile acestei lumi și le e teamă ca nu cumva să fie lipsiți de vreunul din drepturile lor, arată că sunt neglijenți față de moștenirea durabilă pe care o oferă Hristos.

Făgăduința repetată

Curtoazia creștină a lui Avraam, care a fost rezultatul credinței lui în făgăduința dată prin Hristos, nu a fost nerecunoscută de către Domnul. Citim:

„Și Domnul i-a spus lui Avram, după ce Lot s-a separat de el: ‚Ridică-ți acum ochii și uită-te din locul în care ești spre nord, spre sud, spre est și spre vest, pentru că toată țara pe care o vezi, ție ți-o voi da și seminței tale pentru totdeauna. Voi face sămânța ta ca nisipul mării, așa că dacă un om poate număra nisipul pământului, și sămânța ta va fi numărată. Ridică-te, umblă în țară în lungimea ei și în lățimea ei; căci ție ți-o voi da.‛ Geneza 13:14-17.

Nu vom uita că „lui Avraam și seminței lui au fost făcute făgăduințele; El nu a spus ‚și semințelor’, ca și când ar fi mai multe, ci ca și când ar fi numai una. ‚Și seminței tale’, care este Hristos.” Nu este o altă sămânță a lui Avraam în afară de Hristos și cei care sunt ai Lui. De aceea, această nenumărabilă prosperitate care a fost făgăduită lui Avraam, coincide cu aceea despre care se vorbește în următorul pasaj:

„După aceasta, m-am uitat și iată, o mare mulțime, pe care nu putea să o numere nimeni, din toate națiunile, din toate neamurile, popoarele și limbile, stătea în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați cu haine albe, cu ramuri de palmier în mâini; și strigau cu glas tare, spunând: ‚Mântuire Dumnezeului nostru care stă pe tron și Mielului.’ Și unul din bătrâni a răspuns, zicându-mi: ‚Cine sunt aceștia îmbrăcați cu haine albe? Și de unde au venit?’ Iar eu am spus: ‚Domnule, tu știi.’ Iar el mi-a spus: ‚Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare, și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.‛” Apocalipsa 7:9, 10, 13, 14.

Deja am învățat că binecuvântarea lui Avraam vine peste toate națiunile prin crucea lui Hristos, astfel că în afirmația că această mulțime nenumărabilă și-a spălat hainele și le-a albit în sângele Mielului, vedem împlinirea făgăduinței lui Avraam, a unei semințe nenumărabile. „Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori, după făgăduință.” Galateni 3:29.

Cititorul nu trebuie să eșueze în a vedea în repetiția făgăduinței din capitolul 13, că țara apare foarte proeminent. Am găsit-o în studiul precedent și o vom găsi ca element central al făgăduinței oriunde apare.

Avraam și Melhisedec

Scurta istorie a lui Melhisedec formează o legătură care ne unește pe noi și timpurile noastre cel mai mult de Avraam și vremea lui și arată că așa-numita „dispensațiune creștină” a existat în zilele lui Avraam la fel de mult cum există acum.

Capitolul 14 din Geneza ne spune tot ce știm despre Melhisedec. Capitolul 7 din Evrei repetă istoria și face ceva comentarii asupra ei. Pe lângă aceasta, avem referințe despre Melhisedec în capitolul 6 și în Psalmul 110:4.

Istoria este aceasta: Avraam se întorcea de la o expediție împotriva dușmanilor care îl luaseră pe Lot, când l-a întâlnit Melhisedec, aducând pâine și vin. Melhisedec era rege al Salemului și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. În această calitate, l-a binecuvântat pe Avraam, iar el i-a dat o zecime din prada pe care a redobândit-o. Aceasta este istoria, dar sunt schițate câteva lecții foarte importante.

În primul rând, învățăm că Melhisedec era mai mare decât Avraam, pentru că „fără contradicere, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7:7) și pentru că Avraam i-a dat zecime din toate.

Era un simbol al lui Hristos și era ca El: „Făcut asemenea Fiului lui Dumnezeu”. Era un simbol al lui Hristos, în faptul că era atât rege cât și preot. Numele lui semnifică: „rege al neprihănirii”, iar Salem, în care era rege, înseamnă „pace”, așa că nu era numai preot, ci și rege al neprihănirii și al păcii. La fel este spus și despre Hristos: „Domnul i-a spus: ‚Domnul Meu, stai la dreapta Mea, până voi face din vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale.‛” „Domnul a jurat, și nu va regreta: ‚Tu ești preot pentru totdeauna, după ordinea

lui Melhisedec.” Psalmul 110:1, 4. Iar numele prin care va fi numit este „Domnul, neprihănirea noastră.” Ieremia 23:6.

Preoția regească a lui Hristos este în acest fel prezentată în Scripturi: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată omul al cărui nume este RAMURA; El va crește din locul Lui și va construi templul Domnului; chiar El va construi templul Domnului și El va purta slava, va sta și va governa de pe tronul Lui; va fi preot pe tronul Lui și sfatul păcii va fi între ei doi.” Zaharia 6:12, 13. Puterea prin care Hristos, ca preot, face împăcarea pentru păcatele poporului, este puterea tronului lui Dumnezeu, pe care stă.

Dar punctul principal în legătură cu Melhisedec este că Avraam a trăit în aceeași „dispensațiune” ca noi. Preoția era la fel atunci ca acum. Nu numai că suntem copii ai lui Avraam dacă suntem ai credinței, dar Marele nostru Preot, care a trecut în ceruri, prin jurământul lui Dumnezeu a fost făcut un Mare Preot pentru totdeauna, „după ordinea lui Melhisedec”. Astfel, într-un sens dublu este arătat că „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” „Tatăl vostru Avraam s-a bucurat să vadă ziua Mea, a văzut-o, și s-a bucurat.” Ioan 8:56.

Prin urmare, Avraam era un creștin la fel de mult ca oricare dintre cei care au trăit de la răstignirea lui Hristos. „Discipolii au fost pentru prima dată numiți creștini în Antiohia.” Fapte 11:26. Dar discipolii nu erau diferiți după ce au fost *numiți* creștini față de ceea ce erau înainte. Când erau cunoscuți doar ca iudei, erau creștini la fel de mult cum erau după ce au fost astfel numiți. Numele are puțină importanță. Numele „creștini” le-a fost dat pentru că erau urmașii lui Hristos, dar erau urmașii lui Hristos înainte să fie numiți creștini, la fel de mult cum au fost după aceea. Avraam, cu sute de ani înainte de zilele lui Isus din Nazaret, era exact ceea ce discipolii erau în Antiohia când au fost numiți creștini – un urmaș al lui Hristos. Așa că era un creștin în sensul deplin al cuvântului. Toți creștinii, și nu alții, sunt copiii lui Avraam.

Cititorul va observa că în capitolul 7 din Evrei ne-am referit la cazul lui Avraam și al lui Melhisedec pentru a dovedi că plățirea de zecimi nu este o ordine levitică. Cu mult timp înainte să se nască Levi, Avraam a plătit zecimi. Și le-a plătit lui Melhisedec, a cărei preoție este preoția creștină. De aceea, cei care sunt ai lui Hristos și astfel, copii ai lui Avraam, de asemenea vor da zecimi din toate.

Se va observa că a da zecime era un lucru bine cunoscut în zilele lui Avraam. El a dat zecime preotului lui Dumnezeu ca și cum ar fi ceva de la sine înțeles. El a recunoscut că zecimea este a Domnului. Raportul din Levitic nu este originea sistemului de zecimi, ci este doar o stabilire a faptului. Chiar și ordinea levitică „a plătit zecime în Avraam”. Nu ni se spune când a fost pentru prima dată descoperit oamenilor, dar vedem că era bine cunoscut în zilele lui Avraam. În cartea Maleahi, care se adresează în special celor care trăiesc chiar înainte de „marea și teribila zi a Domnului”, ni se spune că cei care rețin zecimea Îl jefuiesc pe Dumnezeu².

Argumentul este foarte simplu: Avraam a dat zecime lui Melhisedec; preoția lui Melhisedec este o preoție prin care vin neprihănirea și pacea, este preoția prin care suntem salvați. Avraam a dat zecimi lui Melhisedec pentru că Melhisedec era reprezentantul Dumnezeului Celui Prea Înalt, iar zecimea este a Domnului. Dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem copii ai lui Avraam; și dacă nu suntem copii ai lui Avraam, nu suntem ai lui Hristos. Dar dacă suntem copiii lui Avraam, vom face faptele lui Avraam. Ai cui suntem noi?

Încă un punct care nu ar trebui trecut cu vederea. Cititorul profund cu greu va eșua să fie izbit de faptul că Melhisedec, care era rege al neprihănirii și al păcii și preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, i-a adus lui Avraam pâine și vin, emblemele trupului și sângelui Domnului nostru. Am putea spune că pâinea și vinul erau pentru învierea lui Avraam și a urmașilor lui. Dar aceasta nu scade meritul semnificației actului. Melhisedec a venit în calitatea sa de rege și preot, iar Avraam l-a recunoscut ca atare. Observați legătura din Geneza 14:18, 19: „Iar Melhisedec, regele Salemului a adus pâine și vin; el era preotul Dumnezeului Celui Prea Înalt. L-a binecuvântat și i-a spus: „Binecuvântat fie Avram de către Dumnezeul Cel Prea Înalt, Stăpânul cerului și al pământului.””. Iudeii din zilele lui Hristos au batjocorit afirmația că Avraam s-a bucurat să vadă ziua Lui. Nu puteau vedea nici o dovadă a faptului. Este posibil să nu vedem nici noi în această tranzacție dovada că Avraam a văzut ziua lui Hristos, care este ziua mântuirii?

- *The Present Truth*, 28 mai 1896

² Trebuie să fie înțeles faptul că nici un om sau putere omenească, nici biserica, nici Statul, nu au nimic de-a face cu cererea de a plăti zecime. „Zecimea este a Domnului” și doar cu El au de-a face oamenii în problema zecimii. Zecimile nu aparțin Statului, nu este împuternicit să le colecteze pentru Domnul. Dacă o persoană va plăti sau nu zecime Domnului, este doar problema lui de a decide, la fel cum dacă se va închina lui Dumnezeu sau nu, dacă va păzi Sabatul sau nu etc.

5. Chemarea lui Avraam

Făcând un legământ

Capitolul cincisprezece conține primul raport despre legământul făcut cu Avraam. „Cuvântul Domnului a venit la Avraam într-o viziune, spunând: „Nu te teme, Avram; Eu sunt scutul tău și răsplata ta nespuse de mare.”

Observați afirmația că Dumnezeu Însuși era răsplata lui Avraam. Dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință. Moștenitori a ce? – „Moștenitori ai lui Dumnezeu și comoștenitori cu Hristos.” Romani 8:17. Aceeași moștenire este menționată de către psalmist: „Domnul este partea mea de moștenire.” Psalmul 16:5. Astfel, aici avem din nou o legătură pentru a uni tot poporul lui Dumnezeu cu Avraam. Speranța lor nu este nimic altceva decât făgăduința lui Dumnezeu făcută lui.

Făgăduința pe care Dumnezeu a făcut-o lui Avraam nu a fost numai a lui, ci și a seminței sale. De aceea, Avraam i-a spus Domnului: „Ce îmi vei da, văzând că sunt lipsit de copii, iar slujitorul casei mele (sau „cel care va fi posesorul casei mele”) este acest Eliezer din Damasc?” Și Avraam a spus: „Iată, mie nu mi-ai dat nici o sămânță și vai, unul născut în casa mea este moștenitorul meu.” Geneza 15:2, 3. Avraam nu cunoștea planul Domnului. El cunoștea făgăduința și o credea, dar fiind bătrân și fără copii, a presupus că sămânța promisă lui trebuie să vină prin acest slujitor credincios. Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. Avraam nu urma să fie strămoșul unei rase de robi, ci de oameni liberi.

„Și iată, Cuvântul Domnului a venit la el, spunând: „Nu acesta va fi moștenitorul tău, ci acela care va ieși din tine va fi moștenitorul tău.” Și l-a scos afară și i-a spus: „Uită-te spre ceruri și numără stelele, dacă poți să le numeri”; și i-a spus: „Așa va fi sămânța ta”. Iar el a crezut în Domnul și El i-a socotit aceasta ca neprihănire.” Geneza 15:4-6.

„Iar el a crezut în Domnul.” Rădăcina verbului tradus prin *a crede* este cuvântul „amin”. Ideea lui este aceea a fermității, a temeliei. Când Dumnezeu a rostit făgăduința, Avraam a spus „Amin” sau, cu alte cuvinte, a construit pe Dumnezeu, luând Cuvântul Său ca o temelie sigură. Comparați aceasta cu Matei 7:24, 25.

Dumnezeu a promis o mare familie lui Avraam. Dar această casă trebuia zidită pe Domnul și așa a înțeles Avraam și a început imediat să zidească. Isus Hristos este temelie, căci „nici o altă temelie nu poate pune vreun om decât cea care este pusă, care este Isus Hristos.” 1 Corinteni 3:11. Casa lui Avraam este casa lui Dumnezeu, care este „zidită pe temelie apostolilor și profeților, Isus Hristos Însuși fiind piatra principală.” Efeseni 2:20. „La care venind, ca la o piatră vie, într-adevăr lepădată de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă, voi, de asemenea, ca pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă ca să oferiți sacrificii spirituale, acceptabile înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos. De aceea este scris și în Scriptură: „Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, prețioasă; cel care crede [zidește] în El nu va fi distrus.” 1 Petru 2:4-9.

„Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” De ce? – Deoarece credința înseamnă să construiești pe Dumnezeu și Cuvântul Său, iar aceasta înseamnă primirea vieții lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Observați în ultimele versete citate din Petru, că temelie pe care se zidește casa este o piatră vie. Temelia este o temelie vie, de la care cei care vin la ea primesc viață, astfel încât casa care se zidește pe ea este o casă vie. Crește prin viața temeliei. Dar temelie este neprihănită: „Domnul este drept, El este Stânca mea și nu este prihană în El.” Psalmul 92:15. De aceea, de vreme ce credința înseamnă să construiești pe Dumnezeu și pe Cuvântul Său sfânt, este evident că și credința trebuie să fie neprihănire pentru cel care o posedă și o exercită.

Isus Hristos este sursa întregii credințe. Credința își are începutul și sfârșitul în El. Nu poate exista credință reală dacă nu se centrează în Hristos. Prin urmare, când Avraam a crezut în Domnul, a crezut în Domnul Isus Hristos. Dumnezeu nu S-a arătat niciodată omului decât prin Hristos. Ioan 1:18. Încrederea lui Avraam care era credință personală în Domnul Isus Hristos este mai mult arătată prin faptul că aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Căci nu există neprihănire decât prin credința lui Isus Hristos. El „a fost făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” 1 Corinteni 1:30. Nici o neprihănire nu va avea vreo valoare la arătarea Domnului în afară de „aceea care este prin credința lui Hristos, neprihănirea lui Dumnezeu prin credință.” Filipeni 3:9. Dar de vreme ce Dumnezeu Însuși a socotit credința lui Avraam ca neprihănire, este clar că credința lui era centrată doar în Hristos, de la care venea neprihănirea lui.

Și acesta demonstrează că făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam era doar prin Hristos. Sămânța era numai aceea care este prin credința în Hristos, căci Hristos Însuși este sămânța. Prosperitatea lui Avraam, că

urma să fie ca stelele la număr, va fi nenumărabila oștire care și-a spălat hainele în sângele Mielului. Națiunile care urmau să iasă din el vor fi „națiunile celor mântuiți”. Apocalipsa 21:24. Comparați cu Matei 8:11. „Căci oricâte ar fi fâgăduințele lui Dumnezeu, în El sunt da; de aceea, tot prin El este și Amin.” 2 Corinteni 1:20, R.V.

„În aceeași zi Domnul a făcut un legământ cu Avram, spunând: „Seminței tale am dat această țară” etc. Geneza 15:18. Facerea acestui legământ este menționată în versetele precedente. Mai întâi, avem fâgăduința unei prosperități nenumărabile și a țării. Dumnezeu a spus: „Eu sunt Domnul, care te-a scos din Ur, din Haldea, pentru a-ți da această țară ca s-o moștenești.” Versetul 7. Acest verset trebuie păstrat în minte când citim versetul 18, altfel vom avea impresia greșită că era ceva promis doar seminței lui Avraam, nu și lui. „Acum, lui Avraam și seminței lui au fost făcute fâgăduințele.” Galateni 3:16. Nimic nu a fost fâgăduit seminței fără să-i fie fâgăduit și lui Avraam.

Avraam L-a crezut pe Domnul, totuși a spus: „Doamne, Dumnezeule, din ce voi cunoaște că o voi moșteni?” Apoi urmează raportul împărțirii juncanei, a caprei și a berbecului. La aceasta se face referire în Ieremia 34:18-20, când Dumnezeu a mustrat poporul pentru călcarea legământului.

„Și când soarele cobora, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată, o groază de mare întuneric a căzut peste el. Și Domnul i-a spus lui Avram: „Să știi ca o siguranță că sâmbânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei și va sluji acolo; o vor apăsa patru sute de ani; de asemenea, acea națiune, căreia îi va sluji, o voi judeca Eu și după aceea, va ieși din ea cu mari bogății. Tu vei merge la părinții tăi în pace, vei fi înmormântat la o vârstă înaintată. Dar în a patra generație vor veni aici din nou, căci nelegiuirea amoriților nu este încă deplină.” Geneza 15:12-16.

Am văzut că acest legământ era unul al neprihăririi prin credință. Căci sâmbânța fâgăduită și țara erau prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, care i-a fost socotită lui Avraam ca neprihănire. Acum, să vedem ce mai putem învăța din aceste versete deja citate.

Un lucru pe care îl învățăm este că Avraam urma să moară înainte ca stăpânirea să-i fie oferită. Urma să moară la o vârstă înaintată, iar sâmbânța lui urma să fie străină într-o țară străină timp de patru sute de ani.

Nu numai Avraam va fi mort, ci și următorii lui descendenți vor fi înainte ca sâmbânța să vină în țara care le-a fost fâgăduită. De fapt, știm că Isaac a murit chiar înainte ca fiii lui Israel să meargă în Egipt și că Iacov și toți fiii lui au murit în Egipt.

„Acum, lui Avraam și seminței lui a fost făcută fâgăduința.” Capitolul dinaintea noastră ne spune același lucru. Este evident că o fâgăduință făcută seminței lui Avraam nu poate fi împlinită dacă se oferă doar unei părți a seminței și că ceea ce a fost fâgăduit lui Avraam și seminței lui nu poate fi împlinit dacă Avraam nu are parte de ea ca și sâmbânța lui.

Ce demonstrează acest lucru? – Pur și simplu că fâgăduința din capitolul 15 din Geneza, că Avraam și sâmbânța lui vor stăpâni țara, avea legătură cu învierea morților și cu nimic mai puțin. Este adevărat, cu toate că s-ar putea pretinde că versetul al optsprezecelea îl exclude pe Avraam din legământul despre care se vorbește acolo; căci, așa cum am văzut, este clar că mulți din descendenții imediați ai lui Avraam au murit înainte de timpul fâgăduinței; știm că Isaac, Iacov și cei doisprezece patriarhi au murit cu mult înainte de acel timp.

Chiar dacă l-am lăsa pe Avraam în afara chestiunii, rămâne faptul că fâgăduința seminței trebuie să includă toată sâmbânța și nu doar o parte. Dar Avraam nu poate fi lăsat la o parte. Prin urmare, există dovezi pozitive că în acest capitol avem raportul predicării lui „Isus și a învierii” față de Avraam.

Pentru a fi împlinită după înviere

Aceasta ne ajută să înțelegem mai bine de ce Ștefan, când era în proces pentru predicarea lui Isus, a început discursul făcând referire chiar la aceste cuvinte. Vorbind despre venirea lui Avraam în țara Canaan, a spus că Dumnezeu „nu i-a dat nici o moștenire în ea, nu, nici măcar cât o palmă de loc; totuși i-a fâgăduit că i-o va da ca stăpânire și seminței lui după el, pe când nu avea nici un copil.” Fapte 7:5. Făcând astfel referire la această fâgăduință, care era bine cunoscută de către iudei, Ștefan le-a arătat cât se poate de clar că putea fi împlinită numai la învierea morților prin Isus.

„Tu vei merge la părinții tăi în pace, vei fi înmormântat la o vârstă înaintată. Dar în a patra generație vor veni aici din nou, căci nelegiuirea amoriților nu este încă deplină.” De aici învățăm motivul pentru care Avraam a murit în credință, cu toate că nu primise promisiunea. Dacă s-ar fi așteptat să o primească în această viață, ar fi fost dezamăgit dacă ar fi ajuns în fața morții fără ca ea să se îplinească. Dar Dumnezeu i-a spus clar că el urma să moară înainte ca ea să se îplinească. De aceea, de vreme ce Avraam a crezut pe

Dumnezeu, este foarte clar că el a înțeles despre înviere și că a crezut-o. Învierea morților, vom vedea, a fost întotdeauna centrul speranței adevăraților copii ai lui Avraam.

Dar învățăm ceva mai mult. În a patra generație sau în răstimpul a patru sute de ani, sămânța lui va ieși din robie în țara făgăduită. De ce nu puteau stăpâni țara imediat? – Deoarece nelegiuirea amoriților nu era deplină atunci. Aceasta arată că Dumnezeu dădea amoriților timp de pocăință sau pentru a umple măsura nelegiuirii lor, demonstrând astfel nepotrivirea lor de a stăpâni țara.

Și aceasta ne învață mai departe că țara pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui putea fi stăpânită doar de oameni neprihăniți. Dumnezeu nu ar alunga din țară pe aceia în care se vedea o urmă că ar putea deveni neprihăniți. Dar faptul că poporul urma să fie distrus înainte ca fiii lui Avraam să fie aruncați afară din cauza răutății lor, arată că stăpânii țării trebuiau să fie neprihăniți. Și astfel învățăm că sămânța lui Avraam, căreia i s-a făcut făgăduința țării, trebuia să fie un popor neprihănit. Aceasta a fost deja arătat de faptul că sămânța a fost făgăduită lui Avraam numai prin neprihănirea prin credință.

- The Present Truth, 4 iunie 1896

6. Chemarea lui Avraam

Carnea împotriva Spiritului

Acum, Sarai, soția lui Avram, nu îi năștea nici un copil; ea avea o sclavă, o egipteancă, al cărei nume era Agar. Și Sarai i-a spus lui Avram: „Iată, acum, Domnul m-a reținut de la a purta copii, te rog intră la servitoarea mea, poate că voi obține copii de la ea.” Și Avram a ascultat de glasul lui Sarai.” Geneza 16:1, 2.

Aceasta a fost marea greșeală a vieții lui Avraam, dar a învățat o lecție din greșeala lui și a fost menționată ca să îi învețe pe toți acea lecție. Vom presupune că cititorul este deja familiarizat cu consecința – cum Domnul i-a spus lui Avraam că Ismael, fiul lui Agar, nu era moștenitorul pe care i l-a promis, ci că Serai, soția lui îi va naște un fiu și cum, după nașterea lui Isaac, Agar și Ismael au fost alungați. Așa că putem trece direct la câteva lecții importante care sunt sugerate prin această tranzacție.

În primul rând, trebuie să învățăm nebunia încercării omului de a împlini făgăduințele lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis lui Avraam o sămânță nenumărabilă. Când făgăduința a fost făcută, era dincolo de orice posibilitate umană ca Avraam să aibă un fiu de la soția sa, dar el a acceptat Cuvântul Domnului, iar credința lui i-a fost socotită ca neprihănire. Aceasta era o dovadă în sine că sămânța nu urma să fie una obișnuită, ci că va fi o sămânță a credinței.

Dar soția lui nu avea credința pe care o avea el. Și totuși, ea a crezut că are credință și, chiar Avraam a gândit fără îndoială că ducând la bun sfârșit sfatul ei, lucra după Cuvântul Domnului. Necazul a fost că a ascultat de glasul soției lui în loc de Domnul. Ei au gândit că Dumnezeu le-a promis o familie numeroasă, dar de vreme ce era imposibil ca ea să aibă copii, era foarte evident că El intenționa ca ei să folosească un alt mijloc de a o duce la bun sfârșit. Așa tratează rațiunea omenească făgăduințele lui Dumnezeu.

Totuși, cât de lipsit de prevedere era tot acel lucru. Dumnezeu făcuse promisiunea, de aceea doar El putea să o îplinească. Dacă un om face o promisiune, lucrul promis poate fi realizat de un altul, dar în acel caz cel care a promis nu își ține cuvântul. Astfel, chiar dacă ceea ce Domnul promisese putea fi câștigat prin procedura adoptată, rezultatul ar fi fost acela de a-L împiedica pe Dumnezeu de a-Și împlini Cuvântul. De aceea, ei lucrau împotriva lui Dumnezeu. Dar făgăduințele Lui nu pot fi împlinite de un om. Numai în Hristos pot fi ele realizate. Este suficient de ușor pentru noi toți să vedem acest lucru în cazul dinaintea noastră; totuși, cât de des, în propria noastră experiență, în loc să așteptăm ca Domnul să facă ceea ce a făgăduit, obosim să așteptăm și încercăm să o facem noi pentru El și astfel, ajungem la eşecuri.

Spiritual și literal

Au trecut ani până ce făgăduința a fost împlinită în modul lui Dumnezeu, dar nu s-a întâmplat până ce atât Avraam cât și Sara au crezut pe deplin pe Domnul. „Prin credință și Sara însăși a primit putere să conceapă sămânță și a născut un copil când era trecută de vârstă, pentru că L-a considerat credincios pe Cel care a făgăduit.” Evrei 11:11. Isaac a fost rodul credinței. „Căci este scris că Avraam a avut doi fii, unul din roabă, altul din femeia liberă. Dar cel care a fost născut din roabă, a fost născut după trup, dar cel din femeia liberă a fost din făgăduință.” Galateni 4:22, 23.

Se pare că mulți oameni uită acest fapt. Uită că Avraam a avut doi fii, unul din femeia roabă, altul din femeia liberă; unul născut după trup, celălalt născut după Spiritul. Aici este confuzia cu privire la sămânța „literală” și „spirituală” a lui Avraam. Oamenii vorbesc ca și când cuvântul „spiritual” ar fi opus celui „literal”. Dar nu este așa. „Spiritual” este opus numai față de ceea ce este „trupesc”, carnal.

Isaac a fost născut după Spirit, totuși era un copil real și literal la fel ca Ismael. Astfel, adevărata sămânță a lui Avraam reprezintă doar aceia care sunt spirituali, dar aceasta nu îi face mai puțin reali. Dumnezeu este Spirit, totuși El este un Dumnezeu real. Hristos a avut un trup spiritual după învierea Sa, totuși era real, o ființă literală și putea fi pipăit ca orice alt trup. Astfel, trupurile sfinților după înviere vor fi spirituale, totuși vor fi reale. Lucrurile spirituale nu sunt imaginare. Într-adevăr, ceea ce este spiritual este chiar mai real decât ceea ce este trupesc, deoarece numai ceea ce este spiritual durează veșnic.

Prin urmare, din acest caz învățăm în mod conclusiv că sămânța pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam, care va fi ca nisipul mării și ca stelele cerului ca număr și care va moșteni țara, este numai o sămânță spirituală. Adică, este o sămânță care vine prin Spiritul lui Dumnezeu. Nașterea lui Isaac, ca aceea a Domnului Isus, a fost miraculoasă. A fost supranaturală. Ambele au fost aduse prin Spiritul. În amândouă avem o ilustrare a puterii prin care devenim copii ai lui Dumnezeu și astfel moștenitori ai făgăduinței.

Sămânța lui Avraam după trup sunt ismaeliții. El a fost un copil sălbatic sau, așa cum spune Versiunea Revizuită, „un măgar sălbatic printre oameni”. Geneza 16:12. Mai mult, era fiul roabei și de aceea, nu un fiu liber. Acum, Domnul a indicat în cazul lui Eliezer, slujitorul lui Avraam, că sămânța lui Avraam va fi liberă. Prin urmare, dacă Avraam s-ar fi gândit numai la aceste cuvinte ale Domnului, în loc să asculte de glasul soției lui, ar fi fost scutit de mult necaz.

Merită să dăm atenție acestei faze a subiectului, pentru că, dacă este bine înțeles, va salva din multă confuzie referitoare la adevărata sămânță a lui Avraam și la adevăratul Israel. Să mai prezentăm încă o dată punctele.

Ismael s-a născut după trup și nu putea fi sămânță. De aceea, cei care sunt numai după trup nu pot fi copiii lui Avraam și moștenitori după făgăduință.

Isaac a fost născut după Spirit și a fost adevărata sămânță. „În Isaac va fi numită sămânța ta”. De aceea, toți copiii lui Avraam sunt cei care sunt născuți din Spirit. „Noi, fraților, precum Isaac, suntem copiii făgăduinței.” Galateni 4:28.

Isaac a fost născut liber și doar acei care sunt liberi sunt copiii lui Avraam. „Astfel, deci, fraților, noi nu suntem fiii roabei, ci ai celei libere.” Galateni 4:31. Ce este această libertate a arătat Domnul în discuția Sa cu iudeii, raportată în Ioan 8. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat discipolii Mei; și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.” Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și nu am fost niciodată robii nimănui; cum spui Tu: „Veți fi liberi”? Isus le-a răspuns: „Adevărat, adevărat vă spun, că oricine comite păcat este în robia păcatului. Iar robul nu rămâne în casă pentru totdeauna, dar fiul rămâne pentru totdeauna. Dacă fiul vă face deci liberi, veți fi cu adevărat liberi.” Versetele 31-36, R.V. Și mai târziu le-a spus că dacă ar fi cu adevărat copiii lui Avraam, ar face faptele lui Avraam. Versetul 39.

Aici vedem din nou ceea ce am învățat din făgăduința capitolului cincisprezece din Geneza, că sămânța făgăduită va fi o sămânță neprihănită, de vreme ce a fost făgăduită doar prin Hristos și era sigură pentru Avraam numai prin credința lui.

Rezumatul întregii chestiuni este că în făgăduința lui Avraam era Evanghelia și numai Evanghelia; și orice încercare de a aplica făgăduințele altora decât celor care sunt ai lui Hristos prin Spiritul, este o încercare de a anula făgăduințele Evangheliei lui Dumnezeu. „Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Galateni 3:29. „Acum, dacă cineva nu are Spiritul lui Hristos, nu este al Lui.” Romani 8:9. Astfel, dacă un om nu are Spiritul lui Hristos, Spiritul prin care a fost născut Isaac, nu este un copil al lui Avraam și nu are dreptul la vreo parte a făgăduinței.

- *The Present Truth*, 11 iunie 1896

7. Chemarea lui Avraam

Legământul sigilat (Partea I)

Ajungem la un raport care prezintă înaintea noastră făgăduința în cel mai minunat mod. Mai mult de douăzeci și cinci de ani trecuseră de când Dumnezeu a făcut prima dată făgăduința lui Avraam³ Fără îndoială, timpul a fost prelungit din cauza pasului greșit făcut de Avraam prin faptul că a ascultat de gândirea soției lui. Mai mult de treisprezece ani trecuseră de la acel timp. Dar Avraam a înțeles lecția, iar Dumnezeu i s-a arătat din nou.

„Și când Avram avea nouăzeci și nouă de ani, Domnul S-a arătat lui Avram și i-a spus: „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic; umblă înaintea Mea și fii desăvârșit.” Geneza 17:1. Pe marginea versetului, scrie: „neprihănit sau sincer”. Ca și în 1 Cronici 12:33, 38 înțelesul este onest, credincios. Dumnezeu i-a spus lui Avraam să fie sincer înaintea Lui, nu cu inima împărțită. Când ne amintim istoria raportată în capitolul precedent, vedem forța acestui ordin. Vedem de asemenea forța afirmației „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic”. Dumnezeu dorea să îi arate că El este pe deplin capabil să împlinească făgăduința și că de aceea el ar trebui să se încreadă în El cu o inimă desăvârșită sau neîmpărțită.

Un nume nou

„Avram a căzut cu fața la pământ și Dumnezeu a vorbit cu el, spunând: „Cât despre Mine, iată, legământul Meu este cu tine, tu vei fi tatăl multor națiuni. Numele tău nu va mai fi Avram, ci Avraam, căci te-am făcut tatăl multor națiuni.” Geneza 17:3-5.

Numele Avram înseamnă „tată al înălțimii”. Tatăl lui Avram era păgân și este posibil ca numele să fi avut vreo legătură cu închinarea păgână din locurile înalte. Dar acum este adăugată încă o silabă, iar numele devine Avraam, „tatăl multor popoare”. În schimbarea numelui în cazul lui Avraam și al lui Iacov avem o sugestie a noului nume pe care Domnul îl dă tuturor celor care sunt ai Lui. Vezi Apocalipsa 2:17; 3:12. „Tu vei fi numit cu un nume nou pe care gura Domnului îl va numi.” Isaia 62:2.

Oferirea unui nou nume lui Avraam nu indică vreo schimbare în făgăduință, ci era un semn pentru Avraam că Dumnezeu intenționează să facă ceea ce a zis. Numele lui trebuia să fie după aceea o amintire a făgăduinței. Unii au gândit că oferirea acestui nou nume a marcat o schimbare în natura făgăduinței față de el, dar o analiză atentă a făgăduinței așa cum a fost menționată înainte va arăta că așa ceva nu poate avea loc. Avraam era exact același după schimbarea numelui ca și înainte. În timp ce numele lui încă era Avram a crezut pe Dumnezeu și credința lui în făgăduință i-a fost socotită ca neprihănire. În timp ce numele lui era Avram Dumnezeu i-a predicat Evanghelia, spunând: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”.

Nu putem face o diferență între făgăduințele lui Dumnezeu față de Avraam, spunând că unele erau temporare și numai pentru sămânța după trup, iar celelalte erau spirituale și eterne. „Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost predicat printre voi de către noi... nu a fost da și nu, ci în El este da. *Căci oricât de multe ar fi făgăduințele lui Dumnezeu, în El sunt da;* de aceea tot prin El este Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi.” 2 Corinteni 1:19, 20 R.V. „Acum, lui Avraam și seminței lui au fost făcute făgăduințele. El nu a spus „și semințelor”, ca și când ar fi mai multe, ci ca și când este numai una. „Și seminței tale”, care este Hristos.” Galateni 3:16. Observați că *făgăduințele*, indiferent câte sunt, toate vin prin Hristos. Observați de asemenea că apostolul vorbește de *Avraam*, nu de Avram. Nu a spus că unele au fost făcute lui Avram, iar altele lui Avraam. Iar acest punct este și mai accentuat când citim cuvintele lui Ștefan: „Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte să locuiască în Haran.” Fapte 7:2. Deși pe atunci era cunoscut ca Avram, făgăduința a fost aceeași ca atunci când a fost cunoscut ca Avraam. Orice referință la el în Biblie, chiar și în legătură cu primele făgăduințe, sunt cu numele de Avraam. De aceea ne-am referit la el doar ca Avraam.

Domnul a continuat, după ce i-a spus lui Avraam despre schimbarea numelui său: „Voi stabili legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine în generațiile lor ca legământ veșnic, ca să fii Dumnezeul tău și al seminței tale după tine. Îți voi da ție și seminței tale după tine țara în care ești un străin, toata țara Canaanului, ca o stăpânire veșnică; și voi fi Dumnezeul lor.” Geneza 17:7, 8.

³ Avraam avea șaptezeci și cinci de ani când a plecat din Haran (Geneza 12:4), iar făgăduința i-a fost descoperită prima dată înainte să plece din Mesopotamia. Fapte 7:2.

Să analizăm în detaliu părțile diferite ale acestui legământ. Partea centrală a lui este țara făgăduită, țara Canaan. Este aceeași ca în capitolul cincisprezece. Făgăduința este că ea va fi dată lui Avraam și seminței lui. Legământul este același cu cel făcut atunci, dar aici îl avem sigilat.

Observați că el este

Un „legământ veșnic”

pe care Domnul l-a făcut cu el. Este singurul legământ veșnic despre care se vorbește atât de des în Biblie. Prin „sângele noului legământ” sunt oamenii făcuți desăvârșiți în orice faptă bună pentru a face voia lui Dumnezeu. Evrei 13:20. Mai mult, țara făgăduită în acest legământ veșnic, urma să fie

„O stăpânire veșnică”

atât pentru Avraam, cât și pentru sămânța lui. Observați că lui Avraam însuși, ca și seminței sale, i-a fost făgăduită țara ca stăpânire veșnică. Nu este o moștenire care să fie doar o stăpânire pentru el și familia sa pentru totdeauna, ci Avraam și sămânța sa împreună urmau să o aibă ca stăpânire veșnică.

Dar o țară poate fi ținută ca stăpânire veșnică doar de către cei care au

Viață veșnică

De aceea, în acest legământ găsim făgăduința vieții veșnice. Nu ar fi putut fi altfel, deoarece atunci când legământul a fost făcut pentru prima dată, așa cum este raportat în capitolul cincisprezece, lui Avraam i s-a spus că va muri înainte ca țara să fie dată ca moștenire, iar Ștefan a spus că Dumnezeu nu i-a dat nici cât o palmă de loc. De aceea, nu putea fi a lui decât prin înviere; iar când va avea loc învierea, nu va mai fi moarte. Căci „toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipire de ochi, la ultima trâmbiță; căci trâmbița va suna, morții vor învia în neputrezire și vom fi schimbați. Căci această neputrezire trebuie să fie schimbată în neputrezire și ceea ce este muritor în nemurire.” 1 Corinteni 15:51-53.

Astfel vedem că realizarea acestui legământ veșnic cu Avraam era pur și simplu predicarea Evangheliei veșnice a împărăției și asigurarea lui a unei părți din binecuvântare. Făgăduința lui Avraam a fost o făgăduință a Evangheliei și nimic altceva, iar legământul era legământul cel veșnic al cărui Mijlocitor este Hristos. Scopul lui este același cu al noului legământ, în care Dumnezeu spune: „Voi pune legea Mea în partea lor internă și o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” Evrei 8:10. Dar acest lucru se va clarifica mai mult pe măsură ce înaintăm.

Un legământ al neprihănirii

Domnul i-a spus lui Avraam după această reafirmare a legământului cu el și sămânța lui: „Vă veți circumcide carnea prepuțului vostru; acesta va fi un semn al legământului între Mine și tine.” Geneza 17:11. Acum, dacă ne întoarcem la epistola către romani, vom învăța mai mult despre însemnătatea acestei tranzacții. Trebuie să avem Scriptura înaintea noastră pentru a o putea analiza în mod inteligibil și de aceea o vom cita în întregime:

„Ce vom spune deci că a găsit Avraam, tatăl nostru după trup? Căci dacă Avraam ar fi fost îndreptățit prin fapte, avea cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce spune Scriptura? ‚Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.’ Acum, celui ce lucrează, plata nu este recunoscută ca un har, ci ca o datorie. Dar celui ce nu lucrează, ci crede în Cel care îndreptățește pe cei păcătoși, credința lui îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel descrie David binecuvântarea omului căruia Dumnezeu îi atribuie neprihănirea fără fapte, spunând: ‚Binecuvântat este omul căruia Domnul nu îi impute păcatul.’ Această binecuvântare vine numai peste cei circumciși sau și peste cei necircumciși? Căci spunem că lui Avraam credința i-a fost socotită ca neprihănire. Cum deci i-a fost socotită? Când era circumcis sau când era necircumcis? Nu când era circumcis, ci când era necircumcis. Și a primit semnul circumciziei, un sigiliu al neprihănirii credinței pe care o avea pe când era încă necircumcis, pentru ca să fie tatăl tuturor celor ce cred, chiar dacă nu sunt circumciși, pentru ca neprihănirea să le fie și lor atribuită; și să fie tatăl circumciziei nu numai al celor care sunt din circumcizie, ci și al celor care umblă în pașii acelei credințe a tatălui nostru Avraam, pe care o avea când era necircumcis. Pentru că făgăduința că va fi moștenitorul lumii, nu a fost a lui Avraam sau a seminței lui prin lege, ci prin neprihănirea prin credință.” Romani 4:1-13.

Subiectul întregului capitol este Avraam și îndreptățirea prin credință. Apostolul ia cazul lui Avraam ca o iluminare a adevărului prezentat în capitolul anterior, și anume, că un om este făcut neprihănit prin credință. Binecuvântarea pe care a primit-o Avraam este binecuvântarea iertării păcatelor prin neprihănirea lui Isus Hristos. Vezi versetele 6-9. Prin urmare, când citim în Geneza 12:2, 3 că în Avraam toate familiile vor fi binecuvântate, știm că binecuvântarea la care se face referire este iertarea păcatelor. Aceasta este dovedită în Fapte 3:25, 26: „Sunteți fiii profeților și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții noștri, spunând lui Avraam: „Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului”. Dumnezeu, mai întâi pentru voi, înviindu-L pe Fiul Său Isus, L-a trimis să vă binecuvânteze întorcând pe fiecare dintre voi de la nelegiuirile sale.”

Această binecuvântare a venit la Avraam prin Isus Hristos și crucea Lui, la fel cum vine și la noi. Căci „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi;... pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos, pentru ca noi să primim făgăduința Spiritului prin credință.” Galateni 3:13, 14. Astfel, înțelegem că binecuvântările legământului cu Avraam sunt de fapt binecuvântările Evangheliei, iar ele sunt aduse la noi prin crucea lui Hristos. Nu a fost nimic făgăduit în acel legământ în afară de ceea ce este obținut prin Evanghelie; și tot ce conține Evanghelia era în el.

Circumcizia a fost dată ca sigiliu al acestui legământ. Dar făgăduința, legământul, binecuvântarea, totul a venit la Avraam înainte să fie circumcis. De aceea, el este tatăl celor necircumciși ca și al celor circumciși. Iudeii și neamurile sunt moștenitori în același fel în legământ și în binecuvântarea lui, dacă au credința pe care a avut-o Avraam.

În Geneza 17:11 ni se spune că circumcizia a fost dată ca semn al neprihănirii pe care a avut-o prin credință. Cu alte cuvinte, era asigurarea și sigiliul iertării păcatelor prin neprihănirea lui Hristos. De aceea, știm că legământul, pentru care circumcizia era sigiliul, era un legământ al neprihănirii prin credință, că toate binecuvântările făgăduite în el sunt pe baza neprihănirii prin Isus Hristos. Aceasta din nou arată că legământul făcut cu Avraam era Evanghelia, și numai aceasta.

Oferirea țării

Dar în acest legământ, făgăduința centrală se referea la țară. Toată țara Canaan i-a fost făgăduită lui Avraam și seminței lui ca stăpânire veșnică. Și atunci sigiliul legământului – circumcizia – a fost dat – un sigiliu al neprihănirii pe care a avut-o prin credință. Aceasta arată că țara Canaan trebuia stăpânită numai prin credință. Și aici avem o lecție practică referitoare la lucrurile stăpânite prin credință. Mulți oameni cred că un lucru stăpânit prin credință este stăpânit doar în imaginație. Dar țara Canaan a fost o țară reală și urma să fie stăpânită. Stăpânirea ei urma să fie câștigată oricum doar prin credință. Într-adevăr, așa era. Prin credință au trecut oamenii râul Iordan și „prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost înconjurat șapte zile”. Dar despre aceasta vom vorbi mai mult pe viitor.

Țara Canaan, care a fost făgăduită în legământ, urma să fie primită prin neprihănirea prin credință, care fusese sigilată prin circumcizie, sigiliul legământului. Citiți acum Romani 4:13 încă o dată și vom vedea cât era inclus în făgăduință. „Căci făgăduința că va fi *moștenitorul lumii* nu a fost a lui Avraam sau a seminței lui prin lege, ci prin neprihănirea prin credință.” Această neprihănire prin credință despre care ni se spune în versetul unsprezece a fost sigilată prin circumcizie; și circumcizia era sigiliul legământului pe care îl avem menționat în Geneza 17. Prin urmare, știm că făgăduința țării pe care o conținea legământul cu Avraam nu era nimic mai puțin decât făgăduința întregului pământ. Pe măsură ce ne apropiem de împlinirea făgăduinței, vom vedea mai clar cum se poate ca făgăduința țării Canaan să includă stăpânirea întregului pământ, dar acest fapt poate fi indicat pe scurt aici.

Legământul în care a fost făgăduită țara, a fost, după am văzut, un legământ al neprihănirii. Baza lui era neprihănirea prin credință. Era un legământ veșnic, făgăduind o moștenire veșnică lui Avraam și seminței lui, care însemna pentru ei viață veșnică. Dar harul domnește prin neprihănire spre viața veșnică numai prin Isus Hristos, Domnul nostru. Viața veșnică poate fi deținută numai în neprihănire. Mai mult, de vreme ce făgăduința a fost făcută lui Avraam și seminței lui, iar Avraam a fost asigurat că va muri cu mult înainte ca moștenirea să fie primită, este evident că putea fi obținută numai prin înviere, care va avea loc la venirea Domnului, când va fi dăruită nemurirea. Dar venirea lui Hristos este „la vremea restaurării tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Lui profeți de când a început lumea.” Fapte 3:21. Prin urmare, suntem aduși la faptul că moștenirea neprihănirii care i-a fost făgăduită lui Avraam ca stăpânire veșnică, primită la înviere, la venirea Domnului, era „noul pământ, în care locuiește neprihănirea”, pe care îl așteptăm în conformitate cu făgăduința lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 18 iunie 1896

8. Chemarea lui Avraam

Legământul sigilat (partea a II-a)

Semnul circumciziei

Acum trebuie să ducem puțin mai departe studiul sigiliului acestui legământ, și anume, circumcizia. Ce semnifică și ce este în realitate? Am învățat că semnifică neprihănirea prin credință. A fost dată lui Avraam ca un semn al stăpânirii unei asemenea neprihăniri sau ca o asigurare că a fost „acceptat în Preaiubitul, în care avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”. Efeseni 1:6, 7. Ce este de fapt circumcizia poate fi învățat din următorul pasaj:

„Căci circumcizia este într-adevăr de folos, dacă păzești legea; dar dacă tu ești călcător al legii, circumcizia ta devine necircumcizie. De aceea, dacă un necircumcis păzește neprihănirea legii, nu va fi necircumcizia lui socotită ca circumcizie? Și nu te va judeca un necircumcis prin natură, dacă împlinește legea, pe tine, care prin literă și circumcizie încalci legea? Pentru că iudeu nu este acela care este pe dinafară; nici circumcizie nu este aceea care este în afară, în trup, ci iudeu este acela care este în interior și circumcizie este aceea a inimii, în spirit, nu în literă, a cărui laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:25-29.

Circumcizia era semnul neprihănirii prin credință. Dar acea neprihănire este neprihănirea cerută de legea lui Dumnezeu. Circumcizia se reducea la nimic dacă legea nu era păzită. De fapt, păzirea legii este adevărata circumcizie. Dar Domnul cere ca adevărul să fie înăuntru. O prezentare exterioară, fără nici o neprihănire în interior, este o urâciune pentru El. Legea trebuie să fie în inimă pentru a exista circumcizie reală. Dar legea poate fi în inimă numai prin puterea Domnului, prin Spiritul. „Legea este spirituală” (Romani 7:14), adică, este ca natură a Spiritului Sfânt, iar legea poate fi în inimă doar dacă Spiritul lui Dumnezeu locuiește acolo. Circumcizia deci nu este nimic altceva decât sigilarea neprihănirii în inimă de către Spiritul Sfânt. Aceasta este ceea ce a primit Avraam. Circumcizia lui era sigiliul neprihănirii prin credință pe care o avea. Dar neprihănirea prin credință era aceea prin care urma să moștenească stăpânirea făgăduită. De aceea, circumcizia era garanția moștenirii lui. Acum citiți următorul text:

„În care avem răscumpărarea prin sângele Său, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său... În care de asemenea am primit o moștenire, fiind hotărâți mai dinainte după scopul Celui care lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale, pentru ca noi să fim spre lauda slavei Lui, noi cei care am crezut întâi în Hristos. În care și voi ați crezut, după ce ați auzit Cuvântul Adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care de asemenea după ce ați crezut, ați fost sigilați cu Spiritul Sfânt al făgăduinței, care este garanția moștenirii noastre până la răscumpărarea stăpânirii câștigate.” Efeseni 1:7-14.

Cuvântul Adevărului este Evanghelia mântuirii. Când credem Evanghelia, suntem sigilați cu Spiritul Sfânt și acel sigiliu este garanția sau asigurarea moștenirii noastre până ce ne va fi oferită la venirea Domnului. Avraam a avut deci Spiritul Sfânt ca garanție a moștenirii ce i-a fost făgăduită. Posedarea Spiritului arată că avem dreptul la moștenire, deoarece Spiritul aduce neprihănirea, iar moștenirea este una a neprihănirii. Neprihănirea și numai neprihănirea va locui pe noul pământ.

În armonie cu textul de mai sus, avem de asemenea următorul text: „Și voi sunteți compleți în El [Hristos], care este capul întregii stăpâniri și puteri; în care de asemenea sunteți circumciși cu circumcizia făcută fără mâini, dezbrăcându-vă de trupul păcatelor cărnii prin circumcizia lui Hristos.” Coloseni 2:10, 11.

Făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam a fost făcută cu mult timp înainte de perioada în care scriem noi. Realizarea legământului este raportată în capitolul cincisprezece din Geneza. Dar după ce legământul a fost făcut, Avraam a căzut în greșeala raportată în capitolul șaisprezece. Și-a văzut greșeala și s-a pocăit de ea și s-a întors din nou spre Domnul în credință deplină, primind astfel asigurarea iertării și a acceptării; iar circumcizia i-a fost dată ca o amintire.

Pasajele pe care le-am citit din Noul Testament referitoare la circumcizie nu reprezintă afirmații a ceva nou. Circumcizia a fost întotdeauna ceea ce se spune acolo că este. Întotdeauna a însemnat neprihănirea inimii și nu avea nici o semnificație când neprihănirea era absentă. Acest lucru este clar indicat în Deuteronom 30:5, 6: „Și Domnul Dumnezeuul tău te va duce în țara pe care au stăpânit-o părinții tăi și tu o vei stăpâni; El îți va face bine și te va înmulți peste părinții tăi. Domnul Dumnezeuul tău îți va circumcide inima ta și a seminței tale, pentru a-L iubi pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu totul sufletul tău ca să poți trăi.”

De ce semnul exterior?

Se ridică în mod natural întrebarea: De ce i-a fost dat lui Avraam semnul exterior al circumciziei, dacă el avea deja tot ce implica acesta? Dacă circumcizia este aceea a inimii prin Spiritul și nu înseamnă nimic altceva decât posedarea neprihănirii prin credință, iar Avraam a avut-o înainte de a primi semnul circumciziei, de ce a mai fost dat semnul?

Este o întrebare rezonabilă și din fericire se poate răspunde foarte ușor. Cititorul va observa mai întâi că ceea ce a primit Avraam este numit în Romani 4:11 „semnul circumciziei”. El avea deja adevărata circumcizie. În armonie cu aceasta este afirmația că ceea ce era în carne, făcut de mâini, a fost doar „numită circumcizie”. Efeseni 2:11. Nu era circumcizie în realitate.

Acum, motivul pentru care acest semn a fost dat, care era doar un semn și care nu putea aduce nimic posesorului și care era un semn fals dacă neprihănirea credinței nu era în inimă, va fi văzut când vom lua în considerare ce a avut loc după ce legământul a fost făcut cu Avraam. El a intrat într-un aranjament al cărui obiect era să îndeplinească făgăduința Domnului. Avraam și Sara au crezut că făgăduința era a lor, dar au crezut că o pot îndeplini ei. Dar, de vreme ce făgăduința era a unei moșteniri a neprihănirii, gândul că ei o pot îndeplini este de fapt aceeași idee obișnuită că oamenii pot îndeplini neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel, când Dumnezeu a repetat legământul, i-a dat lui Avraam un semn care să îi amintească întotdeauna de încercarea lui de a îndeplini făgăduința lui Dumnezeu și eșecul său. Nu i-a adus nimic, dimpotrivă, a fost a amintire că nu putea face nimic prin sine însuși și că totul trebuia făcut în el și pentru el de către Domnul. Îndepărtarea unei părți din carne arăta că făgăduința nu trebuia câștigată prin trup, ci prin Spirit. Ismael a fost născut după trup, dar Isaac a fost născut după Spirit.

Același scop îl avea și pentru descendenții lui. Trebuia să păstreze în continuu înaintea lor greșeala părintelui lor Avraam și să-i avertizeze împotriva realizării aceleiași greșeli. Trebuia să le arate că „trupul nu folosește la nimic”. În timpurile care au urmat, ei au pervertit semnul și au pretins că posedarea lui era ca o asigurare a neprihănirii lor, fie că păzeau, fie că nu păzeau legea. Ei au crezut că acesta le-a adus neprihănirea și i-a făcut favoriții lui Dumnezeu. Dar apostolul Pavel arată adevărul despre această problemă, spunând: „Circumciși suntem noi care ne închinăm lui Dumnezeu în Spirit și ne bucurăm în Hristos Isus și nu avem nici o încredere în carne.” Filipeni 3:3. Iudeii au ajuns să privească la el ca aducându-le totul, deoarece s-au încrezut în propria lor neprihănire, pe când singurul lui obiectiv era să îi învețe să nu își pună încrederea în ei înșiși.

- *The Present Truth*, 25 iunie 1895

9. Chemarea lui Avraam

Testul credinței

A trecut o perioadă de mai mulți ani. Nu putem spune numărul anilor, dar Isaac, copilul credinței și al făgăduinței, s-a născut și a crescut, fiind acum un tânăr⁴. Credința lui Avraam a crescut mai mult și mai inteligent, căci a învățat că Dumnezeu își împlinește făgăduințele. Dar Dumnezeu este un Învățător credincios și nu permite elevilor Săi să treacă peste o lecție fără să o învețe temeinic. Nu este suficient ca ei să vadă și să recunoască faptul că au făcut o greșală în lecția pe care le-a dat-o. O asemenea recunoaștere, desigur, asigură iertarea; dar văzând greșeala, este posibil să meargă din nou pe același teren, poate de multe ori, până ce o învață atât de bine încât nu se mai împiedică. Este numai pentru binele lor. Nu înseamnă bunătate la un părinte sau la un profesor de a permite copiilor să treacă peste lecții neînțelese doar pentru că sunt dificile.

Astfel, „s-a întâmplat după aceste lucruri, că Dumnezeu a făcut o încercare lui Avraam și i-a spus: „Avraam!”, iar el a răspuns: „Iată-mă!”. El a zis: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești, pe Isaac și du-te în țara Moria și adu-l acolo ca ardere de tot pe unul din munții despre care îți voi spune.”” Geneza 22:1, 2.

Pentru a înțelege ce a însemnat această încercare, trebuie să avem o idee clară despre ceea ce era legat de Isaac – despre ceea ce era cuprins în făgăduința ce i-a fost făcută lui Avraam care urma să fie împlinită prin Isaac. Deja am studiat acest lucru și de aceea, doar îl vom aminti. Dumnezeu îi spusese lui Avraam: „În sămânța ta, toate familiile pământului vor fi binecuvântate” și „În Isaac va fi numită sămânța ta”. Așa cum am văzut, binecuvântarea era binecuvântarea Evangheliei, binecuvântarea care vine prin Hristos și crucea Sa. Dar aceasta, de vreme ce Dumnezeu a spus așa, urma să fie împlinită prin Isaac. Sămânța făgăduită, care constă în Hristos și toți cei ce sunt ai Lui, urma să vină prin Isaac. Astfel, vedem că pentru privirea omenească cererea lui Dumnezeu părea că îndepărtează toată speranța că făgăduința ar fi vreodată împlinită.

Dar făgăduința era făgăduința salvării prin Isus Hristos, sămânța. Făgăduința a fost foarte explicită: „În Isaac se va numi sămânța ta”, iar acea sămânță era în primul rând Hristos. De aceea, Hristos, Mântuitorul tuturor oamenilor putea să vină numai prin linia genealogiei lui Isaac. Dar Isaac era încă un tânăr necăsătorit. A-l ucide ar însemna, după cum gândesc oamenii, a îndepărta toată priveliștea lui Mesia și astfel, a anula toată speranța salvării. După toate aparențele Avraam a fost chemat realmente să-și pună un cuțit în gât și să îndepărteze toată speranța propriei mântuiri.

Astfel, vedem că nu doar afecțiunea părintească a lui Avraam era încercată, ci credința lui în făgăduința lui Dumnezeu. Nimeni nu a fost chemat să îndure un test mai sever, pentru că nici un alt om nu putea fi în poziția aceea. Toată speranța întregii rase umane era legată de Isaac, iar lui Avraam i se cerea aparent să o distrugă cu o lovitură de cuțit. Pe bună dreptate unul care a putut suporta un astfel de test poate fi numit „tatăl credincioșilor”. Putem pe bună dreptate să credem că Avraam a fost puternic ispitit să se îndoiască dacă această cerere venea de la Domnul; părea că este atât de împotriva față de făgăduința lui Dumnezeu!

Ispite

A fi ispitit, dureros de ispitit, nu este un păcat. „Frații mei, socotiți ca o bucurie când treceți prin diverse ispite”. Iacov 1:2. Apostolul Petru vorbește despre aceeași moștenire făgăduită lui Avraam și spune că ne bucurăm mult în ea, „deși acum, pentru o vreme, dacă trebuie, suntem împovărați de nenumărate ispite, pentru ca încercarea credinței voastre, fiind mult mai prețioasă decât aurul care piere, cu toate că este încercată prin foc, să fie găsită spre laudă, onoare și slavă la apariția lui Isus Hristos, pe care fără să Îl vedem, Îl iubim, în care, deși nu L-ați văzut, credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și slavă deplină, primind sfârșitul credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” 1 Petru 1:6-9.

Aceste ispite cauzează împovărare, spune apostolul. Ele atârnă greu. Dacă ar fi fost altfel – dacă nu necesita nici un efort ca să le îndurăm – nu ar mai fi fost ispite. Faptul că un lucru este o ispită înseamnă că este ceva care apelează la toate sentimentele și pentru a o îndura, aproape că ia chiar viața. De aceea putem ști, fără să reflectăm prea mult asupra credinței lui Avraam, că l-a costat o luptă teribilă să se supună poruncii Domnului.

⁴ Faptul că nu era un copil după cum ne conduce cuvântul „flăcău” – „lad” în lb. eng. – să presupunem, este evident din faptul că era capabil să care lemnele pentru sacrificiu până sus pe munte. Josephus spune că avea douăzeci și cinci de ani; această vârstă este indicată de cronologia de pe marginea Bibliilor noastre.

Minții sale i-au fost sugerate îndoieli. Îndoielile vin de la diavol și nici un om nu este atât de bun încât să fie liber de sugestiile lui Satan. Chiar Domnul Însuși a trebuit să le suporte. „A fost ispitit în toate punctele ca și noi, totuși fără păcat”. Evrei 4:15. Păcatul nu constă în șoaptele îndoielnice ale diavolului la urechile noastre, ci în acțiunea noastră pe baza lor. Așa ceva Hristos nu a făcut. Nici Avraam nu a făcut; totuși, cel care crede că patriarhul și-a început călătoria fără o luptă dureroasă, trebuie să fie neglijent nu numai față de ce era implicat în testul propus, ci și în sentimentele unui tată.

Ispititorul putea sugera: „Aceasta nu poate fi o cerere de la Domnul, deoarece El ți-a promis o prosperitate nenumărabilă și a spus că trebuie să vină prin Isaac.” Din nou și din nou a venit acest gând; dar nu putea avea efect, căci Avraam cunoștea destul de bine glasul Domnului. Știa că cererea de a-l oferi pe Isaac venea de la aceeași sursă ca cea a făgăduinței. Repetarea sugestiei ispitorului ar fi făcut și mai sigur faptul că cererea era de la Domnul.

Dar aceasta nu încheia lupta. O ispită puternică de a nu asculta de poruncă se găsea în afecțiunea lui pentru fiul lui. Cererea examina foarte adânc acest lucru: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubești”. Mai era acolo și mama iubitoare și mândră. Cum putea el să o facă să creadă că Domnul a fost Cel care i-a vorbit? Nu l-ar fi acuzat ea de urmarea închipuirilor unei minți dezordonate? Cum putea să prezinte chestiunea înaintea ei? Sau, dacă mergea să facă sacrificiul fără să-i spună, cum se putea întâlni cu ea la întoarcere? În plus, erau oamenii. Nu l-ar fi acuzat ei că și-a omorât fiul? Putem fi siguri că Avraam a avut o luptă disperată cu toate aceste sugestii care îi înconjurau mintea și inima.

Dar credința a câștigat victoria. Timpul său de oscilație trecuse și acum „nu s-a clătinat la făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci a fost puternic în credință, dând slavă lui Dumnezeu”. Romani 4:20. „Prin credință Avraam, când a fost încercat, l-a adus pe Isaac ca jertfă; și cel care primise făgăduința l-a oferit pe singurul lui fiu născut, despre care se spusese: „În Isaac va fi numită sămânța ta.”, socotind că Dumnezeu era capabil să îl învie chiar și din moarte, de unde de asemenea l-a primit într-o formă.” Evrei 11:12-19.

Toată chestiunea, de la început până la sfârșit, implica învierea morților. Nașterea lui Isaac a fost de fapt o aducere la viață din moarte. Era puterea învierii. Avraam, ascultând de glasul nevestei lui, a eșuat odată în a se încrede în puterea lui Dumnezeu de a-i da un fiu din moarte. S-a pocăit de eșecul lui, dar trebuia testat la acel punct, pentru a asigura că a învățat temeinic lecția. Rezultatul a dovedit că a învățat.

Singurul fiu născut

„Cel care primise făgăduințele, l-a oferit pe singurul său fiu născut, despre care s-a spus: „În Isaac va fi numită sămânța ta.”, socotind că Dumnezeu este capabil să îl învie chiar și din moarte.” Observați expresia „singurul lui fiu născut”. Nu o putem citi fără să ne amintim că „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16. În faptul că Avraam și-a adus ca jertfă singurul lui fiu născut avem o ilustrație a jertfei singurului Fiul născut al lui Dumnezeu. Și așa a înțeles Avraam. El deja s-a bucurat în Hristos. El știa că prin Sămânța făgăduită va veni învierea morților; și credința lui în învierea morților, care vine numai prin Isus, a fost cea care l-a făcut să suporte testul.

Avraam l-a oferit pe singurul lui fiu cu încrederea că el va fi înviat din nou din moarte, deoarece Dumnezeu va oferi pe singurul Său Fiu născut. Nu, mai mult, Dumnezeu deja l-a oferit pe singurul Său Fiu născut, „care într-adevăr fusese rânduit înainte de întemeierea lumii”, dar care nu se arătase încă. 1 Petru 1:20. Aici putem vedea minunata credință a lui Avraam și cât de deplin a înțeles scopul și puterea lui Dumnezeu. Căci Mesia, Sămânța prin care toate binecuvântările urmau să vină la oameni, trebuia să fie născut pe linia genealogică a lui Isaac. Isaac trebuia ucis fără un moștenitor. Totuși, Avraam a avut o așa încredere în viața și puterea Cuvântului Domnului, încât a crezut că se va împlini singur. A crezut că Mesia care trebuia să vină pe linia lui Isaac și a cărui moarte putea distruge moartea și aduce învierea și care nu venise încă în lume, avea putere să îl învie pe Isaac din moarte, pentru ca făgăduința lui Dumnezeu să fie împlinită și El să fie născut în lume. Credință mai mare ca a lui Avraam nu a putut exista în lume.

Învierea și viața

Aici vedem nu numai dovada preexistenței lui Hristos, ci și cunoașterea lui Avraam despre ea. Isus a spus: „Eu sunt învierea și viața.” Ioan 11:25. El era Cuvântul care era de la început cu Dumnezeu și care era Dumnezeu. El era învierea și viața în zilele lui Avraam ca și în zilele lui Lazăr. „În El era viața”, chiar viața veșnică. Avraam a crezut, fiindcă deja dovedise puterea ei și era încrezător că viața Cuvântului îl va aduce pe Isaac la viață pentru a împlini făgăduința.

Avraam a pornit în călătoria lui. Trei zile a urmat calea obositoare, unde era suficient timp pentru ca ispititorul să îl asalteze cu tot felul de îndoieli. Dar îndoiala a fost pe deplin dominată când „în a treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe”. Geneza 22:4. Evident, un semn pe care Domnul i-l dăduse a apărut pe munte și a știut, dincolo de orice îndoială, că Domnul îl conducea. Lupta se încheiase și a pășit înainte pentru desăvârșirea sarcinii sale, pe deplin asigurat că Dumnezeu va învia pe Isaac din moarte.

„Și Avraam a spus tinerilor: „Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul vom merge acolo, ne vom închina și ne vom întoarce la voi.” Versetul 5. Dacă nu ar fi existat nici un rând în Noul Testament despre acest subiect, putem ști din acest verset că Avraam a avut credință în înviere. „Eu și băiatul vom merge acolo, ne vom închina și ne vom întoarce la voi.” În original este scris foarte clar: *noi vom merge și noi ne vom întoarce* la voi. Patriarhul avea o asemenea încredere în făgăduința Domnului încât a crezut pe deplin că, în ciuda faptului că îl va aduce pe Isaac ca jertfă, fiul său va fi înviat, așa încât amândoi se vor întoarce. „Speranța nu dă de rușine.” Fiind îndreptățit prin credință, a avut pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Încercarea credinței lui a fost suportată cu răbdare, căci trebuie să știm că amărăciunea bătăliei era încheiată și o experiență bogată a vieții care există în Cuvânt a venit la el, oferindu-i o speranță neșovăielnică.

Sacrificiu complet

Cu toții știm rezultatul. Isaac a dus lemnele la locul numit. Altarul a fost construit, iar el a fost legat și așezat acolo. Din nou, aici avem asemănarea cu sacrificiul lui Hristos. Dumnezeu Și-a dat singurul Lui Fiș născut, totuși Fiul a mers de bună voie. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi”. Astfel, Isaac s-a dat cu sinceritate ca jertfă. Era tânăr și puternic și ar fi putut cu ușurință să se opună sau să fugă dacă ar fi dorit. Dar nu a vrut. Sacrificiul era al lui la fel de mult ca al tatălui său. Așa cum Hristos Își ducea crucea, tot așa, Isaac a dus lemnele pentru propriul Său sacrificiu și cu smerenie a predat trupul său cuțitului. În Isaac avem un simbol al lui Hristos, care a fost „dus ca un miel la măcelărie”; iar afirmația lui Avraam „Dumnezeu Însuși va oferi un miel” nu era decât expresia credinței lui în Mielul lui Dumnezeu.

„Și Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să îlucidă pe fiul său. Un înger al Domnului l-a chemat din cer și a spus: „Avraam, Avraam!”, iar el a spus: „Iată-mă!”. Îngerul i-a spus: „Nu îți pune mâna peste băiat, nici nu-i face vreun rău; pentru că știu acum că te temi de Dumnezeu, văzând că nu ai reținut pe fiul tău, pe singurul tău fiu, de la Mine.” Avraam și-a ridicat ochii și a privit și iată, în spatele lui un berbec prins cu coarnele într-un tufiș; Avraam s-a dus și a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.” Geneza 22:10-13. Viața fiului a fost cruțată, totuși sacrificiul a fost la fel de adevărat și de complet făcut ca și când ar fi fost ucis.

Lucrarea credinței

Să ne oprim puțin pentru a citi cuvintele scrise de Iacov despre această tranzacție. „Nu știi, om vanitos, că acea credință fără fapte este moartă? Nu a fost Avraam, tatăl nostru, îndreptățit prin fapte când l-a adus pe Isaac, fiul său, pe altar? Vezi cum credința luca împreună cu faptele lui și prin fapte credința a fost făcută desăvârșită? Și Scriptura a fost împlinită, care spune: „Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire, și a fost numit prietenul lui Dumnezeu.”” Iacov 2:20-23.

Cum este posibil ca cineva să presupună că aici este o contradicție sau modificare a învățăturii neprihănirii prin credință față de cea prezentată în scrierile apostolului Pavel? Scrierile apostolului Pavel învață că este o credință lucrează. „Credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6) este declarată ca fiind cea necesară. El a lăudat pe frații tesaloniceni pentru „lucrările credinței”. 1 Tesaloniceni 1:2, 3. Astfel, apostolul Iacov folosește cazul lui Avraam ca o ilustrare a lucrării credinței. Dumnezeu îi făcuse o făgăduință; el a crezut făgăduința și credința lui i-a fost socotită ca neprihănire. Credința lui era tipul care lucrează neprihănirea. Acum, credința a primit un test practic și faptele au arătat că era desăvârșită. Astfel a fost împlinită Scriptura care spune: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire”. Această faptă a fost demonstrarea faptului că acea credință i-a fost pe bună dreptate socotită lui ca neprihănire. Credința a fost cea care a lucrat faptele lui. Fapta pe care a făcut-o Avraam era una a credinței. Faptele lui nu i-au produs credința, ci credința a produs faptele. El a fost îndreptățit, nu prin *credință și fapte*, ci prin *credința care lucrează*.

Prietenul lui Dumnezeu

„Și el a fost numit prietenul lui Dumnezeu.” Isus a spus discipolilor Lui: „De aici înainte nu vă mai numesc robi, căci robul nu cunoaște ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate lucrurile pe care le-am auzit de la Tatăl Meu vi le-am descoperit vouă.” Prietenia în doi presupune încredere reciprocă. În prietenie perfectă fiecare se descoperă pe sine într-un fel în care nu se arată lumii de afară. Nu poate exista prietenie adevărată unde este lipsă de încredere și reținere. Între prieteni desăvârșiți există înțelegere desăvârșită. Astfel, Dumnezeu l-a numit pe Avraam prietenul Său, deoarece s-au înțeles în mod desăvârșit unul pe celălalt. Acest sacrificiu a descoperit pe deplin caracterul lui Avraam. Dumnezeu spusese înainte: „Îl cunosc”, iar acum a spus: „Acum cunosc că te temi de Dumnezeu”. Avraam, de cealaltă parte, l-a înțeles pe Domnul. Sacrificiul singurului Său Fiu a indicat că el cunoștea caracterul iubitor al lui Dumnezeu, care de dragul omului, deja dăduse pe singurul Lui Fiu născut. Erau uniți într-un sacrificiu reciproc și simpatie reciprocă. Nimeni nu a putut aprecia sentimentele lui Dumnezeu precum Avraam.

Nici o altă persoană nu poate fi chemată vreodată să suporte același test pe care l-a îndurat Avraam, deoarece circumstanțele nu mai pot fi niciodată aceleași. Niciodată soarta lumii nu mai poate fi legată de o singură persoană sau să atârne în balanță ca atunci. Totuși, fiecare copil al lui Avraam va fi testat, deoarece doar cei care au credința lui Avraam sunt copiii lui Avraam. Fiecare poate fi prietenul lui Dumnezeu și trebuie să fie așa dacă este un copil al lui Avraam. Dumnezeu Se va arăta oamenilor Săi într-un mod în care nu o face pentru lume.

Dar nu trebuie să uităm că prietenia cu Dumnezeu se bazează pe încredere reciprocă. Dacă Domnul ni S-ar descoperi, trebuie să ne descoperim și noi Lui. Dacă ne mărturisim păcatele, punând înaintea Lui în taină toată slăbiciunea și dificultățile noastre, atunci Se va arăta ca un prieten credincios și ne va descoperi dragostea Sa și puterea de a elibera din ispită. Ne va arăta cum a fost ispitit în același fel, suferind aceleași neputințe și ne va arăta cum să biruim. Astfel, în schimbul iubitor de încredere, vom sta împreună în locurile cerești în Hristos Isus și vom cina împreună. Ne va arăta lucruri minunate, căci „taina Domnului este cu cei care se tem de El; El le va arăta legământul Său.” Psalmul 25:14.

- *The Present Truth*, 2 iulie 1896

10. Chemarea lui Avraam

Făgăduința și jurământul

Sacrificiul a fost făcut; credința lui Avraam a fost testată și găsită desăvârșită; „și un înger al Domnului l-a chemat pe Avraam din cer a doua oară și a spus: „Pe Mine Însumi am jurat, spune Domnul, pentru că ai făcut acest lucru și nu ai reținut pe fiul tău, pe singurul tău fiu, în binecuvântare te voi binecuvânta și în înmulțire voi înmulți⁵ sămânța ta ca stelele cerului și ca nisipul care este pe țărmul mării; sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei; și în sămânța ta toate națiunile pământului vor fi binecuvântate, pentru că ai ascultat de glasul Meu.” Geneza 22:15-18.

În epistola către Evrei găsim semnificația faptului că Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși. Cititorul va vedea imediat că următorul pasaj din Scriptură face referire directă la ceea ce tocmai s-a citat:

„Când Dumnezeu a făgăduit lui Avraam, pentru că nu putea să jure pe ceva mai mare, a jurat pe Sine Însuși, spunând: „Cu siguranță te voi binecuvânta și înmulțind, voi înmulți sămânța ta.” Și astfel, după ce a îndurat cu răbdare, a obținut făgăduința. Căci oamenii într-adevăr jură pe ceva mai mare și un jurământ de confirmare este pentru ei sfârșitul oricărei dispute. Dumnezeu, dorind să arate mai abundent moștenitorilor făgăduinței imutabilitatea hotărârii Lui, a confirmat-o printr-un jurământ, pentru ca prin două lucruri imutabile, în care era imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o consolare puternică noi, care am fugit la locul de refugiu ca să ne ținem de speranța pusă înaintea noastră; speranță pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și fermă, și care intră în interiorul perdelei, unde antemergătorul a intrat pentru noi, adică Isus, făcut un mare preot pentru totdeauna după ordinea lui Melhisedec.” Evrei 6:13-20.

Jurământul nu era pentru Avraam. Credința lui în Dumnezeu era completă fără ca jurământul să susțină făgăduința. S-a dovedit un lucru: credința lui era desăvârșită înainte ca jurământul să fie dat. Mai mult, dacă ar fi fost dat pentru el, nu trebuia să mai fie raportat, de vreme ce murise cu mult timp înainte ca raportul să fie scris. Dar Dumnezeu dorea să arate mai abundent moștenitorilor făgăduinței imutabilitatea hotărârii Lui și astfel, a confirmat-o printr-un jurământ.

Doar în Hristos

Și cine sunt moștenitorii făgăduinței? – Următoarea propoziție ne spune. Jurământul a fost dat pentru ca „noi să avem o consolare puternică”. Jurământul a fost dat pentru noi. Aceasta arată că legământul cu Avraam ne privește pe noi. Cei care sunt ai lui Hristos sunt sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință; iar acest jurământ a fost dat ca o încurajare pentru noi când fugim pentru refugiu la Hristos.

Cât de clar ne arată această ultimă referință că tot legământul cu Avraam, cu toate făgăduințele incluse, este Evanghelia pură. Jurământul întărește făgăduința, dar jurământul ne oferă consolare nouă când fugim pentru refugiu la Hristos; prin urmare, făgăduința face referire la ceea ce este de câștigat în Hristos. Aceasta este de asemenea arătat în textul pe care l-am repetat atât de des: „Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Făgăduința nu a avut nimic în vedere decât pe Hristos și binecuvântările care sunt oferite prin crucea Sa. De aceea apostolul Pavel, care nu dorea să știe altceva decât pe „Isus Hristos și El răstignit” a putut spune că a stat și a fost judecat „pentru speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților”. Fapte 26:6. „Speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților” este „speranța pusă înaintea noastră” în Hristos și care este făcută „mai abundent” de sigură prin jurământul lui Dumnezeu față de Avraam.

Jurământul lui Dumnezeu a confirmat legământul. Jurământul prin care făgăduința a fost confirmată ne dă nouă o consolare puternică atunci când fugim pentru refugiu la sanctuarul unde Hristos este preot în favoarea noastră, după ordinea lui Melhisedec. Prin urmare, acel jurământ este același care l-a făcut pe Hristos preot pentru totdeauna după ordinea lui Melhisedec. Aceasta se menționează clar în afirmația că Hristos a fost făcut preot „cu un jurământ de către Cel care l-a spus: „Domnul a jurat și nu-I va părea rău: Tu ești preot în

⁵ „Binecuvântând te voi binecuvânta” și „înmulțind voi înmulți” este traducerea literală dintr-un dialect ebraic foarte comun. În ebraică, accentul se face prin repetiție. Tradus în engleza obișnuită, textul ar suna : „Cu siguranță te voi binecuvânta și cu siguranță îți voi înmulți sămânța”. Exemple asemănătoare pot fi văzute pe marginea versetelor din Geneza 2:16, 17: „mâncând poți să mănânci” și „murind vei muri”, căci „poți să mănânci în libertate” și „vei muri cu siguranță”. În Exod 3:7, „am văzut cu siguranță”, apare același dialect, „văzând, am văzut”. În Fapte 7:34, repetiția care dorește să accentueze este păstrată în „am văzut, am văzut”.

veac, după ordinea lui Melhisedec” (Evrei 7:21) și că El este capabil de a salva pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El, din cele mai îndepărtate colțuri.

Mai mult, jurământul prin care Hristos a fost făcut preot după ordinea lui Melhisedec era jurământul prin care El este făcut garanția unui „legământ mai bun” (versetul 22), noul legământ. Dar jurământul prin care Isus a fost făcut preot după ordinea lui Melhisedec era același prin care a fost confirmat legământul cu Avraam. Prin urmare, legământul cu Avraam este identic în scopul său cu noul legământ. Nu există nimic în noul legământ care să nu fie în legământul cu Avraam; și nimeni nu va fi vreodată inclus în noul legământ dacă nu este un copil al lui Avraam prin legământul făcut cu el.

Ce mângâiere minunată este pierdută de cei care eșuează în a vedea Evanghelia și numai Evanghelia în făgăduința lui Dumnezeu față de Avraam. „Consolarea puternică” pe care o dă jurământul lui Dumnezeu, este în lucrarea lui Hristos ca „mare preot milos și credincios în lucrurile ce aparțin lui Dumnezeu, pentru a face împăcarea pentru păcatele poporului”. Ca preot, El prezintă sângele Său prin care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor. Ca preot, nu doar că arată milă față de noi, ci și „har ca să ne ajute la vreme de nevoie”. Aceasta ne este asigurată „fără a ține seama de persoane” prin jurământul lui Dumnezeu.

„Consolare puternică”

Iată un suflet sărman, timid și tremurând, doborât și dezamăgit de simțul păcatelor comise și de slăbiciunea generală și nevrednicia sa. Îi este teamă că Dumnezeu nu îl va accepta. Crede că este prea ne semnificativ pentru ca Dumnezeu să îl observe și că nimănui nu i-ar păsa dacă el ar fi pierdut, nici măcar lui Dumnezeu. Unui astfel de suflet Domnul îi spune: „Priviți la Mine, voi care urmați după neprihănire, voi care căutați pe Domnul; priviți stânca din care ați fost ciopliți și la gaura gropii din care ați fost săpați. Uitați-vă la tatăl vostru Avraam și la Sara care v-a născut, căci l-am chemat când era singur [când nu era decât unul, R.V.] și l-am binecuvântat și l-am înmulțit. Căci Domnul va mângâia Sionul, va mângâia toate locurile lui pustii; El va face pustia lui ca Edenul și deșertul lui ca o grădină a Domnului; bucurie și veselie se vor găsi în el, mulțumiri și sunetul melodiei.” Isaia 51:1-3.

Privește la Avraam, crescut un păgân, și vezi ce a făcut Dumnezeu pentru el și ce i-a făgăduit, confirmând printr-un jurământ pe Sine Însuși, de dragul tău. Crezi că pentru Domnul nu ar fi nici o diferență dacă ai fi pierdut pentru că ești atât de obscur și ne semnificativ? Dar, vrednicia sau nevrednicia ta nu are nimic de-a face cu acest lucru. Domnul spune: „Eu, Eu îți șterg fărădelegea de dragul Meu și nu Îmi voi mai aminti de păcatele tale.” Isaia 43:25. De dragul Lui? Da, cu siguranță; datorită dragostei Lui mari cu care te-a iubit, S-a angajat să facă acest lucru. El a jurat să salveze pe toți cei care vin la El prin Isus Hristos și care „rămân credincioși; El nu Se poate nega singur.” 2 Timotei 2:13.

Gândiți-vă! Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși! Adică, a garantat cu Sine Însuși și cu propria Sa existență pentru mântuirea noastră în Isus Hristos. El S-a pus pe Sine ca amanet. Viața Sa pentru a noastră, dacă suntem pierduți atunci când ne încredem în El. Onoarea Lui este în joc. Nu este problema că ești sau nu ești ne semnificativ și de mică sau fără nici o valoare. El Însuși spune că suntem „mai puțin decât nimic”. Isaia 40:17. El spune că ne-am vândut singuri pe nimic (Isaia 52:3), ceea ce arată adevărata noastră valoare; dar vom fi răscumparați fără bani, prin sângele prețios al lui Hristos. Sângele lui Hristos este viața lui Hristos și viața lui Hristos oferită nouă ne face părtași de meritul Lui. Singura întrebare este: Își permite Dumnezeu să calce sau să uite jurământul Său? Iar răspunsul este că avem „două lucruri imutabile, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă”.

Gândiți-vă la ce ar fi implicat în călcarea acelei făgăduințe și a aceluia jurământ. Cuvântul lui Dumnezeu, care a adus făgăduința, este Cuvântul care a creat cerurile și pământul și care le susține. „Ridicați-vă ochii în sus și vedeți cine a creat toate acestea, cine a ordonat oștirea lor după număr; El le cheamă pe toate pe nume prin măreția puterii Lui, căci este Unul tare în putere, nu slab. De ce spui tu, Iacov și de ce vorbești tu, Israel, „calea mea este ascunsă de Domnul și judecata mea este trecută de la Dumnezeu?” Isaia 40:25-27. Partea precedentă a aceluiași capitol vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu, care a creat toate lucrurile și care va rămâne pentru totdeauna, iar cuvintele sunt citate de apostolul Petru cu afirmația adițională „Și acesta este Cuvântul care prin Evanghelie vă este predicat vouă.” 1 Petru 1:25.

Este Cuvântul lui Dumnezeu în Hristos cel care susține universul și păstrează stelele nenumărate la locurile lor. „În El consistă toate lucrurile.” Dacă ar eșua El, universul ar intra în colaps. Dar Dumnezeu nu este mai sigur decât Cuvântul Lui, căci Cuvântul Lui este întărit de jurământul Său. A garantat cu propria existență pentru împlinirea Cuvântului Său. Dacă Cuvântul Său ar fi călcat pentru cel mai umil suflet din lume, El Însuși ar fi dezonorat și detronat. Universul ar intra în haos și anihilare. Astfel, întregul univers este în cumpănă pentru a asigura mântuirea fiecărui suflet care o caută în Hristos. Puterea manifestată în ea este

puterea garantată de a ajuta pe cel slab. Atât timp cât există materie, va exista și Cuvântul lui Dumnezeu. „Pentru totdeauna, o, Doamne, este Cuvântul Tău așezat în cer.” Psalmul 119:89. Ar fi o pierdere tristă dacă ai eșua în mântuire; dar ar fi o pierdere mult mai mare pentru Domnul dacă ai eșua prin una din greșelile Lui. De aceea, sufletul odinioară îndoit să cânte:

„Jurământul Său, legământul Său, sângele Său,
Mă susțin în potopul copleșitor;
Când totul în jurul sufletului meu se năruiește,
El este atunci toată speranța și stabilitatea mea.”

- *The Present Truth*, 9 iulie 1896

11. Chemarea lui Avraam

Făgăduința biruinței

Am observat repetiția făgăduinței și jurământul care a confirmat-o. Dar mai este un alt aspect foarte important al făgăduinței care nu a fost într-un mod special analizat, și anume: „Sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei.” Geneza 22:17. Acest verset merită cea mai mare atenție, deoarece prezintă desăvârșirea Evangheliei.

Să nu uităm niciodată că „lui Avraam și seminței lui au fost făcute făgăduințele. El nu a spus: ‚și semințelor’, ca și când ar fi mai multe, ci ca și când ar fi una; ‚și seminței tale’, care este Hristos.” Galateni 3:16. Și de asemenea, „dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Versetul 29. Sămânța este Hristos și cei care sunt ai Lui și nimic altceva. Nicăieri în altă parte nu prezintă Biblia vreă altă sămânță a lui Avraam. De aceea, făgăduința lui Avraam se referă în mod practic la aceasta: Hristos și cei care sunt ai Lui – sămânța ta – vor stăpâni poarta vrăjmașilor lor.

Printr-un singur om a intrat păcatul în lume. Ispita a venit prin Satan, arhivrăjmașul lui Hristos. Satan și oștirile lui sunt vrăjmașii lui Hristos și ai oricui se aseamănă cu Hristos. Ei sunt vrăjmașii a tot ce este bun și ai tuturor oamenilor. Numele „Satan” înseamnă adversar. „Adversarul vostru diavolul, ca un leu care răcnește umblă încolo și încăce, căutând pe cine să devoreze.” 1 Petru 5:8. Făgăduința că sămânța lui Avraam va stăpâni poarta vrăjmașilor ei este făgăduința biruinței asupra păcatului și asupra lui Satan, prin Isus Hristos.

Acest lucru este arătat prin cuvintele preotului Zaharia, când a fost umplut cu Duhul Sfânt. El a profețit, spunând: „Binecuvântat să fie Dumnezeuul lui Israel, deoarece Și-a cercetat și a răscumpărat poporul și a ridicat un corn de mântuire pentru noi în casa slujitorului Său David, așa cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți, care au fost de când a început lumea: că vom fi mântuiți de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc, pentru a îndeplini mila făgăduită părinților noștri și pentru a aminti de legământul Său sfânt, jurământul pe care l-a făcut lui Avraam, tatăl nostru, că ne va oferi, pentru ca, fiind eliberați din mâna vrăjmașilor noștri, să Îl putem sluji pe Dumnezeu fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.” Luca 1:68-75.

Aceste cuvinte au fost rostite cu ocazia nașterii lui Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Hristos. Ele fac referire directă la făgăduința și jurământul pe care le studiem noi. Au fost inspirate de Spiritul Sfânt. Prin urmare, nu facem decât să urmărim călăuzirea Spiritului când spunem că făgăduința stăpânirii porții vrăjmașilor noștri înseamnă eliberarea de sub puterea oștirilor lui Satan. Când Hristos i-a trimis pe cei doisprezece, „le-a dat putere și autoritate asupra tuturor demonilor”. Luca 9:1. Această putere va fi cu biserica Sa până la sfârșitul timpului, căci Hristos a spus: „Aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate afară demonii.” etc. Marcu 16:17. Și din nou, „Cel ce crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; lucrări mai mari decât acestea va face: pentru că Eu Mă duc la Tatăl Meu.” Ioan 14:12.

Dar moartea a venit prin păcat și, de vreme ce Satan este autorul păcatului, el are puterea morții. O teologie provenită din păgânism a condus omul să creadă că moartea e un prieten; dar orice cortegiu funerar și fiecare lacrimă amară vărsată din cauza morții, declară că ea este un dușman. Biblia așa o declară și vorbește despre distrugerea ei. Vorbind fraților, ea spune:

„Căci așa cum în Adam toți murim, tot așa în Hristos toți vom fi făcuți vii. Dar fiecare om la rândul lui: Hristos, primul rod, apoi, cei care sunt ai Lui la venirea Sa. Apoi va veni sfârșitul, când va fi eliberat împărăția pentru Dumnezeu, Tatăl; când va fi doborât la pământ toată guvernarea, autoritatea și puterea. Căci El trebuie să domnească până va fi pus pe toți vrăjmașii Lui sub picioarele Sale. Ultimul vrăjmaș care va fi distrus este moartea.” 1 Corinteni 15:22-26.

Aceasta ne spune că sfârșitul va fi la venirea Domnului și că atunci când va avea loc acel eveniment, toți vrăjmașii lui Hristos vor fi fost puși sub picioarele Sale, după Cuvântul Tatălui către Fiul Său. „Stai la dreapta Mea, până când voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale.” Psalmul 110:1. Ultimul vrăjmaș care va fi distrus este moartea. Ioan, în viziune, a văzut pe cei morți, mici și mari, stând înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați în ultima mare zi. Cei ale căror nume nu sunt în cartea vieții Mielului, au fost aruncați afară în lacul cu foc. „Moartea și iadul au fost aruncate în lacul de foc. Aceasta este moartea a doua.” „Binecuvântat și sfânt este cel care ia parte la prima înviere; asupra unuia ca acesta, moartea a doua nu are nici o putere.” Apocalipsa 20:14, 6.

Făgăduința „Sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor ei” nu poate fi împlinită decât prin biruința asupra tuturor vrăjmașilor de către toată sămânța. Hristos a biruit; și noi acum putem să aducem mulțumiri lui

Dumnezeu, care „ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”; dar bătălia nu s-a terminat cu noi încă; vor fi foarte mulți biruitori la sfârșit care nu s-au înrolat încă sub steagul Domnului; iar alții care acum sunt ai Lui se pot întoarce de la credință. Prin urmare, făgăduința nu îmbrățișează mai puțin decât desăvârșirea lucrării Evangheliei și învierea tuturor celor neprihăniți – copiii lui Avraam – și îmbrăcarea cu nemurire, la a doua venire a lui Hristos.

„Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Dar posedarea Spiritului Sfânt este caracteristica distinctă a celor care sunt ai lui Hristos. „Acum, dacă un om nu are Spiritul lui Hristos, nu este al Lui.” Dar oricine are Spiritul, are siguranța învierii, căci „dacă Spiritul Celui care L-a înviat pe Hristos din moarte locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos din moarte de asemenea va înviora trupurile voastre muritoare prin Spiritul care locuiește în voi.” Romani 8:11.

Astfel, vedem că speranța făgăduinței făcute lui Avraam era învierea morților la venirea Domnului. Speranța venirii lui Hristos este „binecuvântata speranță” care a înviorat poporul lui Dumnezeu din zilele lui Avraam, da, chiar din zilele lui Adam. Deseori spunem că sacrificiile indicau spre Hristos și aproape tot de atâtea ori eșuăm să realizăm ce spunem prin acea afirmație. Nu putea însemna că arată spre timpul când se va obține iertarea păcatelor, căci toți patriarhii au avut acest lucru la fel de mult ca oricine a trăit după răstignirea lui Hristos. Abel și Enoh sunt în mod special menționați printre multitudinea altora ca fiind îndreptățiți prin credință. Crucea lui Hristos era la fel de reală în zilele lui Avraam precum este acum; ea poate fi la fel pentru cel care trăiește astăzi.

Care este atunci adevărata însemnătate a afirmației că toate sacrificiile de la Abel până la vremea lui Hristos arătau spre El? Aceasta: ele arătau moartea lui Hristos - care nu mai necesită o a doua afirmație. Dar ce este moartea lui Hristos fără înviere? Pavel nu a predicat decât pe Hristos și El răstignit, totuși a predicat cel mai viguros pe „Isus și învierea”. A predica pe Hristos răstignit înseamnă a predica pe Hristos înviat. Dar învierea lui Hristos are în ea învierea tuturor celor care sunt ai Lui. Iudeul bine instruit și credincios, arăta, deci, prin sacrificiul său, credința sa în făgăduința lui Avraam, care urma să fie împlinită la venirea Domnului. Trupul și sângele victimei reprezentau trupul și sângele lui Hristos, la fel cum pâinea și vinul cinei Domnului prin care noi, ca și ei, „arătăm moartea Domnului până va veni El”.

- The Present Truth, 16 iulie 1896

12. Făgăduințele făcute lui Israel

O vedere generală

Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care urma să îl primească după aceea ca moștenire, a ascultat; și a ieșit, fără să știe unde se duce. Prin credință a rămas în țara făgăduinței ca într-o țară străină, locuind în corturi cu Isaac și Iacov, moștenitori împreună cu el ai aceleiași făgăduințe; căci el a așteptat o cetate care are temelii, a cărui constructor și ziditor este Dumnezeu. Prin credință, de asemenea Sara însăși, a primit putere să zămislească și a născut un copil când era trecută ca vârstă, pentru că L-a socotit credincios pe Cel care a făcut făgăduința. De aceea, a răsărit dintr-un singur om, și unul ca și mort, atât de mulți ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării care este nenumărabil. Toți aceștia au murit în credință, fără să fi primit făgăduințele, dar văzându-le de departe, au fost convinși de ele, le-au îmbrățișat și au mărturisit că sunt străini și peregrini pe pământ. Căci cei ce spun asemenea lucruri declară în mod clar că ei caută o țară. Și într-adevăr, dacă ar fi fost atenți la acea țară de când au ieșit, ar fi avut ocazia să se întoarcă. Dar ei doresc o țară mai bună, și anume, una cerească; de aceea lui Dumnezeu nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci a pregătit pentru ei o cetate.” Evrei 11:8-16.

Toți moștenitorii

Primul lucru pe care îl observăm în acest pasaj din Scriptură este că toți aceia erau moștenitori. Deja am învățat că Avraam nu a fost decât un moștenitor în această viață, deoarece urma să moară înainte ca sămânța lui să se întoarcă din captivitate. Dar Isaac, Iacov, descendenții lui imediați, au fost de asemenea moștenitori. Copiii erau moștenitori împreună cu tatăl lor față de aceeași moștenire făgăduită.

Nu numai atât, dar au răsărit din Avraam „atât de mulți precum stelele cerului și ca nisipul nenumărabil de pe țărmul mării”. Aceștia au fost de asemenea moștenitori ai aceleiași făgăduințe, pentru că, de asemenea, aceștia „au murit în credință, fără să fi primit făgăduințele, dar văzându-le de departe, au fost convinși de ele, le-au îmbrățișat și au mărturisit că sunt străini și peregrini pe acest pământ”. Observați acest lucru: vasta oștire a descendenților lui Avraam „a murit în credință fără să fi primit făgăduințele”. Observați că scrie „făgăduințele”. Nu numai că nu au primit o parte, ci este vorba de întreg. Pentru că toate făgăduințele sunt doar în Hristos, care este sămânța, și nu puteau fi împlinite pentru cei care sunt ai Lui înainte ca ele să fie pentru El; iar El încă așteaptă ca vrăjmașii Săi să fie făcuți așternut al picioarelor.

În armonie cu aceste cuvinte, că au murit în credință, fără să fi primit făgăduințele, ci mărturisind că sunt străini și peregrini pe acest pământ, avem cuvintele regelui David, la sute de ani după eliberarea din Egipt: „Sunt un străin față de Tine, un călător, *ca toți părinții mei.*” Psalmul 39:12. Și când, la înălțimea puterii lui a dat împărăția fiului său Solomon, în prezența întregului popor, a spus: „Căci noi suntem străini înaintea Ta și călători, ca toți părinții noștri; zilele noastre pe pământ sunt ca o umbră și nu rămâne nimeni.” 1 Cronici 29:15.

Motivul pentru care această companie nenumărabilă nu a primit moștenirea făgăduită este prezentat în aceste cuvinte: „Dumnezeu, pregătind ceva mai bun pentru noi, pentru ca să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi.” Celelalte particularități le vom analiza când vom ajunge la ele.

O cetate și o țară

Avraam a căutat o cetate care are temelii, al cărei constructor și ziditor este Dumnezeu. Cetatea care este descrisă în apocalipsa 21:10-14, 19: „M-a dus în Spiritul pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu; lumina ei era ca aceea a unei pietre foarte prețioase, ca o piatră de iaspis, limpede precum cristalul; avea un zid mare și înalt și douăsprezece porți, la porți doisprezece îngeri și nume scrise pe ele, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel; la est erau trei porți, la nord trei porți, la sud trei porți și la vest trei porți. Zidul cetății avea douăsprezece temelii și în ele, numele celor doisprezece apostoli ai Mielului.” „Temeliile zidului cetății erau împodobite cu tot felul de pietre prețioase.”

Aceasta este o descriere parțială a cetății pe care a căutat-o Avraam. Descendenții lui de asemenea au căutat-o, căci citim descrieri ale ei în profeții din vechime. Poate au avut o casă pe pământ, dacă și-au dorit. Țara Haldeilor era la fel de fertilă ca și țara Palestinei și era suficientă pentru o locuință temporară pentru ei, ca orice altă țară. Dar nici una nu i-a satisfăcut, căci: „ei doresc o țară mai bună, una cerească; de aceea lui Dumnezeu nu Îi este rușine să Se numească Dumnezeul lor, pentru că a pregătit o cetate pentru ei.”

Păstrat în minte, acest pasaj ne va călăuzi în toate studiile noastre următoare despre copiii lui Israel. Adevărații copii ai lui Avraam nu au căutat niciodată împlinirea făgăduinței pe acest pământ, ci pe pământul reînnoit.

Isaac – o ilustrație

Dorința după o țară cerească i-a făcut pe adevărații moștenitori să se împace cu lucrurile temporare, așa cum este ilustrat în viața lui Isaac. A plecat ca să rămână în țara filistenilor și a semănat în acea țară „și a primit în același an de o sută de ori mai mult; Domnul l-a binecuvântat. Omul s-a îmbogățit, a mers mai departe și a crescut până a ajuns foarte mare; căci avea turme, cirezi și mulți servitori; filistenii l-au invidiat... Și Abimelec i-a spus lui Isaac: „Pleacă de la noi; pentru că ești mult mai puternic decât noi.” Isaac s-a îndepărtat de acolo și și-a ridicat cortul în valea Gherar; și a locuit acolo.” Geneza 26:12-17.

Deși Isaac era mai puternic decât poporul în a cărui țară locuia, a plecat de la ei la cererea lor, chiar și atunci când era foarte prosper. Nu s-ar fi certat pentru stăpânirea unei proprietăți pământeste.

Același spirit a fost manifestat când a locuit în Gherar. Slujitorii lui Isaac au săpat fântânile din nou care îi aparținuseră lui Avraam; au săpat în vale și au găsit apă vie. Dar păstorii din Gherar s-au certat cu ei, spunând: „Apa este a noastră”. Așa că au plecat și au săpat o alta, dar păstorii din Gherar au pretins-o și pe aceea. „Și s-a mutat de acolo; a săpat altă fântână și nu s-au mai certat pentru aceea; a numit-o Rehobot și a spus: „Căci acum Domnul ne-a făcut loc și vom prospera în țară.” Citiți Geneza 26:18-22.

„Domnul i S-a arătat în aceeași noapte și a spus: „Eu sunt Dumnezeu tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța de dragul slujitorului Meu Avraam.” El a construit un altar acolo și a chemat Numele Domnului și a ridicat cortul acolo.” Versetele 24, 25.

Isaac a avut făgăduința unei țări mai bune, adică, una cerească, și de aceea nu s-ar fi certat pentru stăpânirea a câteva mile pătrare din acest pământ blestemat de păcat. De ce ar fi făcut-o? Nu era moștenirea pe care i-a promis-o Domnul; și de ce să se lupte pentru o parte a țării în care nu era decât un călător? Adevărat, a trebuit să trăiască, dar I-a permis Domnului să Se ocupe de aceasta. Când era alungat dintr-un loc, pleca într-altul, până când a găsit în final liniște și atunci a spus: „Domnul ne-a făcut loc”. Aici el a arătat adevăratul spirit al lui Hristos, „care, când a fost ocărat, nu a ocărat înapoi, când a suferit, nu a amenințat, ci S-a încredințat pe Sine Însuși (cauza Sa) Celui care judecă drept.” 1 Petru 2:23.

Aici avem un exemplu. Dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință. Prin urmare, vom face faptele lui Hristos. Cuvintele lui Hristos: „vă spun, să nu vă opuneți celui rău, ci oricui te va lovi pe obrazul tău drept, întoarce-i-l și pe celălalt. Și dacă cineva te dă în judecată și îți ia haina, lasă-i și mantaua.” (Matei 5:39, 40) sunt considerate de mulți creștini ca fiind ciudate, nepractice. Dar ele sunt pentru folosirea zilnică. Hristos le-a practicat și avem de asemenea un exemplu în cazul lui Isaac⁶.

„Dar vom pierde tot ce avem în această lume dacă am face precum spune textul” auzim spunându-se. Ei bine, chiar și atunci nu am fi în circumstanțe mai rele decât cele în care a fost Hristos, Domnul, aici pe pământ. Dar trebuie să ne amintim că „Tatăl vostru cereșc știe că aveți trebuință de aceste lucruri”. Cel care Se îngrijește de vrăbii este capabil să Se îngrijească de cei care Își încredințează cazul Lui. Vedem că Isaac prospera chiar dacă nu „se lupta pentru drepturile lui”. Făgăduința ce le-a fost lor făcută ne este făcută și nouă, de exact același Dumnezeu. „Când erau numai câțiva oameni la număr; da, foarte puțini și străini” în țară; „când au plecat dintr-o națiune într-alta, dintr-o împărăție într-un alt popor, El nu a suportat ca cineva să le facă rău; da, El a muștrat regii de dragul lor, spunând: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți rău profeților Mei.”” Psalmul 105:12-15. Același Dumnezeu încă Se îngrijește de cei care își pun încrederea în El.

Moștenirea pe care Domnul a făgăduit-o poporului Său, sămânța lui Avraam, nu trebuie obținută prin luptă, exceptând armele spirituale – armura lui Hristos – împotriva oștirilor lui Satan. Cei care caută țara pe care Dumnezeu a promis-o, declară că sunt străini și călători pe acest pământ. Ei nu pot folosi sabia, nici măcar pentru autoapărare, cu atât mai mult pentru o cucerire. Domnul este apărătorul lor. El spune: „Blestemat este omul care se încrede în om și face din carne brațul său și a cărui inimă se îndepărtează de Domnul. Pentru că el va fi ca buruiana în deșert și nu va ști când vine binele, ci va locui în locurile uscate ale pustiei, într-un pământ sărat și nelocuit. Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui speranță

⁶ Cititorul profund va observa aici un îndemn de a evita judecățile. Dacă cineva te dă în judecată pentru haină, este mai bine a rezolva situația dându-i și mantaua decât să mergi la lege. Aceasta este înțelepciune practică. Judecățile sunt ca loteriile; se cheltuiește o mare sumă de bani și se câștigă foarte puțin. Bineînțeles, se va spune: „Dacă nu ne apărăm drepturile, oamenii vor lua tot ce avem.” Și așa să fie dacă Dumnezeu nu Se îngrijește de poporul Său. Dar a-ți apăra drepturile, nu înseamnă întotdeauna a ți le păstra, așa cum a dovedit omul cu haina sa.

este Domnul. Pentru că el va fi ca un copac sădit lângă ape, care își întinde rădăcinile lângă râu și nu va ști când vine căldura, ci frunza lui va fi verde.” Ieremia 17:5-8. El nu a promis că toate relele vor fi îndreptate imediat sau în această viață; dar El nu uită strigătul celui sărac și a spus: „Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti.” Romani 12:19. De aceea, cei care suferă în conformitate cu voia lui Dumnezeu să încredințeze păstrarea sufletelor lor Lui, ca unui Creator credincios. 1 Petru 4:19. Putem face aceasta în deplină încredere că „Domnul va menține cauza celui apăsător și dreptul celui sărac.” Psalmul 140:12.

Infidelitatea lui Esau

Cazul lui Esau oferă o altă dovadă secundară că moștenirea promisă lui Avraam și seminței lui nu era una temporară, de care să ne bucurăm în această viață, ci eternă, care să fie împărtășită în viața care va veni. Istoria este spusă în aceste cuvinte:

„Iacov fierbea o ciorbă, iar Esau se întorcea de la câmp și era flămând; Esau i-a spus lui Iacov: ‚Dă-mi, te rog, din ciorba aceea roșie, căci sunt flămând’; de aceea i s-a pus numele Edom. Iacov a zis: ‚Vinde-mi astăzi dreptul de întâi născut.’ Și Esau a spus: ‚Iată, sunt pe punctul de a muri și la ce îmi folosește acest drept de naștere?’ Iacov a zis: ‚Jură-mi astăzi’; și el i-a jurat și și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov. Apoi Iacov i-a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte; el a mâncat și a băut, s-a ridicat și a plecat; astfel Esau și-a disprețuit dreptul de întâi născut.” Geneza 25:29-34.

În epistola către Evrei, Esau este numit o „persoană profană”, deoarece și-a vândut dreptul de întâi născut. Aceasta arată că era ceva mai mult decât prostie în acea tranzacție. Cineva ar putea spune că era copilăresc să-ți vinzi dreptul de întâi născut pentru un prânz; dar era mai rău decât copilăresc, era ceva rău. A arătat că era infidel, nesimțind altceva decât dispreț față de făgăduințele lui Dumnezeu către tatăl său.

Observați aceste cuvinte ale lui Esau, când Iacov i-a cerut să-i vândă dreptul de întâi născut: „Iată, sunt pe punctul de a muri; la ce îmi folosește acest drept?” El nu avea altă speranță în afară de viața aceasta prezentă și nu privea mai departe. Nu s-a simțit sigur pe nimic dacă nu stăpânea acum în această viață. Fără îndoială că îi era foarte foame. Poate chiar a crezut că era pe punctul să moară, dar chiar perspectiva morții nu a schimbat nimic în Avraam și ceilalți. Au murit în credință, fără să fi primit făgăduințele, dar au fost convinși de ele și le-au îmbrățișat. Esau, nu a avut o astfel de credință. Nu avea încredere într-o moștenire dincolo de mormânt. Orice urma să aibă, el dorea să îl aibă acum. Astfel, și-a vândut dreptul de întâi născut.

Direcția urmată de Iacov nu este deloc una de laudat. El a acționat ca un înșelător, înclinația sa naturală. Cazul lui este o ilustrație a credinței nemiloase, neinteligente. El a crezut făgăduința lui Dumnezeu, a respectat credința tatălui său, cu toate că nu avea încă nici o parte din ea. El a crezut că moștenirea promisă părinților săi va fi oferită, dar avea așa puțină cunoștință spirituală încât a presupus că darul lui Dumnezeu putea fi cumpărat cu bani. Știm că și Avraam a crezut odată că el însuși trebuie să împlinească făgăduința lui Dumnezeu. Fără îndoială, la fel a crezut și Iacov, așa cum fac mulți, că „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri”. După aceea, a învățat mai bine și a fost cu adevărat convertit și a exercitat credință la fel de sinceră ca și Avraam și Isaac. Cazul lui ar trebui să fie o încurajare pentru noi, în faptul că a arătat ce poate face Dumnezeu cu cineva care are o înclinație foarte rea, în cazul în care se predă Lui.

Cazul lui Esau este prezentat înaintea noastră ca un avertisment. Apostolul scrie:

„Urmăriți pacea cu toți oamenii, și sfințenia, fără de care nici un om nu va vedea pe Domnul; căutând cu stăruință ca nu cumva să cădeți din harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune să răsară între voi și astfel să fiți pângăriți; ca nu cumva să existe vreun adulter sau o persoană profană, ca Esau, care pentru o bucată de mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Pentru că știți cum după aceea, când ar fi trebuit să își moștenească binecuvântarea, a fost respins; căci nu și-a găsit loc de pocăință, chiar dacă a căutat-o cu lacrimi.” Evrei 12:14-17.

Esau nu este singura persoană ne bună și profană din această lume. Mii au făcut același lucru ca el, chiar când îl învinuiau de ne bunie. Domnul ne-a chemat pe toți să ne împărtășim de slava moștenirii ce a făgăduit-o lui Avraam. Prin învierea lui Isus Hristos din moarte, El ne-a născut din nou la o speranță vie, „la o moștenire nestrăicătoare, necoruptă și care nu trece, păstrată în ceruri pentru voi care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, spre mântuirea gata să se descopere la vremea din urmă.” 1 Petru 1:3-5. Această moștenire a neprihănirii o vom avea prin ascultarea credinței – ascultare de legea sfântă a lui Dumnezeu, cele zece porunci. Dar când oamenii învață că aceasta cere respectarea celei de-a șaptea zi, Sabatul ținut de Avraam, Isaac și Iacov și tot Israelul, își dau mâinile. „Nu”, spun ei, „nu pot face asta; mi-ar plăcea și văd că este o datorie; dar dacă aș păzi această zi nu aș putea trăi. Aș fi dat afară de la slujbă și aș muri de foame împreună cu familia mea.”

Acesta este exact felul lui Esau de a gândi. El era aproape să moară de foame sau, cel puțin, așa credea el, și astfel, în mod deliberat, și-a dat dreptul de întâi născut pentru a mânca ceva. Dar majoritatea oamenilor, nici măcar nu ajung la punctul în care să fie aparent aproape de moarte, înainte să își vândă dreptul la moștenire pentru a mânca ceva. Oamenii nu ajung înfomețați până la moarte slujindu-L pe Dumnezeu. Suntem în întregime dependenți de El pentru viața noastră în toate circumstanțele și dacă El ne păstrează când Îi călcăm legile, cu siguranță va fi capabil să ne păstreze când Îl slujim. Mântuitorul spune că a ne îngrijora pentru viitor, a ne teme că am muri de foame, este o caracteristică a păgânismului și ne dă această asigurare pozitivă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” Matei 6:21-33. Psalmistul spune: „Am fost tânăr și am îmbătrânit acum, dar nu am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe sămânța lui cerându-și pâinea.” Chiar dacă ne-am pierde viețile pentru adevărul lui Dumnezeu, ar trebui să nu ne îngrijorăm. Vezi Evrei 11:32-38. Să ne păzim de estimarea atât de slabă a bogăției făgăduințelor lui Dumnezeu pentru a da moștenirea eternă pentru o bucată de pâine, și când va fi prea târziu, să descoperim că nu mai este loc de pocăință.

„Tatăl meu este bogat în case și terenuri,
Ține bogăția lumii în mâinile Sale;
De rubine, diamante, argint și aur
Sunt pline tezaurele Sale – are bogății nespuse.

Sunt copil de Rege, copil de Rege;
Împreună cu Isus, Mântuitorul meu, sunt copilul Regelui.

Chiar Fiul Tatălui meu, Mântuitorul oamenilor,
Odată a rătăcit pe pământ ca cel mai sărac dintre ei;
Dar acum El domnește pentru totdeauna sus,
Și îmi va da o casă în cer cât de curând.

Odată am fost un străin proscris pe pământ,
Un păcătos prin alegere și un străin prin naștere;
Dar am fost adoptat, numele meu e scris –
Ca moștenitor al unei mari case, al unei haine și al unei coroane.

Un cort sau o colibă, de ce mi-ar păsa?
Acolo sus mi se construiește un palat!
Deși exilat de acasă, pot totuși să cânt,
Toată slava lui Dumnezeu, sunt un copil al Regelui!”

- *The Present Truth*, 23 iulie 1896

13. Făgăduințele făcute lui Israel

Israel – un prinț al lui Dumnezeu

Iacov a cumpărat dreptul de întâi născut de la Esau pentru o ciorbă și a obținut prin înșelăciune binecuvântarea primului născut de la tatăl său. Dar nu prin astfel de mijloace va obține cineva moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui. A fost asigurată lui Avraam prin credință și nimeni nu trebuie să se gândească la faptul că ar obține-o prin forță sau fraudă. „Nici o minciună nu este din adevăr”. Adevărul nu poate fi niciodată slujit prin înșelăciune. Moștenirea promisă lui Avraam și seminței lui era o moștenire a neprihănirii și de aceea nu putea fi câștigată prin ceva nelegiuit. Posesiunile pământeste sunt deseori câștigate și păstrate prin fraudă, dar nu la fel stau lucrurile cu moștenirea cerească. Singurul lucru pe care l-a obținut Iacov prin înșelăciunea lui a fost acela de a face din fratele său un dușman veșnic și să fie un exilat de la casa tatălui său pentru mai mult de douăzeci de ani, fără să își mai vadă vreodată mama.

Totuși, Dumnezeu spusese cu mult timp înainte că Iacov va fi moștenitorul în locul fratelui său mai mare. Problema lui Iacov și a mamei lui a fost că au crezut că pot duce la îndeplinire făgăduințele lui Dumnezeu pe calea lor. A fost aceeași greșală pe care au făcut-o Avraam și Sara. Nu au putut aștepta ca Dumnezeu să își ducă la îndeplinire planurile pe calea Sa. Rebeca știa ce spusese Dumnezeu despre Iacov. L-a auzit pe Isaac făgăduind binecuvântarea lui Esau și a crezut că dacă nu va interveni, planul Domnului va eșua. A uitat că moștenirea era în întregime în puterea Domnului și că omul nu are nimic de-a face cu împărțirea ei, exceptând cazul în care o respinge. Chiar dacă Esau ar fi obținut binecuvântarea de la tatăl său, Dumnezeu Și-ar fi adus la îndeplinire planul la timpul potrivit.

Alegerea lui Dumnezeu

Astfel, Iacov a devenit de două ori un exilat. Nu numai că a fost un străin pe pământ, dar era și fugăr. Dar Dumnezeu nu l-a părăsit. Era speranță pentru el, așa păcătos cum era. Pentru unii pare ciudat că Dumnezeu l-a preferat pe Iacov în locul lui Esau, deoarece caracterul lui Iacov nu părea mai bun decât cel al fratelui său în acea perioadă. Să ne amintim că Dumnezeu nu alege oamenii datorită caracterului lor bun. „Pentru că și noi înainte eram nebuni, neascultători, înșelători, slujind diferitelor poftă și plăceri, trăind în răutate și invidie, urându-ne unii pe alții. Dar când bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru și dragostea Sa față de om, s-a arătat, nu prin fapte făcute în neprihănire, pe care le-am făcut noi înșine, ci după mila Sa ne-a salvat, prin spălarea regenerării și înnoirii Spiritului Sfânt, pe care El l-a turnat peste noi în măsură bogată, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca, fiind îndreptățiți prin har, să putem fi moștenitori după speranța vieții veșnice.” Tit 3:3-7, R.V.

Dumnezeu alege oameni nu pentru ceea ce sunt, ci pentru ceea ce poate să facă din ei. Și nu există limită în ceea ce El poate să facă din cel mai rău și mai depravat, dacă este dispus și crede Cuvântul Său. Un dar nu poate fi impus, de aceea, cei care ar primi neprihănirea lui Dumnezeu și moștenirea neprihănirii, trebuie să fie dispuși să o primească. „Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede.” Dumnezeu poate face „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, dacă noi credem Cuvântul Său, care lucrează în mod eficient în cei care cred. Fariseii erau oameni mult mai respectabili decât vameșii și prostituatele, totuși, Hristos a spus că aceștia merg înainte de ei în împărăția cerului; iar motivul era că fariseii se încredeau în ei înșiși și nu Îl credeau pe Dumnezeu, în timp ce vameșii și prostituatele au crezut pe Domnul și s-au predat Lui. Așa a fost cu Iacov și Esau. Esau era infidel. A privit Cuvântul lui Dumnezeu cu dispreț. Iacov nu era mai bun prin natură, dar el a crezut făgăduința lui Dumnezeu care poate să îi facă pe cei ce cred părtași de natură divină.

Dumnezeu l-a ales pe Iacov în același fel cum o face pentru oricine altcineva. „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus; după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste.” Efeseni 1:3, 4. Suntem aleși în Hristos. Și de vreme ce toate lucrurile au fost create în El și în El se țin toate lucrurile, este evident că nu ni se cere să ne ducem singuri în Hristos, ci doar să Îl recunoaștem și să rămânem în El prin credință. Nu a existat mai multă parțialitate la nașterea lui Iacov decât există în alegerea altora. Alegerea nu este arbitrară, ci în Hristos și dacă nimeni nu L-ar respinge sau L-ar disprețui pe Hristos, nici unul nu ar fi pierdut.

„Ce bogat este harul! Gratuit este darul!
Doar ‚cere’ – și ți se va da;
‚Bate’ – și vei vedea
Deschizându-se poarta care duce în cer.
Atunci ridică-te și ia darul
Care ți se oferă atât de deplin și gratuit.
Amintindu-ți că a costat sângele
Celui care a murit pe Calvar.”

Prima lecție a lui Iacov

În timp ce Iacov a crezut făgăduința lui Dumnezeu suficient de mult ca să îl determine să se străduiască pentru a-i asigura împlinirea prin propriile eforturi, nu i-a înțeles deloc natura, așa încât să știe că doar Dumnezeu putea să o împlinească prin neprihănire. Așa că Domnul a început să îl instruiască. Iacov se afla singur pe drumul său spre Siria, fugind de mânia fratelui său jignit „și s-a oprit într-un anumit loc și a zăbovit acolo toată noaptea; deoarece soarele apusese, a luat una din pietrele⁷ din acel loc, a pus-o sub cap și s-a întins în acel loc să se culce. A visat și a privit o scară pusă pe pământ al cărei vârf atingea cerul; și iată, îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea. Și iată, Domnul a stat deasupra ei și a spus: ‚Eu sunt Domnul Dumnezeuul lui Avraam, tatăl tău; și Dumnezeuul lui Isaac; țara în care stai ție ți-o voi da și seminței tale; sămânța ta va fi ca nisipul pământului, te vei întinde la vest, la est, la nord și la sud; în tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce din nou în această țară, pentru că nu te voi părăsi până nu voi îndeplini ceea ce ți-am vorbit.’ Iacov s-a trezit din somn și a spus: ‚Cu siguranță Domnul este în locul acesta; iar eu n-am știut.’ I-a fost frică și a spus: ‚Cât de înfricoșat este locul acesta! Aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului.’” Geneza 28:11-17, R.V.

Aceasta a fost o lecție importantă pentru Iacov. Înainte de asta, ideile lui despre Dumnezeu au fost foarte necoapte. El credea că Dumnezeu era limitat la un singur loc. Dar acum, că Dumnezeu i S-a arătat, a început să realizeze că „Dumnezeu este Spirit; și cei care se închină Lui trebuie să I se închine în Spirit și în adevăr.” Ioan 4:24. A început să realizeze ceea ce Isus spunea femeii din Samaria cu mult timp după aceasta, că închinarea la Dumnezeu nu depinde de nici un loc, ci de căutarea sufletului și de găsirea Lui, oriunde s-ar găsi.

Mai mult, Iacov a început să învețe că moștenirea pe care o făgăduise Dumnezeu părinților lui și pe care se gândise să o obțină printr-un târg aspru, era ceva ce putea fi câștigat într-un mod cu totul diferit. Cât de mult a prins el din această lecție în acel timp, nu putem spune; dar știm că în această descoperire a lui Dumnezeu i-a fost proclamată Evanghelia. Am învățat că Dumnezeu a predicat Evanghelia lui Avraam în aceste cuvinte: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Prin urmare, suntem siguri că atunci când Dumnezeu i-a spus lui Iacov: „În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului”, predica aceeași Evanghelie.

Legată de această afirmație era făgăduința țării și a unei prosperități nenumărabile. Făgăduința făcută lui Iacov este identică cu cea făcută lui Avraam. Binecuvântarea care urma să vină prin Iacov și sămânța sa era aceeași cu cea care urma să vină prin Avraam și sămânța lui. Sămânța este aceeași, anume, Hristos și cei ce sunt ai Lui prin Spiritul; iar binecuvântarea vine prin crucea lui Hristos.

Toate acestea au fost indicate prin ceea ce a văzut Iacov la fel de mult ca prin ceea ce a auzit. Era o scară așezată pe pământ, atingând cerul, legând pe Dumnezeu de om. Isus Hristos, singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, este legătura dintre cer și pământ, dintre Dumnezeu și om. Scara ce lega cerul și pământul, pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau, era o reprezentare a ceea ce Hristos i-a spus lui Natanael, acel iudeu sincer: „De aici înainte veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul omului.” Ioan 1:51. Călea spre cer este călea crucii; aceasta îi era prezentat lui Iacov în acea noapte. Nu prin înălțare de sine, ci prin negare de sine sunt câștigate moștenirea și binecuvântarea. „Cel care își va pierde viața” și tot ce conține ea, „o va păstra”.

⁷ Cer permisiunea cititorului de a mă referi aici la Piatra Scone de pe scaunul încoronării din Abația Westminster, care se presupune că este piatra pe care a dormit Iacov și care, prin poziția ei pe scaunul încoronării, se crede că identifică Anglia cu Israel și îi face pe anglo-saxoni moștenitori ai făgăduinței lui Iacov. Fără să spun nimic despre pretenția nefondată și nedovedită că piatra în discuție este cea pe care a dormit Iacov, ideea că posedarea ei ar putea face oamenii moștenitori ai făgăduinței lui Israel este asemănătoare cu superstiția medievală că un om ar putea moșteni sfântirea unui sfânt îndepărtat purtând cămașa lui.

Aplicând lecția

Despre șederea lui Iacov în Siria trebuie să vorbim în mod special. În cei douăzeci de ani în care a servit unchiului său Laban, a avut multe ocazii să vadă că înșelăciunea nu aduce nici un folos. Cursul pe care l-a urmat s-a întors împotriva lui, dar Dumnezeu a fost cu el și i-a dat prosperitate. Iacov părea că a luat la inimă lecția ce îi fusese dată, căci găsim foarte puține indicații ale înclinației lui naturale de a înșela în chestiunile unchiului său. Pare că și-a încredințat cazul aproape pe deplin Domnului și s-a supus la tot felul de tratamente rele fără revanșă. În replica dată lui Laban la acuzația acestuia că a furat, Iacov a spus:

„Douăzeci de ani am fost cu tine; oile și caprele tale nu ți s-au stârpit și nu am mâncat berbeci din turma ta. Cele care erau sfâșiate de fiare, nu le-am adus la tine; am purtat eu pierderea lor; din mâna mea le-ai cerut, fie că erau furate ziua, fie că erau furate noaptea. Astfel am fost; ziua, arșița mă consuma, iar noaptea frigul; somnul se îndepărta de la ochii mei. Astfel am fost douăzeci de ani în casa ta; te-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turme; mi-ai schimbat simbria de zece ori. Dacă nu ar fi fost cu mine Dumnezeu tatălui meu și Dumnezeu lui Avraam, Acela de care se teme Isaac, sigur m-ai fi alungat acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut apăsarea mea și munca mâinilor mele și te-a muștrat ieri noapte.” Geneza 31:38-42.

Aceasta a fost o afirmație calmă și demnă și a arătat că teama lui Isaac și același spirit l-au mișcat. Predicarea Evangheliei nu a fost în zadar în cazul lui Iacov; o mare schimbare a venit peste el.

Să observăm aici că Iacov nu a câștigat nimic din dreptul de întâi născut pe care l-a cumpărat atât de subtil de la fratele său. Proprietatea lui se datora binecuvântării directe a lui Dumnezeu. Și legat de aceasta, ne putem aminti faptul că binecuvântarea lui Isaac însemna că Dumnezeu îl va binecuvânta. Moștenirea nu era una care putea fi transmisă de la tată la fiu, precum moștenirile obișnuite, ci una care trebuia să fie prin făgăduința și binecuvântarea directă, personală de la Dumnezeu. Pentru a fi „sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință” trebuie să fim ai lui Hristos; și dacă suntem ai lui Hristos și împreună moștenitori cu El, suntem „moștenitori ai lui Dumnezeu”.

Testul final

Însă Iacov a avut un eșec amarnic în viața sa de mai înainte și astfel, Dumnezeu, ca un Învățător credincios, în mod necesar trebuie să îl aducă pe același teren din nou. Se gândește să câștige prin viclenie; trebuie să învețe cu desăvârșire că „aceasta este victoria care biruiește lumea, credința noastră”. 1 Ioan 5:4.

Când Rebeca a propus ca Iacov să fie alungat deoarece Esau căuta să îl omoare, a spus: „De aceea, fiul meu, ascultă acum glasul meu; și ridică-te, fugi la fratele meu Laban din Haran și oprește-te acolo câteva zile, până ce furia fratelui tău se îndepărtează, până ce mânia lui pleacă de la tine și uită ce i-ai făcut; atunci voi trimite să te ia de acolo.” Geneza 27:43-45. Dar ea nu cunoștea natura lui Esau. Era înverșunat și fără milă. „Așa vorbește Domnul, pentru trei călcări ale lui Edom, pentru patru, nu-mi voi întoarce pedeapsa de la el, căci l-a urmărit pe fratele său cu sabia și a aruncat la o parte toată mila; mânia lui a continuat și și-a ținut furia pentru totdeauna.” Amos 1:11. (Edom este Esau. Vezi Geneza 25:30; 36:1). Aici vedem că, așa rea cum era înclinația naturală a lui Iacov, caracterul lui Esau era mai josnic.

Deși trecuseră douăzeci de ani, mânia lui Esau era la fel de aprinsă ca oricând. Când Iacov a trimis mesageri înaintea lui ca să îi vorbească împăciuitoare și să se împace, ei i-au adus vestea că Esau venea cu patru sute de oameni. Iacov nu putea spera să lupte împotriva acestor războinici antrenați; dar a învățat să se încreadă în Domnul și îl găsim pledând pentru făgăduințe astfel:

„Oh, Dumnezeul tatălui meu Avraam și Dumnezeul tatălui meu Isaac, Tu, Doamne, care mi-ai spus: „Întoarce-te în țara ta și la neamul tău și îți voi face bine”; nu sunt vrednic de cea mai mică parte a îndurărilor Tale și de tot adevărul pe care l-ai arătat robului Tău; căci cu toiagul meu am trecut acest Iordan și acum am devenit două tabere. Scapă-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau; căci mă tem de el că va veni să mă lovească pe mine și pe mama copiilor. Iar Tu ai spus: „Cu siguranță îți voi face bine și voi face sămânța ta ca nisipul mării, care nu poate fi numărat.”” Geneza 32:9-12.

Iacov încercase odată să obțină ce-i mai bun de la fratele său prin fraudă. A crezut că astfel va deveni un moștenitor al făgăduințelor lui Dumnezeu. Acum învățase că aceste făgăduințe se puteau câștiga numai prin credință și a recurs la rugăciune pentru a fi scăpat de fratele său. După ce a făcut cea mai bună împărțire a familiei și a turmelor sale, a rămas singur pentru a continua să se roage lui Dumnezeu. A realizat că nu este vrednic de nimic și că dacă va fi lăsat în pustiul lui, va pieri și a simțit că trebuie să se prindă mai mult de mila lui Dumnezeu.

„Și Iacov a fost lăsat singur; acolo s-a luptat un om cu el până în revărsatul zorilor. Și când a văzut că nu îi era superior, i-a atins încheietura coapsei; și încheietura coapsei lui Iacov a ieșit de acolo, în timp ce se lupta cu el. El a spus: ‚Lasă-Mă să plec, căci se revărsă zorile.‘ Iar Iacov a răspuns: ‚Nu Te voi lăsa să pleci dacă nu mă vei binecuvânta.‘ Și omul acela a zis: ‚Care îți este numele?‘. El a răspuns: ‚Iacov.‘ Și apoi a spus: ‚Numele tău nu va mai fi Iacov, ci Israel; căci ca un prinț te-ai luptat cu Dumnezeu și cu omul, și ai biruit.‘ Iacov l-a întrebat și a zis: ‚Spune-mi, te rog, numele Tău!‘. Și omul acela a zis: ‚De ce întrebi de numele Meu?‘. Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a numit locul acela Peniel: ‚căci L-am văzut pe Dumnezeu față în față și viața mi-a fost păstrată.‘” Geneza 32:24-30.

Oamenii vorbesc adesea de lupta cu Domnul în rugăciune asemenea lui Iacov. Nu este nici o dovadă că Iacov a știut că era Domnul Cel care Se lupta cu el până ce a venit dimineața și coapsa lui a ieșit din încheietură la atingerea vrăjmașului său. Îngerul i-a apărut înainte ca un om și fără îndoială că Iacov a gândit că este atacat de un hoț. Putem pe bună dreptate să ne imaginăm că Iacov se afla într-un necaz dureros toată noaptea. Timpul se apropia repede când trebuia să înfrunte mânia fratelui său și nu a îndrăznit să îl întâlnească fără asigurarea deplină că totul era în regulă între el și Dumnezeu. Trebuia să știe că era iertat de cursul greșit din trecut. Totuși, orele gândite pentru a fi petrecute în comuniune cu Dumnezeu, au fost petrecute luptând cu un presupus dușman. Așa că putem fi siguri că în timp ce tot trupul era angajat în rezistența vrăjmașului său, inima lui se înălța la Dumnezeu în chin dureros. Neliniștea și grija din acea noapte trebuie să fi fost teribile.

Iacov era un bărbat puternic și rezistent. Pășind turmele zi și noapte, ani de-a rândul a demonstrat acest lucru și în același timp i-a întărit constituția. Astfel, a continuat lupta și și-a ținut terenul toată noaptea. Dar nu astfel a câștigat biruința. Citim că „prin tăria lui avea putere cu Dumnezeu; da, a avut putere asupra unui înger și a biruit; a plâns și s-a rugat Lui; L-a găsit în Betel și acolo i-a vorbit chiar Domnul oștirilor; Domnul este memorialul său.” Osea 12:3-5. Prin puterea lui Iacov a luptat cu Dumnezeu, dar nu prin puterea lui ca luptător. Puterea lui era în slăbiciunea lui, așa cum vom vedea.

Observați că prima indicație că Iacov și-a dat seama că oponentul său nu era un om obișnuit a fost când coapsa lui a fost scoasă din încheietură la atingerea Lui. Acest lucru a descoperit imediat cine era presupusul său dușman. Nu o atingere umană, ci mâna Domnului a fost cea pe care el a simțit-o. Ce a făcut atunci? Ce ar putea să facă un om într-o astfel de condiție? Imaginați-vă un om luptând, când atât de mult depinde de tăria picioarelor lui și având pe unul dintre ele dislocat dintr-o dată. Dacă cineva ar merge sau pur și simplu ar sta în picioare și dintr-o dată, unul dintre picioare i-ar fi scos din încheietură, instantaneu ar cădea la pământ. Acesta a fost și cazul lui Iacov, dacă nu s-ar fi aruncat imediat asupra Domnului, cu o strânsoare puternică. În mod natural ar fi apucat cel mai apropiat obiect de sprijin; dar cunoștința că aici era Unul pe care tânjise să-L întâlnească, a făcut din strânsoarea lui ceva mai mult decât o acțiune involuntară. Ocazia lui venise și nu o va lăsa să-i scape.

Faptul că Iacov a încetat imediat să se lupte și s-a agățat de Domnul nu este evident numai din faptul că nu putea face nimic altceva, ci de asemenea din cuvintele Domnului: „Dă-Mi drumul”. „Nu”, a spus Iacov, „nu Te voi lăsa dacă nu mă binecuvântezi”. Era o situație pe viață și pe moarte. Viața și salvarea lui depindeau de strângerea Domnului. Cuvintele „Dă-Mi drumul” au vrut doar să îl testeze, pentru că Domnul nu părăsește un om de bună voie. Dar Iacov era hotărât să găsească o binecuvântare cu adevărat, și a biruit. Prin puterea lui a biruit, dar prin puterea credinței. „Când sunt slab, atunci sunt tare.” În acea oră, Iacov a învățat pe deplin lecția că binecuvântarea și moștenirea vin nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Spiritul Domnului.

Un nume nou

Noul nume a fost o garanție pentru Iacov că a fost acceptat. Nu i-a conferit nimic, ci a fost un semn a ceea ce deja obținuse. Lăsând totul în mâna lui Dumnezeu, el încetase să mai facă propriile lui fapte, așa că nu mai era înșelătorul, căutând să-și promoveze propriile scopuri, ci prințul lui Dumnezeu, care a luptat lupta cea bună a credinței și s-a ținut de viața veșnică. De aici înainte el trebuia să fie cunoscut ca Israel.

Acum putea merge să își întâlnească fratele. Cel care L-a văzut pe Dumnezeu față în față nu se teme de fața omului. Cel care are putere cu Dumnezeu, mai mult ca sigur va birui oamenii. Acesta este secretul puterii. Slujitorul lui Dumnezeu să știe că, dacă vrea putere cu oamenii, trebuie ca mai întâi să fie puternic cu Dumnezeu. Trebuie să Îl cunoască pe Domnul și să fi vorbit cu El față în față. Unui astfel de om Domnul îi spune: „Îți voi da o gură și înțelepciune pe care toți adversarii tăi nu o vor putea nega sau dezminți.” Luca 21:15. Ștefan Îl cunoștea pe Domnul și a avut comuniune cu El și împotrivorii adevărului „nu puteau să

dezmintă înțelepciunea și Spiritul cu care vorbea”. Care era atunci puterea sa pentru cei ale căror inimi erau deschise să primească adevărul?

În această istorie a lui Iacov învățăm din nou cum se obține moștenirea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui. Doar prin credință. Pocăința și credința sunt singurele mijloace de eliberare. Prin nici un alt mijloc nu a sperat el că va avea parte de moștenire. Întreaga lui mântuire stătea în dependența lui de făgăduința lui Dumnezeu. Astfel a fost el făcut părtaș pe deplin de natură divină.

Cine sunt israeliții?

Învățăm de asemenea cine este Israel. Numele i-a fost dat ca semn al biruinței pe care a câștigat-o prin credință. Nu i-a oferit nici un har, ci era un semn al harului deja posedat. Astfel va fi oferit tuturor celor care, prin credință, biruiesc și nimănui altcuiva. A fi numit israelit nu adaugă nimic la nimeni. Nu este numele cel care aduce binecuvântarea, ci binecuvântarea aduce numele. Așa cum Iacov nu a avut numele prin natură, tot așa nu-l poate avea nimeni. Adevăratul israelit este cel în care nu este vicleșug. Numai unul ca acesta este plăcut lui Dumnezeu; dar „fără credință este imposibil să-I fim plăcuți Lui”. Astfel, israelit este doar acela care are credință personală în Domnul. „Nu toți cei care sunt din Israel, sunt Israel”; „dar copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță”. Romani 9:6, 8.

Oricine dorește să fie cunoscut ca israelit, să ia în considerare cum a primit Iacov numele și să înțeleagă faptul că numai așa va fi purtat demn de altcineva. Hristos, Sămânța făgăduită, a trebuit să treacă prin aceeași luptă. A luptat și a câștigat prin încrederea în Cuvântul Tatălui Său și astfel, este pe drept Regele lui Israel. Doar israeliții vor lua parte la împărăție cu El; căci israeliții sunt biruitori, iar făgăduința este: „celui ce va birui, îi voi da să stea cu Mine pe tronul Meu, la fel cum și Eu am biruit și am stat cu Tatăl Meu pe tronul Lui.” Apocalipsa 3:21.

- The Present Truth, 30 iulie 1896

14. Făgăduințele făcute lui Israel

Israel în Egipt

Trebuie să ne amintim că atunci când Dumnezeu a făcut legământul cu Avraam, i-a spus că el însuși va muri fără ca să primească moștenirea și că descendenții lui vor fi sub opresiune și apăsați într-o țară străină, iar după aceea, în a patra generație, vor veni în țara făgăduită.

„Și i-a dat legământul circumciziei; astfel, Avraam a născut pe Isaac și l-a circumcis în a opta zi; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe cei doisprezece patriarhi. Patriarhii, mânați de invidie, l-au vândut pe Iosif în Egipt; dar Dumnezeu era cu el și l-a scăpat din toate nenorocirile, i-a dat favoare și înțelepciune înaintea faraonului, regele Egiptului; el l-a făcut guvernator peste Egipt și peste toată casa lui... Apoi Iosif a trimis și a chemat pe tatăl său Iacov la el și pe tot neamul lui, șaptezeci și cinci de suflete. Astfel, Iacov s-a coborât în Egipt și a murit, el, părinții noștri, și au fost duși la Sihem și așezați în mormântul pe care Avraam îl cumpărase pentru o sumă de bani de la fiii lui Emor, tatăl lui Sihem. Dar când timpul făgăduinței se apropia, timpul pe care Dumnezeu îl jurase lui Avraam, poporul creștea și se înmulțea în Egipt, până când un alt rege s-a ridicat, care nu îl cunoștea pe Iosif. El a lucrat cu vicleșug cu părinții noștri, astfel ca ei să își lepede pruncii, până acolo ca aceștia să moară.” Fapte 7:8-19.

Regele „care nu îl cunoștea pe Iosif” era unul dintr-o altă dinastie, un popor din est care cucerise Egiptul. „Căci așa vorbește Domnul: v-ați vândut pe nimic și veți fi răscumpărați fără bani. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: poporul Meu s-a coborât mai întâi în Egipt ca să rămână acolo o perioadă; iar Asirianul l-a oprimat fără motiv. De aceea, acum ce fac Eu aici, spune Domnul, văzând că poporul Meu este îndepărtat pe nimic? Cei care stăpânesc peste el răcnesc, spune Domnul; iar numele Meu în continuu, toată ziua, este hulit. De aceea, poporul Meu va cunoaște Numele Meu; de aceea vor ști în ziua aceea că Eu sunt Cel care vorbește; iată, Eu sunt.” Isaia 52:3-6, R.V.

Ce semnifică Egipt

Din ultimul text citat, învățăm că opresiunea lui Israel din Egipt însemna opoziție și blasfemie împotriva lui Dumnezeu; că disprețul față de Dumnezeu și religia lor avea mult de-a face cu asprimea lor. Învățăm de asemenea că eliberarea lor din Egipt a fost identică cu eliberarea care vine pentru toți cei care sunt „vânduți păcatului”. „V-ați vândut pe nimic și veți fi răscumpărați fără bani.” „Cunoscând că sunteți răscumpărați nu cu lucruri stricătioase, cu argint sau cu aur, din felul vostru deșert de viață, primit de la părinții voștri, ci cu sânge prețios, ca al unui miel fără vină și fără pată, chiar cu sângele lui Hristos.” 1 Petru 1:18, 19, R.V. De aceea, un scurt studiu referitor la ceea ce semnifică Egiptul în Biblie și adevărata condiție a israeliților în timp ce se aflau acolo, ne va ajuta să înțelegem ce a fost implicat în eliberarea lor.

Idolatria egipteană

Din toată idolatria timpurilor străvechi, cea a Egiptului era fără îndoială cea mai grosolană și completă. Numărul zeilor Egiptului era aproape dincolo de posibilitatea de a-i număra, dar fiecare zeu avea mai mult sau mai puțin legătură directă cu soarele ca zeu suprem. „Fiecare oraș din Egipt avea animalul lui sacru și divinitățile lui locale.” – *Enciclopedia britanică*. Dar „soarele era centrul religiei Statului. În diferite forme, el era în vârful ierarhiei.” – *Imaginile soarelui și Soarele neprihănit, în O.T. Student, ianuarie 1886*. „Ra, soarele, este de obicei reprezentat printr-un om cu două capete de șoim, ocazional printr-un om, în ambele cazuri *purtând pe cap discul solar*.”

Unitatea dintre Biserică și Stat era desăvârșită în Egipt, ambele fiind de fapt identice. Aceasta este arătat în „Religiile lumii vechi” (Rawlinson) pagina 20:

„Ra era zeul-soare al Egiptului și era venerat în special la Heliopolis. Obeliscurile, după unii, reprezentau razele sale și erau întotdeauna sau de obicei construite în onoarea sa... În cea mai mare parte, regii îl considerau pe Ra protectorul lor special; nu, au mers atât de departe încât s-au identificat pe ei înșiși cu el, au folosit titlurile lui ca ale lor și au adoptat numele lui ca prefix obișnuit al numelor și titlurilor lor. Mulți cred că aceasta este originea cuvântului *faraon*, care, se crede, este redarea ebraică pentru *Ph'Ra* – soarele.”

Pe lângă soare și lună, numele Osiris și Isis, „egiptenii adorau un număr mare de animale, ca boul, câțelul, lupul, șoimul, crocodilul, ibisul [pasăre din regiunile Africii și Americii, asemănătoare cu o barză, având penajul alb-roșu și ciocul lung, curbat în jos, considerată sfântă de către egiptenii antici – nota trad.], pisica etc.” „Dintre toate aceste animale, taurul Apis, numit Epapris de către greci, era cel mai celebru. Temple impunătoare au fost

ridicate în cinstea lui în timp ce trăia, și chiar mai mari după moartea lui. Atunci Egiptul intra în doliu general. Funeraliile erau celebrate cu atâta pompă încât este greu de crezut. În timpul domniei lui Ptolemeu Lagus, taurul Apis a murit la vârstă înaintată, iar pompa funeraliilor, pe lângă cheltuielile obișnuite, s-a ridicat la peste cincizeci de mii de coroane franceze. După ce au fost date ultimele onoruri celui decedat, următoarea grijă era să i se găsească un succesor și tot Egiptul se punea în mișcare pentru acest scop. Era cunoscut prin anumite semne care îl distingeau de alte animale din specia lui; pe fruntea lui trebuia să fie o pată albă, în formă de semilună; pe spate, forma unui vultur; pe limbă, forma unui gândac. De îndată ce era găsit, doliul lua locul bucuriei; în toate părțile Egiptului nu se auzea nimic altceva decât festivaluri și veselii. Noul zeu era adus la Memphis ca să își ia demnitatea și acolo era instalat cu un număr mare de ceremonii.” – *Rollin, Istoria veche, Book 1, partea 2, cap. 2, sec. 1.*

Este greu să o spunem, dar aceste ceremonii aveau un caracter obscen, deoarece, când închinarea la soare era dusă la bun sfârșit, ea nu însemna altceva decât practicarea viciului ca o îndatorire religioasă.

Atât de puternică era superstiția la egipteni încât adorau chiar prajii și cepele. Aceasta ne amintește că superstiția și idolatria urâcioasă nu sunt neapărat legate de un intelect scăzut, pentru că vechii egipteni cultivau artele și științele la cel mai înalt grad. Practica idolatriei reprezenta cauza mării lor căderi de la poziția înaltă din trecut.

Chiar numele *Egipt* este un sinonim cu imoralitate și opoziție față de religia lui Hristos și este asociat cu Sodoma. Despre „cei doi martori” ai Domnului, se spune că „trupurile lor moarte vor zace pe strada cetății celei mari, care, spiritual, se cheamă Sodoma și Egipt, unde de asemenea Domnul nostru a fost răstignit”. Apocalipsa 11:8. Faptul că israeliții din Egipt au luat parte la imoralitatea și idolatria lui și au fost împiedicați prin forță să Îl slujească pe Domnul este evident din câteva texte ale Scripturii:

În primul rând, când Moise a fost trimis să elibereze pe Israel, solia lui către faraon era următoarea: „Așa vorbește Domnul, Israel este fiul Meu, primul Meu născut; și îți spun, lasă-Mi fiul să plece ca să Mă poată sluji.” Exodul 4:22, 23. Obiectivul eliberării din Egipt era ca Israel să Îl poată sluji pe Domnul, o dovadă că ei nu Îl slujeau acolo.

Din nou, citim că „El Și-a adus aminte de făgăduința sfântă și de Avraam, slujitorul Său. Și-a eliberat poporul cu bucurie și pe aleșii Lui cu veselie; le-a dat țările păgânilor și au moștenit munca poporului, pentru ca să poată respecta legile Lui și să țină poruncile Lui.” Psalmul 105:42-45.

Dar cea mai puternică dovadă că Israel s-a alăturat idolatriei egiptenilor se găsește în mustrarea pentru nepărăsirea ei. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când am ales pe Israel și Mi-am ridicat mâna peste sămânța casei lui Iacov și M-am făcut cunoscut lor în țara Egiptului;... le-am spus: fiecare om să își lepede urâciunile ochilor lui, nu vă pângăriți cu idoli Egiptului; Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru. Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și nu M-au ascultat; nu și-a lepădat fiecare om urâciunile ochilor lui, nici nu a părăsit idoli Egiptului.” Ezechiel 20:5-8.

Încă în robia egipteană

Nici în această zi nu s-a întâmplat acest lucru. Întunericul care a fost răspândit în Egipt în timpul plăgilor nu era mai dens decât întunericul pe care Egiptul îl aruncase asupra întregului pământ. Întunericul fizic nu era decât reprezentarea vie a întunericului moral în care căzuseră oamenii și din care ieșea acea țară imorală. Istoria apostaziei din biserica creștină nu este decât raportul erorilor care au fost aduse din Egipt.

Aproape de încheierea celui de-al doilea secol al erei creștine, a răsărit un nou sistem filosofic în Egipt. „Această filozofie a fost adoptată de unii învățați din Alexandria care doreau să fie numiți creștini, dar să își păstreze numele, veșmântul și rangul de filosofi. De fapt, se spune că toți cei care au prezidat școlile creștine din Alexandria în acest secol – Athenagoras, Pantaenus și Clemens Alexandrinus – au aprobat-o. Acești oameni erau convinși că adevărata filozofie, cel mai mare și mai salutar dar de la Dumnezeu, constă în fragmente răspândite printre toate sectele filozofilor; de aceea, datorită oricărui om înțelept, în special a unui profesor creștin, este să adune aceste fragmente din toate colțurile și să le folosească pentru apărarea religiei și combaterea impietății.”

„Acest mod de a filosofa a primit unele modificări când Ammonius Saccas, la încheierea secolului, cu mari aplauze, a deschis la Alexandria o școală și a pus temelii acelei secte care este numită Noua Sectă Platonice. Acest om a fost născut și educat ca un creștin și poate că a pretins creștinismul toată viața. Fiind înzestrat cu o mare rodnicie a geniului și elocvenței, și-a luat asupra sa responsabilitatea de a aduce toate sistemele de filozofie și religie în armonie sau a încercat să învețe o filozofie prin care toți filosofilor și toți oamenii din toate religiile, inclusiv creștinii, să se poată uni și să aibă parte la unii cu alții. Aici se găsește în special diferența dintre această nouă sectă și cea a filozofiei eclecticice care înflorise în Egipt. Căci eclecticii

susțineau că există o mixtură a binelui și a răului, a adevărului și a falsului în toate sistemele; de aceea, ei au selectat din toate ce li s-a părut lor în conformitate cu rațiunea și au respins restul. Dar Ammonius susținea că toate sectele practicau unul și același sistem al adevărului, cu doar câteva diferențe ale modului în care îl prezentau și o minusculă diferență în concepțiile lor; așa că prin intermediul unor explicații potrivite, pot fi, cu puțină dificultate, aduși într-un singur trup. Mai mult, el a susținut acest nou și singular principiu că religiile superioare, cea creștină de asemenea, trebuie înțelese și explicate în conformitate cu această filozofie comună.” – *Mosheim, Istoria ecleziastică, Secolul 2, partea 2, cap. 1, secțiunile 6, 7.*

Clement din Alexandria a fost menționat ca fiind unul dintre învățătorii creștini care a fost devotat acestei filozofii. Mosheim ne spune că acest „Clement trebuie așezat printre primii și principalii apărători și învățători creștini ai științei filosofice; într-adevăr, poate fi pus chiar în fruntea celor devotați cultivării filozofiei cu o ardoare care nu cunoștea limite și care erau atât de orbi și de rău ghidați încât s-au angajat în încercarea fără speranță de a produce o împăcare între principiile științei filosofice și cele ale religiei creștine.” – *Mosheim, Comentarii, Secolul 2, Secțiunea 25, nota 2.*

Să ne amintim că singura filozofie era cea păgână și ne va fi ușor să ne imaginăm rezultatele inevitabile ale unei asemenea devoțiuni față de ea din partea celor care erau învățători în biserica creștină. Mosheim ne spune că „prin discipolii creștini ai lui Ammonius și în special de către Origene, care în secolul următor (al treilea) a atins un grad de eminență greu de crezut, doctrinele pe care și le-au derivat de la stăpânul lor erau în mod sânguincios infiltrate în mințile tinerilor cu a căror educație erau însărcinați și, apoi, prin eforturile lor, chemați în cea mai mare parte la slujba de pastor, dragostea de filozofie a devenit general difuzată într-o parte considerabilă a bisericii.” Origene se afla în fruntea „Școlii Catihetice” sau a seminarului teologic din Alexandria, care era locul învățaturii. Este capul interpreților Bibliei din acel secol și era îndeaproape copiat de către tinerii care mergeau cu grămada la acel seminar. „Jumătate din predicile zilei”, spune Farrar, „erau împrumutate, conștient sau inconștient, direct sau indirect, din gândurile și metodele lui Origene.” – *Viețile părinților, cap. 16, secțiunea 8.*

Dibăcia lui Origene de „interpret” al Bibliei se datora dibăciei lui ca filosof, care consta în a evidenția lucruri care nu aveau nici o existență. Biblia era folosită ca scrieri ale filosofilor, ca un lucru asupra căruia își expuneau dibăcia lor mintală. A citi o afirmație simplă, a crede ce spune și a prezenta într-un mod clar adevărul înaintea studenților, conducând mințile oamenilor la Cuvântul lui Dumnezeu, era considerat prea copilăresc și mai jos de demnitatea unui mare profesor. Oricine putea face asta, gândeau ei. Lucrarea lor era să pară că scot ceva din Cuvântul sacru pe care oamenii de rând nu îl vor găsi niciodată; motivul era că nu se găsea acolo, ci era invenția propriilor lor minți.

Pentru a-și menține prestigiul de profesori și scolastici profunzi, au învățat oamenii că Biblia nu vrea să spună ceea ce spune și oricine urmează litera clară a Scripturii cu siguranță va fi condus pe alături; ea putea fi explicată numai de cei care și-au exercitat facultățile mentale prin studiul filozofiei. Astfel, de fapt ei au luat Biblia din mâinile oamenilor obișnuiți. Fără Biblie în mâna lor, oamenii nu puteau distinge între creștinism și păgânism. Rezultatul a fost nu numai că cei care declarau deja creștinismul erau într-o mare măsură corupți, ci păgânii au intrat în biserică fără să-și schimbe principiile sau practicile. S-a întâmplat că cea mai mare parte a acestor platonisti, comparând religia creștină cu sistemul lui Ammonius, au fost conduși să își imagineze că nimic nu putea fi mai ușor decât o trecere de la una la alta și, spre marele detriment al cauzei creștine, au fost conduși să îmbrățișeze creștinismul fără să simtă necesar a abandona aproape nici unul din principiile lor anterioare.”

Astfel, s-a întâmplat că „aproape toate aceste denaturări prin care creștinismul a fost desfigurat în secolul al doilea și în cele care au urmat, iar simplitatea lui de altă dată și inocența au fost aproape șterse, și-au avut originea în Egipt și de acolo au fost împărtășite celorlalte biserici.” „Observând că în Egipt și în alte țări, închinătorii păgâni, pe lângă ceremoniile lor religioase publice la care era admis fiecare, aveau anumite rituri secrete și sacre, cărora le-au dat numele de *mistere* și la a căror celebrare nimeni în afară de persoanele de cea mai încuviințată credință și discreție aveau permisiunea de a fi prezenți, creștinii din Alexandria mai întâi, apoi și alții, au fost ispitiți spre ideea că nu pot face mai bine decât să facă disciplina creștină să se acomodeze cu acest model. Mulțimea celor pretinși creștini a fost astfel împărțită de ei în *profani* sau cei care nu erau încă admiși la mistere, și *inițiații* sau cei credincioși și desăvârșiți... Din această stare de lucruri, nu numai că mulți termeni și multe expresii utilizate în misterele păgâne au fost transferate și aplicate la diferite părți ale închinării creștine, în special la sacramentul (taina) botezului și a Cinei Domnului, ci, nu în puține cazuri, riturile sacre ale bisericii au fost contaminate prin introducerea diferitelor forme și ceremonii păgâne.”

Chemarea de a ieși din Egipt

Nu este necesar să enumerăm variatele doctrine și practici false care au fost astfel introduse în biserică. Este suficient să spunem că nu era un lucru care să fi rămas necorupt și că se găsea cu greu o dogmă sau ceremonie păgână care să nu fi fost adoptată sau copiată într-un grad mai mare ori mai mic. Lumina Cuvântului lui Dumnezeu fiind astfel eclipsată, a rezultat în mod necesar „Evul Mediu întunecat”, continuând până în vremea când, datorită Reformei, Biblia a fost din nou pusă în mâinile oamenilor ca să fie citită de ei înșiși.

Totuși, Reforma nu a desăvârșit lucrarea. O reformă adevărată nu se sfârșește niciodată, ci, când a corectat abuzul care ceruse apariția ei, trebuie să continue cu lucrarea bună. Dar cei care au venit după reformatori nu au fost umpluți cu același spirit și au fost mulțumiți să creadă numai ceea ce reformatorii au crezut. Prin urmare, istoria s-a repetat. Cuvântul oamenilor a ajuns să fie primit ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea, erorile au rămas încă în biserică. Astăzi, curentul merge cu putere în jos, ca rezultat al acceptării pe scară largă a doctrinei evoluționismului și al influenței așa-numitului „Criticism mai înalt”. Cu câțiva ani în urmă, istoricul Merivale, Dean of Ely, a spus: „Păgânismul a fost asimilat, nu extirpat, iar creștinătatea a suferit din această cauză mai mult sau mai puțin de atunci încolo.” – *Epoci ale istoriei bisericii*, p. 159.

Poate fi cu ușurință văzut din acest rezumat, că întunericul care acoperă pământul în orice perioadă și întunecimea groasă care învește oamenii, este întunericul Egiptului. Nu numai din robia fizică a trebuit Dumnezeu să Își elibereze poporul, ci din întunericul spiritual care era cu mult mai rău. Și de vreme ce acest întuneric rămâne încă într-o mare întindere, lucrarea eliberării continuă încă. Vechiul Israel „s-au întors spre Egipt în inimile lor”. Faptul că toată istoria lor au fost avertizați împotriva Egiptului reprezintă o dovadă că nu au fost niciodată cu totul liberi pentru vreo perioadă de timp de influența lui distrugătoare. Hristos a venit pe pământ ca să elibereze oamenii din orice fel de robie și pentru acest scop S-a pus pe Sine Însuși în deplina poziție a omului. Era deci o adâncă semnificație în coborârea Lui în Egipt, ca să se împlinească ce a fost spus de către Domnul prin gura profetului: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”. De vreme ce Hristos a fost chemat afară din Egipt, toți cei ce sunt ai lui Hristos, adică, toată sămânța lui Avraam, trebuie în același fel să fie chemați afară din Egipt. A face aceasta este lucrarea Evangheliei.

- *The Present Truth*, 6 august 1896

15. Făgăduințele făcute lui Israel

Timpul făgăduinței

Ce ar fi făcut Dumnezeu pentru Israel

O, Israel, dacă M-ai fi ascultat!
Nu ar fi nici un dumnezeu străin în tine;
Nici nu ai adora alt dumnezeu străin.
Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău,
Care te-am scos din țara Egiptului:
Deschide-ți gura larg și Eu ți-o voi umple.
Dar poporul Meu nu a ascultat glasul Meu;
Israel nu M-a ascultat.
Așa că i-am lăsat să meargă după îndărătnicia inimii lor,
Ca să umble în propriile lor planuri.
O, de ar asculta poporul Meu de Mine,
De ar umbla Israel în căile Mele!
Repede aş supune pe dușmanii lor,
Și Mi-aș întoarce mâna împotriva vrăjmașilor lor.
Cei care Îl urăsc pe Domnul s-ar supune Lui:
Dar timpul lor ar dura veșnic.” *Psalmul 81:8-16*

Iată pe Israel în Egipt și cunoaștem ceva din ce înseamnă acest lucru. Atât robia, cât și eliberarea au fost prezise lui Avraam când legământul a fost făcut cu el; iar acel legământ a fost confirmat de un jurământ al lui Dumnezeu.

Acum, să ne întoarcem la câteva din cuvintele rostite de Ștefan când era plin de Duhul Sfânt. El și-a început discursul cu o dovadă pozitivă că învierea era necesară pentru împlinirea făgăduinței lui Avraam; căci, repetând făgăduința, el a declarat că Avraam nu a avut nici o palmă de loc din țara care îi fusese făgăduită, cu toate că Dumnezeu spusese că atât el, cât și sămânța sa o vor stăpâni.

De vreme ce a murit fără să o moștenească, așa cum s-a întâmplat cu un mare număr al descendenților lui, chiar și cu cei care, ca și el, au avut credință, concluzia era aceea că împlinirea făgăduinței putea fi realizată numai prin înviere. Singurul motiv pentru care atât de mulți evrei au respins Evanghelia a fost că ei au persistat în ignoranța lor cu privire la dovada clară a Scripturilor, că făgăduința lui Avraam nu era temporară, ci eternă. Tot așa și acum, credința că făgăduințele lui Israel aduc o moștenire pământească și temporară nu este compatibilă cu o credință deplină în Hristos.

Apoi, Ștefan a citat Cuvântul Domnului către Avraam, că sămânța lui va rămâne o perioadă într-o țară străină și va fi apăsată, iar după aceea, eliberată. Apoi el a spus: „Dar când timpul făgăduinței se apropia, timpul pe care Dumnezeu îl jurase lui Avraam, poporul creștea și se înmulțea în Egipt.” Fapte 7:17. Apoi au urmat opresiunea și nașterea lui Moise. Ce semnifică apropierea timpului făgăduinței pe care Dumnezeu îl jurase lui Avraam? O scurtă revedere a câtorva pasaje pe care le-am studiat deja va face această întrebare foarte simplă.

În raportul realizării legământului cu Avraam, citim Cuvintele Domnului către el: „Eu sunt Domnul care te-a scos din Ur din Haldea, pentru a-ți da ție această țară ca să o moștenești.” Apoi urmează detaliile realizării legământului și apoi cuvintele: „Să știi, ca o siguranță, că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei și acolo va sluji; ei o vor apăsa patru sute de ani; națiunea căreia îi va sluji, o voi judeca Eu; după aceea, vor pleca de acolo cu mari bogății. Tu vei merge la părinții tăi în pace; vei fi înmormântat la o vârstă înaintată. Dar în a patra generație vor veni aici din nou, căci nelegiuirea amoriților nu este încă deplină.” Geneza 15:13-16.

Aceasta este singura făgăduință pe care Dumnezeu i-a jurat-o lui Avraam. Era o confirmare a făgăduinței originale. Dar, așa cum am văzut în articolele precedente, nu implică altceva decât învierea celor morți prin Hristos, care este Sămânța. „Ultimul dușman care va fi distrus este moartea”, astfel încât cuvintele lui Dumnezeu prin profet să fie împlinite: „Îi voi răscumpăra din puterea mormântului; îi voi răscumpăra din moarte; o, moarte, Eu voi fi plaga ta; o, mormântule, Eu voi fi distrugerea ta.” Osea 13:14. Până atunci, făgăduința pe care Dumnezeu i-a jurat-o lui Avraam nu va fi împlinită, căci decât atunci toată sămânța lui va stăpâni poarta vrăjmașilor ei.

Mamelor întristate care plâneau pierderea copiilor lor care fuseseră uciși prin porunca lui Irod, Domnul le-a spus: „Reține-ți glasul de la plâns și ochii de la lacrimi; căci munca ta va fi răsplătită, spune Domnul; și ei vor veni din nou din țara vrăjmașului. Este speranță în sfârșitul tău, spune Domnul, că fiii tăi vor veni din nou la hotarele lor.” Ieremia 31:16, 17. Doar prin înviere poate sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov să vină din nou la hotarele ei. Aceasta îi era indicat lui Avraam când i s-a spus că, înainte ca sămânța lui să stăpânească țara, va fi apăsată într-o țară străină, iar el va muri; „dar în a patra generație, va veni aici din nou.”

De aceea, nu poate fi îndoială că Dumnezeu plănuise ca întoarcerea lui Israel din robia egipteană să fie timpul învierii și al restaurării tuturor lucrurilor. Timpul făgăduinței se apropia. Cât timp ar fi trecut de la plecarea din Egipt, înainte de restaurarea deplină a tuturor lucrurilor, nu avem cum să știm. După cum vom vedea, era mult de făcut pe calea avertizării oamenilor de pe pământ; iar timpul depindea de credințioșia copiilor lui Israel. Nu trebuie să speculăm despre cum ar fi fost împlinite toate lucrurile, de vreme ce israeliții nu au fost credințioși. Tot ceea ce ne privește pe noi acum este eliberarea din Egipt care însemna eliberarea completă a poporului lui Dumnezeu din robia păcatului și a morții și restaurarea tuturor lucrurilor așa cum fuseseră la început.

- *The Present Truth*, 13 august 1896

16. Făgăduințele făcute lui Israel

„Ocara lui Hristos”

Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei faraonului, alegând mai degrabă să sufere apăsarea împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului, considerând ocară lui Hristos de o bogăție mai mare decât comorile Egiptului.” Evrei 11:24, 25.

Aici ni se spune cât se poate de sigur că bogățiile Egiptului erau prețul păcatului, că a refuza comorile Egiptului însemna a refuza trăirea în păcat, că a împărtăși soarta israeliților însemna a suferi ocară lui Hristos. Aceasta demonstrează că Hristos era adevăratul conducător al aceluiași popor și că ceea ce le-a fost făgăduit lor, făgăduință de care aveau să se împărtășească prin eliberarea din Egipt, urma să fie a lor numai prin El și de asemenea prin ocară Lui. Acum, ocară lui Hristos este crucea. Astfel, suntem din nou aduși față în față cu faptul că sămânța lui Avraam – adevăratul Israel – reprezintă aceia care sunt ai lui Hristos prin credință în sângele Său.

Ne oprim puțin pentru a ne gândi la ce a renunțat Moise de dragul lui Hristos. El era fiul adoptat al fiicei faraonului și moștenitorul tronului Egiptului. Toate comorile Egiptului erau prin urmare la comanda sa. „Era învățat în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvinte și fapte.” Fapte 7:22. Prinț încoronat, erudit, general și orator, cu orice perspectivă lumească deschisă înaintea lui – el renunță la tot pentru a se împărtăși de soarta unei clase disprețuite de oameni, de dragul lui Hristos.

El „a refuzat să fie numit fiul fiicei faraonului”. Aceasta implică faptul că a fost silit să își păstreze poziția. În fața opoziției a renunțat la perspectivele lumești și a ales să sufere apăsarea împreună cu poporul lui Dumnezeu. Imaginația noastră nu poate estima disprețul cu care erau privite acțiunile sale, nici epitetele batjocoritoare ce trebuie să se fi îngrămădit asupra lui, dintre care acela de „nebulă” trebuie să fi fost cel mai blând. Când oamenii din aceste zile sunt chemați să accepte un adevăr nepopular pe socoteala poziției lor, va fi bine să își amintească de cazul lui Moise.

Ce l-a condus să facă „sacrificiul”? A considerat mai de preț ocară lui Hristos. Nu doar că a sacrificat poziția prezentă pentru speranța a ceva mai bun în viitor. Nu, el a primit mai mult decât un echivalent. A considerat ocară lui Hristos, de care se împărtășea pe deplin, o bogăție mai mare decât comorile Egiptului. Aceasta arată că el îl cunoștea pe Domnul. A înțeles sacrificiul lui Hristos pentru om și n-a făcut decât să aleagă să se împărtășească de el. Nu ar fi putut să facă așa ceva dacă nu ar fi cunoscut mult din bucuria Domnului. Numai aceasta îl putea întări într-un asemenea caz. Probabil nici un alt om nu a sacrificat vreodată perspective lumești atât de mari de dragul lui Hristos și de aceea putem fi siguri că Moise avea o asemenea cunoștință a lui Hristos și a lucrării Sale, pe care puțini oameni au avut-o vreodată. Pasul pe care l-a făcut este o dovadă că el deja cunoștea mult despre Domnul; împărtășirea ocării și a suferințelor lui Hristos trebuie să fi făcut foarte apropiată legătura dintre cei doi.

Când Moise a refuzat să fie numit fiul fiicei faraonului, a făcut-o de dragul lui Hristos și al Evangheliei. Dar cazul lui, ca și cel al lui Iacov, și ca de altfel al multor alți oameni, arată că cei mai sinceri credincioși au adesea mult de învățat. Dumnezeu cheamă oameni în lucrarea Sa nu pentru că sunt perfecți, ci pentru a le da instruirea necesară pentru ea. În primul rând, Moise a trebuit să învețe ceea ce mii de preținși creștini nu au învățat încă în vremea aceasta. A trebuit să învețe că „mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu”. Iacov 1:20.

A trebuit să învețe cum cauza Domnului nu este niciodată înaintată prin metode omenești, că „armele luptei noastre nu sunt carnale, ci puternice prin Dumnezeu pentru a doborî bastioanele, doborând imaginațiile și orice lucru înalt care se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și aducând în robie fiecare gând la ascultarea de Hristos.” 2 Corinteni 10:4, 5.

„Și când avea patruzeci de ani, i-a pus pe inimă să viziteze pe frații săi, copiii lui Israel. Și văzând pe unul dintre ei suferind mult, l-a apărât și l-a răzbunat pe cel apăsător, omorând pe egiptean; căci a presupus că frații lui înțeleseseră cum Dumnezeu, prin mâna lui, îi va elibera; dar nu au înțeles. A doua zi s-a înfățișat înaintea lor pe când se certau între ei și voia să îi împace imediat, spunând: „Domnilor, sunteți frați! De ce vă faceți rău unul altuia?” Dar cel care îi făcuse rău semenului său l-a îmbrâncit, zicând: „Cine te-a făcut pe tine un conducător și un judecător peste noi? Mă vei omorî, așa cum ai făcut egipteanului ieri?” Atunci Moise, auzind aceste cuvinte, a fugit și a fost un străin în țara Madian, unde a născut doi fii.” Fapte 7:23-29.

Era adevărat că Domnul plănuise ca poporul lui Israel să fie eliberat prin mâna lui Moise. Moise însuși știa acest lucru și a presupus că frații lui au înțeles de asemenea. Dar ei nu înțeleseseră. Încercarea lui de a-i salva a fost un eșec trist, iar motivul eșecului exista atât în el, cât și în ei. Nu au înțeles că Dumnezeu îi va

elibera prin mâna lui; el a înțeles acest lucru, dar nu învățase încă metoda. El a presupus că eliberarea trebuie făcută prin forță, că sub conducerea sa de general, copiii lui Israel se vor ridica și vor cuceri pe asupritorii lor. Dar nu aceasta era calea Domnului. Eliberarea pe care o plănuise Dumnezeu pentru poporul Său era una care nu putea fi câștigată prin eforturi omenești.

Din acest eșec al lui Moise învățăm mult referitor la natura lucrării pe care Dumnezeu Și-a propus să o facă pentru israeliți și despre moștenirea la care urma să îi conducă. Dacă ar fi plănuit doar o eliberare din robia fizică și dacă urmau să fie conduși numai către o moștenire pământească, temporară, atunci probabil că ar fi fost îndeplinită în felul în care a început Moise. Israelii erau numeroși și sub conducerea de general, a lui Moise, poate ar fi învins. Acesta este modul în care se câștigă posesiunile pământești. Istoria oferă multe exemple în care un popor mic a aruncat jugul unuia mare. Dar Dumnezeu îi făgăduise lui Avraam și seminței lui o moștenire cerească și nu una pământească, de aceea, putea fi câștigată numai prin mijloacele cerești.

Necazurile trudei și remediul lor

Astăzi găsim foarte mult aceleași condiții care au existat și în cazul copiilor lui Israel. Cu siguranță, „sistemul care exploatează” predomina în acel timp la fel de mult ca în orice altă perioadă de atunci încolo. Multe ore, muncă grea și plată puțină sau deloc – acestea erau regulile. Capitaliștii nu au apăsător niciodată muncitorii mai mult decât atunci, iar gândul natural atunci, ca și acum, era că singura cale de a-și asigura drepturile era să întâmpine forța cu forță. Dar calea omului nu este calea lui Dumnezeu; și calea lui Dumnezeu este singura cale dreaptă. Nimeni nu poate nega că se face abuz de săraci și că sunt călcați în picioare; dar foarte puțini dintre ei sunt dispuși să accepte metoda lui Dumnezeu de eliberare. Nimeni nu poate descrie mai bine asuprirea celui sărac de către bogat decât Biblia, căci Dumnezeu este Prietenul săracului.

Domnului Îi pasă de săraci și de cei apăsați. El S-a identificat atât de mult cu ei încât oricine dă ceva săracului se consideră că Îi împrumută Domnului. Isus Hristos a fost pe acest pământ ca un om sărac, astfel încât „cel care asuprește pe sărac Îl ocărăște pe Făcătorul său”. Proverbe 14:31. „Domnul aude pe cel sărac.” Psalmul 69:33. „Cel nevoiaș nu va fi uitat mereu, speranța săracului nu va pieri pentru totdeauna.” Psalmul 9:18. „Domnul va menține cauza celor apăsați și dreptul celor săraci.” Psalmul 140:12. „Pentru asuprirea celor săraci, pentru suspinul celor nevoiași, Mă voi ridica acum, spune Domnul; îl voi pune la adăpost de cel care îl apasă.” Psalmul 12:5. „Doamne, cine este ca Tine, care eliberezi săracul de cel care este prea puternic pentru el, da, săracul și cel nevoiaș de cel care îl jefuiește?” Psalmul 35:10. Cu Dumnezeul Atotputernic, atât de interesat de cazul lor, ce păcat că săracii sunt așa de rău sfătuiți și adesea de preinșii slujitori ai Evangheliei, să caute să își îndrepte relele!

Domnul spune: „Mergeți acum, voi, bogaților, plângeți și tânguiți-vă pentru nenorocirile care vor cădea peste voi. Bogățiile voastre sunt corupte, hainele voastre sunt mâncate de molii. Aurul și argintul vostru sunt corupte; rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și vă va mânca trupul ca și când ar fi foc. V-ați îngrămădit comori pentru zilele din urmă. Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat câmpurile, care este reținută de voi prin fraudă, strigă; și strigătele celor care au secerat au ajuns la urechile Domnului Sabaot. Ați trăit în plăceri pe pământ și ați fost desfrânați; v-ați hrănit inimile ca într-o zi de măcel. Ați condamnat și ucis pe cel drept și pe cel care nu vi se împotriva.” Iacov 5:1-6.

Aceasta este o acuzare teribilă împotriva asupritorilor celui sărac și împotriva celor care au reținut plățile cuvenite. Este de asemenea o făgăduință a unei judecăți drepte împotriva lor. Domnul aude strigătul săracului și nu îl uită. El consideră fiecare act de asuprire ca fiind direct împotriva Lui. Dar când săracii iau chestiunea în propriile lor mâini, întâmpinând monopolul cu monopol și forța cu forță, se așază în aceeași clasă cu asupritorii lor și astfel, se lipsesc de serviciile lui Dumnezeu în favoarea lor.

Acestor asupritori bogați, Dumnezeu le spune: „Ați condamnat și ucis pe cel drept și pe cel care nu vi se împotriva.” Porunca: „Vă spun, să nu vă împotriviți celor răi” înseamnă exact acest lucru, și nu altceva; și nu este demodat. Este la fel de aplicabil astăzi cum era acum o mie opt sute de ani. Lumea nu s-a schimbat în caracterul ei, lăcomia oamenilor este aceeași acum ca și atunci; iar Dumnezeu este același. Cei care dau atenție acestei porunci sunt numiți de Dumnezeu „drepti”. Dreptul nu se împotrivesc când este pe nedrept condamnat și defraudat, chiar ucis.

„Dar atunci, ce remediu poate fi pentru aceste rele, dacă săracul suferă până la moarte?” Ascultați mai departe ce spune Domnul celor săraci. Lui nu Îi este rușine să îi numească frați și spune: „De aceea, fiți răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată, gospodarul așteaptă roadele pământului și are multă răbdare pentru ele, până primește ploaia timpurie și târzie. La fel și voi, fiți răbdători, întâriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului se apropie.” Iacov 5:7, 8.

Venirea Domnului este timpul când toată asupra va înceta. Necazul este că oamenii, precum Esau, nu au credință sau răbdare pentru a aștepta. De aceea, putem învăța o lecție de la gospodar. El își seamănă sămânța și nu devine neliniștit pentru că nu răsare pentru seceriș în aceeași zi. El are îndelungă răbdare ca să aștepte pentru roadele pământului. „Secerișul este sfârșitul lumii.” Matei 13:39. Atunci, cei care și-au încredințat cauza Domnului, vor primi o răsplată amplă pentru încrederea și răbdarea lor. Atunci va fi proclamată libertate în toată țara și tuturor locuitorilor ei.

Ceea ce ne face cunoscută această eliberare și oferă și bucuria ei, chiar dacă încercări dureroase apasă, este Evanghelia lui Isus Hristos. Aceasta este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Înțelepții în felul lumii, e trist să o spunem, preinșii slujitori ai Evangheliei, batjocoresc predicarea Evangheliei ca remediu pentru necazurile muncii de azi. Dar necazurile muncii de azi nu sunt mai mari decât cele care au fost în zilele lui Moise; iar proclamația Evangheliei a fost singura cale pe care a aprobat-o Dumnezeu atunci și pe care a folosit-o pentru îmbunătățirea lor. Când Hristos a venit, cea mai puternică dovadă a divinității misiunii Lui era că Evanghelia era predicată săracilor. Matei 11:5. El a cunoscut nevoile săracilor așa cum nimeni altcineva nu a făcut-o vreodată, iar remediul Lui a fost Evanghelia. Există posibilități în Evanghelie la care abia dacă am visat. Înțelegerea corectă a moștenirii pe care o făgăduiește Evanghelia este singura care poate să îl facă pe om răbdător sub apăsarea pământescă.

- *The Present Truth*, 20 august 1896

17. Făgăduințele făcute lui Israel

Dând însărcinarea

Patruzeci de ani au trecut de la acea primă încercare greșită până ce Domnul a fost gata să Își elibereze poporul prin mâna lui Moise. A durat atât de mult pentru a-l potrivi pe Moise pentru acea lucrare importantă. Citim despre Moise, la sfârșitul vieții sale, că era cel mai blând om; dar aceasta nu era înclinația lui naturală. O educație la curtea faraonului nu era gândită să dezvolte calitatea blândeții. Din felul în care a procedat Moise la început pentru a rezolva necazurile trudei poporului său, vedem că era impulsiv și arbitrar. Lovitura a urmat cuvântului îndeaproape. Dar omul care trebuia să conducă pe copiii lui Avraam spre moștenirea făgăduită trebuie să aibă trăsături mult diferite.

Moștenirea făgăduită lui Avraam era pământul. Trebuia câștigat prin neprihănirea prin credință. Dar neprihănirea prin credință este inseparabilă de blândețea spiritului. „Iată, sufletul celui care este înălțat nu este fără prihană în el; dar cel drept va trăi prin credință.” Habacuc 2:4. De aceea, Mântuitorul a spus: „Binecuvântați sunt cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul.” Matei 5:5. „Ascultați, iubiții mei frați; nu a ales Dumnezeu săracii acestei lumi, bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc?” Iacov 2:5. Moștenirea făgăduită, spre care trebuiau conduși israeliții, putea fi stăpânită numai de cei blânzi și de aceea, cel care urma să îi conducă pe cale, în mod necesar, trebuia să aibă această virtute. Retragerea de patruzeci de ani în pustie ca păstor, a lucrat schimbarea dorită în Moise.

„Și s-a întâmplat că regele Egiptului a murit; și copiii lui Israel suspinau din cauza robiei, strigau și strigătul lor a ajuns la Dumnezeu din cauza robiei. Dumnezeu le-a auzit geamătul și Și-a amintit de legământul făcut cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov.” Exod 2:23, 24.

Legământul, așa cum am văzut, era confirmat în Hristos. Era legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții, spunându-i lui Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Fapte 3:25. Această binecuvântare consta în întoarcerea lor de la nelegiuirile lor. Era legământul de care Dumnezeu Și-a amintit când l-a trimis pe Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Hristos, care trebuia să elibereze pe oameni din mâna vrășmașilor lor, astfel ca ei să poată „sluji Lui fără teamă, în sfințenie și în neprihănirea inimii înaintea Lui” toate zilele vieții lor. Era legământul care îi asigura lui Avraam și seminței lui stăpânirea țării, prin credința personală în Hristos.

Dar credința în Hristos nu asigură nici unui om stăpânire pământească. Cei care sunt moștenitori ai lui Dumnezeu sunt săraci în această lume, bogați în credință. Hristos Însuși nu a avut un loc al Lui pe pământ, unde să Își plece capul; de aceea, nimeni nu trebuie să creadă că, urmându-L pe El, în adevăr, va avea asigurate posesiuni lumești. Mai degrabă va fi contrariul.

Aceste puncte trebuie neapărat păstrate în minte pe măsură ce analizăm eliberarea lui Israel din Egipt și călătoria lor spre țara Canaan. Trebuie păstrate în minte când studiem toată istoria lui Israel, altfel, vom face în continuu aceeași greșală făcută de ai Lui care nu L-au primit când a venit, deoarece El nu le înainta interesele lumești.

„Acum, Moise ținea turma lui Ietro, socrul său, preotul Madianului; a condus turma la capătul deșertului și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc din mijlocul unui tufiș; el s-a uitat, și iată, tufișul ardea și nu se mistuia. Moise a spus: ‚Mă voi întoarce să văd această mare privești, de ce nu se mistuie tufișul.‘ Când l-a văzut Domnul că el se întoarce să vadă, l-a chemat la El din mijlocul tufișului și a spus: ‚Moise, Moise!‘ El a răspuns: ‚Iată-mă!‘ Și Dumnezeu a spus: ‚Apropie-te, scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt.‘ Mai mult, a spus: ‚Eu sunt Dumnezeu tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.‘ Moise și-a ascuns fața, pentru că îi era frică să se uite spre Domnul. Domnul a spus: ‚Am văzut apăsarea poporului Meu în Egipt și am auzit strigătul din pricina stăpânilor lor; căci le cunosc suferințele; și M-am coborât să-i eliberez din țara egiptenilor și să-i aduc într-o țară bună și mare, într-o țară unde curge lapte și miere, în locul canaanitilor, hetitilor, amoritilor, fereziților, heviților și iebusiților. De aceea, acum, iată, strigătul copiilor lui Israel a, ajuns la Mine; am văzut, de asemenea, asuprirea cu care îi apasă egiptenii. De aceea, vino și te voi trimite la faraon, ca să Îmi eliberezi poporul, copiii lui Israel, din Egipt.‘” Exod 3:1-10.

Nu avem nevoie să mergem în detalii despre refuzul lui Moise și acceptarea finală a însărcinării divine. Acum că era pregătit pentru sarcină, se sustrăgea. Este suficient să notăm că în acea însărcinare, puterea prin care eliberarea urma să fie efectuată era foarte clară. Era o asemenea eliberare încât putea fi îndeplinită numai prin puterea Domnului. Moise urma să fie doar agentul în mâinile Sale.

Observați, de asemenea, scrisorile de acreditare pe care le-a dus Moise: „Moise a spus lui Dumnezeu: ‚Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune, Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi, și mă

vor întreba, care este Numele Lui, ce să le spun?’ Și Dumnezeu a zis lui Moise: ‚EU SUNT CEL CE SUNT’ și a spus: ‚Așa le vei spune copiilor lui Israel, EU SUNT m-a trimis la voi.’” Exodul 3:13, 14.

Acesta este „numele slăvit și temător” al Domnului pe care nu îl poate înțelege nici un om, deoarece exprimă infinitatea și eternitatea Lui. Uitați-vă pe traduceri care sunt date pe marginea Versiunii Revizuite: „Eu sunt pentru că sunt” sau „Eu sunt Cel ce sunt” sau „Eu voi fi ceea ce voi fi”. Nici una dintre aceste traduceri nu este completă în sine, ci toate la un loc sunt necesare pentru a reda o idee a acestui titlu. Împreună ele reprezintă pe „Domnul care este, care era și care vine, pe Cel Atotputernic”. Apocalipsa 1:8.

Cât de potrivit a fost ca, atunci când Domnul era pe cale să elibereze poporul, nu doar din robia temporară, ci și din robia spirituală, și să le dea o moștenire care putea fi stăpânită numai la venirea Domnului prin înviere, să Se facă pe Sine cunoscut nu doar drept Creatorul existent prin Sine Însuși, ci și ca Cel ce vine, același titlu prin care Se revelează în ultima carte a Bibliei, care este în întregime dedicată venirii Domnului și eliberării finale a poporului Său de marele dușman, moartea.

„Și Dumnezeu a spus mai departe lui Moise: ‚Astfel vei spune copiilor lui Israel: Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi; acesta este Numele Meu pentru totdeauna și acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile.’” Exodul 3:15. În continuu ni se amintește că toată această eliberare nu este decât împlinirea făgăduinței făcute prin Hristos lui Avraam, Isaac și Iacov. Observați, de asemenea, semnificația faptului că unele dintre cele mai puternice predici ale Evangheliei raportate în Noul Testament, fac referire la Dumnezeu ca Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, o dovadă că El trebuie cunoscut prin același titlu și că făgăduințele făcute părinților sunt valabile și pentru noi, dacă le primim în aceeași credință. „Acesta este Numele Meu pentru totdeauna și acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile.”

Cu acest nume ca sprijin, cu asigurarea că Dumnezeu va fi cu el și îl va învăța ce să spună, înarmat cu puterea de a face minuni și mângâiat de asigurarea că Aaron, fratele lui, îl va însoți în lucrare, Moise a plecat spre Egipt.

- *The Present Truth*, 27 august 1896

18. Făgăduințele făcute lui Israel

Predicând Evanghelia în Egipt

Moise și Aaron au mers și au strâns pe toți bătrânii copiilor lui Israel; Aaron a rostit toate cuvintele pe care Domnul i le-a spus lui Moise și a făcut semne înaintea poporului. Poporul a crezut; și când au auzit că Domnul cercetase pe copiii lui Israel și că a privit asupra apăsării lor, atunci și-au plecat capetele și s-au închinat.” Exod 4:29-31.

Dar ei nu erau încă pregătiți să părăsească Egiptul. Erau doar ascultători împietriți ai Cuvântului. La început, l-au primit cu bucurie, dar de îndată ce persecuția s-a ridicat, s-au mâniat. Dacă ar fi putut pleca din Egipt fără nici un obstacol și ar fi avut o călătorie ușoară până în țara făgăduinței, fără îndoială că nu ar fi murmurat; „dar prin multe necazuri trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 14:22) și cei care într-adevăr intră, învață să se bucure în necazuri. Aceasta era lecția pe care o aveau de învățat israeliții.

Solia către faraon, „Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: Lasă-Mi poporul să plece!”, despre care vom vorbi special mai târziu, a avut drept consecință o și mai dureroasă apăsare a israeliților. Aceasta era chiar o necesitate pentru ei, mai întâi pentru a fi mai doritori să plece, pentru a avea o dorință mai mică de a se întoarce și, în al doilea rând, pentru a vedea puterea lui Dumnezeu. Plăgile care au venit după aceea asupra țării Egiptului erau la fel de necesare pentru israeliți, pentru a-i învăța despre puterea lui Dumnezeu, pentru a-i face să dorească să plece, după cum erau pentru egipteni, pentru a-i determina să-i lase să plece. Israelii aveau nevoie să învețe că nu printr-o putere omenească erau eliberați, ci în totalitate prin lucrarea Domnului. Aveau nevoie să învețe a se încredința pe ei înșiși în întregime cauzei și călăuzirii Sale. Și, după cum „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem speranță.” (Romani 15:4), ar trebui să învățăm și noi aceeași lecție pe măsură ce citim istoria.

Nu trebuie să ne mirăm de faptul că poporul s-a plâns la început, când persecuția a crescut ca rezultat al soliei aduse de Moise. Moise însuși părea foarte uimit de acest lucru și a mers să Îl întrebe pe Domnul. „Atunci Domnul i-a spus lui Moise: „Acum vei vedea ce am să-i fac faraonului; căci cu o mână puternică îi va lăsa să plece și cu o mână puternică îi va alunga din țara sa.” Și Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a spus: „Eu sunt Iehova, M-am arătat lui Avraam, Isaac și Iacov prin Numele Dumnezeu Atotputernic, dar prin Numele Meu de Iehova nu am fost cunoscut lor. Am stabilit de asemenea legământul Meu cu ei, să le dau țara Canaanului, țara peregrinării lor în care erau străini. Am auzit de asemenea gemetele copiilor lui Israel pe care egiptenii i-au ținut în robie și Mi-am amintit de legământul Meu. De aceea, spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova și vă voi scoate de sub poverile egiptenilor și vă voi scăpa din robia lor, vă voi răscumpăra cu un braț întins și cu mari judecăți; și vă voi lua ca popor al Meu, vă voi fi Dumnezeu și voi veți ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeuul vostru, care vă scot de sub poverile egiptenilor. Vă voi duce în țara pe care am jurat să o dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; vă voi da-o ca moștenire; Eu sunt Iehova.”” Exodul 6:1-8, R.V.

Evanghelia eliberării

Am învățat că, atunci când Dumnezeu a făcut făgăduința lui Avraam, El i-a predicat Evanghelia; urmează în mod necesar că, atunci când urma să împlinească cea făgăduință față de sămânța lui, aceeași Evanghelie le-a fost predicată ca o pregătire pentru împlinirea ei. Aceasta era realitatea. Învățăm din epistola către Evrei că Evanghelia, care ne este acum predicată, este aceeași cu cea predicată atunci lor și găsim acest lucru în pasajul de mai sus. Observați următoarele puncte:

1. Dumnezeu i-a spus lui Avraam, Isaac și Iacov: „Am stabilit de asemenea legământul Meu cu ei, să le dau țara Canaanului, țara peregrinării lor, în care erau străini”.

2. Apoi a adăugat: „Am auzit de asemenea gemetele copiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie și Mi-am amintit de legământul Meu”.

3. Când Domnul spune că Își amintește un anumit lucru, aceasta nu înseamnă că lucrul respectiv i-a ieșit din minte, pentru că așa ceva este imposibil. Nimic nu Îi poate scăpa. Dar, așa cum găsim în diverse exemple, El indică faptul că este pe cale să împlinească acel lucru. Astfel, la judecata finală a Babilonului este spus: „Dumnezeu Și-a amintit de nelegiuirile lui.” Apocalipsa 16:19. „Dumnezeu Și-a amintit de Noe” și a făcut ca potopul să înceteze, dar noi știm că nici măcar pentru un moment nu a fost Noe uitat în timp ce era în arcă, deoarece nici o vrabie nu este uitată. Vezi de asemenea Geneza 19:29; 30:22; 1 Samuel 1:19, pentru aceeași folosire a cuvântului „a-și aminti” în sensul de a fi pe cale să împlinească un lucru făgăduit.

4. De aceea, este evident din Exodul capitolul 6 că Domnul era pe cale să împlinească făgăduința lui Avraam și seminței lui. Dar, de vreme ce Avraam era mort, acel lucru putea fi făcut numai prin înviere. Timpul făgăduinței pe care Dumnezeu îl jurase lui Avraam era foarte aproape. Însă aceasta este o dovadă că Evanghelia era predicată, dacă doar Evanghelia împărăției pregătește pentru sfârșit.

5. Dumnezeu Se făcea pe Sine cunoscut poporului. Dar numai în Evanghelie este Dumnezeu făcut cunoscut. Lucrurile care descoperă puterea lui Dumnezeu fac cunoscută divinitatea Sa.

6. Dumnezeu a spus: „Vă voi lua ca popor al Meu și vă voi fi Dumnezeu; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.” Comparați aceasta cu făgăduința noului legământ: „Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Nici un om nu va mai învăța pe aproapele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, spune Domnul.” Ieremia 31:33, 34. Nu este nici o controversă, dar aceasta este proclamarea Evangheliei; dar este exact același lucru care a fost proclamat evreilor în Egipt.

7. Dar faptul că eliberarea copiilor lui Israel era o asemenea eliberare încât putea fi realizată numai prin predicarea Evangheliei, este o dovadă că nu era o eliberare obișnuită din robia fizică pentru o moștenire temporară. Un plan minunat se deschidea înaintea copiilor lui Israel, dacă doar ar fi cunoscut ziua cercetării lor și ar fi mers mai departe credincioși.

Predicând faraonului

Este adevărat că „Dumnezeu nu ține seama de persoane, ci în orice națiune, cel care se teme de El și lucrează neprihănirea, este acceptat”. Fapte 10:34, 35. Acesta nu era un adevăr nou în zilele lui Petru, ci întotdeauna a fost adevărat, pentru că Dumnezeu este mereu același. Faptul că oamenii au fost întotdeauna înceți în a-l întrezări, nu produce nici o diferență. Posibil ca oamenii să nu recunoască puterea lui Dumnezeu, dar aceasta nu Îl face pe El mai puțin puternic; astfel, faptul că majoritatea celor care pretind că sunt urmași ai lui Dumnezeu au eșuat întotdeauna să recunoască faptul că El nu se uită la fața omului și că este perfect imparțial, ci au presupus că El iubește pe unii, excluzând pe alții, nu l-a restrâns caracterul.

Făgăduința era pentru Avraam și sămânța lui. Dar făgăduința și binecuvântarea au venit la Avraam înainte să fie circumcis, „pentru ca să fie tatăl tuturor celor ce cred, chiar dacă nu sunt circumciși, pentru ca neprihănirea să poată fi atribuită și lor.” Romani 4:11. „Nu este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici liber, nu este nici bărbat, nici femeie, căci toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Galateni 3:28, 29. Prin urmare, făgăduința îi îmbrățișa și pe egipteni, la fel de mult ca pe israeliți, cu condiția ca ei să creadă. Și nu i-a cuprins pe israeliții care nu credeau mai mult de cum a făcut-o pentru egiptenii necredincioși. Avraam este tatăl celor care sunt circumciși, dar numai al celor care „nu sunt doar din circumcizie, ci care de asemenea calcă pe urmele acelei credințe a tatălui nostru Avraam, pe care o avea când nu era încă circumcis.” Dacă cel necircumcis ținea neprihănirea legii, necircumcizia lor era socotită ca circumcizie. Vezi Romani 2:25-29.

Trebuie să nu uităm că Dumnezeu nu a început imediat să trimită plăgile asupra faraonului și poporului său. El nu intenționase să elibereze pe israeliți prin omorârea asupritorilor lor, ci mai degrabă prin convertirea lor. Dumnezeu „nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9. El „vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” 1 Timotei 2:4. „Cât trăiesc, spune Domnul Dumnezeu, nu am plăcere în moartea celui rău, ci ca cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.” Ezechiel 33:11. Toți oamenii sunt ființele create ale lui Dumnezeu și copiii Lui, și marea Lui inimă a iubirii îi cuprinde pe toți, fără să țină seama de rasa sau naționalitatea lor.

În consecință, la început, faraonului i s-a adresat cererea simplă de a lăsa pe poporul Său să plece. Dar el a replicat cu nerușinare și aroganță: „Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui, să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul, nici nu voi lăsa pe Israel să plece.” Exodul 5:2. Atunci s-au realizat minuni înaintea lui. Acestea nu erau la început judecăți, ci pur și simplu manifestările puterii lui Dumnezeu. Dar vrăjitorii faraonului, slujitorii lui Satan, au falsificat aceste minuni, iar inima faraonului era și mai împietrită ca înainte. Totuși, cititorul atent va observa că și în minunile falsificate de vrăjitori, puterea superioară a lui Dumnezeu s-a manifestat.

Următorul articol al seriei de studii despre Evanghelia veșnică va trata mult discutata chestiune a felului în care inima faraonului s-a împietrit.

- The Present Truth, 3 septembrie 1896

19. Făgăduințele făcute lui Israel

Cum a fost împietrită inima faraonului

Când măsurile blânde au eșuat în a-l determina pe faraon să recunoască puterea lui Dumnezeu, au fost trimise judecățile. Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, a spus că inima faraonului se va împietri și că El Însuși o va împietri; și așa a fost. Dar nu trebuie să presupunem că Dumnezeu, în mod intenționat, a împietrit inima faraonului împotriva voii Lui, astfel încât nu s-ar fi putut înduișoșo dacă ar fi vrut. Dumnezeu trimite o puternică amăgire pentru ca oamenii să creadă o minciună numai asupra celor care au respins adevărul și care iubesc minciuna. Fiecare are ceea ce își dorește cel mai mult. Dacă vreun om vrea să facă voia lui Dumnezeu, va cunoaște învățătura; dar celui care respinge adevărul, nu îi mai rămâne decât întunericul și înșelăciunea.

Este interesant de observat că manifestarea milei lui Dumnezeu a fost cea care a împietrit inima faraonului. Cererea simplă a lui Dumnezeu a fost negată cu batjocură. Atunci plăgile au început să vină, totuși nu imediat, ci cu un interval de timp suficient pentru a-i permite faraonului să se gândească. Dar când puterea vrăjitorilor a părut la fel de mare ca cea exercitată de Moise și Aaron, faraon nu s-a predat. Atunci i s-a arătat că există o putere mai mare decât cea a vrăjitorilor lui. Au adus broaște din pământ, dar ei nu puteau să le îndepărteze. „Atunci faraon a chemat pe Moise și Aaron și a spus: ‚Implorați pe Domnul ca să îndepărteze broaștele de la mine și de la poporul meu, și voi lăsa poporul să plece, ca să aducă jertfe Domnului.‗” Exodul 8:8. El deja învățase suficient despre Domnul ca să Îl cheme pe nume.

„Moise și Aaron au ieșit de la faraon; Moise a strigat la Domnul din cauza broaștelor pe care le trimisese împotriva faraonului. Și Domnul a făcut după cuvântul lui Moise, iar broaștele din toate satele și din câmpuri au murit. Ei le-au strâns pe toate în grămezi și țara mirosea urât. Dar *când faraon a văzut că exista amânare, și-a împietrit inima și nu a ascultat de ei, cum spusese Domnul.*” Versetele 12-15.

„Să se arate favoare celui rău, totuși el nu va învăța neprihănirea; în țara neprihănirii el va face ce e rău și nu va privi măreția Domnului.” Isaia 26:10. Așa s-a întâmplat cu faraon. Judecata lui Dumnezeu determinase scopul său arogant să slăbească, dar „când a văzut că exista amânare, și-a împietrit inima”.

Din nou, au venit mulțimi de muște la porunca Domnului și faraon a spus: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului Dumnezeului vostru în pustie, numai să nu mergeți prea departe, rugați-vă stăruitor pentru mine.” Moise a spus: „Iată, ies de la tine și mă voi ruga Domnului ca mulțimea muștelor să se depărteze de la faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui, mâine; dar faraon să nu mai acționeze cu înșelătorie, nelăsând poporul să meargă să aducă jertfe Domnului.” Moise a ieșit de la faraon și s-a rugat Domnului. Și Domnul a făcut după cuvântul lui Moise și a îndepărtat mulțimea muștelor de la faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui; nu a mai rămas nici una. Iar faraon și-a împietrit inima și de data aceasta, și nu a lăsat poporul să plece.” Exodul 8:28-32.

Așa că a mers mai departe prin plăgi. Nu ne sunt dați toți pașii în fiecare caz, dar vedem că îndelunga răbdare și mila lui Dumnezeu au împietrit inima faraonului. Aceeași predicare care mângâia inimile multora în zilele lui Isus, i-a făcut pe alții mai înverșunați împotriva Lui. Învierea lui Lazăr din morți a fixat hotărârea de a-L omorî în inimile celor necredincioși. Judecata va descoperi faptul că oricine a respins pe Domnul în întunericul inimii, a făcut la fel în fața descoperirii milei Sale.

Scopul lui Dumnezeu cu faraon

„Și Domnul i-a spus lui Moise: ‚Scoală-te dis de dimineață și stai înaintea faraonului și spune-i: ‚Așa vorbește Domnul, Dumnezeul evreilor: Lasă-Mi poporul să plece că să Mă poată sluji. Căci de data aceasta voi trimite toate plăgile asupra inimii tale și asupra slujitorilor tăi și asupra poporului tău, ca să știi că nu este nimeni ca Mine pe tot pământul. Căci acum Mi-am întins mâna și te-am lovit pe tine și poporul tău cu ciumă și ați fost îndepărtați de pe pământ; dar chiar pentru această cauză te-am făcut să stai, ca să îți arăt puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul.‗” Exodul 9:13-16, R.V.

Traducerea și mai literală a Dr. Kalisch, spune astfel: „Pentru că acum Mi-am întins mâna și te-am lovit pe tine și pe poporul tău cu ciumă; și veți fi îndepărtați de pe pământ. Dar numai pentru acest motiv te-am lăsat să trăiești, ca să îți arăt puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie recunoscut pe tot pământul.” O comparație apropiată va arăta că această idee este exprimată și în Versiunea Revizuită, așa cum am citat mai sus, dar nu atât de clar.

Dumnezeu nu l-a adus pe faraon la existență pentru scopul de a-și vărsa răzbunarea asupra lui, așa cum se presupune prea adesea cu ușurință. O asemenea idee este cea mai dezonorantă pentru caracterul Domnului.

Ci adevărata idee este că Dumnezeu putea să îl îndepărteze pe faraon chiar de la început și să își elibereze poporul fără nici o amânare. Dar aceasta nu s-ar fi potrivit cu direcția invariabilă a Domnului, de a da fiecărui om ocazii ample de a se pocăi. Dumnezeu a răbdat mult încăpățânarea faraonului și acum Și-a propus să trimită judecăți mai dure; totuși, i-a dat avertismente drepte, pentru ca și atunci să se poată întoarce de la răutatea lui.

Dumnezeu l-a păstrat pe faraon în viață și a amânat să își trimită judecățile Sale cele mai severe asupra lui, pentru a-l îndepărta, cu scopul de a-i arăta puterea Sa. Dar puterea lui Dumnezeu se manifesta în acel timp pentru mântuirea poporului Său și puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este Evanghelia. Prin urmare, Dumnezeu îl ținea pe faraon în viață, în ciuda încăpățânării lui, pentru a-i da ocazie amplă de a învăța Evanghelia. Evanghelia era la fel de puternică pentru a-l salva pe faraon cum era pentru a-i salva pe evrei.

S-au folosit traducerile revizuite pentru că sunt mai clare decât cele din versiunile obișnuite și nu pentru că nu este prezentat același adevăr în fiecare dintre ele. Luați versiunea obișnuită: „Într-adevăr, pentru acest motiv te-am ridicat, ca să îți arăt puterea Mea și pentru ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul” și admiteți că se referă la aducerea faraonului pe tron. Chiar și atunci este departe de gândul că Dumnezeu l-a ridicat pentru a-l lovi cu plăgi și a-l omorî. Textul spune că scopul a fost acela de a-i arăta puterea lui Dumnezeu și a face Numele Său cunoscut pe tot pământul. A presupune că Dumnezeu Își arată puterea și-și face cunoscut Numele doar prin distrugerea oamenilor este dezonorant pentru El și contrar Evangheliei. „Mila Lui ține pentru totdeauna.”

Scopul lui Dumnezeu a fost ca Numele Său să fie făcut cunoscut pe tot pământul. Acest lucru s-a întâmplat pentru că citim că patruzeci de ani mai târziu, poporul Canaanului era înspăimântat de apropierea israeliților, deoarece și-au amintit ce a făcut Dumnezeu în eliberarea lor din Egipt. Dar scopul lui Dumnezeu se putea împlini la fel de mult dacă faraon s-ar fi predat voinței Domnului. Să presupunem că faraon ar fi recunoscut pe Domnul și ar fi acceptat Evanghelia care i-a fost predicată, care ar fi fost rezultatul? Ar fi făcut ce a făcut Moise și ar fi schimbat tronul Egiptului pentru ocară lui Hristos și un loc în moștenirea veșnică. Și astfel ar fi fost un agent mai puternic pentru a face cunoscut Numele Domnului pe tot pământul. Chiar acceptarea Evangheliei de către un rege puternic ar fi făcut cunoscută puterea Domnului la fel de eficient cum au făcut-o plăgile. Faraon însuși, dintr-un persecutor al poporului lui Dumnezeu, ar fi devenit, precum Pavel, un predicator al credinței. Trist de spus, nu a știut ziua cercetării lui.

Observați cu atenție faptul că scopul lui Dumnezeu era ca *Numele Lui să fie vestit pe tot pământul*. Acest lucru nu trebuia să fie făcut într-un colț. Eliberarea din Egipt nu era ceva care să implice doar câțiva oameni dintr-o porțiune a pământului. Trebuia să implice „toți oamenii”. În conformitate cu făgăduința lui Avraam, Dumnezeu elibera pe copiii lui Israel din robie, dar eliberarea nu era numai pentru ei. Prin eliberarea lor, Numele și puterea Sa trebuia să fie cunoscute până la cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Timpul făgăduinței pe care Dumnezeu l-a jurat lui Avraam se apropia; dar de vreme ce făgăduința includea noul pământ, era necesar ca Evanghelia să fie proclamată la fel de extins. Copiii lui Israel erau agenții aleși ai lui Dumnezeu pentru a realiza această lucrare. Împărăția lui Dumnezeu urma să se centreze în jurul lor precum nucleul. Faptul că au fost necredincioși față de încredințarea dată lor, doar a amânat, nu a schimbat planul lui Dumnezeu. Cu toate că au eșuat în a proclama Numele Domnului și chiar au apostaziat, Dumnezeu a spus: „La fel de adevărat precum este că Eu trăiesc, tot pământul va fi plin de slava Domnului.”

- *The Present Truth*, 10 septembrie 1896

20. Făgăduințele făcute lui Israel

Salvat prin viață

Despre Moise citim: „Prin credință el a părăsit Egiptul fără să se teamă de mânia regelui; căci a rezistat ca și când L-a văzut pe Cel ce este invizibil. Prin credință el a ținut Paștele și stropirea sângelui pentru ca Cel ce a distrus pe cei întâi născuți să nu se atingă de ei.” Evrei 11:27, 28.

Moise a părăsit Egiptul în credință nu la început, când a fugit din Egipt de frică, ci atunci când a ieșit după ce a păzit Paștele. Atunci mânia regelui nu însemna nimic pentru el, căci „el a rezistat ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este invizibil”. Se afla sub protecția Regelui regilor.

Deși acest pasaj vorbește numai despre Moise, nu trebuie să presupunem că el era singurul dintre copiii lui Israel care avea credință, pentru că citim în versetul următor despre tot grupul care „prin credință a trecut prin Marea Roșie”. Dar chiar dacă ar fi fost adevărat că, din tot grupul, doar Moise a părăsit Egiptul prin credință, acest fapt ar dovedi că se cuvenea ca toți să îl părăsească în același fel și că întreaga eliberare era o lucrare a credinței.

„El a rezistat ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este invizibil.” Moise a trăit în același fel în care trăiesc creștinii adevărați de astăzi. Iată paralela: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou la speranță vie prin învierea lui Isus Hristos din moarte, la o moștenire nestricăcioasă, nepângărită și care nu se ofilește, păstrată în cer pentru voi, care sunteți ținute de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să se arate în vremea din urmă. În care voi vă bucurați mult, chiar dacă acum, pentru o vreme, dacă trebuie, sunteți apăsați prin tot felul de ispite, pentru ca încercarea credinței voastre, fiind mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși este încercată în foc, să fie găsită spre laudă, onoare și slavă la arătarea lui Isus Hristos, pe care fără să Îl fi văzut, Îl iubiți; în care, fără să Îl vedeți acum, totuși credeți, vă bucurați cu o bucurie nespusă și slavă deplină, primind sfârșitul credinței voastre, anume mântuirea sufletelor voastre.” 1 Petru 1:3-9.

Moise și copiii lui Israel au fost chemați la aceeași moștenire la care suntem noi chemați. Făgăduința era a lor în Hristos, la fel cum este pentru noi. Era o moștenire care trebuia câștigată numai prin credința în Hristos, iar acea credință trebuia să fie de așa natură încât să Îl facă pe Hristos o prezență reală, personală, deși este invizibil. Mai mult, baza credinței și a speranței era învierea lui Isus Hristos din moarte. Atunci, ca și acum, Hristos era Capul bisericii. Adevărata biserică nu are și nu a avut niciodată vreun alt cap decât unul invizibil. „Sfântul lui Israel” a fost dat ca să fie „un lider și un conducător pentru popor” (Isaia 55:4) cu veacuri înainte să fie născut ca prunc în Betleem.

Prin urmare, vedem cum credința personală în Hristos era baza eliberării lui Israel din Egipt. Aceasta a fost arătat în păstrarea Paștelui. Lucrurile au ajuns la o criză. Faraon a persistat în rezistența lui încăpățânată până când mila Domnului nu a mai avut efect asupra lui. Faptul că faraon a acționat deliberat și a păcătuit împotriva luminii este arătat din propria lui afirmație după ce au fost trimise lăcustele. A chemat pe Moise și Aaron și a spus: „Am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului vostru și împotriva voastră. De aceea, acum, te rog, iartă păcatul meu numai de data aceasta și rugați pe Domnul Dumnezeul vostru ca să îndepărteze doar această moarte.” Exodul 10:16, 17. El a ajuns să Îl recunoască pe Domnul și a știut că răzvrătirea împotriva Lui era păcat; totuși, de îndată ce vedea o amânare, era la fel de încăpățânat ca întotdeauna. În mod hotărât și pe deplin el a respins apropierea Domnului și acum nu mai rămânea decât executarea unei astfel de judecăți asupra lui încât să îl constrângă să se oprească din asuprirea lui și să lase pe Israel să plece.

Primul Paște

Era ultima noapte pe care copiii lui Israel urmau să o petreacă în Egipt. Domnul urma să aducă ultima mare judecată peste rege și popor, în distrugerea primilor născuți. Copiii lui Israel au fost instruiți să ia un miel „fără vină” și să îl omoare seara și să îi mănânce carnea. „Să ia din sângele lui și să stropască cei doi stâlpi de o parte și de alta și stâlpul de sus al ușii caselor în care îl vor mânca.” „Este Paștele Domnului. Căci Eu voi trece prin țara Egiptului și voi executa judecata; Eu sunt Domnul. Și sângele va fi un semn pentru voi, pentru casele în care sunteți; când voi vedea sânge, voi trece peste voi și plaga nu va fi peste voi ca să vă distrugă atunci când voi lovi țara Egiptului.” Exodul 12:5-13.

Nu sângele aceluia miel i-a salvat, iar ei știau asta bine. Domnul le-a spus că era doar un semn. Era doar un semn al credinței lor în ceea ce reprezenta, și anume: „sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără vină și fără pată”, căci „Hristos, Paștele noastre, este jertfit pentru noi.” 1 Corinteni 5:7. Sângele mielului era deci

doar un semn al sângelui Mielului lui Dumnezeu; și cei care „au rezistat ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este invizibil” au înțeles acest lucru.

„Viața trupului este în sânge.” Levitic 17:11. În sângele lui Hristos, adică, în viața Lui, noi avem răscumpărarea, iertarea păcatelor, pentru că Dumnezeu L-a așezat pe El „să fie o împăcare prin credință, prin sângele Lui, ca să Își arate neprihănirea Sa, datorită *trecerii* păcatelor făcute înainte, în îndurarea lui Dumnezeu.” Romani 3:25, R.V. Dumnezeu trece peste păcate, nu în sensul că intră în vreun compromis cu ele, ci pentru că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui ne curăță de orice păcat.” 1 Ioan 1:7. Viața lui Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu, căci din inimă sunt izvoarele vieții și legea lui Dumnezeu era în inima Sa ca neprihănire perfectă. Aplicarea sângelui vieții lui Hristos este deci aplicarea vieții lui Dumnezeu în Hristos; iar aceasta înseamnă îndepărtarea păcatului.

Stropirea cu sânge pe stâlpii ușii a semnificat ceea ce s-a spus mai târziu: „Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn; să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și toată puterea ta. Aceste cuvinte pe care ți le poruncesc astăzi vor fi în inima ta; ...le vei scrie pe stâlpii casei tale și pe porțile tale.” Deuteronom 6:4-9. Neprihănirea legii lui Dumnezeu se găsește numai în viața lui Hristos. Poate fi în inimă numai așa cum viața lui Dumnezeu în Hristos este în inimă, pentru a o curăța de orice păcat. A pune sângele pe stâlpii de la ușa casei era același lucru cu a scrie legea lui Dumnezeu pe stâlpii casei și pe porți; și nu indica altceva decât locuirea în Hristos – fiind cuprins de viața Lui.

Hristos este Fiul lui Dumnezeu, a cărui plăcere a fost găsită în a face voia Tatălui. El este Paștele nostru, la fel cum era și pentru copiii lui Israel în Egipt, pentru că viața Lui este veșnică și incapabilă de a fi distrusă, iar cei care locuiesc în ea prin credință se împărtășesc de siguranța ei. Nici un om sau diavol nu putea să ia viața de la El, Tatăl L-a iubit și nu a avut dorința de a-I lua viața. El a depus-o de bună voie și a luat-o înapoi. A locui în El, prin urmare, lucru ce a fost simbolizat prin stropirea sângelui pe stâlpii ușii, înseamnă să fii eliberat de păcat și astfel, în siguranță față de mânia lui Dumnezeu care vine peste copiii neascultării.

Isus Hristos este „același ieri și azi și în veci”. Evrei 13:8. Credința în sângele Lui, care a fost simbolizată prin stropirea sângelui mielului pe ușile caselor, îndeplinește același lucru astăzi pe care l-a făcut întotdeauna. Când celebrăm Cina Domnului, care a fost instituită în timpul Paștelui în care Hristos a fost trădat și răstignit, celebrăm același lucru pe care l-au celebrat israeliții în Egipt. Erau încă în Egipt când au sărbătorit primul Paște. Era un act al credinței, arătând credința lor în Hristos ca Eliberator făgăduit. La fel noi, prin simbolul sângelui lui Hristos, ne arătăm credința în viața Sa de a ne păstra de distrugerea care va veni peste pământ din cauza păcatului. În acea zi Domnul va cruța pe cei a căror viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, „așa cum un om își cruță fiul care îi slujește”. Maleahi 3:17. Motivul va fi același, pentru că Dumnezeu Își cruță propriul Fiul, iar oamenii sunt cruțați în El.

Ultimul Paște

Când Hristos a sărbătorit ultimul Paște cu discipolii Săi, a spus: „Am dorit să mănânc Paștele acesta împreună cu voi înainte de suferința Mea, căci vă spun, că nu voi mai mânca din el până ce va fi împlinit în împărăția lui Dumnezeu.” Luca 22:15, 16. De aici învățăm că instituirea Paștelui avea legătură directă cu venirea Domnului pentru a pedepsi pe cei răi și pentru a elibera poporul Său. Astfel, ni se spune: „Ori de câte ori mâncați această pâine și beți acest pahar arătați moartea Domnului până va veni El.” 1 Corinteni 11:26. Moartea lui Hristos nu înseamnă nimic fără învierea Lui. Iar învierea lui Hristos înseamnă pur și simplu învierea tuturor celor care sunt ascunși în viața Sa. Prin învierea Sa ne-a născut El la o speranță vie a moștenirii nestrucătoare, nepângărite și care nu se ofilește; și aceeași credință și aceeași speranță pentru aceeași moștenire a fost arătată de adevăratul Israel în Egipt. Moștenirea pe care o așteptăm este păstrată în cer; iar moștenirea făgăduită lui Avraam, Isaac și Iacov către care Dumnezeu Se pregătea să-i conducă pe copiii lui Israel era „o țară mai bună, adică una cerească”.

„Stropirea sângelui” (comparați Exodul 12:5-14, Evrei 11:27, 28; 12:24 și 1 Petru 1:2-10) este marele liant care ne unește pe noi în experiența creștină cu vechiul Israel. Arată că eliberarea pe care Dumnezeu o luca pentru ei este identică cu cea pe care o lucrează El acum pentru noi. Ne unește pe noi cu ei într-un singur Domn și o singură credință. Hristos era la fel de prezent în mod real cu ei după cum este cu noi. Ei puteau rezista ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este invizibil și noi nu putem face mai mult. El a fost „înjunghiat de la întemeierea lumii” și de aceea înviat de la întemeierea lumii, așa încât toate beneficiile morții și învierii Lui să fie apucate de ei la fel de mult cum sunt de către noi. Iar eliberarea pe care El o luca pentru ei era foarte reală. Speranța lor era în venirea Domnului pentru a învia morții și astfel pentru a desăvârși eliberarea, iar noi avem aceeași binecuvântată speranță. Să luăm aminte la eșecurile lor următoare și să „ținem începutul încrederii noastre ferm până la sfârșit”.

Din acest punct drumul nostru va fi mult mai clar, pentru că vom vedea limpede, la fiecare pas, că studiem doar lucrările lui Dumnezeu cu poporul Său din planul mântuirii și învățăm puterea Lui de a mântui și de a duce la bun sfârșit lucrarea de vestire a Evangheliei. „Tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile să avem speranță.”

- *The Present Truth*, 17 septembrie 1896

21. Făgăduințele făcute lui Israel

Eliberarea finală

„Să sune trâmbița peste marea întunecoasă a Egiptului;
Iehova a triumfat; poporul Său este liber.”

Să citim pe scurt istoria așa cum este raportată de inspirație. „S-a întâmplat că la mijlocul nopții Domnul a lovit pe toți primii născuți din țara Egiptului, de la primul născut al faraonului care stătea pe tronul său până la primul născut al robului care era în temniță; și toți primii născuți dintre vite. Faraon s-a sculat noaptea, el, toți slujitorii lui și toți egiptenii; și a fost un mare plâns în Egipt, pentru că nu era o casă în care să nu fie un mort. A chemat noaptea pe Moise și Aaron și a spus: ‚Ridicați-vă și plecați din poporul meu, voi și copiii lui Israel; plecați, slujiți Domnului cum ați spus. Luați-vă turmele și cirezile, cum ați spus și plecați; și binecuvântați-mă și pe mine.’ Egiptenii erau stăruitori față de popor pentru a-i trimite din Egipt în grabă; căci spuneau: ‚Toți vom muri.’ Poporul și-a luat aluatul înainte de a plămădi, copăile de plămădit fiind legate în hainele lor pe umeri. Copiii lui Israel au făcut după cuvântul lui Moise și au cerut⁸ de la egipteni bijuterii din argint, bijuterii din aur și haine; Domnul le-a dat trecere înaintea egiptenilor, așa că i-au lăsat să aibă ce doreau. Ei i-au jefuit pe egipteni.

Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în jur de șase sute de mii de oameni care mergeau pe jos, pe lângă copii. Și o mulțime amestecată a mers de asemenea cu ei; turme, cirezi și multe vite.” Exodul 12:29-38, R.V.

„Și s-a întâmplat că, atunci când faraon lăsase poporul să plece, Dumnezeu nu i-a lăsat să treacă prin țara filistenilor, deși acel drum era aproape, căci Dumnezeu a spus: ‚Ca nu cumva poporului să îi pară rău când va vedea război și să se întoarcă în Egipt.’ Ci Dumnezeu a condus poporul prin pustia Mării Roșii.” Exodul 13:17, 18.

„Au plecat din Sucot și au campat în Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor ziua printr-un stâlp de nor ca să îi călăuzească, și noaptea printr-un stâlp de foc, ca să le dea lumină; ca să meargă ziua și noaptea; nu a îndepărtat stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului.” Versetele 20-22.

„Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: ‚Vorbește copiilor lui Israel să se întoarcă și să campeze înaintea Pihahirotului, între Migdol și mare, chiar înaintea lui Baal-Țefon; înaintea lui să așezați tabăra, lângă mare. Căci faraon va spune despre copiii lui Israel: ‚S-au rătăcit prin țară, pustia i-a închis.’ Iar Eu voi împietri inima faraonului, ca să îi urmărească; și voi fi onorat față de faraon și față de toată oștirea lui, pentru ca egiptenii să știe că Eu sunt Domnul.’ Și așa au făcut.

S-a spus regelui Egiptului că poporul a fugit; și inima faraonului și a slujitorilor lui s-a întors împotriva poporului și au spus: ‚De ce am făcut asta, să lăsăm pe Israel să plece fără să ne mai slujească?’ Și-a pregătit carul și a luat oameni cu el; a luat șase sute de care alese și toate carele din Egipt și căpitani pentru fiecare dintre ele. Și Domnul a împietrit inima faraonului, regele Egiptului, și el i-a urmărit pe copii lui Israel; copiii lui Israel au ieșit cu mână înaltă. Dar egiptenii i-au urmărit, toți caii și toate carele faraonului, călăreții lui, armata lui și i-au ajuns când tăbărâseră la mare.” Exodul 14:1-9.

„Când faraon se apropia, copiii lui Israel și-au ridicat ochii și, iată, egiptenii mășăluiau după ei; și le era foarte frică; copiii lui Israel au strigat la Domnul. Și au spus lui Moise: ‚Pentru că nu erau morminte în Egipt ne-ai luat ca să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu ți-am spus noi în Egipt: lasă-ne să slujim egiptenilor? Căci era mai bine să slujim egiptenilor decât să murim în pustie.’

Și Moise a zis poporului: ‚Nu vă temeți, stați liniștiți și priviți mântuirea Domnului pe care v-o arată astăzi; pentru că egiptenii pe care i-ați văzut astăzi, nu îi veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, stați liniștiți.’” Versetele 10-14.

Cu felul eliberării lor cu toții suntem familiarizați: cum la porunca Domnului marea s-a retras și a făcut o cărare prin mijlocul ei, astfel încât copiii lui Israel au trecut ca pe un pământ uscat și cum atunci când egiptenii au încercat să facă același lucru, marea s-a repezit înapoi și i-a înghițit. „Prin credință au trecut ei prin Marea Roșie ca printr-un pământ uscat; iar egiptenii încercând să facă la fel, au fost înecați.” Evrei 11:29. Să observăm câteva lecții pe care trebuie să le învățăm din această istorie.

⁸ Multe discursuri grele au fost rostite împotriva copiilor lui Israel și chiar împotriva Domnului din cauza cuvântului „împrumutat” care se găsește în versiunea obișnuită. Este o greșeală de traducere din original. Copiii lui Israel au muncit din greu și mult timp pentru nimic și acum cereau ceva în schimb. Ce au primit a fost al lor pe drept.

1. Dumnezeu Își conducea poporul. „Și s-a întâmplat că atunci când faraon a lăsat poporul să plece, Dumnezeu nu i-a condus prin țara filistenilor.” Moise nu știa ce să facă sau pe ce cale să meargă mai mult decât știa poporul, doar ceea ce îi spunea Domnul. Dumnezeu îi putea spune lui Moise, pentru că „Moise era credincios în toată casa Lui”.

2. Când poporul a murmurat, murmurau împotriva lui Dumnezeu mai mult decât împotriva lui Moise. Când i-au spus lui Moise: „Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din Egipt?” în realitate ei negau providența lui Dumnezeu în acea chestiune, cu toate că știau bine că Dumnezeu îl trimisese pe Moise la ei.

3. La prima vedere a pericolului credința poporului a pierit. Au uitat ceea ce Dumnezeu deja făcuse pentru ei și cât de puternic lucrase pentru eliberarea lor. Ultima judecată asupra egiptenilor ar fi fost suficientă pentru a-i învăța să se încreadă în Domnul și că El era pe deplin capabil să îi salveze de egiptenii care mai rămăseseră în viață.

4. Dumnezeu nu a plănit ca poporul să ducă vreo luptă. El i-a condus prin pustie cu scopul de a nu vedea războiul. Totuși a știut că dacă vor merge pe acolo, egiptenii îi vor urmări cu siguranță. Copiii lui Israel nu mai avuseseră vreodată o nevoie mai mare de a lupta decât atunci când egiptenii i-au închis lângă Marea Roșie; totuși, Cuvântul de atunci era: „Domnul va lupta pentru voi, voi stați liniștiți”. Se poate spune că motivul pentru care Domnul nu dorea ca ei să vadă războiul era acela că nu erau pregătiți încă de luptă. Este destul de adevărat; dar pe de altă parte trebuie să ne amintim că Domnul era la fel de pregătit să lupte pentru ei atunci așa cum a fost după aceea și că într-o altă ocazie El i-a eliberat fără ca ei să miște ceva. Când luăm în considerare împrejurările eliberării lor din Egipt – cum totul a fost îndeplinit de puterea directă a lui Dumnezeu, fără vreo putere omenească, partea lor fiind doar de a urma și de a asculta Cuvântul Său – trebuie să fim convinși că nu era în conformitate cu planul lui Dumnezeu ca ei să poarte vreo luptă în apărarea lor.

5. Trebuie, de asemenea, să învățăm că cea mai scurtă și aparent cea mai ușoară cale nu este întotdeauna cea mai bună. Drumul pe la filistenii era cel mai scurt, dar nu era cel mai bun pentru israeliți. Faptul că intrăm în locuri dificile, în care nu putem să vedem ieșirea, nu este o dovadă că Dumnezeu nu ne-a condus. Dumnezeu a condus pe copiii lui Israel pe calea strămtă a pustiei, între munți și mare, la fel de sigur cum i-a condus afară din Egipt. El știa că nu se puteau ajuta într-o asemenea capcană și i-a condus acolo în mod deliberat, cu scopul de a vedea așa cum niciodată mai înainte nu văzuseră că Dumnezeu Însuși era responsabil pentru siguranța lor și că El era pe deplin capabil să se elibereze de sarcina pe care o luase asupra Sa. Necazul lor avea scopul de a-i învăța să se încreadă în Dumnezeu.

6. În cele din urmă, trebuie să învățăm să nu îi condamnăm pentru necredința lor. „Ești fără scuză, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul; pentru că în ce judeci pe altul, te condamni singur; pentru că tu, care judeci, faci aceleași lucruri.” Romani 2:1. Când îi condamnăm pentru că nu s-au încrezut în Domnul, arătăm că știm că nu există scuză pentru murmurul și teama noastră. Noi avem toată dovada puterii lui Dumnezeu pe care au avut-o ei și o lucrare mai mare în plus. Dacă putem vedea clar cât de nebunească a fost teama lor și cât de rele au fost murmurele lor, atunci să avem grijă să nu ne arătăm și mai nebuni și mai răi.

„A doua oară”

Mai există o lecție pe care trebuie să o observăm în legătură cu aceasta și care este de o importanță atât de mare încât cere atenție specială, întrucât le include pe toate celelalte. O învățăm din capitolul 11 din Isaia. Acest capitol conține în scurte cuvinte toată istoria Evangheliei, de la nașterea lui Hristos până la eliberarea finală a sfinților în împărăția lui Dumnezeu și distrugerea celor răi.

„Va răsări o nuia din tulpina lui Isai și o ramură va crește din rădăcinile lui: Spiritul Domnului Se va odihni peste El, Spirit de înțelepciune și de înțelegere, Spirit de sfat și de putere, Spiritul cunoștinței și al temerii de Domnul; El nu va judeca după vederea ochilor Săi, nici nu va muștra după auzirea urechilor Lui; ci cu neprihănire va judeca pe sărac și va muștra cu dreptate pe cei blânzi ai pământului; va lovi pământul cu nuiaua gurii Lui și cu suflarea buzelor Lui va ucide pe cei răi. Neprihănirea va fi brâul șalelor Lui și credincioșia brâul coapselor Lui.” Isaia 11:1-5.

Comparați prima parte cu Luca 4:16-18 și ultima parte cu Apocalipsa 19:11-21 și vom vedea cât de mult acoperă. Ne aduce la distrugerea celor răi. Acoperă toată ziua mântuirii. „Și în acea zi va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca semn pentru popor; pe ea o vor căuta neamurile și odihna Lui va fi glorioasă. Și se va întâmpla în acea zi că Domnul Își va întinde mâna a doua oară pentru a recupera rămășița poporului Său, care va fi lăsată, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din insulele mării. Iar El va ridica un steag națiunilor și va aduna pe exilații lui Israel, va strânge laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.” Versetele 10-12.

Din nou, avem aici eliberarea poporului lui Dumnezeu scoasă în evidență. A doua oară Domnul Își întinde mâna pentru sarcina Sa și va avea succes. Prima dată El Și-a întins mâna în zilele lui Moise, dar poporul nu a intrat din pricina necredinței. A doua oară va avea drept rezultat mântuirea veșnică a poporului Său. Observați că strângerea finală a poporului Său este prin Hristos, care este steagul națiunilor; căci Dumnezeu cercetează neamurile ca să scoată din ele un popor pentru Numele Lui. Aceștia trebuie adunați „din cele patru colțuri ale pământului”, căci „El va trimite pe îngerii Săi cu un mare sunet de trâmbiță și vor strânge laolaltă pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului la celălalt.” Matei 24:31.

Faptul că această eliberare trebuie să aibă loc în ultimele zile, chiar la încheierea timpului, este evident din faptul că El strânge „rămășița” poporului Său, adică, pe ultimii copii ai Săi. Și acum observați această făgăduință și amintire: „Va fi o cale pentru rămășița poporului Său, care va fi lăsată, din Asiria, așa cum a fost cu Israel în ziua ieșirii lor din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

Păstrați în minte faptul că lucrarea eliberării lui Israel din Egipt a început cu mult timp înainte de ziua în care au părăsit acea țară. A început chiar în ziua în care Moise a ajuns în Egipt și a început să spună poporului despre scopul lui Dumnezeu de a-Și împlini făgăduința făcută lui Avraam. Toată manifestarea puterii lui Dumnezeu în Egipt, care nu era altceva decât proclamarea Evangheliei, era o parte din lucrarea eliberării. Tot așa va fi și în ziua în care Domnul Își întinde a doua oară mâna pentru a elibera rămășița poporului Său. Acela zi este acum, căci „iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii.” 2 Corinteni 6:2. Tot Israelul va fi mântuit, deoarece „din Sion va ieși Eliberatorul și va întoarce nelegiuirea lui Iacov.” Romani 11:26. Lucrarea eliberării poporului lui Dumnezeu din robia păcatului înseamnă același lucru cu eliberarea finală. Când Domnul va veni a doua oară, El „va schimba trupul nostru corupt, ca să fie modelat după trupul Său slăvit, potrivit cu lucrarea prin care El este capabil să supună toate lucrurile Lui.” Filipeni 3:21. Puterea prin care trupurile noastre vor fi schimbate – puterea învierii – este puterea prin care păcatele noastre sunt supuse și suntem eliberați din controlul lor. Este aceeași putere care a fost manifestată la eliberarea lui Israel din Egipt.

„Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede; întâi a iudeului, apoi a grecului.” Romani 1:16. Oricine vrea să știe cât de mare este acea putere, trebuie numai să se uite la eliberarea lui Israel din Egipt și la împărțirea Mării Roșii pentru a vedea un exemplu practic. Aceasta este puterea care va însoți predicarea Evangheliei în zilele dinaintea venirii Domnului.

- *The Present Truth*, 24 septembrie 1896

22. Făgăduințele făcute lui Israel

Cântecul eliberării

Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat
acest cântec Domnului, și au zis:
„Voi cânta Domnului, căci El a triumfat în mod glorios;
Calul și călărețul lui El i-a aruncat în mare.
Domnul este tăria și cântecul meu,
El a devenit mântuirea mea;
Acesta este Dumnezeul meu și Îl voi lăuda,
Dumnezeul tatălui meu, Îl voi înălța;
Domnul este un Om al războiului,
Domnul este Numele Lui.
El a aruncat carele faraonului și oștirea lui în mare;
Căpitanii lui aleși sunt înecați în mare.
Adâncurile îi acoperă;
S-au dus în adânc precum o piatră.
Dreapta Ta, Doamne, este glorioasă în putere,
Dreapta Ta, Doamne, a zdrobit pe vrăjmaș.
Și în mărimea măreției Tale Tu trănțești
pe cei care se ridică împotriva Ta;
Îți trimiți mânia, îi mistuie precum miriștea.
Cu suflarea nărilor Tale apele se strâng,
Șuvoaiele s-au făcut morman;
Adâncurile s-au închegat în inima mării.
Vrăjmașul a spus:
Voi urmări, voi ajunge, voi împărți prada;
Pasiunea mea va fi satisfăcută pe ei;
Îmi voi scoate sabia, mâna mea îi va distruge.
Tu ai suflat cu vântul Tău, marea i-a acoperit;
S-au înecat ca plumbul în apele puternice.
Cine este ca Tine, Doamne, printre dumnezei?
Cine este ca Tine, slăvit în sfințenie,
Plin de teamă în laude, făcând minuni?
Îți întinzi mâna dreaptă,
Pământul îi înghite.
Tu în mila Ta ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat;
Tu i-ai călăuzit în tăria Ta către locuința Ta sfântă.
Popoarele au auzit, au tremurat;
Chinurile au apucat pe locuitorii filistenilor.
Atunci s-au minunat căpeteniile Edomului,
Cei puternici din Moab au fost prinși de tremur;
Toți locuitorii din Canaan se risipesc.
Groaza și spaima au căzut peste ei;
Prin măreția brațului Tău sunt la fel de muți ca o piatră,
Până a trecut poporul Tău, o, Doamne,
Până a trecut poporul Tău pe care l-ai răscumpărat.
Tu îi vei duce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale,
În locul pe care o, Doamne, l-ai făcut pentru Tine să locuiești,
Sanctuarul, o, Doamne, pe care mâinile Tale l-au întemeiat.
Domnul va domni în veci de veci.”

Exodul 15:1-18

A cum să vedem ce învățătură, încurajare și speranță găsim în acest raport pentru noi. Puterea prin care Marea Roșie a fost împărțită și poporul a trecut în siguranță, a fost puterea prin care vrăjmașii lor urmau să fie reținuți de a-i ataca. Comparați Exodul 15:14-16 și Iosua 2:9-11. Dacă ar fi mers înainte în credința pe care au avut-o la momentul eliberării, nu era nici o nevoie de lupta lor. Nici un vrăjmaș nu ar fi îndrăznit să îi atace. Acum vedem de ce i-a condus Domnul pe acea cale. Printr-un act final de eliberare, El dorea să îi învețe să nu le fie niciodată frică de om.

În aceeași putere urmau să descopere Numele Domnului – să predice Evanghelia împărăției – pe tot pământul, ca o pregătire pentru sfârșit. Aceea era o lucrare pe care o aveau de făcut înainte ca făgăduința să poată fi împlinită pe deplin. Dacă ar fi păstrat credința, nu mai dura mult până ce lucrarea va fi fost desăvârșită.

Obiectivul eliberării lor era acela de a fi aduși și sădiți pe muntele moștenirii Domnului – o țară a lor înșiși, în care să poată locui în siguranță pentru totdeauna. Aceasta nu s-a împlinit în zilele regelui David, nici atunci când împărăția lui era la culme, deoarece când el a avut odihnă față de toți vrăjmașii săi și a propus să se zidească un templu Domnului, Domnul i-a spus: „Mai mult, voi numi un loc pentru poporul Meu Israel și îi voi sădi, ca să poată locui într-un loc al lor și să nu se mai mute; copiii răutății nu îi va mai apăsa ca înainte.” Comparați aceasta cu Luca 1:67-75.

Planul lui Dumnezeu în eliberarea lui Israel din Egipt era astfel prezentat în cântecul inspirat: „Tu îi vei aduce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care, o, Doamne, mâinile Tale l-au întemeiat.” Nimeni nu poate construi o locuință pentru Domnul, căci „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâni omenești.” Fapte 7:48. „Tronul Domnului este în cer.” Psalmul 11:4. Adevăratul sanctuar, adevărata locuință a lui Dumnezeu, „pe care Domnul a înălțat-o și nu omul” (Evrei 8:1, 2), este în cer, pe muntele Sion. Aceasta este în armonie cu făgăduința făcută lui Avraam, Isaac și Iacov, care i-a condus să se considere străini pe acest pământ și să caute o țară cerească și „o cetate care are temelii, a cărei constructor și făcător este Dumnezeu” Evrei 11:10. Această speranță mult amânată era acum pe cale să fie împlinită și ar fi fost împlinită cu rapiditate dacă copiii lui Israel ar fi păstrat credința cântecului lor.

Eliberarea lui Israel din Egipt și împărțirea Mării Roșii reprezintă încurajarea pentru poporul lui Dumnezeu din ultimele zile ale Evangheliei, când se va arăta mântuirea Domnului. Acestea sunt cuvintele pe care Domnul Își învață poporul să le spună:

„Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu tărie, braț al Domnului; trezește-te ca în zilele din vechime, în generațiile din vechime. Nu Tu ai doborât pe Rahav și ai rănit balaurul? Nu ești Tu acela care a uscat marea, apele marelui adânc, care ai făcut din adâncurile mării o cale pentru ca răscumpărării Tăi să treacă? De aceea cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce și vor veni cântând la Sion; o bucurie veșnică va fi pe capul lor; vor obține bucurie și fericire, durerea și gemetele vor fugi.” Isaia 51:9-11.

Dacă israeliții din vechime ar fi mers înainte cântând și nu s-ar fi oprit ca să murmure, ar fi atins repede Sionul, cetatea al cărei constructor și făcător este Dumnezeu.

Când la sfârșit, răscumpărării Domnului vor sta pe muntele Sion, având harfele lui Dumnezeu, „vor cânta cântecul lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu și cântecul Mielului, spunând: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic; drepte și adevărate sunt căile Tale, Rege al sfinților. Cine nu se va teme de Tine, o, Doamne și va da slavă Numelui Tău? Căci numai Tu ești sfânt, căci toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Ta; căci judecățile Tale au fost descoperite.” Apocalipsa 15:3, 4. Este cântecul eliberării, cântecul biruinței.

La fel cum copiii lui Israel cântau cântecul biruinței în timp ce erau pe malul Mării Roșii, înainte să ajungă în țara făgăduită, tot așa copiii lui Dumnezeu din ultimele zile vor cânta cântecul biruinței înainte să ajungă în Canaanul ceresc. Aici avem cântecul, așa cum îl citim, comparat cu prima parte a cântecului lui Moise de la Marea Roșie. Deja am citit că atunci când Domnul Își va întinde a doua oară mâna pentru a recupera rămășița poporului Lui, „va fi o cale pentru rămășița poporului Său, care va fi lăsată în Asiria, așa cum s-a întâmplat cu Israel în ziua în care au ieșit din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

„În ziua aceea vei zice: O, Doamne, Te voi lăuda; deși ai fost supărat pe mine, mânia Ta s-a întors și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este mântuirea mea; mă voi încrede și nu îmi va fi teamă; căci Domnul, IEHOVA este tăria și cântecul meu; El a devenit mântuirea mea. În ziua aceea veți spune: Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui, declarați lucrările Lui printre oameni, menționați că Numele Lui este înălțat. Cântați Domnului, căci El a făcut lucruri minunate; aceasta este cunoscut pe tot pământul. Strigă, locuitor al Sionului, căci mare este Sfântul lui Israel în mijlocul tău.” Isaia 12.

Acesta este cântecul cu care cei răscumpărați vor veni la Sion. Este un cântec al biruinței, dar ei îl pot cânta acum, căci „aceasta este biruința care învinge lumea, credința noastră”. Doar în timp ce proclamă

mântuirea Domnului, se împărtășesc de ea. În timp ce sunt conduși la Sion, ei învață cântecul pe care îl vor cânta când vor ajunge în acel loc. Astfel

„Când în scenele de slavă
Voi cânta NOUL, NOUL CÂNTEC,
Va fi tot VECHEA, VECHEA ISTORIE
Pe care am iubit-o atât de mult.”

- *The Present Truth*, 1 octombrie 1896

23. Făgăduințele făcute lui Israel

Pâine din cer

Răscumpărații Domnului se vor întoarce și vor veni la Sion cu cântece. Cântecul biruinței este o dovadă a credinței prin care cel drept va trăi. Îndemnul este: „De aceea, nu alungați încrederea voastră, care are o mare răsplătire.” Evrei 10:35. „Suntem făcuți părtași de Hristos dacă păstrăm începutul încrederii noastre ferm până la sfârșit.” Evrei 3:14. Israeliții începuseră bine. „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca printr-un pământ uscat.” Pe celălalt tărâm ei cântaseră cântecul biruinței. Este adevărat, erau încă în pustie, dar credința este victoria care biruie lumea, iar ei tocmai avuseseră o mare dovadă a puterii lui Dumnezeu de a-i duce în siguranță. Dacă ar fi continuat cântând acel cântec al biruinței, ar fi ajuns repede la Sion.

Dar nu au învățat lecția într-un mod perfect. Se puteau încrede în Domnul numai dacă Îl puteau vedea, nu mai mult. „L-au provocat la mare, la Marea Roșie. Totuși El i-a salvat de dragul Numelui Său, pentru a-Și face cunoscută puterea Sa măreață. A certat de asemenea Marea Roșie și ea s-a uscat; astfel i-a condus prin adâncuri ca prin pustie. I-a salvat din mâna celui care îi ura și i-a răscumpărat din mâna vrăjmașului. Apele au acoperit pe vrăjmașii lor, nici unul nu a fost lăsat. Atunci au crezut Cuvintele Lui, I-au cântat laude. Repede au uitat lucrările Lui, nu au așteptat sfatul Lui.” Psalmul 106:7-13.

Doar trei zile de călătorie prin pustie fără apă au fost suficiente pentru a-i face să uite tot ce făcuse Domnul pentru ei. Când au găsit apă, era atât de amară încât nu puteau să o bea și atunci au murmurat. Această dificultate a fost cu ușurință remediată de Domnul, arătându-i lui Moise un lemn care, aruncat în apele amari, le-a făcut dulci. „Acolo le-a dat El porunci și ordine și i-a încercat.” Exodul 15:25.

Așezați cu tabăra lângă palmierii și izvoarele Elimului, nu aveau nimic care să îi tulbure, așa că trebuie să fi trecut o lună înainte să murmure din nou. În acel timp, fără îndoială că trebuie să se fi simțit satisfăcuți de ei înșiși, ca de altfel de împrejurări. Acum cu siguranță se încredeau în Domnul. Este atât de ușor să ne imaginăm că progresăm când, de fapt, nu facem decât să ancorăm, iar fluxul este în urma noastră; atât de natural este să gândim că am învățat să ne încredem în Domnul când nu sunt încercări care să ne testeze credința.

Nu a trecut mult până ce poporul nu numai că a uitat puterea Domnului, dar erau gata să nege că ar fi avut vreodată ceva de-a face cu ei. Peste doar o lună și jumătate, au ajuns în pustia Sin, „între Elim și Sinai” „și toată adunarea copiilor lui Israel a murmurat împotriva lui Moise și Aaron în pustie și copiii lui Israel le-au spus: ‚De ce nu am murit din mâna Domnului în țara Egiptului, unde stăteam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam; căci ne-ați adus în această pustie, ca să omorâți toată adunarea de foame.’” Exodul 16:1-3.

„Atunci Domnul a spus lui Moise: ‚Iată, voi ploua cu pâine din cer pentru voi; poporul va ieși afară și va strânge o anumită măsură în fiecare zi, ca să îi încerc dacă vor umbla în legea Mea sau nu. Se va întâmpla că în ziua a șasea vor pregăti ce au adus și va fi de două ori mai mult față de măsura pe care o adună zilnic.’ Moise și Aaron au spus tuturor copiilor lui Israel: ‚Deseară veți ști că Domnul v-a scos din țara Egiptului și dimineața veți vedea slava Domnului, pentru că v-a auzit murmurele împotriva Domnului; și ce suntem noi, ca să murmurați împotriva noastră?’” Versetele 4-7.

Următoarea dimineață, când roua s-a dus, „iată, pe fața pustiei se așezase ceva rotund, precum bruma pe pământ. Când copiii lui Israel au văzut-o, au spus unul către altul: ‚Este mană.’, căci nu știau ce este. Moise le-a spus: ‚Aceasta este pâinea pe care v-a dat-o Domnul să o mâncați’. Așa a poruncit Domnul: ‚Strângeți din ea fiecare om pentru mâncarea lui, un omer pentru fiecare om, în conformitate cu numărul de persoane; fiecare om să ia pentru cei care sunt în cortul lui. Și copiii lui Israel așa au făcut și au strâns, unii mai mult, unii mai puțin. Când au măsurat cu omerul, cel care a strâns mai mult nu a avut nimic peste, și cel care a strâns mai puțin nu ducea lipsă; fiecare a strâns cât îi trebuia pentru hrană.’” Versetele 14-18.

„Și Moise a zis: ‚Nimeni să nu lase din ea până dimineața.’ Fără să se împotrivesc, nu au ascultat de Moise și unii au păstrat din ea până dimineața și a făcut viermi și s-a împuțit; Moise s-a mâniat pe ei. Fiecare a strâns cât i-a trebuit pentru hrană și când venea căldura soarelui, se topea.” Versetele 19-21.

„S-a întâmplat că în ziua a șasea au strâns de două ori mai multă pâine, doi omeri pentru fiecare om; și fiecare dintre conducătorii adunării a venit și i-a spus lui Moise. Și Moise le-a răspuns: ‚Așa a spus Domnul: Măine este odihna sfântului Sabat pentru Domnul; coaceți ce aveți de copt astăzi, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineața ce va rămâne.’ Au păstrat până dimineața cum a poruncit Moise; și nu s-a împuțit, nici nu era vreun vierme în ea. Moise a spus: ‚Mâncați-o astăzi, căci astăzi este Sabatul Domnului;

astăzi nu veți găsi mană pe câmp. Șase zile veți strânge, dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.” Versetele 22-26.

„Și s-a întâmplat că unii din popor au ieșit în ziua a șaptea să strângă și nu au găsit. Domnul i-a spus lui Moise: „Cât timp refuzați să păstrați poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul, de aceea v-a dat pâine pentru două zile; fiecare om să rămână la locul lui, nimeni să nu iasă din locul lui în ziua a șaptea.” Așa că poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” Versetele 27-30.

Acum avem toată istoria înaintea noastră și putem studia lecțiile ei în detaliu. Amintiți-vă că toate acestea nu au fost scrise pentru cei care luau parte, ci pentru noi. „Tot ce a fost scris mai dinainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile să avem speranță.” Dacă ei nu au învățat lecția pe care o plănuise Dumnezeu pentru ei din acel eveniment, avem un motiv și mai mare ca noi să o învățăm din acest raport.

Testul

Domnul a spus că va încerca poporul, dacă va umbla în legile Lui sau nu. Și au fost testați în special prin Sabat. Dacă îl păstrau, nu era îndoială că vor păstra toată legea. Astfel, Sabatul a fost testul crucial al legii lui Dumnezeu. La fel este și acum, după cum vor arăta următoarele puncte pe care deja le-am învățat:

1. Poporul a fost eliberat ca urmare a legământului făcut cu Avraam. Vezi Exodul 6:3, 4. Acel legământ a fost confirmat printr-un jurământ și timpul făgăduinței pe care Dumnezeu îl jurase lui Avraam se apropia. Avraam a păstrat legea lui Dumnezeu și pe această bază a fost făgăduința continuată în descendenții lui. Geneza 26:3-5. Domnul i-a spus lui Isaac că va împlini jurământul pe care l-a jurat tatălui său Avraam, „pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit porunca Mea, legile Mele”. Acum, când Dumnezeu îi scotea pe copiii lui Avraam din Egipt, ca împlinire a jurământului, Și-a propus să îi testeze să vadă dacă, la rândul lor, vor umbla în legea Sa; și punctul la care au fost testați a fost Sabatul. Aceasta dovedește fără îndoială că Avraam a păzit Sabatul și că se găsea în legământul făcut cu el. Era o parte a neprihănirii prin credință pe care Avraam a avut-o înainte să fie circumcis.

2. „Dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori după făgăduință.” Acum, de vreme ce Sabatul – exact același pe care israeliții l-au păstrat în pustie și pe care descendenții lui Iacov l-au păstrat sau, au pretins că l-au păstrat, până în ziua de azi – era în legământul făcut cu Avraam, înseamnă că este Sabatul pe care creștinii trebuie să îl păstreze.

3. Deja am învățat că speranța noastră este aceeași cu cea pusă înaintea lui Avraam, Isaac și Iacov și a tuturor copiilor lui Israel. „Speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților” era aceea pentru care apostolul Pavel a fost judecat (Fapte 26:6); iar făgăduința pentru cei credincioși este că vor sta împreună cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția lui Dumnezeu. Domnul Și-a întins a doua oară mâna ca să elibereze rămășița poporului Său și de aceea, testul ascultării în acest timp este același care a fost la început. Sabatul este memorialul puterii lui Dumnezeu drept Creator și Sfântor; și în solia care anunță ceasul judecării lui Dumnezeu, Evanghelia veșnică, pregătirea pentru sfârșit, este predicată în cuvintele: „închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:6, 7.

Acest test a fost dat înainte ca legea să fie rostită pe Sinai și înainte ca poporul să ajungă în acel loc. Totuși, înțelegem că fiecare trăsătură a legii era deja cunoscută. Atât de departe era darea legii pe Sinai ca prima vestire a ei, încât cu mai mult de o lună înainte, copiii lui Israel au fost testați; iar cuvintele: „Cât timp refuzați să păziți poruncile și legile Mele?” arată că ei le știau de mult timp și deseori le-au călcat prin necredința lor.

Când ajungem la evenimentele legate de darea legii, vom putea vedea mai clar decât acum că Sabatul pe care trebuia să îl respecte iudeii nu a putut fi nicidecum afectat de moartea lui Hristos, ci a fost pentru totdeauna identificat cu Evanghelia, cu secole înainte de răstignire. Totuși, trebuie să mai observăm un punct cu privire la imutabilitatea zilei de Sabat.

Oamenilor li s-a spus: „Șase zile să strângeți; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi”. Aceasta este exact expresia folosită în porunca a patra. „Șase zile să lucrați și să faceți lucrul vostru, dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului vostru; să nu faceți nici o lucrare în ea.” Mulți oameni au fost conduși să creadă că porunca nu este hotărâtă în cerința ei și că Sabatul nu este fixat într-o zi anumită, dacă este precedat de șase zile de lucru. Raportul cu oferirea manei arată că aceasta este o idee greșită și că porunca nu cere doar a patra parte nedefinită a timpului, ci ziua a șaptea a săptămânii.

Oferirea manei arată foarte mult că Sabatul era o zi hotărâtă și că omul nu a fost lăsat să decidă asupra zilei. Mai mult, a arătat că „ziua a șaptea” nu înseamnă a șaptea parte a timpului, ci o anumită zi care revenea. Dacă „ziua a șaptea” ar fi însemnat a șaptea parte a timpului, atunci „ziua a șasea” ar fi însemnat de

asemenea a șasea parte a timpului; dar, dacă toți copiii lui Israel ar fi acționat pe baza acestei presupunerii, ar fi fost în dificultate încă de la început.

Există numai o perioadă de șapte zile și aceasta este săptămâna cunoscută de la creație. Dumnezeu a lucrat șase zile și în acele prime șase zile El Și-a terminat lucrarea de creație; „S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; căci în ea S-a odihnit El de toată lucrarea pe care a creat-o și a făcut-o.” Geneza 2:2, 3. De aceea, atunci când Dumnezeu spune că ziua a șaptea este Sabatul, înseamnă că Sabatul este ziua a șaptea a săptămânii, ziua care este cunoscută în mod obișnuit ca sâmbătă. Ziua a șasea, în care copiii lui Israel trebuia să se pregătească pentru Sabat, este ziua a șasea a săptămânii, în mod obișnuit numită vineri.

Acest lucru este stabilit de inspirație dincolo de orice îndoială. În raportul răstignirii și îngropării lui Hristos, ni se spune că femeile au venit la mormânt „la sfârșitul Sabatului, pe când începea să se arate zorile primei zile a săptămânii” (Matei 28:1); un alt scriitor spune „când a trecut Sabatul”. Marcu 16:1. Facem referire la aceste texte pentru a arăta că prima zi a săptămânii urmează imediat Sabatului și că nici un timp nu a intervenit între sfârșitul Sabatului și vizita femeilor la mormânt. Acum, când citim raportul din Luca, învățăm că atunci când Hristos a fost îngropat, „acea zi era ziua pregătirii și se apropia Sabatul”. Femeile au venit și au văzut unde L-au pus „și s-au întors, au pregătit mirodenii și untdelemn și s-au odihnit în ziua Sabatului după poruncă”. Și „în prima zi a săptămânii, dis-de-diminează, au venit la mormânt”. Luca 23:54-56; 24:1.

Sabatul a urmat „zilei pregătirii” și a precedat „prima zi a săptămânii”. Prin urmare, Sabatul era *a șaptea zi a săptămânii*. Dar era „ziua Sabatului după poruncă”. De aceea, Sabatul poruncii nu este altul decât a șaptea zi a săptămânii. Aceasta a fost ziua pe care în mod special Dumnezeu a marcat-o ca fiind Sabatul, realizând minuni în onoarea lui timp de patruzeci de ani. Acest adevăr să fie bine luat în considerare. Să ne amintim că oriunde se vorbește în Biblie despre Sabat, se referă la ziua a șaptea a săptămânii și numai la aceasta. Faptul că acest Sabat al poruncii a patra, împreună cu toată legea, a fost cu mult timp înainte de zilele lui Moise legat de Evanghelia lui Isus Hristos, va fi evident pe măsură ce înaintăm în studiu.

- *The Present Truth*, 8 octombrie 1896

24. Făgăduințele făcute lui Israel

Viață de la Dumnezeu

Ascultați și trăiți

La sfârșitul pribegiei prin pustie, Moise a spus poporului: „Să respectați toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să trăiți, să vă înmulțiți și să intrați să stăpâniți țara pe care a jurat-o Domnul părinților voștri. Să îți amintești tot drumul pe care te-a condus Domnul Dumnezeuul tău în acești patruzeci de ani în pustie, ca să te umilească, să te facă să suferi de foame și să te hrănească cu mană pe care nu o cunoșteai, nici tu, nici părinții tăi; ca să te facă să cunoști că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului va trăi omul.” Deuteronom 8:1-3.

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător.” Evrei 4:12. Hristos a spus: „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt spirit și viață.” Ioan 6:63. Prin profetul Isaia, El a spus: „Aplecați-vă urechea și veniți la Mine; ascultați, și sufletul vostru va trăi.” Isaia 55:3. „Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; și cei care vor auzi vor trăi.” Ioan 5:25. Acel timp sosie când copiii lui Israel erau în pustie. Prin oferirea manei, El îi învăța că omul putea trăi doar prin „fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Observați acest lucru cu atenție! Dumnezeu îi încerca prin mană dacă vor umbla sau nu în legea Lui. Dar în același timp îi învăța că legea este viață. Isus a spus: „Știu că porunca Lui este viață veșnică.” Ioan 12:50. Trebuia ca ei să țină poruncile ca să poată trăi, dar le puteau păzi numai auzindu-le. Viața este în porunci și nu în individul care încearcă să le păstreze. El nu poate obține viață din eforturile lui, ci trebuie să ia viață din porunci. Harul domnește prin neprihănire spre viață veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Motivul este că însuși Cuvântul este viață și dacă ascultăm cu atenție de el, acesta ne va face vii. „O, dacă ai fi ascultat poruncile Mele! Atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și neprihănirea ta ca valurile mării.” Isaia 48:18.

Isus a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Matei 19:17. Dar nu primim neprihănirea și viața prin eforturile noastre de a ne conforma la un anumit standard sau de a ne măsura după el pentru a vedea ce progres am făcut. Un asemenea curs produce farisei, nu creștini. Avraam a ținut toate poruncile lui Dumnezeu și totuși, nici un rând din ele nu era scris. Cum a făcut-o? Ascultând de glasul lui Dumnezeu și încrezându-se în El. Dumnezeu a mărturisit că el avea neprihănirea prin credință.

În același fel în care l-a condus pe Avraam, conducea Dumnezeu și pe copiii lui Israel. Le-a vorbit prin profeți, iar prin minunile ce le-a făcut eliberându-i din Egipt le-a arătat puterea Sa de a lucra neprihănirea în ei. Dacă ar fi ascultat de glasul Lui și L-ar fi crezut, nu ar fi existat nici o greutate cu privire la neprihănirea lor. Dacă doar s-ar fi încrezut în Dumnezeu și nu în ei înșiși, El ar fi fost responsabil de neprihănirea și viața lor. „Ascultă-Mă, poporul Meu, și îți voi mărturisi; o, Israel, dacă Mă vei asculta, nu va fi nici un dumnezeu străin în tine; nici nu te vei închina la un dumnezeu străin. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg și Eu ți-o voi umple.” Psalmul 81:8-10. „Binecuvântați sunt cei care flămânez și însetează după neprihănire, căci ei vor fi umpluți.” Matei 5:6. Prin oferirea manei, Dumnezeu încerca să îi învețe acest fapt și raportându-l, se așteaptă să îl învățăm și noi. Să studiem deci puțin mai îndeaproape!

Pâinea vie

Apostolul Pavel ne spune că, în pustie, copiii lui Israel „au mâncat aceeași hrană spirituală”. 1 Corinteni 10:4. Deja am citit cuvintele Domnului când a făgăduit să le dea hrană: „Iată, voi ploua cu pâine din cer pentru voi”. El „a poruncit norilor de deasupra și a deschis ușile cerului”; „a plouat cu mană peste ei ca mănânce și le-a dat” din „hrana cerului”; „omul a mâncat hrana îngerilor”. Psalmul 78:23-25.

Hrana pe care au mâncat-o nu era un produs al țării prin care treceau. Dacă ar fi fost așa, ar fi avut-o mai înainte. Ci Scriptura ne spune că ea a fost plouată din cer. A venit direct de la Dumnezeu. Era „hrană spirituală”, „hrana îngerilor”. Ce ar fi fost pentru ei, dacă ar fi crezut, învățăm din raportul unei alte ocazii, când o mulțime de oameni a fost într-un mod miraculos hrănită în deșert.

În capitoul 6 din Ioan avem raportul unei alte oferi de hrană în mod miraculos pentru mulțimea de oameni din pustie. Erau „în jur de cinci mii de bărbați, pe lângă femei și copii” și toată cantitatea de hrană din grup era formată din cinci pâini de orz și doi pești. Unul dintre discipoli a spus că cele două sute de penny pentru pâine nu ar fi suficiente nici măcar pentru ca fiecare să ia puțin. Acest „penny” despre care se vorbește este o monedă egală cu aproximativ opt penny și jumătate, astfel că două sute de penny ar însemna

mai mult de șapte livre, cu care s-ar putea cumpăra aceeași cantitate acum. Totuși, chiar și aceia nu ar fi oferit decât o masă sărăcăcioasă. Nu-i de mirare că Petru a spus despre cele cinci pâini și cei doi pești neînsemnați „Ce sunt aceștia la atâția?”.

Cu toate acestea, Isus „știa ce va face”. A luat pâinile în mâini, a mulțumit și apoi a dat pâinea ucenicilor, care au dat-o mulțimii. La fel s-a făcut și cu peștii. Rezultatul a fost că din acea cantitate ne semnificativă care în mod obișnuit nu le-ar fi dat nici măcar gustul hranei, au fost toți mulțumiți și au mai rămas și douăsprezece coșuri pline cu firimituri. Era mai multă mâncare când terminaseră decât atunci când au început.

De unde a venit acea pâine? Există un singur răspuns posibil, și anume, a venit de la Domnul Însuși. Viața divină care era în El, care este sursa întregii vieți, a făcut ca pâinea să se înmulțească, la fel cum făcuse să crească cerealele din care este făcută. Mulțimea, deci, a mâncat de la Hristos Însuși. Propria Lui viață a fost hrana pentru sufletele lor în acea zi. Minunea a fost realizată cu scopul de a li se satisface nevoile fizice imediate: dar era desemnată să îi învețe o lecție spirituală de o valoare mai mare, pe care Isus le-a prezentat-o în ziua următoare.

Când oamenii L-au găsit pe Isus în ziua următoare, El i-a certat pentru că le păsa mai mult de pâini și de pești decât de hrana mai bună pe care El o avea pentru ei. A spus: „Nu lucrați pentru hrana care piere, ci pentru acea hrană care rămâne pentru viața veșnică, pe care v-o va da Fiul omului, căci pe El L-a sigilat Dumnezeu Tatăl”. Ei I-au spus: „Ce să facem ca să înfăptuim lucrările lui Dumnezeu?”. Isus a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți în Cel pe care L-a trimis”. Ioan 6:28, 29. Apoi, în ciuda lucrurilor pe care le-au văzut și experimentat, I-au cerut un semn, spunând: „Ce semn ne arăți Tu deci ca să vedem și să credem? Ce lucrezi Tu?” Și apoi, fără să realizeze că tocmai se repetase minunea pentru ei, au făcut referire la mană, spunând: „Părinții noștri au mâncat mană în deșert, după cum este scris: „El le-a dat pâine din cer ca să mănânce.”” Versetele 30, 31.

Atunci Isus le-a amintit că nu Moise a fost cel care le-a dat pâine în deșert, ci Dumnezeu singur oferă adevărata pâine din cer. El a spus: „Pâinea lui Dumnezeu este Cel care Se coboară din cer și dă viață lumii”. Fără să înțeleagă însă ce a vrut Isus să le spună, au cerut ca să aibă întotdeauna pâinea vieții, până ce le-a spus clar că El Însuși este Pâinea vieții: „Eu sunt Pâinea vieții; cel care vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată”. Mai târziu le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cel care crede în Mine are viață veșnică. Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Aceasta este pâinea care coboară din cer, ca un om să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi pentru totdeauna; și pâinea pe care o dau este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” Versetele 32-51.

La fel cum au mâncat pâinea care a venit de la Domnul Isus și au fost întăriți de ea, tot așa, dacă ar fi crezut, ar fi primit viața spirituală de la El. Viața Sa este neprihănire și toți cei care mănâncă din El în credință trebuie să primească neprihănirea. Ca vechiul Israel, mâncau pâine din cer, și la fel ca ei, nu au apreciat-o pentru a primi beneficiul ei deplin.

- *The Present Truth*, 15 octombrie 1896

25. Făgăduințele făcute lui Israel

Viață din Cuvânt

Iudeii au găsit ca fiind prea greu să creadă cuvintele lui Hristos, și anume că El Se va da pe Sine Însuși pentru ca ei să Îl mănânce. Au spus: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?”. Isus a repetat afirmația chiar mai accentuat și apoi a spus: „Spiritul este Cel care înviorează dă viață; trupul nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu sunt Spirit și viață”.

Dacă fiecare dintre ei ar fi putut mânca trupul lui Hristos așa cum stătea acolo, iar carnea pe care o mâncău era înlocuită, așa încât să fi putut continua să mănânce din ea, ducând-o în stomac și asimilând-o, nu ar fi primit nici un beneficiu durabil din ea. Nici un bun spiritual nu ar fi venit peste ei. Acel lucru deja îl făcuseră de fapt, atunci când au mâncat pâinea care a venit din viața care era în trupul Lui; dar din acel lucru nu au găsit nici un folos. Astfel, dacă pretenția romană ar fi adevărată, că preoții au puterea de a transforma pâinea în trupul real al lui Hristos, nu ar fi nici un folos în acest lucru. Oamenii pot mânca din el și să fie la fel de slabi ca întotdeauna. „Carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le spun Eu sunt Spirit și viață.” Ioan 6:63.

„Prin Cuvântul Domnului au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” Psalmul 33:6. El a vorbit și a spus: „Să dea pământul iarbă cu sămânță și pomi fructiferi purtând fructul după soiul lor, a căror sămânță este în el, și așa a fost.” Geneza 1:11. Toată viața plantelor este doar manifestarea vieții Cuvântului lui Dumnezeu. Viața care exista în Cuvântul Său a făcut ca cerealele să crească la început și aceeași viață le-a făcut să crească de atunci încolo. De aceea, toată mâncarea pe care o mănâncă oamenii este cea care vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem vedea viața într-un grăunte de grâu, dar când mâncăm pâinea care este făcută din el, o experimentăm. Dar tăria fizică pe care o primim din hrană este doar lucrarea Cuvântului Domnului. Acum, dacă nu Îl recunoaștem pe Dumnezeu în acest lucru, nu obținem decât tărie fizică; dar dacă în toate Îl vedem și Îl recunoaștem pe Dumnezeu, primim din viața neprihănită a Sale. El spune: „Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va direcționa cărările.” Proverbe 3:6.

Când Dumnezeu ne direcționează cărările, acele drumuri vor fi drepte; căci „cât despre Dumnezeu, calea Sa este desăvârșită”. Psalmul 18:30. Oamenii care au mâncat din pâini în deșert, nu L-au crezut pe Domnul și nu au recunoscut viața Sa și de aceea nu au dobândit viața spirituală din ele. La fel a fost cu copiii lui Israel din pustie. „Nu au crezut în Dumnezeu și nu s-au încrezut în mântuirea Lui; deși El a poruncit norilor de sus și a deschis ușile cerului, a plouat asupra lor cu mană ca să mănânce și le-a dar hrana cerului.” Psalmul 78:22-24. Astfel, cu toate că într-adevăr ei se hrăneau cu viața lui Hristos, nu au primit viață spirituală din cauza necredinței lor oarbe. În oferirea manei, Dumnezeu le dădea aceeași lecție pe care a dat-o Hristos mulțimii din deșert, și anume, Cuvântul Său este viață și „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Mana a fost testul lor pentru loialitatea față de legea lui Dumnezeu, în special față de Sabat, ca sigiliu al legii. Dar în mană ei Îl luau pe Hristos, dacă ar fi realizat acest lucru. De aceea, trebuie să învățăm că doar dacă Îi permitem lui Hristos să locuiască în inimile noastre prin credința în Cuvântul Său – nu doar o parte, ci totul – El va aduce în viețile noastre păzirea întregii legi, inclusiv Sabatul. Fiecare cuvânt care provine din gura lui Dumnezeu este necesar vieților noastre.

Este obișnuit printre creștini să mulțumească atunci când mănâncă. Este la fel de mult un motiv pentru mulțumire atunci când bem sau când primim orice altă binecuvântare a lui Dumnezeu. „În toate, aduceți mulțumiri; căci aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus cu privire la voi.” Problema este că prea des mulțumirea este doar o formă. Este adesea făcută pentru că a devenit un obicei și nu din inimă. Ce înseamnă ea de fapt? Înseamnă că mâncarea și băutura noastră și tot ce primim pentru viețile noastre vine de la Dumnezeu. Totul este o manifestare a dragostei Lui față de noi. Dar de vreme ce „Dumnezeu este iubire”, manifestarea iubirii Lui este manifestarea vieții Sale. Împărtășindu-ne din darurile iubirii Lui, în realitate ne împărtășim din El. Acum, dacă recunoaștem acest lucru în continuu, fie că mâncăm, fie că bem, fie că facem altceva, totul va fi făcut spre lauda lui Dumnezeu. Vom trăi ca în prezența Lui apropiată. Știind că viața Lui este neprihănită și Cuvântul Său este viață, mulțumirile noastre pentru mâncare vor fi mulțumiri pentru Cuvântul Său.

Cine nu poate vedea că o astfel de viață trebuie în mod necesar să fie o viață neprihănită? Cu hrana noastră zilnică ne hrănim cu Hristos și bineînțeles, cu neprihănită Lui. Aceasta dorește Dumnezeu ca noi să învățăm din raportul cu oferirea manei. Era viața lor și dacă L-ar fi recunoscut pe Hristos în ea, viața lor ar fi fost neprihănită legii. Dar hrana noastră zilnică vine de la Dumnezeu la fel de sigur cum a venit a lor. Să învățăm această lecție pe care ei au neglijat-o!

O lecție de egalitate

În raportul cu oferirea manei, găsim repetată des afirmația: „fiecare om a strâns cât îi trebuia pentru hrană”. Li s-a spus să strângă și pentru cei care erau în corturi. „Și copiii lui Israel așa au făcut, unii mai mult, unii mai puțin. Când au măsurat un omer, cel care a strâns mai mult nu a avut nimic peste, cel care a strâns mai puțin nu a dus lipsă.” Exodul 16:17, 18.

Este ceva minunat aici. Pare o minune, și într-un sens așa era; dar minunea nu a constat în faptul că marea cantitate a unui om s-a micșorat dintr-o dată, iar jumătatea de măsură a altuia s-a umplut într-un mod misterios. Apostolul Pavel ne ajută să înțelegem. Scriind fraților corinteni, în ceea ce privește oferirea, el a spus: „Nu spun că unii oameni să fie ușurați, iar voi împovărați; dar, ca o egalitate, acum, în acest timp, abundența voastră să fie o provizie pentru lipsurile lor, pentru ca abundența lor să fie de asemenea o provizie a lipsurilor voastre; pentru ca să fie egalitate, după este scris: „Cel care a strâns mult, nu a avut nimic peste; și cel care a strâns puțin nu a dus lipsă.” 2 Corinteni 8:13-15.

Minunea a fost o minune a harului lui Dumnezeu în a da. Cel care a strâns mult nu a avut nimic peste, pentru că a împărțit cu cineva care avea mai puțin sau care nu a putut să strângă nimic; și astfel, cel care a strâns puțin nu a dus lipsă. Și astfel, descoperim că atunci, în pustie, era același principiu care acționa în biserică după ziua Cincizecimii. „Și mulțimea celor ce credeau era o inimă și un suflet; nimeni dintre ei nu spunea că ceva din lucrurile pe care le posedă era al lui, ci aveau toate lucrurile în comun. Cu mare putere au dat apostolii mărturie despre învierea Domnului Isus; și mare har era peste ei toți. Nu era nimeni între ei care să ducă lipsă.” Fapte 4:32-34.

Vorbim mult despre greșelile vechiului Israel; este bine să luăm în considerare uneori și cealaltă parte. Cu toate greșelile lor, nu au avut nimic în afară de ce este obișnuit pentru oameni. Nu au fost mai răi decât sunt oamenii în general și uneori s-au înălțat pe culmi ale credinței și încrederii care sunt rar văzute astăzi. Nu trebuie să presupunem că au păstrat întotdeauna această bunătate și că nu erau și lacomi printre ei. La fel a fost și în istoria dată în Faptele apostolilor. Dar este suficient să știm ce au făcut cel puțin o parte a timpului și că Dumnezeu a aprobat. Dumnezeu le-a dat pâine din belșug. Partea lor era doar să o strângă. Așa că nu exista motiv pentru care să nu o împartă cu frații lor nevoiași. Într-adevăr, dacă ne uităm la acest lucru de la distanță, pare cel mai natural lucru din lume.

Dar condiția noastră este la fel ca a lor. Nu avem nimic în afară de ceea ce vine de la Dumnezeu. El dă și tot ce putem face noi este să strângem darul Lui. De aceea, nu trebuie să considerăm vreuna din posesiunile noastre ca ale noastre, ci să le păstrăm cu încredere pentru El. Dar observați că acest lucru era foarte diferit de orice formă a tuturor formelor moderne de comunism. Nu era o împărțire a proprietății prin lege, ci o oferire zilnică a celor tari față de cei slabi. Nimeni nu strângea pentru viitor, lăsând pe alții lipsiți de nevoile prezente, ci se încredeau în Dumnezeu pentru suport zilnic.

Acel soi de comunism nu poate fi atins prin nici un plan omenesc. Este rezultatul dragostei lui Dumnezeu în inimă. „Cel care are din bunurile acestei lumi și îl vede pe fratele său în nevoie și își închide compasiunea pentru el, cum locuiește dragostea lui Dumnezeu în el?” „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că, deși era bogat, de dragul vostru a devenit sărac, pentru ca voi, prin sărăcia Lui, să vă îmbogățiți.” Acest har și această iubire caracterizează adevăratul Israel.

- *The Present Truth*, 22 octombrie 1896

26. Făgăduințele făcute lui Israel

Apă din stâncă – apa vie

„Stâncă a veacurilor crăpată pentru mine,
Lasă-mă să mă ascund în Tine”

Toți copiii lui Israel au mers de la pustia Sin, prin călătoriile lor, după porunca Domnului și au tăbărât la Refidim; acolo nu era apă pentru ca poporul să bea. De aceea poporul s-a certat cu Moise și a spus: „Dă-ne apă să bem.” Moise le-a spus: „De ce vă certați cu mine? De ce ispițiți pe Domnul?” Și poporul a însetat acolo și a murmurat împotriva lui Moise și a spus: „De ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne omori de sete pe noi, pe copiii noștri și vitele noastre?” Și Moise a strigat la Domnul, spunând: „Ce să fac acestui popor? Aproape că erau gata să mă omoare cu pietre.” Și Domnul i-a spus lui Moise: „Treci înaintea poporului și ia din bătrâniilor lui Israel cu tine; și toiagul, cu care ai lovit râul, ia-l în mâna ta și mergi. Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stânca Horeb; vei lovi stânca și va ieși apă din ea pentru ca poporul să bea.” Moise a făcut așa înaintea bătrânilor lui Israel. A numit acel loc Masa și Meriba, din cauza certei poporului Israel și pentru că au ispitit pe Domnul, zicând: „Este Domnul printre noi sau nu?” Exodul 17:1-7.

Am văzut că în mană, Dumnezeu dădea poporului hrană spirituală. În același fel citim cu referire la evenimentul tocmai relatat, că „au băut aceeași băutură spirituală; căci au băut din Stânca ce îi urma [margine, „care mergea împreună cu ei”]; și acea Stâncă era Hristos.” 1 Corinteni 10:4.

Apa este unul din lucrurile esențiale pentru viață. Este un simbol al vieții. Fără o cantitate potrivită de apă, atât animalele cât și plantele încetează să existe. Acei oameni din deșert erau gata să piară dacă nu li s-ar fi dat apă. De aceea, apa a însemnat viață pentru ei. Oricine a suferit de sete poate să realizeze cum au înviat spiritele copiilor lui Israel și cum noua viață răsărea în ei în timp ce beau din acea apă proaspătă, vie, care țâșnise din stânca lovită.

„Acea Stâncă era Hristos.” De multe ori Domnul este reprezentat printr-o stâncă. „Domnul este Stânca mea, Fortăreața și Eliberatorul meu.” Psalmul 18:2. „Domnul este neprihănit; El este Stânca mea și în El nu este nici o nelegiuire.” Psalmul 92:15. „Atribuiți măreția Dumnezeului nostru! El este Stânca, lucrarea Lui este desăvârșită; căci toate căile Lui sunt judecată; El este un Dumnezeu al adevărului, fără nelegiuire, corect și drept.” Deuteronom 32:3, 4. Isus Hristos este Stânca pe care este construită biserica – „piatra vie, lepădată într-adevăr de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă”, pe care, dacă venim la El, suntem „zidiți o casă spirituală”. 1 Petru 2:4, 5. Atât profeții cât și apostolii au zidit pe El nu numai ca „piatră din capul unghiului” (Efeseni 2:20), ci ca singura temelie ce poate fi pusă. 1 Corinteni 3:11. Oricine nu construiește pe El, construiește pe nisip mișcător.

Stânca pe care poporul a văzut-o în deșert era doar o ilustrație a Stâncii Isus Hristos, care a stat pe ea, dar pe care nu L-au văzut. Stânca nu putea oferi apă. Nu exista o provizie în ea care, odată ieșită din ea, să continue să curgă mereu proaspătă și dulce. Nu avea viață. Dar Hristos, „Autorul vieții”, a stat pe ea și de la El a venit apa. Nu trebuie să teoretizăm în acest caz, pentru că Scriptura ne spune clar că poporul a băut din Hristos.

Acest lucru trebuie să fi fost evident pentru oricine s-a gândit o clipă la această chestiune. Într-adevăr, apa a fost dată ca un răspuns direct la întrebarea îndoielnică „Este Domnul printre noi sau nu?”. Oferindu-le apă din stânca solidă în deșertul uscat și sterp, Domnul a arătat poporului că era în mod real printre ei; pentru că numai El putea să facă așa ceva.

Dar El nu era printre ei doar ca un musafir. El era viața lor și această minune era desemnată să îi învețe acest adevăr. Ei știau că apa era singura lor speranță de viață și nu au putut să vadă că apa care îi înviase a venit direct de la Domnul. De aceea, cei care s-au oprit să se gândească trebuie să fi văzut că El era viața și sprijinul lor. Fie că știau, fie că nu știau, ei beau direct de la Hristos, adică, primeau viața Sa. La El este „izvorul vieții”. Psalmul 36:9.

Toată diferența a constat în faptul dacă poporul a recunoscut sau nu pe Hristos ca sursă a vieții lor. Dacă L-au recunoscut, dacă au băut în credință, au primit viață spirituală din Stâncă. Dacă nu L-au recunoscut pe Domnul în minunatul Său dar, atunci apa nu însemna pentru ei mai mult decât însemna pentru vitele lor. „Omul care stă în cinste și care nu înțelege este precum fiarele care pier.” Psalmul 49:20. Dar când oamenii, cu abilitățile lor superioare, nu L-au recunoscut mai mult pe Dumnezeu în darul Său decât au făcut-o vitele, s-au dovedit cu mai puțin discernământ decât vitele. „Boul își cunoaște stăpânul; măgarul își cunoaște ieslea stăpânului; dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu mă ia în considerare.” Isaia 1:3.

Față de minunea cu apa din Stâncă – Domnul Însuși – putem înțelege mai bine forța cuvintelor Lui când, după aceea a exprimat astfel măreția păcatului lor prin faptul că s-au depărtat de El: „Mirați-vă, ceruri și înspăimântați-vă grozav, spune Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit două rele; M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.” Ieremia 2:12, 13.

Psalmistul a spus despre Domnul: „El este Stânca mea și în El nu este nici o nelegiuire.” Viața Lui este neprihănire. De aceea, cei care trăiesc prin credința în El trăiesc vieți neprihănite. Apa care a venit din Stâncă, în deșert, era pentru viața oamenilor. Era propria viață a lui Hristos. Dacă în timp ce beau din ea ar fi recunoscut sursa din care venea, ar fi băut în neprihănire și ar fi fost binecuvântați cu neprihănire, căci este scris: „Binecuvântați sunt cei care flămânez și însetează după neprihănire, căci ei vor fi umpluți”. Matei 5:6. Dacă însetăm după neprihănire și suntem umpluți, se întâmplă numai pentru că bem neprihănirea după care însetăm.

Isus Hristos este izvorul apei vii. Astfel, când femeia samariteancă și-a exprimat uimirea când El a cerut să bea de la ea în timp ce venise să scoată din fântâna lui Iacov, El i-a spus: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce îți zice: ‚Dă-Mi să beau’ tu singură ai fi cerut de la El și El ți-ar fi dat apă vie.” Și apoi, pe când se gândea ea încă la cuvintele Lui, a adăugat: „Oricine va bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete; dar oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta niciodată; ci apa pe care i-o voi da va fi în el un izvor de apă țâșnind spre viață veșnică.” Ioan 4:10-14.

Apa vie poate fi băută acum de „oricine vrea”. Căci „Spiritul și Mireasa spun: ‚Vino!’ Și cel ce aude să zică: ‚Vino!’ Celui ce îi este sete să vină. Oricine vrea, să vină să ia apa vieții gratuit.” Apocalipsa 22:17.

Această apă a vieții din care suntem toți invitați să bem gratuit este „râul limpede cu apa vieții, limpede precum cristalul, care provine de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului”. Apocalipsa 22:1. Provine de la Hristos, pentru că atunci când Ioan a văzut tronul, de la care vine apa vieții, a văzut „în mijlocul tronului” un Miel care părea înjunghiat, având șapte ochi, care sunt cele șapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise peste tot pământul.” Apocalipsa 5:6.

Dacă privim la Calvar vom vedea acest lucru și mai clar. În timp ce Isus atârna pe cruce, „unul dintre soldați I-a străpuns coasta cu o suliță din care a ieșit sânge și apă”. Ioan 19:34. Acum „sunt trei care aduc mărturie, Spiritul, apa și sângele; și cele trei sunt de acord într-una singură”. 1 Ioan 5:8, R.V. Știm că „sângele este viața” (Leviticul 17:11, 14) și că „Spiritul este viața din pricina neprihănirii” (Romani 8:10); prin urmare, dacă Spiritul, apa și sângele sunt de acord într-una singură, apa de asemenea trebuie să fie apa vieții. Pe cruce, Hristos Și-a vărsat viața pentru omenire. Trupul Lui era templul lui Dumnezeu și în inima lui Dumnezeu trona; astfel, apa vieții care a curs din coasta Lui rănită era aceeași apă a vieții care curge de la tronul lui Dumnezeu, din care cu toții putem bea și trăi. Inima Lui este izvorul deschis „pentru păcat și pentru necurăție”. Zaharia 13:1.

Spiritul lui Dumnezeu este Cel care aduce apa vieții în noi; sau, mai degrabă, primind Spiritul Sfânt primim apa vieții; acest lucru îl facem prin credința în Hristos, care este reprezentat prin Spiritul Sfânt. În ultima zi a sărbătorii corturilor, „Isus s-a ridicat și a strigat: ‚Dacă cineva însetează, să vină la Mine și să bea. Cel care crede în Mine, după cum spune Scriptura, dinăuntru lui vor curge râuri de apă vie.’ Dar El vorbea despre Spiritul, pe care cei care crede în El Îl vor primi.” Ioan 7:37-39.

Spiritul Sfânt primit în inimă ne aduce chiar viața lui Hristos, „viața veșnică ce era cu Tatăl și care ni s-a arătat nouă”. 1 Ioan 1:2. Oricine primește de bună voie Spiritul Sfânt primește apa vieții, care este una cu sângele lui Hristos care curăță de orice păcat. Aceasta ar fi fost partea israeliților în deșert dacă ar fi băut în credință. În Stânca pe care a lovit-o Moise, ei L-au avut, precum galatenii din zilele lui Pavel, pe Isus Hristos „prezentat evident ca răstignit” printre ei. Galateni 3:1. Au stat la piciorul crucii lui Hristos la fel de real ca iudeii care au mers în număr mare din Ierusalim la Calvar. Mulți dintre ei nu au cunoscut ziua cercetării lor și de aceea au pierit în pustie, așa cum mai târziu, iudeii nu L-au cunoscut pe Hristos, Cel răstignit și astfel, au pierit în păcatele lor la distrugerea Ierusalimului. „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu, celor care cred în Numele Lui.” Ioan 1:12.

Israeliiții din zilele lui Moise nu au avut nici o scuză pentru că nu L-au cunoscut pe Domnul, pentru că El li S-a arătat prin multe minuni puternice. Nu există scuză pentru că ei nu L-au recunoscut ca „Miel al lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul lumii”, deoarece au avut dovezi zilnice că El era viața lor; stânca lovită în mod continuu le vorbea despre Stânca mântuirii lor care Își dădea viața pentru ei din coasta Sa lovită.

Răscumpărații Domnului vor veni la Sion cu cântece, dar ele nu vor fi cântece forțate. Ei vor cânta pentru că sunt bucuroși, pentru că nimic altceva decât cântecul poate exprima bucuria lor. Această bucurie este bucuria Domnului. El îi hrănește cu pâine din cer și Îi face să bea din râul plăcerilor Sale. Adică, El li Se dă pe Sine. Dar când Domnul ni Se dă pe Sine, nu mai există nimic care să poată fi dat. „Cel care nu a cruțat nici chiar pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile în

mod gratuit?” Romani 8:32. Dumnezeu ni S-a dat nouă în faptul că ne-a dat viața Sa în Hristos; acest lucru era exprimat israeliților prin oferirea apei vii, care venea din Hristos. De aceea, știm că tot ce are Evanghelia lui Hristos pentru oameni, era acolo pentru copiii lui Israel din deșert.

Deja am învățat că făgăduința lui Avraam era Evanghelia. Jurământul care a confirmat făgăduința este jurământul care ne dă o puternică mângâiere când fugim pentru refugiu la Hristos, în locul sfânt al lui Dumnezeu. Apa a venit din stâncă pentru a-i asigura pe israeliți de harul gratuit al lui Dumnezeu și de faptul că pot bea din viața lui Hristos, dacă ar fi crezut. Pentru a-i asigura că binecuvântarea lui Avraam, care înseamnă iertarea păcatelor prin neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, era pentru ei. Aceasta este arătat prin cuvintele: „El a deschis stâncă și apele au țâșnit; au alergat în locurile uscate ca un râu. Căci El Și-a amintit de făgăduința Sa sfântă și de slujitorul Său Avraam.” Psalmul 105:41, 42.

Isus Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8), „care într-adevăr a fost hotărât înainte de întemeierea lumii”. 1 Petru 1:20. Crucea lui Hristos nu este un lucru de o zi, ci ea stă oriunde există păcătoși de salvat de la cădere încoace. Este mereu prezentă, așa că în mod continuu credincioșii pot spune împreună cu Pavel „Eu *sunt răstignit* împreună cu Hristos, și totuși trăiesc” Galateni 2:20. Nu trebuie să ne uităm înapoi ca să vedem crucea, așa cum nu a trebuit ca oamenii din timpurile străvechi să privească înainte pentru a o vedea. Ea stă cu brațele sale întinse acoperind secolele de la Edenul pierdut la Edenul restaurat și peste tot și întotdeauna oamenii nu trebuie decât să *se uite în sus* pentru a-L vedea pe Hristos „înălțat de pe pământ” atrăgându-i la Sine prin iubirea Sa veșnică ce curge către ei într-un izvor viu.

Prezență reală

Murmurând pentru apă, poporul a spus: „Este Domnul printre noi sau nu?”. Domnul a răspuns la această întrebare într-un sens foarte practic. A stat pe stâncă Horeb și le-a dat apă ca să bea și să trăiască. Era cu adevărat acolo în persoană. Era prezența Lui reală. Nu era mai puțin real pentru că ei nu Îl puteau vedea. Și, în timp ce le dădea dovezi că nu este departe de nici unul dintre ei, dacă ar fi simțit după El prin credință, L-ar fi găsit și primit pe El și prezența Sa reală ar fi fost în ei la fel de adevărat ca apa pe care o beau.

În mană, pâinea din cer, pe care israeliții o mâncau în fiecare zi și în apa din Stâncă Isus Hristos, avem echivalentul exact al Cinei Domnului. Pâinea și apa nu erau Hristos, la fel cum pâinea și vinul nu pot fi în nici un fel schimbate în trupul și sângele lui Hristos. Nu ar folosi la nimic și dacă ar putea fi schimbate, deoarece „carnea nu folosește la nimic”. Ci ele arătau prezența reală tuturor celor care au ochii credinței pentru a discerne trupul Domnului. Ele arătau că Hristos locuiește în inimă prin credință la fel de real după cum simbolurile sunt primite în trup; și la fel de real cum acele simboluri sunt asimilate și devin carne, la fel de real, Hristos, Cuvântul, devine trup în toți cei ce Îl primesc prin credință. Hristos este format înăuntru prin puterea Spiritului.

Dumnezeu nu este un mit. Spiritul Sfânt nu este un mit. Prezența Lui este la fel de reală ca El Însuși. Când Hristos spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El și voi cina cu el” (Apocalipsa 3:20), El face referire la un fapt real; și când spune: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele; și Tatăl Meu îl va iubi și Noi vom veni la el și ne vom face locuința cu el” (Ioan 14:23), nu intenționează să ne înșele cu o fantomă. El vine în trup astăzi la fel de real cum a venit în Iudeea. Arătarea Lui atunci avea scopul de a arăta tuturor oamenilor posibilitatea de a avea perfecțiunea Lui. Și la fel cum vine în trup astăzi, în toți cei care Îl primesc, la fel a făcut și în zilele din vechime, când Israel era în pustie; da, chiar în zilele lui Avraam și ale lui Abel. Putem să ne obosim în speculații referitoare la cum este posibil acest lucru și să murim de inaniție spirituală în acest fel sau putem „să gustăm și să vedem că Domnul este bun” și să găsim în prezența Sa împlinire și „bucurie deplină”.

- *The Present Truth*, 29 octombrie 1896

27. Făgăduințele făcute lui Israel

Învățături intuitive

Dumnezeu Se ocupă de noi ca de niște copii și ne învață prin lecții intuitive, concrete. Prin lucrurile pe care le putem vedea, El ne învață lucrurile pe care ochiul muritor nu le poate vedea. Astfel, în apa care a curs din stâncă și în apa și sângele care au curs din coasta lui Hristos, învățăm realitatea vieții pe care Hristos o dă celor care cred în El. Lucrurile spirituale nu sunt imaginare, ci reale. Oamenii din pustie puteau ști că apa care le înviora trupurile venea direct de la Hristos și din aceasta puteau cunoaște că El le poate da în realitate viață. Nu puteau ști *cum*, dar acest lucru nu era necesar. Era suficient ca ei să știe realitatea.

Dacă noi credem Cuvântul, știm că bem la fel de direct de la Hristos așa cum au făcut israeliții în pustie. El a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor. „În El se țin toate lucrurile.” Apa pe care o bem, venind din pământ, este cu adevărat de la El ca cea care a țâșnit din stânca Horeb. „El strânge adâncurile în mormane.” Psalmul 33:7.

Oamenii vorbesc despre apa pământului ca un „produs natural”, aproape cu gândul că există prin sine însăși. Căderea ploii și izvorul care curge sunt considerate „cauze naturale”. Aceștia sunt termeni de conveniență pentru a evita să dea slava lui Dumnezeu. Stați lângă un râu de apă limpede, lucioasă în timp ce se grăbește pe calea sa de la izvorul din munți. Se schimbă mereu, totuși este mereu același. Fără să înceteze curgerea sa, de ce nu se epuizează provizia de apă? Există acolo vreun rezervor de o capacitate infinită în inima pământului care permite pârâului să „meargă înainte pentru totdeauna”, fără să își diminueze cantitatea? Nu este ceva minunat în curgerea aceasta constantă? „Oh, nu”, spune omul care cunoaște tot, „este o chestiune foarte simplă; apa de pe suprafața pământului este dusă la nori, iar aceștia dau ploaie care păstrează provizia de apă bună în mod constant.” Dar cine face să plouă? „Domnul este adevăratul Dumnezeu, El este Dumnezeu cel viu și un Rege veșnic... Când Își ridică glasul, este o mulțime de ape în ceruri și El face ca aburii să urce de la marginile pământului.” Ieremia 10:10-13. El este „Dumnezeu cel viu” și fenomenele „naturii” nu sunt decât manifestări ale activității Lui fără încetare.

Fără îndoială că israeliții din deșert au încetat curând să privească curgerea apei din stâncă drept ceva miraculos. Fără îndoială, mulți dintre ei, chiar la început, niciodată nu s-au gândit la acest lucru, în afara faptului că le oferea apa pentru setea lor. Ci pe măsură ce a curs an după an și a devenit un lucru familiar, minunea ei s-a diminuat și în final a încetat. Copiii s-au născut și pentru ei era ca și când ar fi existat dintotdeauna; pentru ei părea doar un produs al unor „cauze naturale”, precum izvoarele pe care le vedem acum venind din pământ; și astfel, Marea Sursă a fost uitată, la fel cum este acum.

Fiți siguri că cei care atribuie totul „Naturii” și care nu Îl recunosc și Îl laudă pe Dumnezeu ca Sursa tuturor darurilor din pământ, ar face la fel în cer, dacă ar fi admiși într-un astfel de loc. Pentru ei, râul vieții care curge din eternitate de la tronul lui Dumnezeu, ar fi doar „unul din fenomenele naturii”. Ei nu au văzut când a început să curgă și s-ar uita la el ca la un lucru de la sine înțeles și nu L-ar slăvi pe Dumnezeu pentru el. Omul care nu Îl recunoaște pe Dumnezeu în lucrările Sale din această lume, ar fi la fel de neatent față de El în lumea care va veni. Laudele la adresa lui Dumnezeu care vor ieși de pe buzele celor răscumpărați în eternitate nu vor fi decât corurile de cântece ale căror începuturi le-au practicat pe pământ.

Recunoscându-L pe Dumnezeu

„Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va direcționa cărările.” Proverbe 3:6. Când Dumnezeu direcționează căile unui om, ele sunt toate perfecte, precum sunt căile lui Dumnezeu. „Ce om este acela care se teme de Domnul? Pe el îl va învăța pe calea aleasă de El.” Omul care Îl vede și Îl recunoaște pe Dumnezeu în toate lucrările Sale și care aduce mulțumiri în toate, va trăi o viață neprihănită.

Luați darul apei, pe care o folosim mereu. Dacă ori de câte ori avem nevoie de apă ne-am gândi la Dumnezeu ca furnizor al ei și, dacă ori de câte ori o vedem sau o folosim ne-am gândi la Hristos ca la Dătătorul apei vieții și ne-am aminti că în apă primim propria Lui viață, care ar fi rezultatul? Viețile noastre ar fi în mod continuu supuse controlului Său. Recunoscând că viața noastră vine de la El, ar trebui să realizăm că doar El are dreptul să o ordoneze; și ar trebui să Îi permitem să Își trăiască propria viață în noi. Astfel, ar trebui să bem în neprihănire. Pentru noi, adevărul ar izvorî din pământ și neprihănirea ar privi în jos din cer. Psalmul 85:11. Chiar cerurile ar „vărsa neprihănirea”. Isaia 45:8.

Această recunoaștere a lui Dumnezeu în toate căile noastre ne-ar păzi de mândria egoistă și de încrederea îngâmfată în „capacitățile noastre naturale”. Ar trebui să dăm întotdeauna atenție cuvintelor: „Cine te face diferit de un altul? Și ce lucru ai pe care să nu îl fi primit? Acum, dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și când nu

l-ai fi primit?” Aceasta ne-ar ține pe calea cea dreaptă, căci făgăduința este: „Pe cel smerit El îl va călăuzi cu judecată; pe cel blând va învăța El calea Sa.” Psalmul 25:9. În locul înțelepciunii noastre slabe, nebunești, ar trebui să fim călăuziți de înțelepciunea lui Dumnezeu.

Învățăm același lucru privind la partea cealaltă. Oamenii devin păgâni degenerați pur și simplu prin faptul că nu Îl recunosc pe Dumnezeu așa cum este descoperit în „lucrurile făcute”. Pentru marele întuneric în care au căzut nu există scuză, „deoarece atunci când L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci au devenit deșești în imaginațiile lor și inima lor nebunească s-a întunecat. Pretinzând că sunt înțelepți, au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului incoruptibil cu o imagine făcută pentru omul stricacios, pentru păsări, pentru fiare cu patru picioare și târătoare.” „Și ca și când nu le-a plăcut să Îl rețină pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor depravate [o minte lipsită de judecată], pentru a face lucruri neîngăduite, fiind umpluți cu toată nelegiuirea” etc. Romani 1:21-23, 28, 29.

La fel s-a întâmplat și cu israeliții cărora li s-a permis într-un mod minunat să vadă câteva din lucrările uimitoare ale lui Dumnezeu, dar care nu L-au recunoscut în ele. „Au făcut un vițel în acele zile și au adus jertfe unui idol și s-au bucurat de lucrul mâinilor lor.” Fapte 7:41. „Astfel au schimbat slava lor în asemănarea unui bou care mănâncă iarbă, l-au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt, lucrări minunate în țara lui Ham și lucruri minunate lângă Marea Roșie.” Psalmul 106:20-22.

Dar acest lucru nu trebuia să se întâmple; nu trebuie să se întâmple nici acum. Dumnezeu îi aducea pe copiii lui Israel ca să-i sădească pe muntele moștenirii Lui, în locul pe care El l-a făcut pentru ca El să locuiască acolo, Sanctuarul pe care l-au întemeiat mâinile Lui; și în timp ce ei erau pe cale, i-ar fi făcut să se împărtășească de bucuriile aceluia loc. Așa că le-a dat apă direct de la El, pentru a le arăta că prin credință s-ar fi putut apropia chiar și atunci de tronul Lui și să bea apa vieții care curge din El.

Aceeași lecție este pentru noi. Dumnezeu nu dorește să așteptăm până ce nemurirea ne este oferită înainte să ne putem împărtăși de bucuriile cetății cerești. Prin sângele lui Hristos avem îndrăzneala să intrăm chiar în Locul prea sfânt al sanctuarului Său. Suntem invitați să venim cu îndrăzneală la tronul Său de har pentru a găsi îndurare. Harul sau favoarea Sa înseamnă viață și ea curge într-un izvor viu. Cu siguranță, dacă ni se permite să venim la tronul lui Dumnezeu, din care curge râul vieții, nu este nimic care să ne împiedice să bem din el, mai ales că îl oferă gratuit. Apocalipsa 22:17.

„Binecuvântați sunt cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda.” Psalmul 84:4. Dacă în lucrurile pe care le vedem învățăm despre lucrurile care nu se văd; dacă privim și Îl recunoaștem pe Dumnezeu în toate lucrurile Lui și în toate căile noastre, vom locui cu adevărat, chiar pe acest pământ, în prezența apropiată a lui Dumnezeu și Îl vom lăuda continuu, la fel cum fac îngerii din cer.

„Cei sădiți în casa Domnului vor înflori în curțile Dumnezeului nostru. Vor aduce roade chiar și la bătrânețe; vor fi grași și înfloritori, ca să arate că Domnul este drept; El este Stânca mea și în El nu este nici o nelegiuire.” Psalmul 92:13-15. „Cât de minunată este bunătatea Ta iubitoare, o, Dumnezeule! De aceea își pun fiii oamenilor încrederea sub umbra aripilor Tale. Vor fi din abundență mulțumiți cu belșugul casei Tale; îi vei face să bea din râul plăcerilor Tale. Căci la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vedem lumina.” Psalmul 36:7-9.

Edenul aici jos

Observați expresia: „Îi vei face să bea din râul plăcerilor Tale”. Cuvântul ebraic tradus cu „plăcere” este *Eden*. Eden înseamnă plăcere sau desfătare. Grădina Edenului este grădina desfătării. Astfel, textul spune de fapt că cei care locuiesc în locul secret al lui Dumnezeu, rămânând sub umbra Celui Atotputernic, vor fi mulțumiți din abundență de belșugul casei Lui și vor bea din râul Edenului, care este râul cel viu al lui Dumnezeu.

Există o parte de credincioși chiar și acum; și putem ști acest lucru la fel de sigur după cum israeliții au băut apă din stâncă sau după cum noi trăim zi de zi din darurile mâinii Sale. Chiar și acum prin credință ne putem înviora sufletele bând din râul cu apa vieții și mâncând „mana ascunsă”. Putem mânca și bea neprihănirea mâncând și bând trupul și sângele Fiului lui Dumnezeu.

„Râul al lui Dumnezeu, te salut,
Nu de departe, ci de aproape;
Sufletul meu se grăbește spre apele tale liniștite
În setea de aici;
Râul sfânt,
Lasă-mă întotdeauna
Să beau doar din tine.”

Râuri de apă vie

Dar Dumnezeu binecuvântează oamenii numai pentru ca ei să fie la rândul lor o binecuvântare pentru alții. Dumnezeu a spus lui Avraam: „Te voi binecuvânta și voi face numele tău mare; vei fi o binecuvântare”; și la fel va fi și sămânța lui. Așa că citim din nou cuvintele lui Hristos, care pot fi împlinite pentru noi astăzi și în fiecare zi dacă doar le-am crede:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, după cum a spus Scriptura, dinăuntrul lui vor curge râuri de apă vie. Dar El vorbea despre Spiritul, pe care cei care cred în El Îl vor primi.” Ioan 7:37-39.

Așa cum Hristos a fost templul lui Dumnezeu și inima Sa tronul lui Dumnezeu, tot așa suntem noi temple ale lui Dumnezeu, pentru ca El să locuiască în noi. Dar Dumnezeu nu poate fi limitat. Spiritul Sfânt nu poate fi în mod ermetic închis în inimă. Dacă El este acolo, slava Lui va străluci. Dacă apa vieții este în suflet, ea va curge spre alții. Așa cum Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, tot așa Iși face locuința în adevărații Lui credincioși, punând în ei Cuvântul împăcării, făcându-i reprezentanți în locul lui Hristos pentru a-i împăca pe oameni cu Sine. Copiii Lui adoptați au minunatul privilegiu de a se împărtăși de lucrarea singurului Său Fiu născut. La fel ca El, ei pot deveni slujitori ai Spiritului; nu doar slujitori trimiși de Spiritul, ci aceia care vor colabora cu Spiritul. Astfel, de vreme ce devenim locuința lui Dumnezeu, pentru a-L reproduce pe Hristos înaintea lumii și râurile de apă vie curg de la noi pentru a înprospăta pe cel slab și obosit, cerul se descoperă pe pământ.

Aceasta este lecția pe care Dumnezeu a dorit ca israeliții să o învețe la apele din Meriba și este ceea ce încă Se străduiește să ne învețe pe noi, chiar dacă și noi, precum ei, am murmurat și ne-am răzvrătit. O vom învăța acum? „Fericit e poporul care se află într-o astfel de stare; da, fericit este poporul al cărui Dumnezeu este Domnul.”

- *The Present Truth*, 5 noiembrie 1896

28. Făgăduințele făcute lui Israel

Intrarea legii (Partea I)

Mai mult, legea a intrat pentru ca păcatul să abunde. Dar unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult, pentru ca așa cum păcatul a domnit spre moarte, tot așa harul să domnească prin neprihănire spre viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Romani 5:20-21.

Scopul dării legii la Sinai a fost „pentru ca păcatul să abunde.” Nu pentru a fi mai mult păcat; căci dacă suntem avertizați să nu continuăm în păcat pentru ca harul să abunde, este evident că Dumnezeu cel neprihănit nu ar fi introdus în mod deliberat păcatul cu scopul de a avea ocazia să arate mai mult har. Legea nu este păcat, dar are ca rezultat, prin propria ei neprihănire, să facă păcatul să „apară ca păcat”, „pentru ca păcatul prin condamnare să devină excesiv de păcătos”. Romani 7:13. Prin urmare, scopul dării legii la Sinai a fost acela de a face ca păcatul, care exista deja, să apară în natura sa adevărată și extinsă, pentru ca harul supraabundent al lui Dumnezeu să poată fi apreciat la adevărata lui valoare.

Intrarea legii a făcut ca păcatul să abunde. Dar păcatul, pe care legea l-a făcut să abunde, exista deja; „căci până la lege păcatul era în lume”. Romani 5:13. Prin urmare, legea era de asemenea în lume înainte ca ea să fie dată pe Sinai, la fel de mult ca după acel moment, deoarece „păcatul nu este imputat când nu există lege”. Lui Isaac Dumnezeu i-a spus: „Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit ce i-am cerut, poruncile Mele, legile Mele.” Geneza 26:5. Binecuvântarea lui Avraam era aceea a iertării păcatelor „și a primit semnul circumciziei, un sigiliu al neprihănirii credinței pe care o avea pe când era încă necircumcis, pentru ca să poată fi tatăl tuturor celor ce cred, chiar dacă nu sunt circumciși; pentru ca neprihănirea să fie atribuită și lor.” Romani 4:11. Înainte ca fiii lui Israel să ajungă la Sinai, când mana a căzut prima dată, Dumnezeu a spus că îi încerca „dacă vor umbla în legea Mea sau nu”. Exodul 16:4.

Este evident, deci, că darea legii pe Sinai nu a produs nici o diferență între relația dintre oameni și Dumnezeu. Exact aceeași lege a existat înainte de acel timp, având același efect, și anume, să arate oamenilor că erau păcătoși; și toată neprihănirea pe care o cere legea și tot ce este posibil ca fiecare om să aibă, au fost stăpânite de oameni prin credință, exemple remarcabile fiind Enoh și Avraam. De aceea, singurul motiv pentru darea legii pe Sinai a fost acela de a da oamenilor un simț mult mai viu al importanței ei mari și al naturii teribile a păcatului pe care ea îl interzice și să îi conducă să se încreadă în Dumnezeu în loc să se încreadă în ei înșiși.

Acesta era efectul pe care împrejurările intrării legii erau calculate să îl producă. Nici un alt eveniment de o asemenea măreție nu mai fusese experimentat de om. O asemănare a lui nu mai fusese văzut. Evenimentul dării legii pe Sinai va fi echivalat și depășit numai de a doua venire a lui Hristos „pentru a se răzbuna pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” și „pentru a fi slăvit în sfinții Lui și admis în toți cei care cred”. 2 Tesaloniceni 1:8-10.

Paralele

La darea legii, „Muntele Sinai era în întregime în fum, deoarece Domnul coborâse pe el în foc”. Exodul 19:18. La a doua venire, „Domnul Însuși va coborî din cer”, „într-o flacăra de foc”. 1 Tesaloniceni 4:16; 2 Tesaloniceni 1:8.

Când Dumnezeu a venit la Sinai, trimițând din dreapta Sa „o lege înfocată” pentru poporul Său, „a venit cu zecile de mii de sfinți”. Deuteronom 33:1, 2. Îngerii lui Dumnezeu – armatele cerului – erau cu toții prezenți la darea legii. Dar cu mult înainte de acel timp, Enoh, al șaptelea de la Adam, a profetizat despre a doua venire a lui Hristos, spunând: „Iată, Domnul vine cu zecile de mii ale sfinților Lui, ca să execute judecata”. Iuda 14, 15. La venirea Lui în slavă, El va avea „pe toți sfinții îngeri cu El”. Matei 25:31.

Dumnezeu a coborât pe Sinai pentru a-Și proclama legea Sa sfântă față de poporul Său. „Din dreapta Sa a ieșit o lege înfocată pentru ei.” Acea lege de pe Sinai era o descriere verbală a neprihănirii lui Dumnezeu. Dar când va veni a doua oară, chiar „cerurile vor declara neprihănirea Sa, căci Dumnezeu este Judecător.” Psalmul 1:6.

Pentru a anunța prezența lui Dumnezeu pe Sinai în starea Sa regală, „glasul trâmbiței suna tare, din ce în ce mai tare”. Exodul 19:19. Astfel, a doua venire a lui Hristos va fi proclamată de „trâmbița lui Dumnezeu”. „Căci trâmbița va suna, morții vor învia în neputrezire, și noi toți vom fi schimbați”, căci „El Își va trimite îngerii Săi cu un mare sunet de trâmbiță și îi vor strânge pe aleșii Lui din cele patru vânturi.” 1 Corinteni 15:52; Matei 24:31.

Când trâmbița suna din ce în ce mai tare pe Sinai, „Moise a vorbit și Dumnezeu i-a răspuns printr-un glas”. Exodul 19:19. Apoi Dumnezeu a vorbit cuvintele celor zece porunci „din mijlocul focului și al norului și din întunericul gros, *cu un glas tare*; și nu a adăugat nimic.” Deuteronom 5:22. În același fel, „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea; un foc mistuitor va merge înaintea Lui și va fi foarte furtunos în jurul Lui. Va chema cerurile de sus și pământul, ca să Își judece poporul.” Psalmul 50:3, 4. „Domnul Însuși va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul unui Arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu.” 1 Tesaloniceni 4:16.

Dar aici venirea Domnului pentru judecată va fi mai mare decât venirea pentru proclamarea legii Sale; căci atunci nici unul dintre oameni nu L-a văzut. „Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; ați auzit glasul cuvintelor, dar nu ați văzut înfățișare; doar ați auzit glasul.” Deuteronom 4:12. Dar când va veni a doua oară, „orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns; și toate neamurile pământului se vor boci din cauza Lui.” Apocalipsa 1:7.

În sfârșit, o paralelă cu diferență referitoare la efectul glasului Domnului. Când Dumnezeu a rostit legea pe Sinai, „tot muntele se cutremura puternic”. Exodul 19:18. „Pământul se clatină, cerurile cad în prezența lui Dumnezeu, Sinaiul însuși era mutat la prezența lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.” Psalmul 68:8. „Pământul a tremurat și s-a clătinat.” Psalmul 77:18. Dar chiar mai mare va fi efectul glasului la a doua venire. De la Sinai, „glasul Lui a cutremurat pământul; dar acum El a promis: Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” Evrei 12:26. „Cerurile vor trece cu mare zgomot” (2 Petru 3:10), căci „puterile cerurilor vor fi clătinate”. Matei 24:29.

Slujba aducătoare de moarte

„Boldul morții este păcatul; și tăria păcatului este legea.” 1 Corinteni 15:56.

Legea a intrat cu scopul ca păcatele oamenilor să iasă în cea mai accentuată evidență. Păcatul care dormitează, doar întunecos întrezărit prin Lumina care luminează pe toți oamenii, deoarece acea Lumină a fost luată ca ceva de sine stătător, păcatul de a cărui putere nu suntem conștienți deoarece nu am intrat niciodată într-o luptă mortală cu el, răsare în viață și activitate când intră legea. „Fără lege, păcatul este mort.” Romani 7:8. Legea prezintă păcatul în adevăratul lui caracter și magnitudine și îl înarmează cu puterea sa – puterea morții. „Prin lege este cunoștința păcatului.” Romani 3:20. A arăta păcatul și puterea lui hidoasă este singura sarcină a legii.

Dar moartea vine prin păcat. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea; și astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” Romani 5:12. Acolo unde merge păcatul, merge și moartea. Păcatul nu numai că aduce moartea în cursul lui; îl poartă în piept. Păcatul și moartea sunt inseparabile; fiecare este o parte a celuilalt. Este imposibil să ții ușa întredeschisă suficient de mult pentru a permite păcatului să se furișeze și să închizi moartea afară. Crăpătura fiind oricât de mică, dacă este suficient de mare ca să admită păcatul, moartea vine prin ea.

De vreme ce păcatul deja exista înainte ca legea să fie dată pe Sinai, intrarea legii a proclamat un blestem, căci este scris: „Blestemat este oricine nu continuă în toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii ca să le facă.” Galateni 3:10. Acel blestem era moartea, deoarece darea legii pe Sinai era slujba aducătoare de moarte. „Legea lucrează mânie.” Toate împrejurările de atunci proclamau acest fapt. Tunetele și fulgerele, focul mistuitor, muntele fumegând și cutremurul de pământ, toate rosteau moartea. Muntele Sinai, el însuși un simbol al legii divine călcate, însemna moarte pentru oricine se atingea de el. Nu erau necesare bariere în jurul muntelui pentru a ține poporul departe de el, după ce glasul măreț al lui Dumnezeu a fost auzit proclamându-și legea, pentru că atunci când au auzit și văzut, „s-au îndepărtat și au stat departe” și au spus: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim.” Exodul 20:18, 19.

„Păcatul, luând ocazia prin poruncă, mă înșală și prin ea, mă ucide” (Romani 7:11); căci „boldul morții este păcatul și tăria păcatului este legea.” Era imposibil să se fi dat o lege care să dea viață. Dar nu era necesar; acest lucru îl vom vedea mai clar când, în lumina revelațiilor făcute mai dinainte lui Israel, analizăm motivul mai adânc.

De ce a fost dată legea

Voia Dumnezeu să ia în bătaie de joc poporul dându-le o lege care nu putea aduce decât moarte? Departe de noi acest gând. „Da, El a iubit poporul” și niciodată nu i-a iubit mai mult decât atunci când „din dreapta Sa a trimis o lege înfocată pentru ei”. Deuteronom 33:2, 3.

Căci să ne amintim că, deși „legea a intrat pentru ca păcatul să abunde”, totuși „unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult”. Romani 5:20. De vreme ce legea este cea care face ca păcatul să abunde,

unde poate fi definită mai clar mărimea sa hidoasă decât la Sinai? Dar de vreme ce „unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult”, este evident că la Sinai putem vedea cel mai clar vastitatea harului lui Dumnezeu. Nu contează cât de mult abundă păcatul, în chiar acel loc harul supraabundă. Și ce dacă „muntele a ars cu foc în mijlocul cerului”? Încă avem asigurarea „Îndurarea Ta este cu mult mai departe decât cerurile; și adevărul Tău ajunge până la nori.” Psalmul 108:4. „Cât este de sus cerul față de pământul, așa de mare este îndurarea Lui față de cei ce se tem de El.” Psalmul 103:11.

Isus este Mângâietorul. „Dacă păcătuiește cineva, avem la Tatăl un Mângâietor, pe Isus Hristos Cel neprihănit.” 1 Ioan 2:1, R.V., margine. Astfel, când discipolii Săi erau îndurerați din cauza anunțului Său că va pleca și îi va lăsa, El a spus: „Voi ruga pe Tatăl și El vă va da un *alt Mângâietor*, pentru ca El să rămână cu voi pentru totdeauna, Spiritul adevărului.” Ioan 14:16, 17. Cât timp Isus era pe pământ, era întruchiparea Spiritului; dar El nu voia ca lucrarea Sa să fie limitată, așa că a spus: „Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Iar El, când va veni, va convinge lumea de păcat, de neprihănire și de judecată.” Ioan 16:7, 8.

Observați faptul că prima lucrare a Mângâietorului este aceea de a convinge de păcat. Sabia Spiritului este Cuvântul lui Dumnezeu care străpunge „până acolo că desparte sufletul și spiritul, încheieturile și măduva, și este unul care discerne gândurile și intențiile inimii.” Evrei 4:12. Totuși, chiar și atunci când trimite cea mai adâncă și mai tăioasă convingere, Spiritul este Mângâietor. Nu este mai puțin Mângâietor atunci când arată păcatul decât atunci când descoperă neprihănirea lui Dumnezeu pentru îndepărtarea păcatului. Există mângâiere în convingerea pe care Dumnezeu o trimite. Chirurgical care taie până la os ca să îndepărteze specia de substanță otrăvitoare care aduce moartea din carne, o face numai ca să poată aplica uleiul vindecător cu succes.

Marele păcat al copiilor lui Israel a fost necredința – încrederea în sine în loc de încrederea în Dumnezeu. Legea a intrat într-un mod gândit să dea lovitura de moarte încrederii deșerte în sine și să accentueze faptul că doar prin credință și nu prin faptele omului, vine neprihănirea. Chiar în darea legii este arătată dependența omului doar de Dumnezeu pentru neprihănire și mântuire, de vreme ce oamenii nu puteau nici să atingă muntele pe care era rostită legea, fără să piară. Atunci, cum se poate presupune că Dumnezeu a plănuit vreodată ca vreun om să își imagineze un moment că trebuie să obțină neprihănirea prin lege? La Sinai, Hristos Cel răstignit era predicat în tonuri care să atingă tot poporul, așa cum a zguduit tot pământul.

- *The Present Truth*, 12 noiembrie 1896

29. Făgăduințele făcute lui Israel

Intrarea legii (Partea a II-a)

După ce am studiat deja istoria lui Israel, nu există nimic care să exprime mai concis și mai simplu scopul lui Dumnezeu în rostirea legii pe Sinai precum

Al treilea capitol din Galateni

pe care îl vom studia pe scurt. Este la fel de simplu precum o carte de povești pentru copii, totuși, la fel de profund și cuprinzător ca dragostea lui Dumnezeu.

Versetele șase și șapte ale primului capitol ne descoperă faptul că frații galateni începuseră să cadă de la credință, fiind vrăjiți de o învățătură falsă – de o falsă Evanghelie. După care apostolul exclamă cu vehemență: „Chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar predica o altă Evanghelie decât cea pe care v-am predicat-o, să fie anatema. Așa cum am spus înainte, o spun din nou: dacă vreun om vă predică o altă Evanghelie decât cea pe care ați primit-o, să fie anatema.” Galateni 1:8, 9.

Singura parte din Scriptură scrisă pe timpul când predica Pavel este cea formată din cărțile numite în mod obișnuit Vechiul Testament. Când a predicat, a deschis aceste Scripturi și a raționat pe baza lor; cei interesați, care se aflau printre ascultătorii lui, cercetau în aceleași Scripturi pentru a vedea dacă cele predicate erau așa. Fapte 17:3, 11. Când a fost acuzat de erezie și răzvrătire, a declarat solemn că în toată slujba sa nu a spus „altceva decât cele spuse de profeți și de Moise că se va întâmpla” Fapte 26:22. Acum, când citim din nou anatema sa împotriva celor care ar avea îndrăzneala să predice o Evanghelie diferită de cea pe care el o predica, știm că, dacă cineva predică ceva diferit de ceea ce se găsește în Vechiul Testament, își atrage blestemul lui Dumnezeu. Acesta este un motiv puternic pentru a studia cu credincioșie pe Moise și profeții.

Știind, deci, că peste tot și întotdeauna Pavel nu predica nimic altceva „în afară de Isus Hristos și El răstignit”, nu suntem surprinși că strigă: „O, galateni nehibzuiți, cine v-a vrăjit pe voi, ca să nu ascultați de adevăr, înaintea ochilor căroră a fost evident zugrăvit Isus Hristos ca răstignit printre voi?” Galateni 3:1. Din scrierile lui Moise și ale profeților au fost făcuți să vadă pe Hristos, nu ca Unul care urma să fie răstignit, nici doar ca Cel care fusese răstignit în urmă cu câțiva ani, ci ca Unul răstignit în mod clar și vizibil *printre ei*. Și doar din acele scrieri învechite a putut să trezească el credința și zelul.

Convertirea lor a fost una completă, pentru că primiseră Spiritul și suferiseră persecuție de dragul lui Hristos. Așa că apostolul întreabă: „Ați primit Spiritul prin faptele legii sau prin auzirea credinței?” Versetul 2. Ei auziseră cuvintele legii și le primiseră în credință și astfel, neprihănirea legii fusese lucrată în ei prin Spiritul. „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Ioan 6:29. Apostolul nu deprecia legea, ci doar mustra relația lor schimbată față de ea. Când au auzit-o în credință, au primit Spiritul și le era bine; dar când au început să se încreadă în carne ca să împlinescă neprihănirea legii, au încetat să asculte de adevăr.

Din nou, apostolul întreabă: „Prin urmare, Cel care v-a dat Spiritul și lucrează minuni printre voi, o face prin faptele legii sau prin auzirea credinței?” Galateni 3:5. La o astfel de întrebare răspunsul evident este că prin auzirea credinței, „așa cum Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire”. Versetul 6. Ei, precum Avraam, fuseseră îndreptățiți – făcuți neprihăniți – prin credință, nu prin faptele legii.

Înainte să mergem mai departe, să avem în vedere câteva definiții. „Păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4) și „orice nelegiuire este păcat”. 1 Ioan 5:17. Prin urmare, urmează că orice nelegiuire este călcarea legii și orice neprihănire este ascultare de lege. Astfel, când citim că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire, putem fi siguri de un lucru - credința lui a fost socotită ca ascultare de lege.

Această socotire a credinței lui Avraam ca neprihănire nu era o formă goală, și nici a noastră nu este. Amintiți-vă că socotirea aceasta este făcută de Dumnezeu care nu poate să mintă, totuși care cheamă lucruri care nu sunt ca și cum ar fi, prin puterea prin care face ca morții să trăiască. Avraam a avut neprihănirea în realitate. Credința lucrează. „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” „Cu inima crede omul spre neprihănire.” Romani 10:10.

Din această mică digresiune putem păstra în minte faptul că, în acest capitol, nu există nici o subapreciere a legii, ci că neprihănirea, care este rodul credinței, este întotdeauna ascultare de legea lui Dumnezeu.

Avraam este tatăl tuturor celor care cred. „Să știți deci că cei ce sunt ai credinței sunt copiii lui Avraam. Și Scripturile, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe păgâni prin credință, au predicat Evanghelia lui

Avraam, spunând: „În tine vor fi binecuvântate toate națiunile.” Galateni 3:7, 8. Evanghelia care a fost predicată lui Avraam este aceeași „pentru toți oamenii” și „va fi predicată în toată lumea, ca o mărturie pentru toate națiunile”. Va fi predicată „fiecărei creaturi” și oricine crede și se va boteza va fi mântuit. Dar în Evanghelie „este arătată neprihănirea lui Dumnezeu din credință în credință”. Evanghelia este predicată „pentru ascultarea credinței”. Ascultarea aduce cu ea o binecuvântare, căci este scris: „Binecuvântați sunt cei care țin poruncile Lui”. „Tot așa cei care sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.” Versetul 9.

Blestemul legii

„Căci toți cei care sunt ai faptelor legii sunt sub blestem; căci este scris: „Blestemat este oricine nu continuă în toate lucrurile care sunt scrise în cartea legii ca să le facă.” Galateni 3:10.

O citire neatentă a acestui verset sau mai degrabă a primei părți a condus pe unii să creadă că legea însăși și ascultarea de ea este un blestem. Dar o citire completă a ultimei părți a versetului arată că o asemenea idee reprezintă o mare greșeală. „Căci este scris: „Blestemat este oricine care *nu* continuă în toate lucrurile scrise în cartea legii ca să le facă.” Blestemul nu este pentru ascultare, ci pentru neascultare. Nu omul care continuă în toate lucrurile care sunt scrise în lege, ci *omul care nu continuă să facă* toate lucrurile scrise în lege este cel blestemat. Nu numai o parte, ci tot trebuie făcut; nu numai o parte a timpului, ci în continuu. Cel care nu face aceasta, este blestemat; de aceea, omul care nu face aceasta va fi blestemat.

În versetele 9 și 10 ale acestui capitol avem același contrast între binecuvântare și blestem, care este prezentat în Deuteronom 11:26-28: „Iată, pun înaintea voastră astăzi o binecuvântare și un blestem; o binecuvântare dacă ascultați de poruncile Domnului Dumnezeului vostru pe care vi le-am poruncit astăzi; și un blestem, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeului vostru.” Pe de o parte, avem într-un grup credința, ascultarea, neprihănirea, binecuvântarea, viața; și pe de altă parte găsim legate într-un singur mănunchi necredința, neascultarea, păcatul, blestemul, moartea. Această grupare nu este nicidecum afectată de perioada în care trăiește cineva.

„Că nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu prin lege este evident; căci „Cel drept va trăi prin credință.” Și legea nu este a credinței, ci omul care le va face, va trăi în ele.” Galateni 3:11, 12.

„Omul care le face va trăi în ele”; dar nici un om nu le-a făcut; „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. De aceea, nici un om nu poate găsi viață în lege. Astfel, „porunca ce a fost rânduită spre viață”, „este pentru ei moarte”. Romani 7:10. Și așa este pentru oricine care încearcă să țină legea prin propriile lui fapte, sub blestem; a prezenta legea înaintea oamenilor care nu o primesc în credință, nu înseamnă pentru ei decât slujirea morții. Blestemul legii înseamnă moartea pe care o pricinuieste călcarea ei.

Dar „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi, căci este scris: „Blestemat este oricine atârnă de un lemn.” Galateni 3:13. Aici avem dovada că moartea este blestemul legii, de vreme ce moartea a fost ceea ce a suferit Hristos pe lemn. „Plata păcatului este moartea”; și Hristos a fost făcut „păcat pentru noi”. 2 Corinteni 5:21. „Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” și „prin rănilor Lui suntem vindecați”. Isaia 53:5, 6. Nu de la ascultarea față de lege ne-a răscumpărat Hristos, ci din călcarea ei și din moarte, care vine prin păcat. Jertfa Sa a avut scopul „ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi”. Romani 8:4.

Acum, acest adevăr, că „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, fiind făcut blestem pentru noi” era tot așa de real în zilele lui Israel de la Sinai după cum este astăzi. Cu mai mult de șapte sute de ani înainte să fie înălțată crucea pe Calvar, Isaia, al cărui păcat a fost ispășit de cărbunele de pe altarul lui Dumnezeu și care, deci, știa despre ce vorbește, a spus: „Sigur El *ne-a purtat* durerile noastre și suferințele noastre”; „El *a fost rănit* din cauza călcărilor noastre, a fost zdrobit pentru fărâdelegile noastre; pedeapsa păcii noastre a fost peste El; și cu rănilor Lui suntem vindecați.” Acest pasaj este identic cu Galateni 3:13.

Din nou, Isaia a scris, făcând referire specială la copiii lui Israel în pelerinajul lor din pustie: „În toate chinurile lor, El a fost chinuit și Îngerul prezenței Lui i-a mântuit; în dragostea și îndurarea Lui i-a răscumpărat; i-a purtat și i-a dus în toate zilele din vechime.” Isaia 63:9. Lui David îi datorăm acele cuvinte care bucură sufletul, scrise cu mult timp înainte de Isaia: „El nu ne face după păcatele noastre; nici nu ne răsplătește după fărâdelegile noastre.” „Cât este de departe răsăritul de apus, așa de mult depărtează El fărâdelegile noastre de la noi.” Psalmul 103:10, 12. Acest limbaj descrie un fapt împlinit. Mântuirea era la fel de completă în acele zile după cum este astăzi.

Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii”; și din zilele lui Abel până acum, El a răscumpărat din blestemul legii pe toți cei care au crezut în El. Avraam a primit binecuvântarea neprihănirii; și „cei ce sunt ai credinței sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios”.

Acest fapt este și mai clar evidențiat prin afirmația că Hristos a fost făcut blestem pentru noi „pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste neamuri prin Isus Hristos; pentru ca noi să primim făgăduința Spiritului prin credință”. Galateni 3:14. Lui Avraam și celor care sunt copiii lui prin credință, indiferent de națiunea sau limba lor, aparțin toate binecuvântările care vin prin crucea lui Hristos; și toate binecuvântările crucii lui Hristos sunt doar cele pe care le-a avut Avraam. Nu e de mirare că el s-a bucurat să vadă ziua lui Hristos. Nimic mai mult nu putea fi cerut sau imaginat.

Legământul nemodificat

„Fraților, vorbesc în felul oamenilor; chiar dacă ar fi un legământ al omului, dacă este confirmat, nici un om nu îl anulează, nici nu adaugă ceva la el. Acum, făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu a spus ‚și semințelor lui’, ca și când ar fi vorba de mai multe, ci ca și când este vorba numai de una, ‚și seminței tale’, care este Hristos. Aceasta vă spun, că un legământ, care a fost confirmat înainte de Dumnezeu în Hristos, nu poate fi anulat de lege, care a venit cu patru sute treizeci de ani după; aceasta ar face făgăduința fără nici un efect.” Galateni 3:15-17.

Prima afirmație este foarte simplă: nici un om nu poate anula, lua, adăuga, nici măcar într-un legământ omenesc, odată confirmat.

Concluzia este la fel de simplă. Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și l-a confirmat printr-un jurământ. „Oamenii într-adevăr jură pe ceva mai mare; și un jurământ de confirmare este pentru ei sfârșitul oricărei dispute. De aceea, Dumnezeu, dorind să arate mai clar moștenitorilor făgăduinței imutabilitatea hotărârii Lui, a confirmat-o printr-un jurământ; pentru ca prin două lucruri imutabile, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem o consolare puternică noi, care am fugit pentru refugiu ca să ne ținem de speranța pusă înaintea noastră.” Evrei 6:16-18. De aceea, acel legământ, care a fost confirmat în Hristos de legământul lui Dumnezeu, garantând cu propria Sa existență împlinirea lui, nu putea niciodată să fie schimbat. Nici o iotă sau un titlu nu poate să fie îndepărtat sau adăugat cât timp Dumnezeu trăiește.

Observați afirmația că „lui Avraam și seminței lui au fost făcute făgăduințele”. Iar sămânța este Hristos. Toate făgăduințele lui Avraam erau confirmate în Hristos. „Făgăduințele”, amintiți-vă, nu doar o făgăduință. „Căci oricât de multe ar fi făgăduințele lui Dumnezeu, în El este da; de aceea, prin El este și Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi.” 2 Corinteni 1:20.

De asemenea speranța noastră

Observați de asemenea, că legământul făcut cu Avraam și confirmat în Hristos de jurământul lui Dumnezeu este cel care ne dă nouă speranță în Hristos. A fost confirmat prin jurământ pentru ca noi să avem o consolare puternică în fuga noastră la refugiu pentru a ne ține de speranța pusă înaintea noastră. Esența legământului era neprihănirea prin credința în Isus răstignit, așa cum arată cuvintele lui Petru: „Voi sunteți fiii profeților și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții noștri, spunându-i lui Avraam: ‚Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.’ Mai întâi vouă, Dumnezeu, înviindu-L pe Fiul Său, Isus, L-a trimis la voi ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare de la fărâdelegile lui.” Fapte 3:25, 26.

Crucea lui Hristos și binecuvântarea păcatelor iertate au existat înainte, nu doar la Sinai, ci în zilele lui Avraam. Mântuirea nu era mai sigură în ziua în care Isus a înviat din mormânt decât în ziua în care Isaac a dus lemne pentru propria sa jertfire pe muntele Moria; căci făgăduința lui Dumnezeu și jurământul sunt „două lucruri imutabile”. Chiar dacă este un legământ omenesc, „totuși dacă este confirmat, nici un om nu îl anulează nici nu adaugă ceva la el”. Cu atât mai mult atunci când este vorba de chiar legământul lui Dumnezeu, confirmat de un jurământ, garantând cu propria Sa viață! Acel legământ a îmbrățișat mântuirea omenirii. De aceea, este o realitate că, fără să spună nimic despre timpul dinainte, după făgăduința și jurământul lui Dumnezeu față de Avraam, nici o altă trăsătură nu putea fi introdusă în planul de mântuire. Nici o altă îndatorire mai mică sau mai mare nu putea fi cerută, nici nu putea exista posibilitatea variației în condițiile mântuirii.

De aceea, intrarea legii pe Sinai nu putea aduce nici o trăsătură nouă la legământul făcut cu Avraam și confirmat în Hristos, nici nu putea în vreun fel să se amestece cu făgăduința. Legământul care a fost confirmat înainte de Dumnezeu în Hristos, nu poate nicidecum să fie anulat sau făgăduințele lui făcute fără efect de legea rostită la patru sute treizeci de ani după.

Totuși, legea trebuie ținută, căci dacă nu ar fi ținută, moartea ar fi sigură. Nici o iotă sau o frântură de slovă nu putea fi îndepărtată din lege. „Blestemat este oricine nu continuă în toate lucrurile scrise în cartea legii ca să le facă.” Acum, de vreme ce legea de pe Sinai nu a adăugat nimic la legământul cu Avraam și

totuși, legea trebuie păstrată în mod perfect, înseamnă că *legea era în legământul făcut cu Avraam*. Neprihănirea care a fost confirmată lui Avraam prin legământ – neprihănirea pe care Avraam a avut-o prin credință – era neprihănirea legii ce a fost proclamată pe Sinai. Acest lucru este și mai evident din faptul că Avraam a primit circumcizia ca un sigiliu al neprihănirii pe care o avea prin credință, iar circumcizia era pur și simplu pentru păzirea legii. Romani 2:25-29.

Jurământul lui Dumnezeu față de Avraam a garantat punerea neprihănirii lui Dumnezeu, care este pe deplin schițată în cele zece porunci, în și peste orice credincios. Legământul fiind confirmat în Hristos, iar legea fiind în legământ, înseamnă în mod sigur că cererile lui Dumnezeu pentru creștinii din aceste zile nu sunt în nici un fel diferite de cele care erau în zilele lui Avraam. Darea legii nu a introdus nici un element nou.

„De ce legea atunci?” O întrebare pertinentă și la care se răspunde pe drept. Dacă legea nu a produs nici o schimbare în termenii legământului făcut cu Avraam, care a fost rostul dării ei? Răspunsul este: „a fost adăugată⁹ din pricina fărădelegii” (Galateni 3:19); „a intrat pentru ca păcatul să abunde”. Romani 5:20. Nu a fost „împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu” (Galateni 3:21), ci în directă armonie cu ele; căci făgăduințele lui Dumnezeu sunt toate prin neprihănire, iar legea este standardul neprihănirii. Era necesar ca păcatul să fie făcut să abunde, „pentru că așa cum păcatul a domnit spre moarte, tot așa harul să stăpânească prin neprihănire spre viață veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Convingerea precedă în mod necesar convertirea. Moștenirea poate fi obținută doar prin neprihănire, chiar dacă este în întregime prin făgăduință; căci neprihănirea este „darul harului”. Dar pentru ca oamenii să aprecieze făgăduințele lui Dumnezeu, trebuie făcuți să simtă nevoia după ele. Legea, dată într-un astfel de mod măreț, avea scopul să îi facă să știe cât de imposibil era ca ei să obțină neprihănirea prin propria lor putere și astfel, să știe că Dumnezeu era nerăbdător să le-o ofere.

Hristos, Mijlocitorul

Acest lucru a fost accentuat prin faptul că a fost ordonat „în mâinile unui Mijlocitor”. Cine era acel Mijlocitor? – „Acum, un Mijlocitor nu este Mijlocitor între unul singur, dar Dumnezeu este unul.” Galateni 3:20. „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, omul Isus Hristos.” 1 Timotei 2:5. Isus Hristos este deci Cel care a dat legea pe Sinai; El a dat-o în capacitatea Lui de Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Și astfel, deși era imposibil să se dea o lege care să dea viața, legea care însemna moarte pentru păcătoșii necredincioși, era în mâinile Mijlocitorului care Își dă propria viață, care este legea în desăvârșirea ei vie. În El, moartea este înghițită și viața îi ia locul; El poartă blestemul legii și binecuvântarea ei vine peste noi. Aceasta ne aduce în fața faptului că la Sinai găsim Calvarul, pentru analiza căruia trebuie să așteptăm până la următorul număr.

- *The Present Truth*, 19 noiembrie 1896

⁹ Unii s-au gândit să construiască un argument pe baza cuvântului „adăugată”, presupunând că indică ceva cu totul nou adăugat prevederilor pe care Dumnezeu le făcuse înainte. O referință la Deuteronom 5:22 va arăta sensul în care este folosit cuvântul. După ce a repetat cele zece porunci, Moise a spus: „Aceste cuvinte au fost rostite de Domnul către toată adunarea pe munte din mijlocul focului, al norului și al întunericului gros, cu glas tare; și nu a mai adăugat nimic. Adică, a vorbit și S-a oprit. Același lucru este arătat chiar și mai clar în Evrei 12:18, 19: „Căci voi nu ați venit la muntele care poate fi atins și care a ars cu foc, nici la întunecime, furtună, sunet de trâmbiță și glasul cuvintelor; cei ce au auzit glasul au cerut ca nici un cuvânt să nu mai fie rostit către ei.” Comparați Exodul 20:19. Cuvântul grecesc tradus prin „rostit” în acest exemplu este identic cu cel tradus prin „adăugat” în Galateni 3:19 și Deuteronom 5:22. Astfel, la întrebarea care a fost rostul legii, de vreme ce nu a produs nici o diferență în legământ, răspunsul este: „A fost rostită din cauza fărădelegii”.

30. Făgăduințele făcute lui Israel

Sinai și Calvar

Amintiți-vă de legea lui Moise, slujitorul Meu, pe care i-am comandat-o la Horeb pentru tot Israelul, cu legi și judecări. Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie înainte de venirea zile mari și înfricoșate a Domnului; el va întoarce inimile părinților spre copii și inimile copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, atunci când vin, să lovesc pământul cu blestem” sau literal „cu distrugere totală”. Maleahi 4:5, 6.

Observați cât de intim este legată lucrarea duioasă, de convertire, a Spiritului lui Dumnezeu cu legea care a fost rostită la Horeb. Căci Sinai este Horeb, așa cum învățăm din Deuteronom 4:10-14, unde citim cuvintele lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu:

„Ai stat înaintea Domnului Dumnezeului tău la Horeb când Domnul mi-a spus: „Strânge-Mi poporul laolaltă și îi voi face să audă cuvintele Mele”... și v-ați apropiat și ați stat sub munte; muntele a ars cu foc în mijlocul cerului; era întuneric, nori și negură deasă. Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului;... și v-a declarat legământul Său, pe care vi l-a poruncit să îl împliniți, cele zece porunci; și le-a scris pe cele două table de piatră. Domnul mi-a poruncit la acea vreme să vă învăț legile și judecățile, ca să le faceți în țara în care veți intra ca să o stăpâniți.”

Când Domnul ne spune să ne amintim de legea pe care ne-a poruncit-o la Horeb sau Sinai, o face cu scopul de a cunoaște puterea cu care El va întoarce inimile părinților spre copii, pentru ca ei să fie pregătiți pentru ziua teribilă a venirii Lui. „Legea Domnului este desăvârșită și convertește sufletul.” Psalmul 19:7.

Stânca despăcată

Când Dumnezeu a rostit legea pe Sinai, acel râu de apă vie care a țâșnit din stânca lovită la Horeb curgea încă. Dacă ar fi încetat să curgă, israeliții ar fi fost într-o condiție la fel de rea ca și înainte, căci era singura lor provizie de apă, singura lor speranță de viață. Din Horeb, din care a venit apa care le-a restaurat viețile, a rostit Dumnezeu legea. Legea a venit din aceeași stâncă din care apa deja curgea „și Stânca era Hristos”. 1 Corinteni 10:4.

Sinai este pe bună dreptate privit ca un sinonim pentru lege; dar nu este mai mult decât Hristos Însuși; nu, nu mai mult, pentru că la El este viața. Isus a spus: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule Meu; da, legea Ta este în interiorul inimii Mele”. Psalmul 40:8. Prin urmare, legea era viața lui Hristos, căci din inimă ies izvoarele vieții. Proverbe 4:23.

„El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre” și „cu rănilor Lui suntem vindecați”. Când a fost lovit și rănit pe Calvar, apa și sângele au curs din inima Lui, și acel râu curge încă pentru noi. Dar în inima Sa este legea și astfel bem prin credință din râul dătător de viață, bem în neprihănirea legii lui Dumnezeu. Legea vine la noi ca un râu de har, ca un râu al vieții. Atât „harul cât și adevărul vin prin Isus Hristos”. Ioan 1:17. Când credem în El, pentru noi legea nu este doar „glasul cuvintelor”, ci un izvor de viață.

Acum, toate acestea s-au petrecut la Sinai. Hristos, dătătorul legii, a fost Stânca lovită la Horeb, care este Sinai. Râul era viață pentru aceia care au băut și nimeni dintre cei care l-au primit cu mulțumire nu puteau eșua; ei știau că venea direct de la Domnul lor – Domnul întregului pământ. Astfel, ei puteau fi asigurați de iubirea Sa duioasă pentru ei și de faptul că El era viața lor și deci neprihănirea lor. Astfel, deși nu se puteau apropia de munte fără să moară – o dovadă că legea înseamnă moarte pentru oamenii în afara lui Hristos – puteau să bea din râul care curgea din el și astfel, în viața lui Hristos, să bea din neprihănirea legii.

Cuvintele rostite pe Sinai, venind din aceeași Stâncă din care venea apa care dădea viață poporului, arătau natura neprihănirii pe care le-o atribuia Hristos. În timp ce era „o lege înfocată” era totodată un râu de viață ce curgea cu bunătațe. Pentru că profetul Isaia știa că Hristos era Stânca lovită la Sinai și că și atunci El era Mijlocitorul, „omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca răscumpărare pentru toți, ca să fie dovedit la timpul potrivit”, a putut spune: „El a fost rănit pentru nelegiuirile noastre” „și prin rănilor Lui suntem vindecați”.

Pentru vechii israeliți a fost accentuată lecția că legea vine la oameni numai prin crucea lui Hristos. Pentru noi, este aceeași lecție, împreună cu partea cealaltă a ei, și anume, că neprihănirea, care vine la noi prin viața dată nouă pe cruce, este în mod expres aceea pe care o cer cele zece porunci și nu alta. Să le citim!

Ce a rostit Dumnezeu

1. „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei; să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.

2. Să nu îți faci chip cioplit sau vreo asemănare a celor ce sunt sus în cer sau a celor ce sunt jos pe pământ, a celor ce sunt în apă sau sub pământ; să nu te pleci înaintea lor, nici să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos, care cercetez fărădelegile părinților în copiii până la a treia și a patra generație¹⁰ a celor care Mă urăsc și care arăt îndurare la miile celor care Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

3. Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeuului; căci Domnul nu va socoti nevinovat pe cel care ia în deșert Numele Său.

4. Amintește-ți de ziua Sabatului, ca să o păstrezi sfântă. Șase zile să lucrezi și să îți faci lucrul tău; dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici slujitorul tău, nici slujitoarea ta, nici vita ta, nici străinul care este înăuntrul porților tale; căci în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele și s-a odihnit în ziua a șaptea; de aceea, Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o.

5. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca zilele tale să fie lungi în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu comiți adulter.

8. Să nu furi.

9. Să nu aduci mărturie falsă împotriva aproapelui tău.

10. Să nu poțestești casa aproapelui tău, nevasta aproapelui tău, nici slujitorul lui, nici slujitoarea lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nimic din ce este al aproapelui tău.”

Aceasta este legea ce a fost rostită în mijlocul terurilor de la Sinai, de buzele Celui a cărui viață era și este și de la care venise râul care curgea în acel moment – propria Sa viață dată pentru oameni. Crucea, cu vindecarea ei, râul dătător de viață erau la Sinai și deci crucea nu putea să producă vreo schimbare în lege. Viața care provenea de la Hristos la Sinai și la Calvar arată că neprihănirea care este descoperită în Evanghelie nu este alta decât cea a celor zece porunci. Nici o iotă sau o frântură de slovă nu putea fi îndepărtată. Măreția de la Sinai era la Calvar, în întunericul gros, în cutremur și în strigătul tare al Fiului lui Dumnezeu. Stânca lovită și râul de la Sinai reprezentau Calvarul; Calvarul era acolo; așa că este un fapt real că de la Calvar, cele zece porunci au fost proclamate în cuvinte identice ca cele auzite la Sinai. Calvarul, nu mai puțin decât Sinaiul, descoperă sfințenia teribilă și neschimbătoare a legii lui Dumnezeu, atât de teribilă și neschimbătoare încât nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul lui Dumnezeu când „a fost socotit printre călcătorii de lege”. Dar oricât de mare ar fi groaza pe care o inspiră legea, speranța prin har este și mai mare; căci „unde păcatul a abundat, harul a abundat mult mai mult”. În spatele a tot stă jurământul legământului de har al lui Dumnezeu, asigurând neprihănirea desăvârșită și viața legii în Hristos, astfel încât, chiar dacă legea rostește moarte, doar ne arată ce lucruri mari ne-a făgăduit Dumnezeu că face pentru cei care cred. Ne învață să nu avem încredere în carne, ci să ne închinăm lui Dumnezeu în Spirit și să ne bucurăm în Hristos Isus. Astfel, Dumnezeu Își încerca poporul, ca să știe că „omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care provine din gura lui Dumnezeu trăiește omul”. Deuteronom 8:3.

Astfel, legea nu este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu, chiar dacă nu poate da viață. Dimpotrivă, susține acele făgăduințe din tunete, deoarece cu jurământul lui Dumnezeu rămas ferm pentru totdeauna, cea mai mare cerință a legii, pentru urechea credinței nu este decât făgăduința împlinirii ei. Și astfel, putem ști lucrul învățat chiar de Domnul Isus, că „porunca Lui este viață veșnică”.

- *The Present Truth*, 26 noiembrie 1896

¹⁰ În textul ebraic al acestui pasaj nu există nici un cuvânt care să indice la „generație”, termen care este oferit de traducători. Este evident, totuși, că este cuvântul cerut de sens și se cere atenție asupra lui numai pentru a arăta faptul că aceeași construcție este în clauza următoare, unde cuvântul „generație” nu mai apare, dar căreia îi aparține la fel de sigur ca celei dintâi. Unii s-au grăbit să presupună că „miile” se referă numai la indivizi și astfel au concluzionat greșit că pedepsele lui Dumnezeu durează mai mult decât îndurarea Sa. Nu este așa. El cercetează nelegiuirile părinților în copiii până la a treia și a patra generație a celor care Îl urăsc, dar arată îndurare miilor de generații ale celor care Îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Mânia Sa se liniștește curând, în timp ce îndurarea Sa curge în eternitate. Alte traduceri decât cele englezești prezintă acest lucru foarte clar.

31. Făgăduințele făcute lui Israel

Muntele Sinai și Muntele Sion

Mare este Domnul și măreț pentru a fi lăudat în cetatea Dumnezeului nostru pe muntele sfințeniei Lui. Frumoasă poziție, bucuria întregului pământ este muntele Sion, în partea de nord, cetatea marelui Rege. Dumnezeu este cunoscut în locul ei ca refugiu.” Psalmul 48:1-3.

Aici avem o explozie de laudă în locuința lui Dumnezeu din cer, căci „Domnul este în templul Lui cel sfânt, tronul Domnului este în cer” (Psalmul 11:4) și despre Hristos, „care stă la dreapta tronului Măririi în ceruri” (Evrei 8:1). Domnul spune: „Totuși Eu am pus pe Regele Meu peste muntele Meu cel sfânt, Sion” sau „peste Sion, muntele sfințeniei Mele”.

Isus Hristos, Regele uns pe Sion este Mare Preot, „un preot în veac, după ordinea lui Melhisedec”. Domnul a spus despre „Omul al cărui nume este Ramura” că „El va zidi templul Domnului și El va purta slava, va sta și va domni pe tronul Lui; va fi preot peste tronul Lui; și sfatul păcii va fi între ei amândoi.” Zaharia 6:12, 13. Astfel, în timp ce stă peste tronul Tatălui Său în ceruri, El este „Slujitorul sanctuarului și al adevăratului cort, ridicat de Domnul, nu de om”. Evrei 8:2

Către acest loc – muntele Sion, muntele sfințeniei lui Dumnezeu și către sanctuarul de pe el, locuința Sa – Și-a condus Dumnezeu poporul Israel când l-a eliberat din Egipt. Când au trecut cu bine prin Marea Roșie, Moise a cântat aceste cuvinte inspirate: „Îi vei aduce și îi vei sădi pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Tu, Doamne, l-ai făcut pentru Tine ca să locuiești, în sanctuar, o, Doamne, pe care l-au întemeiat mâinile Tale.” Exodul 15:17.

Dar ei nu au ajuns acolo, deoarece nu „s-au ținut de încrederea și bucuria speranței până la sfârșit”. „Astfel vedem că nu au intrat din pricina necredinței.” Totuși Dumnezeu nu i-a părăsit, căci chiar „dacă noi nu credem, El rămâne credincios; nu Se poate nega singur”. Astfel, l-a instruit pe Moise să spună poporului să aducă daruri de aur și argint și pietre prețioase, împreună cu alte materiale și a zis: „Să Îmi facă un sanctuar ca să locuiesc în mijlocul lor. În conformitate cu tot ce îți arăt, după modelul tabernacolului și după modelul instrumentelor lui să îl faceți.” Exodul 25:8, 9.

Acesta nu era „adevăratul tabernacol pe care l-a ridicat Domnul”, ci unul făcut de om. Tabernacolul și instrumentele lui erau doar „simboluri ale lucrurilor din ceruri” și nu „lucrurile cerești înseși”. Evrei 9:23. A fost doar o umbră a substanței reale. Motivul umbrei va fi analizat mai târziu. Dar cei credincioși din timpurile vechi știau la fel ca Ștefan în anii de mai târziu, că „Cel Prea Înalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești”, după cum spune profetul: „Așa vorbește Domnul: Cerul este tronul Meu și pământul așternutul picioarelor Mele; unde este casa pe care Mi-ați construit-o? și unde este locul odihnei Mele?” Fapte 7:48, 49. Solomon, la consacrarea marelui său templu, a spus: „Va locui Dumnezeu cu adevărat cu oamenii pe pământ? Iată, cerul și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde; cu cât mai puțin această casă pe care am construit-o.” 2 Cronici 6:18.

Toți copiii cu adevărat credincioși ai lui Dumnezeu au înțeles că tabernacolul pământesc sau templul nu era locuința reală a lui Dumnezeu, ci doar o ilustrație, un simbol. La fel au crezut și despre instrumentele pe care le conținea sanctuarul.

Așa cum tronul lui Dumnezeu este în templul Său sfânt din cer, tot așa, în simbolul aceluia templu, pe pământ, era o reprezentare a tronului Său. O reprezentare foarte slabă, este adevărat, la fel de mică după cum lucrările omului sunt mai mici decât cele ale lui Dumnezeu, totuși era un simbol al lui. Acea ilustrație a tronului lui Dumnezeu era chivotul care conținea tablele legii. Câteva texte din Scriptură vor arăta acest lucru.

Exodul 25:10-22 conține descrierea completă a chivotului. Era o cutie făcută din lemn, dar complet acoperită, pe dinăuntru și pe din afară cu aur rafinat. În acest chivot l-a instruit Domnul pe Moise să pună Mărturia pe care i-o va da. Moise a făcut așa, căci povestind lui Israel împrejurările dării legii, împreună cu idolatria lor, care a dus la spargerea primelor table, a spus:

„În acel timp, Domnul mi-a spus: „Taie două table de piatră ca primele și urcă-te la Mine pe munte și fă-ți un chivot de lemn. Voi scrie pe aceste table cuvintele de pe primele table pe care le-ai spart și le vei pune în chivot.” Am făcut un chivot de lemn de salcâm și am tăiat două table de piatră ca cele dintâi, m-am urcat pe munte, cu cele două table în mână. Și El a scris pe table, ca prima scriere, cele zece porunci, pe care Domnul vi le-a rostit pe munte din mijlocul focului în ziua adunării; Domnul mi le-a dat mie. M-am întors și am coborât de pe munte și am pus tablele în chivotul pe care îl făcusem; și ele sunt acolo, cum mi-a poruncit Domnul.” Deuteronom 10:1-5.

Capacul acestui chivot era numit „scaunul milei”. Era din aur tare, bătut și la fiecare margine a lui, parte din același aur, era câte un heruvim cu aripile întinse. „Către scaunul milei să fie fețele heruvimilor.” Cu aceste ordine, Domnul a spus: „Să pui scaunul milei deasupra chivotului și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da”, lucru pe care Moise l-a făcut, căci citim: „Acolo Mă voi întâlni cu tine, voi comunica intim cu tine de sus, de la scaunul milei, dintre cei doi heruvimi care sunt pe chivotul mărturiei, despre toate lucrurile pe care ți le voi da ca porunci pentru copiii lui Israel.” Exodul 25:17-22.

Dumnezeu a spus că le va vorbi „dintre heruvimi”. Așa că citim: „Domnul domnește; poporul să tremure; El stă între heruvimi; pământul să se miște. Domnul este mare în Sion; El este înălțat peste toți oamenii.” Psalmul 99:1, 2. Heruvimii umbreau scaunul milei, loc din care Dumnezeu vorbea poporului. Acum, milă înseamnă har, așa că în scaunul milei din tabernacolul pământesc avem simbolul „tronului harului” la care suntem îndemnați să venim cu îndrăzneală, „ca să dobândim milă și să găsim har pentru a fi ajutați la vreme de nevoie”. Evrei 4:16.

Temelia guvernării lui Dumnezeu

Cele zece porunci de pe cele două table de piatră erau în chivot, sub scaunul milei, arătând astfel că legea lui Dumnezeu este baza tronului și guvernării Sale. În consecință, citim: „Domnul domnește; pământul să se bucure; mulțimea insulelor să se bucure. Norii și întunericul sunt în jurul Lui; neprihănirea și judecata sunt temelia tronului Său.” „Dreptatea și judecata sunt temelia tronului Tău; mila și adevărul merg înaintea feței Tale.” Psalmul 97:1, 2; 89:14 R.V.

De vreme ce tabernacolul și tot ce conținea el trebuia făcut exact după modelul dat lui Moise și erau „simboluri ale lucrurilor din ceruri”, înseamnă că cele zece porunci de pe tablele de piatră erau copia exactă a legii care este temelia adevăratului tron al lui Dumnezeu din cer. Aceasta ne ajută să înțelegem mai clar cum se face că „este mai ușor ca cerul și pământul să treacă, decât ca o iotă sau o frântură de slovă din lege să se stingă”. Luca 16:17. Câtă vreme tronul lui Dumnezeu rămâne, legea lui Dumnezeu rostită pe Sinai trebuie să rămână neschimbată. „Dacă temelia este distrusă, ce poate să facă cel neprihănit?” Psalmul 11:3. Dacă cele zece porunci – pietrele de temelie ale tronului lui Dumnezeu – ar fi distruse, tronul însuși ar cădea, iar speranța celui neprihănit ar pieri. Dar nimănui nu trebuie să îi fie teamă de o asemenea catastrofă. „Domnul este în templul Lui cel sfânt; tronul Domnului este în cer”, deoarece Cuvântul Lui este stabilit pentru totdeauna în cer. Acesta este unul din „lucrurile care nu se pot zdruncina”.

Acum, putem vedea muntele Sinai, care este un sinonim al legii și care la darea legii era întruchiparea măreției legii, ca un simbol al tronului lui Dumnezeu. Într-adevăr, pentru moment, acela era tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu era prezent pe el cu toți sfinții Lui îngeri.

Mai mult, groaza de la Sinai este numai groaza tronului lui Dumnezeu din cer. Ioan a avut o viziune a templului lui Dumnezeu din cer și a tronului, cu Dumnezeu stând pe el; „și din tron ieșeau fulgere, tunete și glasuri”. „Templul lui Dumnezeu din cer a fost deschis și s-a văzut templul său și chivotul mărturiei Lui; erau fulgere, glasuri și tunete, un mare cutremur de pământ și o grindină mare.” „Un foc merge înaintea Lui.”

Groaza tronului lui Dumnezeu este aceeași ca cea de la Sinai – groaza legii. Totuși, același tron este „tronul harului” la care suntem îndemnați să venim cu îndrăzneală. Tot așa „Moise s-a apropiat de întunericul gros în care era Dumnezeu” pe Sinai. Exodul 20:21. Nu doar Moise, ci și „Aaron, Nadab și Abihu și cei șaptezeci de bătrâni ai lui Israel” au mers sus pe munte; „și L-au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era tunet ca și cum ar fi fost lucrarea pavată dintr-o piatră de safir și precum trupul cerului în limpezimea lui. Nu Și-a întins mâna peste nobilii lui Israel; și ei L-au văzut pe Dumnezeu, au mâncat și au băut.” Exodul 24:9-11. Dacă nu ar fi fost așa, nu am fi avut o demonstrație pozitivă a faptului că într-adevăr putem veni cu îndrăzneală la tronul harului – la acel tron măreț din care ies fulgere, tunete și glasuri – și să găsim milă. Legea face ca păcatul să abunde, „dar unde păcatul a abundat, harul a abundat și mai mult”. Crucea era la Sinai, în așa fel încât chiar acolo era tronul de har al lui Dumnezeu.

Căci să ne amintim că numai „prin sângele lui Isus” avem „îndrăzneala să intrăm în locul cel mai sfânt”. Evrei 10:19. Dacă nu ar fi fost acel sânge, ar fi însemnat moarte pentru noi dacă am veni la tronul lui Dumnezeu și am lua Numele Lui pe buzele noastre, așa cum era pentru oricine se apropia puțin de Sinai. Dar Moise și alții s-au apropiat de Dumnezeu la Sinai, chiar în întunericul gros și nu au murit, o evidență sigură că sângele lui Isus i-a salvat. Râul de viață din Hristos curgea la Sinai, așa cum „râul împede cu apa vieții, împede precum cristalul” provine „din tronul lui Dumnezeu și al Mielului”. Apocalipsa 22:1.

Acel râu vine din inima lui Hristos, în care se află legea păstrată. Hristos a fost templul lui Dumnezeu și inima Sa era locuința lui Dumnezeu. Știm că râul – apa vie pentru popor – a venit din Hristos la Sinai și că sângele și apa, care sunt de acord într-una singură, au venit din coasta Sa pe Calvar – un râu viu pentru viața

lumii. Totuși, deși crucea Calvarului este cea mai înaltă manifestare posibilă a îndurării și iubirii lui Dumnezeu pentru om, este o realitate că groaza de la Sinai – groaza tronului lui Dumnezeu – era acolo. Era întuneric gros, cutremur de pământ și oamenii erau umpluți de spaimă groaznică, deoarece acolo Dumnezeu a arătat consecințele groaznice ale violării legii Sale. Legea, în groaza ei față de făcătorii de rele, era la Calvar la fel de mult ca la Sinai sau în mijlocul tronului lui Dumnezeu.

Când Ioan a văzut templul din cer și tronul măreț al lui Dumnezeu, a văzut „în mijlocul tronului” „un Miel care părea înjunghiat”. Apocalipsa 5:6. Astfel, râul cu apa vieții din mijlocul tronului lui Dumnezeu provine de la Hristos, așa cum a fost râul de la Sinai și de la Calvar. Sinaiul, Calvarul și Sionul, trei munți sfințiți ai lui Dumnezeu, toți sunt de acord într-una singură pentru cei care vin la ei în credință. În toți găsim teribila lege aducătoare de moarte a lui Dumnezeu curgând spre noi într-un râu dulce și înviorător de viață, astfel că putem cânta:

„Există o vastitate în mila lui Dumnezeu,
Ca vastitatea mării,
Există o *bunătate* în *dreptatea Sa*,
Care înseamnă mai mult decât libertatea.”

- *The Present Truth*, 3 decembrie 1896

32. Făgăduințele făcute lui Israel

Legămintele făgăduinței

De aceea, amintiți-vă că, fiind în trecut neamuri după trup, numiți necircumciși de aceia care sunt numiți circumciși în trup de către mâini omenești, în acel timp erați fără Hristos, străini de comunitatea lui Israel și străini de legămintele făgăduinței, fără speranță și fără Dumnezeu în lume.” Efeseni 2:11, 12.

O idee care domină destul de mult este aceea că Dumnezeu are un legământ pentru evrei și altul pentru neamuri; că a existat un timp când legământul cu evreii excludea cu desăvârșire pe neamuri, dar că acum un nou legământ a fost făcut care privește în primul rând pe neamuri, dacă nu în întregime; pe scurt, că iudeii sunt sau erau sub vechiul legământ și că neamurile sunt sub noul. Faptul că această idee este o mare eroare poate fi repede văzut din pasajul deja citat.

De fapt, neamurile, ca neamuri, nu au parte în legămintele făgăduinței, oricare ar fi ele. În Hristos este da. „Căci oricâte ar fi făgăduințele lui Dumnezeu, în El este da; de aceea, prin El este și Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi.” 2 Corinteni 1:20. Neamurile sunt aceia care sunt fără Hristos și astfel sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Nici unul dintre neamuri nu are parte de legământul făgăduinței. Dar oricine vine la Hristos poate să se împărtășească de făgăduințe; căci Hristos spune: „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi da afară.” Ioan 6:37. Dar când neamurile fac acest lucru, nu contează naționalitatea lor, încetează să mai fie dintre neamuri și devin membri ai „comunității lui Israel”.

Dar să observăm că iudeu, în accepțiunea obișnuită a termenului, adică, un membru al națiunii ebraice și unul care Îl respinge pe Hristos, nu are o parte mai mare în făgăduințele lui Dumnezeu sau în legămintele făgăduinței decât au neamurile. Cu alte cuvinte, nimeni nu are vreo parte în făgăduințe, în afară de cei care le acceptă. Oricine este „fără Hristos”, fie că este numit iudeu, fie că este numit dintre neamuri, este de asemenea „fără Dumnezeu în lume” și un străin de legămintele făgăduinței, un străin de comunitatea lui Israel. Acest lucru ne învață cel dintâi text citat. Cineva trebuie să fie în Hristos pentru a beneficia de „legămintele făgăduinței” și pentru a fi un membru al comunității lui Israel. Prin urmare, a fi „cu adevărat israelit” înseamnă pur și simplu a fi creștin. Acest lucru este la fel de adevărat pentru cel care a trăit în zilele lui Moise cum a fost pentru cei din zilele lui Pavel sau pentru cei care trăiesc astăzi.

Cineva probabil că se va gândi să întrebe: „Dar cum e cu legământul făcut la Sinai? Vrei să spui că este același cu cel sub care trăiesc creștinii sau că acela era bun? Nu ni se spune că avea cusur? Și dacă avea cusur, cum puteau viața și mântuirea să vină prin el?”

Întrebări foarte pertinente la care este ușor de răspuns. Este un fapt de netăgăduit că harul a abundat la Sinai – „harul lui Dumnezeu care aduce mântuire” – deoarece Hristos era acolo cu toată plinătatea harului Său și a adevărului. Mila și adevărul s-au întâlnit acolo, neprihănirea și pacea au curs ca un râu. Dar nu în virtutea legământului făcut la Sinai erau acolo mila și pacea. Acel legământ nu a adus nimic poporului, deși totul era acolo ca ei să se bucure.

Valoarea comparativă a celor două legămintele care sunt cunoscute ca „primul” și „al doilea” sau „vechiul” și „noul” este prezentată astfel în cartea Evrei, care Îl înfățișează pe Hristos ca Mare Preot și pune în contrast preoția Lui cu cea a oamenilor. Iată câteva din punctele superiorității Marelui nostru Preot în comparație cu preoții pământești:

1. „Aceia au fost făcuți preoți fără jurământ; dar acesta, printr-un jurământ al Celui ce l-a spus: „Domnul a jurat și nu Îi va părea rău: Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec.”” Evrei 7:21.

2. Erau preoți, dar pentru un scurt timp, deoarece „moartea îi împiedica să rămână pururea”; de aceea, era o continuă schimbare și succesiune. Dar Hristos „trăiește veșnic” și de aceea El are „o preoție neschimbătoare”. Preoții pământești erau preoți atât timp cât trăiau, dar nu trăiau mult. Hristos, de asemenea, este preot atât timp cât trăiește, dar El este „viu în vecii vecilor”.

3. Preoții leviți erau făcuți preoți „după legea unei porunci carnale”. Preoția lor era numai pe din afară, în carne. Ei se puteau ocupa de păcat numai în ceea ce privește manifestările lui exterioare, cu nimic de fapt. Dar Hristos este Mare Preot „după puterea unei vieți fără sfârșit” – o viață care salvează până la cel mai îndepărtat punct. El slujește legea în Spiritul.

4. Erau slujitori numai ai unui sanctuar pământesc, pe care l-a făcut omul. Hristos „stă la dreapta tronului măririi în ceruri, ca Slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort ridicat de Domnul, nu de om”.

5. Ei erau doar oameni păcătoși, așa cum este arătat de mortalitatea lor. Hristos este „declarat Fiul lui Dumnezeu cu putere, după Spiritul sfințeniei, prin învierea din moarte” (Romani 1:4) și astfel El este „sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoși și mai înălțat decât cerurile”. Evrei 7:26.

Acum, „cu atât mai mult a fost Isus făcut garanția unui legământ¹¹ mai bun” Evrei 7:22. Legământul al cărui Slujitor este Hristos este cu atât mai bun decât acela ai cărui slujitori erau preoții leviți, a căror preoție data numai de la facerea legământului la Sinai, cu cât Hristos și preoția Lui sunt mai bune decât ei și preoția lor. Cu alte cuvinte, legământul al cărui Slujitor este Hristos ca Mare Preot este cu atât mai bun decât legământul de la Sinai cu cât Hristos este mai bun decât omul, cu cât cerul este mai înalt decât pământul, cu cât sanctuarul din cer este mai mare decât sanctuarul de pe pământ, cu cât lucrările lui Dumnezeu sunt mai bune decât lucrările făpturii create; cu cât „legea Spiritului vieții în Hristos Isus” este mai bună decât „legea poruncii carnale”, cu cât viața veșnică este mai bună decât viața care este doar „un abur care apare o clipă și care trece”, cu cât jurământul lui Dumnezeu este mai bun decât cuvântul omului.

Diferența

Acum putem citi în ce constă această mare diferență: „Dar acum El a obținut o slujbă cu atât mai minunată, cu cât El este Mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost stabilit pe baza *făgăduințelor mai bune*. Căci, dacă acel legământ dintâi ar fi fost fără cusur, nu s-ar fi căutat loc pentru al doilea. Căci găsim cusur în ele, El spune: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână să îi conduc afară din Egipt, pentru că nu au continuat în legământul Meu și nu am ținut cont de ei, spune Domnul. Acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu; nici un om nu va învăța pe aproapele său sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare. Căci voi fi îndurător față de nelegiuirea lor și nu Îmi voi mai aminti de păcatele și fărădelegile lor.” Evrei 8:5-12.

Următoarele adevăruri trebuie să iasă în evidență pentru cititorul profund al acestui text:

1. Ambele legăminte sunt numai cu Israel. Neamurile, așa cum deja am văzut, sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Este întotdeauna admis și chiar pretins că ei nu au nimic de-a face cu vechiul legământ, dar că au o legătură chiar mai mică cu noul legământ.

2. Ambele legăminte sunt făcute cu „casa lui Israel”, nu cu câțiva indivizi, nici cu o națiune împărțită, ci „cu casa lui Israel și casa lui Iuda”, și asta înseamnă cu tot poporul lui Israel. Primul legământ a fost făcut cu toată casa lui Israel, înainte ca ei să fie împărțiți; al doilea legământ va fi făcut când Dumnezeu va scoate pe copiii lui Israel dintre păgâni și îi va face o singură națiune, când „nu vor mai fi două națiuni, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății”. Ezechiel 37:22, 26. Dar în această privință vom discuta mai mult mai târziu.

3. Ambele legăminte conțin făgăduințe și sunt fondate pe ele.

4. „Noul legământ” este mai bun decât cel de la Sinai.

5. Este mai bun, deoarece făgăduințele pe baza cărora este fondat sunt mai bune.

6. Totuși, se va vedea, comparând termenii noului legământ cu ai celui vechi, că sfârșitul întrezărit de ambele este la fel. Cel vechi spune: „Dacă veți asculta de glasul Meu”; cel nou spune: „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor”. Ambele fac referire la legea lui Dumnezeu. Ambele au sfințenia și răsplătirile sfințeniei ca obiectiv. În legământul de la Sinai s-a spus lui Israel „Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă.” Exodul 19:6. Exact așa este în realitate poporul lui Dumnezeu, „o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor special”. 1 Petru 2:5, 9.

Dar făgăduințele aceluia legământ la Sinai nu au fost niciodată realizate și din chiar acest motiv are cusur. Făgăduințele aceluia legământ depindeau toate de popor. Ei au spus: „Vom face tot ce a spus Domnul”. Exodul 19:8; 24:7. Ei au promis că vor ține poruncile, cu toate că deja demonstraseră incapacitatea de a face ceva de la ei înșiși. Promisiunile lor de a ține legea, ca legea însăși, erau „slabe prin carne”. Romani 8:3. Tăria aceluia legământ era de aceea numai tăria legii; iar aceasta înseamnă moarte.

¹¹ Cititorul va observa că termenul „legământ” este preferat, ca în Versiunea Revizuită cuvântului „testament”, din versiunea veche. Cuvintele „legământ” și „testament” care se găsesc în versiunea obișnuită a Bibliei, provin din același cuvânt grecesc. Multă confuzie a rezultat din cauza faptului că traducătorii au folosit în mod arbitrar „legământ” în unele locuri și „testament” în altele. Traducerea ar trebuie să fie uniformă; și de vreme ce referința este la ceea ce în traducerea ebraică întotdeauna este „legământ”, acest cuvânt ar trebui folosit întotdeauna. Să ne amintim că oriunde în traducerea Bibliei apare cuvântul „testament”, cuvântul care ar fi trebuit folosit este „legământ”. Cuvântul „testament” este pe deplin nejustificat și induce în eroare.

De ce legământul de la Sinai?

Atunci de ce a fost făcut legământul? – Din exact același motiv pentru care a fost rostită legea la Sinai: „din cauza fărâdelegii”. Domnul spune că „din pricina faptului că nu au continuat în legământul Meu”. Ei au estimat prea puțin „legământul cel veșnic” pe care Dumnezeu îl făcuse cu Avraam și de aceea l-a făcut pe acesta cu ei, ca o mărturie împotriva lor.

Acel „legământul cel veșnic” făcut cu Avraam era un legământ al credinței. Era veșnic, deci darea legii nu îl putea anula. A fost confirmat de un jurământ de către Dumnezeu și de aceea legea nu putea adăuga nimic la el. Deoarece legea nu a adăugat nimic la cel legământ, totuși nu era nici împotriva făgăduințelor lui, înseamnă că legea era conținută în făgăduințe. Legământul lui Dumnezeu cu Avraam îl asigura pe el și sămânța lui de neprihănirea legii prin credință. Nu prin fapte, ci prin credință.

Legământul cu Avraam era atât de amplu în scopul lui încât a cuprins națiunile, „toate familiile pământului”. Prin acest legământ, susținut de jurământul lui Dumnezeu, avem noi încredere și speranță la venirea lui Isus, în care a fost confirmat. În virtutea aceluia legământ și numai în virtutea lui primește omul binecuvântările lui Dumnezeu, căci crucea lui Hristos pur și simplu aduce binecuvântarea lui Avraam asupra noastră.

Acel legământ era în totalitate al credinței și de aceea asigură mântuirea, de vreme ce „prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu este a voastră, ci este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Istoria lui Avraam accentuează foarte mult faptul că mântuirea este în întregime a lui Dumnezeu și nu prin puterea omului. „Puterea aparține lui Dumnezeu” (Psalmul 62:11); și Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu spre mântuirea fiecăruia care crede”. Romani 1:16. Din cazul lui Avraam, ca și din cel al lui Isaac și al lui Iacov, ni se face cunoscut că numai Dumnezeu Însuși poate să împlinească făgăduințele Sale. Ei nu aveau nimic de la înțelepciunea lor, dibăcia sau puterea lor; totul era un dar de la Dumnezeu. El i-a condus și i-a protejat.

Acest adevăr este cel care a fost făcut cel mai proeminent în eliberarea copiilor lui Israel din Egipt. Dumnezeu S-a făcut cunoscut lor ca „Domnul Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (Exodul 3:15); și l-a însărcinat pe Moise să le facă cunoscut faptul că El urma să îi elibereze ca împlinire a legământului făcut cu Avraam. Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis:

„Eu sunt IEHOVA, și M-am arătat lui Avraam, Isaac și Iacov ca Dumnezeul Atotputernic, dar Numele Meu de Iehova nu era cunoscut de ei. *De asemenea am stabilit legământul Meu cu ei*, să le dau țara Canaanului, țara în care să rămână. Mai mult, am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie și *Mi-am amintit de legământul Meu*. De aceea, să spui copiilor lui Israel: „Eu sunt Iehova și vă voi scoate de sub poverile egiptenilor și vă voi scăpa de robia lor, vă voi răscumpăra cu un braț întins și cu mari judecăți; vă voi lua ca popor al Meu și vă voi fi Dumnezeu; și veți ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile egiptenilor. Vă voi duce în țara pe care am ridicat mâna că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; v-o voi da vouă ca moștenire; Eu sunt Iehova.” Exodul 6:2-8, R.V.

Citiți acum din nou cuvintele lui Dumnezeu chiar înainte de a face legământul de la Sinai:

„Așa să spui casei lui Iacov și copiilor lui Israel: ați văzut ce am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine. De aceea acum, dacă veți asculta cu adevărat de glasul Meu și veți păzi legământul Meu, Îmi veți fi o comoară specială mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă.” Exodul 19:4-6.

Observați cum vorbește Dumnezeu despre faptul că El Însuși făcuse tot ce a fost făcut pentru ei. El îi eliberase de egipteni, El îi adusese la Sine. Acesta este lucrul pe care ei îl uitau în mod continuu, așa cum este indicat în murmurările lor. Au mers chiar atât de departe încât să întrebe dacă Domnul era printre ei sau nu; murmurările lor întotdeauna indicau gândul că ei singuri se puteau ocupa de lucruri mai bine decât Dumnezeu. Dumnezeu i-a adus printre munți, au trecut Marea Roșie, prin deșert, unde nu exista mâncare sau băutură și le-a împlinit în mod miraculos nevoile de fiecare dată ca să îi facă să înțeleagă faptul că nu puteau trăi decât prin Cuvântul Lui. Deuteronom 8:3.

Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Avraam era fondat pe credință și încredere. „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire.” Astfel, când Dumnezeu, ca împlinire a aceluia legământ, elibera pe Israel din robie, toate lucrările Lui cu ei erau calculate să îi învețe încrederea în El, pentru ca într-adevăr ei să fie copiii legământului.

Lecția de încredere

Răspunsul lor a fost încrederea în sine. Citiți raportul neîncrederii lor în Dumnezeu din Psalmul 106. El îi încercase la Marea Roșie, prin oferirea manei și la apele de la Meriba. De fiecare dată nu s-au încrezut în El în mod perfect. Acum, El vine să îi încerce încă o dată prin darea legii. Așa cum am învățat deja, Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca oamenii să încerce să obțină neprihănirea prin lege sau să creadă că așa ceva este posibil. În darea legii, așa cum arată toate circumstanțele de atunci, El plănuise ca fiii lui Israel și de asemenea noi, să învățăm că legea este infinit deasupra efortului omenesc de a o atinge și pentru a face clar că, de vreme ce păzirea poruncilor este esențială pentru mântuirea pe care El a făgăduit-o, El Însuși va împlini legea în noi. Acestea sunt Cuvintele lui Dumnezeu: „Ascultă, poporul Meu, și îți voi mărturisi; o, Israele, dacă Mă vei asculta, nici un dumnezeu străin nu va fi în tine, nici nu te vei închina unui dumnezeu străin.” Psalmul 81:8, 9. „Apleacă-ți urechea și vino la Mine; ascultă și sufletul tău va trăi.” Isaia 55:3. Cuvântul Lui transformă sufletul din moartea păcatului în viața neprihănirii, așa cum l-a scos pe Lazăr din mormânt.

O citire atentă a Exodului 19:1-6 va arăta că nu a existat nici o aluzie că un alt legământ trebuia atunci făcut. Într-adevăr, evidența este împotriva acestui lucru. Domnul S-a referit la legământul Său – legământul dat cu mult timp înainte lui Avraam – și i-a îndemnat să îl păzească și le-a spus care va fi rezultatul păzirii lui. Legământul cu Avraam era, așa cum am văzut, un legământ al credinței, iar ei îl puteau păzi pur și simplu păzind credința. Dumnezeu nu le-a cerut să intre într-un alt legământ cu El, ci doar să accepte legământul Lui de pace, pe care îl dăduse cu mult timp înainte părinților lor.

De aceea, replica potrivită a poporului ar fi trebuit să fie: „Amin, tot așa Doamne să ni se facă și nouă după voia Ta.” Dimpotrivă, ei au spus: „*Vom face* tot ce a spus Domnul”; și au repetat promisiunea lor, chiar accentuând-o după ce au auzit legea. Era aceeași încredere în sine care îi făcuse pe urmașii lor să-I spună lui Hristos: „Ce să facem ca să lucrăm lucrările lui Dumnezeu?”. Gândiți-vă la oamenii muritori care pretind că pot face lucrarea lui Dumnezeu! Hristos a răspuns: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Tot așa a fost și în pustia de la Sinai, când a fost dată legea și legământul făcut.

Asumarea responsabilității de a face lucrările lui Dumnezeu a arătat lipsă de apreciere a măreției și sfințeniei Lui. Doar când oamenii sunt ignoranți față de neprihănirea lui Dumnezeu își stabilesc propria neprihănire și refuză să se supună neprihănirii lui Dumnezeu. Vezi Romani 10:3. Promisiunile lor nu erau bune la nimic, pentru că nu aveau nici o putere să le îplinească. De aceea, legământul, care se baza pe acele promisiuni, era în întregime fără valoare în ceea ce privește oferirea vieții. Tot ce puteau obține din legământ era tot ce puteau obține de la ei înșiși, iar acest lucru era moartea. A te încrede în el înseamnă a face legământ cu moartea și să fii în acord cu mormântul. Intrarea lor în legământ era o înștiințare pentru Domnul că se pot descurca foarte bine fără El; că erau capabili să îplinească orice făgăduință pe care o făcea El.

Dar Dumnezeu nu i-a părăsit, „căci a spus: „Cu siguranță, ei sunt poporul Meu, copiii care nu vor minți.” Așa că le-a fost Mântuitor.” Isaia 63:8. El știa că sunt mânați de impulsuri bune atunci când au făcut acea făgăduință și că nu realizau ce înseamnă ea. Aveau râvnă pentru Dumnezeu, dar nu potrivit cunoștinței. El îi scosese din țara Egiptului ca să îi învețe să Îl cunoască și nu S-a supărat pentru că erau atât de înceți în a învăța lecția. Îl îndurase pe Avraam când a crezut că poate să ducă la bun sfârșit planurile lui Dumnezeu, a fost foarte răbdător cu Iacov când a fost atât de ignorant încât să presupună că moștenirea făgăduită de Dumnezeu putea fi câștigată prin înșelătorie și fraudă. Așa că, acum, îndura ignoranța copiilor lui Israel și lipsa lor de credință, pentru ca apoi să îi poate duce la credință.

Mila divină

Dumnezeu îi întâmpină pe oameni acolo unde sunt ei. El are „milă față de cel ignorant și rătăcit de pe cale”. Evrei 5:2. Întotdeauna și în orice timp caută să atragă oamenii la Sine, indiferent cât de depravați sunt; și de aceea, atunci când întrevede cea mai slabă licărire a bunăvoinței sau dorinței de a-I sluji, imediat o hrănește, făcând tot ce poate pentru a conduce sufletul la o iubire mai mare și cunoștință desăvârșită. Astfel, chiar dacă fiii lui Israel au eșuat în acest test suprem al încrederii lor în El, El a folosit avantajul exprimat în bunăvoința lor de a-I sluji, cu toate că era „pe calea lor slabă”. Din cauza necredinței lor nu au avut tot ce Își dorise El ca ei să aibă; dar ceea ce au obținut prin lipsa lor de credință era o continuă amintire a ceea ce puteau avea dacă ar fi crezut pe deplin. Din cauza ignoranței lor față de măreția sfințeniei Lui, ignoranță exprimată în promisiunea lor de a ține legea, Dumnezeu a continuat, prin proclamarea legii, să le arate măreția neprihănirii Lui și totala lor neputință de a o împlini.

- *The Present Truth*, 10 decembrie 1896

33. Făgăduințele făcute lui Israel

Învelitoarea și umbra

Dar, dacă Evanghelia este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, dumnezeul acestei lumi a orbit mințile celor necredincioși, pentru ca lumina Evangheliei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu răsară peste ei.” 2 Corinteni 4:3, 4 R.V.

„Și s-a întâmplat că, atunci când Moise s-a coborât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână, nu știa că pielea feței lui strălucea în timp ce vorbea cu El.” (o traducere mai bună spune „pentru că a vorbit cu El”, R.V.) Exodul 34:29. Pentru că Moise a vorbit cu Dumnezeu, fața lui strălucea chiar și după ce a părăsit prezența apropiată a lui Dumnezeu. „Și când Aaron și toți copiii lui Israel l-au văzut pe Moise, iată că pielea feței lui strălucea și se temeau să se apropie de el. Moise i-a chemat și Aaron și toți conducătorii adunării lui Israel s-au întors spre el; Moise a vorbit cu ei. După aceea, toți copiii lui Israel s-au apropiat; și el le-a poruncit tot ce îi spusese Domnul pe muntele Sinai. Până să termine Moise de vorbit, și-a pus o învelitoare pe față. Dar când Moise a mers înaintea Domnului, ca să vorbească cu El, și-a scos învelitoarea, până a ieșit. A ieșit și a vorbit copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel au văzut fața lui Moise, că pielea feței lui Moise strălucea; și Moise și-a pus învelitoarea pe față din nou până s-a dus să vorbească cu El.” Versetele 30-35.

Necredința orbește mintea. Acționează ca o învelitoare care să rețină lumina. Doar prin credință pricepem; de aceea, el „a rezistat ca și când L-ar fi văzut pe Cel ce este invizibil”. Nu avea nevoie de învelitoare pe față nici măcar atunci când era în prezența imediată a slavei lui Dumnezeu. Învelitoarea pe care și-a pus-o pe față când a coborât ca să vorbească fiilor lui Israel era pusă numai pentru ei, deoarece fața lui strălucea în așa fel încât ei nu puteau să îl privească. Dar când s-a întors să vorbească cu Domnul, și-a scos învelitoarea.

Învelitoarea de pe fața lui Moise era o concesie pentru slăbiciunea poporului. Dacă nu și-ar fi pus-o, atunci fiecare dintre ei ar fi fost obligat să își pună pe fața lui o învelitoare ca să se apropie și să vorbească cu Moise. Ei nu puteau, așa cum putea Moise, să privească slava Domnului cu fața neacoperită. De aceea, practic fiecare dintre ei avea o învelitoare pe propria față. Fața lui Moise era neacoperită.

Acea învelitoare de pe fața copiilor lui Israel reprezenta necredința care era în inimile lor. Astfel, învelitoarea era de fapt peste inimile lor. „Mințile lor erau orbite” și chiar „până în această zi, când Moise este citit, învelitoarea este pe inimile lor”. Aceasta este adevărat nu numai pentru poporul evreu, ci pentru toți aceia care nu îl văd pe Hristos prezentat în toate scrierile lui Moise.

O învelitoare interpusă între popor și lumină îi lasă în umbră. Astfel, când copiii lui Israel au împrăștiat învelitoarea, necredința între ei și „lumina Evangheliei slavei lui Hristos”, în mod natural au primit numai umbra ei. Au primit numai umbra lucrurilor bune făgăduite lor, în loc să primească substanța. Să observăm câteva umbre comparate cu realitățile!

Umbră și realitate

1. Dumnezeu spuse: „Dacă într-adevăr veți asculta de glasul Meu și veți păzi poruncile Mele... Îmi veți fi o împărăție de preoți”. Dar ei nu au devenit niciodată o împărăție de preoți. Doar o singură seminție, seminția lui Levi, a avut de-a face cu sanctuarul și din acea seminție, doar o familie, cea a lui Aaron putea fi preoți. Ar fi însemnat moarte sigură pentru oricine din familia lui Aaron să aibă îndrăzneala să slujească drept preot în vreun fel. Totuși, cei care sunt cu adevărat copiii lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, sunt „o preoție împărătească”, „o preoție sfântă, care să ofere jertfe spirituale, acceptabile înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:5. Aceasta a făgăduit Dumnezeu națiunii iudeilor la Sinai, dar nu au obținut niciodată acest lucru, deoarece nu au păzit legământul credinței, ci s-au încrezut în propria lor putere.

2. În loc să fie aduși la sanctuarul ceresc pe care l-au întemeiat mâinile lui Dumnezeu și să fie sădiți în el, au avut un sanctuar pământesc făcut de om și nici măcar în acela nu li se permitea să intre.

3. Tronul lui Dumnezeu, în sanctuarul de sus este un tron viu, mișcător, venind și ieșind ca străfulgerarea unui fulger, ca răspuns imediat la gândul Spiritului. Ezechiel 1. Dimpotrivă, în sanctuarul pământesc ei au avut doar o slabă reprezentare a aceluia tron în forma unui chivot din lemn și aur, care trebuia dus pe umeri de oameni.

4. Făgăduința din legământul cu Avraam pe care trebuia să îl păzească poporul era că legea va fi pusă în inimă. Copiii lui Israel au avut-o pe tablele de piatră. În loc ca, prin credință să primească „legea Spiritului vieții în Hristos Isus” (Romani 8:2), adică „piatra vie” din mijlocul tronului lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 2:3,

4; Apocalipsa 5:6), care le-ar fi împărțit viață, făcându-i și pe ei pietre vii, au primit legea numai pe pietrele reci și fără viață, care nu le puteau da decât moartea.

5. Pe scurt, în loc de slujirea neprihănilor lui Dumnezeu în Hristos, au avut numai slujirea morții; căci chiar lucrul care este un miros de viață pentru cei care cred este un miros spre moarte pentru cei care nu cred.

Dar vedem bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu chiar și aici. Le-a oferit strălucirea Evangheliei Sale slăvite, iar ei eu interpus o învelitoare de necredință, astfel că au putut primi doar umbra. Totuși, chiar acea umbră era o amintire mereu prezentă a realității. Când un nor gros, trecător, aruncă o umbră pe pământ, știm, dacă nu suntem prea întunecați ca să gândim, că nu ar putea arunca nici o umbră dacă nu exista soarele; astfel, chiar norul proclamă prezența soarelui. Dacă deci oamenii de astăzi, chiar preținșii creștini, nu ar fi la fel de orbi precum copiii lui Israel, s-ar bucura întotdeauna în lumina feței lui Dumnezeu, dacă și un nor dovedește întotdeauna că lumina este prezentă, iar credința întotdeauna face ca norul să dispară sau lasă să se vadă în el arcul făgăduinței.

Mărturia lui Dumnezeu în necredință

Era bine pentru iudei să aibă chiar legea ca un martor împotriva lor decât să nu o aibă deloc. Era oricum un avantaj pentru ei că le-au fost încredințate oracolele lui Dumnezeu. Romani 3:2. Este bine să avem legea ca să ne dojenească pentru păcatele noastre și să arate calea neprihănilor decât să fim lăsați fără ea complet. Astfel, iudeii, chiar în necredința lor, au avut un avantaj mai presus de păgâni, deoarece iudeii aveau „forma neprihănilor și a adevărului în lege”. Romani 2:20. În timp ce acea formă nu îi putea salva, ci doar să facă din condamnarea lor una mai mare dacă respingeau instrucțiunile exprimate prin ea, totuși exista un avantaj în faptul că era o mărturie constantă a lui Dumnezeu pentru ei. Dumnezeu nu a lăsat păgânii fără martor, prin faptul că le-a vorbit despre Sine în lucrurile pe care le-a făcut, predicându-le Evanghelia în creație, dar martorul pe care l-a dat evreilor, pe lângă celălalt, era chiar chipul realităților Sale eterne.

Și realitățile acestea erau pentru poporul Său. Doar învelitoare de necredință de pe inimile lor îi ținea de la a avea realitatea pe care o aveau doar ca umbră, dar „învelitoare este îndepărtată în Hristos” (2 Corinteni 3:14), iar Hristos era chiar și atunci prezent cu ei. Ori de câte ori inima se va întoarce spre Domnul, învelitoare va fi luată. Chiar cel mai orb ar fi putut vedea că sanctuarul vechiului legământ și rânduielile serviciului divin care erau legate de el, nu erau realitățile pe care Dumnezeu le jurase să le dea lui Avraam și seminței lui. Așa că s-ar fi putut întoarce cu toții spre Domnul, așa cum oameni din istoria lui Israel au făcut.

Moise a vorbit cu Dumnezeu cu fața neacoperită. Când ceilalți „au stat la distanță”, „Moise s-a apropiat”. Doar prin sângele lui Hristos se poate apropia cineva. Prin sângele lui Isus avem îndrăzneala de a intra în locul cel mai sfânt, în locul tainic al lui Dumnezeu. Faptul că Moise a făcut acest lucru, arată cunoștința lui în ceea ce privește puterea sângelui prețios și încrederea lui în el. Dar sângele care putea să dea îndrăzneală și acces lui Moise putea face același lucru pentru toți ceilalți, dacă ar fi crezut cum a crezut el.

Nu uitați că prezența unei umbre arată prezența strălucirii soarelui. Dacă slava neprihănilor lui Dumnezeu nu ar fi fost prezentă în toată plinătatea ei, poporul lui Israel nu ar fi putut avea nici măcar umbra. Și de vreme ce necredința a produs umbra, credința i-ar fi adus imediat la deplina strălucire și ar fi fost „spre lauda slavei harului Său”.

Moise a văzut slava cu fața neacoperită și a fost transformat de ea. Astfel, dacă credem, „noi toți, cu fața neacoperită, reflectând ca într-o oglindă slava Domnului, suntem transformați în același chip, din slavă în slavă, ca de la Domnul, Spiritul.” 2 Corinteni 3:18. Tot așa ar fi putut să fie și cu toți copiii lui Israel, dacă ar fi crezut, pentru că Domnul nu este niciodată parțial. La ceea ce a luat parte Moise puteau cu toții să ia.

Ceea ce a fost abolit

„Hristos este sfârșitul legii pentru neprihănire pentru oricine care crede.” Romani 10:4. El „a abolit moartea și a adus viața și nemurirea la lumină prin Evanghelia” (2 Timotei 1:10); și acea Evanghelia a fost predicată lui Avraam și lui Israel în Egipt și în pustie. Dar din cauza necredinței poporului, „nu au putut privi ferm la sfârșitul a ceea ce a fost abolit”. 2 Corinteni 3:13. Deoarece credința lor nu s-a ținut de Hristos, au primit doar legea ca „slujire a morții” (Versetul 7), în locul „legii Spiritului vieții în Hristos Isus”.

Oamenii vorbesc despre „perioada Evangheliei”, „dispensațiunea Evangheliei” ca și cum Evanghelia ar fi un gând venit ulterior din partea lui Dumnezeu sau ceva pe care Dumnezeu a întârziat mult să îl dea omenirii. Dar Scripturile ne învață că „dispensațiunea Evangheliei” sau „perioada Evangheliei” este de la Edenul pierdut la Edenul restaurat. Știm că „această Evanghelia a împărăției va fi predicată în toată lumea ca martor pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul”. Matei 24:14. Acela este sfârșitul ei, dar începutul a

fost la căderea omului. Apostolul Pavel ne îndreaptă atenția la omul de la început, încununat cu slavă și cu cinste și pus peste toate lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Direcționându-ne privirea la omul din Eden, domn peste tot ce a văzut, apostolul continuă: „Dar acum nu vedem toate lucrurile puse sub el”. Evrei 2:8. De ce nu? – Deoarece a căzut și a pierdut împărăția și slava. Dar încă privim la locul în care am văzut pentru prima dată omul în slava și puterea nevinovăției sale, în care l-am văzut păcătuiind și lipsit de slavă și „vedem pe Isus”. Hristos a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut; și unde să caute dacă nu acolo unde era pierdut? A venit să mântuiască oamenii de la cădere și astfel, în mod necesar a mers unde omul a căzut. Oriunde păcatul abundă, acolo harul abundă și mai mult. Și astfel „dispensațiunea Evangheliei” cu crucea lui Hristos răspândind lumina slavei lui Dumnezeu în întunericul păcatului, datează de la căderea lui Adam. Acolo unde primul Adam a căzut, se ridică cel de-al doilea Adam, căci acolo a fost înălțată crucea.

„De vreme ce prin om a venit moartea, prin om a venit de asemenea învierea morților”, deoarece al doilea om Adam este un Spirit dătător de viață (1 Corinteni 15:21, 45), fiind „învierea și viața”. De aceea, în Hristos moartea a fost abolită, iar viața și nemurirea au fost aduse la lumină în Evanghelie, chiar în ziua când Adam a păcătuit. Dacă nu ar fi fost așa, Adam ar fi murit chiar în acea zi. Avraam și Sara au dovedit în trupurile lor că Hristos a abolit moartea, pentru că amândoi au experimentat puterea învierii, bucurându-se să vadă ziua lui Hristos. Mai mult, „dispensațiunea Evangheliei” era în slava deplină la fel de jos în istoria lumii ca și Sinai. Indiferent de ce altă dispensațiune în afară de dispensațiunea Evangheliei s-au împărtășit oamenii, a fost numai din cauza inimii lor împietrite și nepocăite, care disprețuiește bogățiile bunătății lui Dumnezeu, îndurarea și îndelunga Lui răbdare, și își adună o comoară de mânie împotriva zilei mâniei.

Astfel, chiar acolo la Sinai slujba morții era îndepărtată în Hristos. Legea era „în mâinile unui Mijlocitor” (Galateni 3:19), astfel că ea era viață pentru toți cei care o primeau în El. Moartea, care vine prin păcat și a cărei putere este legea, a fost abolită și viața a fost pusă în locul ei pentru oricine care crede, indiferent cât de mulți sau cât de puțini erau.

Dar să nu uităm că așa cum Evanghelia în slava ei deplină era la Sinai, tot așa legea dată pe Sinai este întotdeauna prezentă în Evanghelie. Dacă legea de pe tablele de piatră fără viață era doar o umbră, era totuși o umbră exactă a legii de pe piatra vie, Hristos Isus. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să știe că neprihănirea pe care ascultarea lui Hristos o împarte credinciosului este neprihănirea descrisă în legea de pe Sinai. Nici o literă nu poate fi stricată. Este o fotografie exactă a caracterului lui Dumnezeu în Hristos. O fotografie este doar o umbră, este adevărat; dar dacă lumina este bună, este o reprezentare exactă a realității. În acest caz, lumina a fost „lumina Evangheliei slăvite a lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4), așa că putem ști că cele zece porunci sunt forma exactă și literală a neprihănirii lui Dumnezeu. Ne descriu exact ceea ce Spiritul Sfânt va imprima în litere vii de lumină pe tablele de carne ale inimilor noastre dacă sunt sensibilizate prin credința simplă.

- *The Present Truth*, 17 decembrie 1896

34. Făgăduințele făcute lui Israel

Două legi

Din ceea ce va urma, va fi evident că există două legi, exact așa cum există două legăminte, ocupând aceeași relație una cu alta, așa cum cele două legăminte au unul cu altul. Una este umbra celeilalte, rezultat al așezării învelitoarei necredinței înaintea Luminii vieții.

„Căci porunca este o lampă, legea este lumină; iar muștrările învățaturii sunt calea vieții.” Proverbe 6:23. Dar Hristos este singura Lumină din lume, Lumina vieții; așa că legea adevărată și vie se găsește numai în El. Este viața Lui, deoarece este în inima Lui și din inimă ies izvoarele vieții. El este Piatra vie în care găsim legea în Persoană, plin de har și de adevăr. Legea de pe table nu era decât o umbră a acesteia, chiar dacă o umbră exactă și perfectă. Ea ne spune exact ce găsim în Hristos.

Deși legea de pe table descrie neprihănirea desăvârșită a lui Dumnezeu, nu are nici o putere să o manifeste în noi, indiferent cât de mult ne-o dorim. Ea este „slabă prin carne”. Ea este un indicator credincios, arătând calea, dar fără să ne ducă acolo. Dar Hristos are „putere asupra cărnii” și în El găsim legea atât de plină de viață, încât, dacă noi consimțim că legea este bună și mărturisim că Hristos a venit în trup, se va manifesta în gândurile, cuvintele și acțiunile vieților noastre, în ciuda slăbiciunii trupului.

Pentru cei care cunosc legea din carte și care, în consecință, cred că le rămâne lor să o împlinească, este o lege a faptelor și fiind astfel, nu face decât să pronunțe un blestem asupra lor. Dar pentru cei care cunosc legea în Hristos, este o lege a credinței, care proclamă binecuvântarea iertării și a păcii.

Cunoscută doar de pe tablele de piatră sau din carte, ea este o „lege a păcatului și a morții” (Romani 8:2), de vreme ce „boldul morții este păcatul, iar puterea păcatului este legea”. 1 Corinteni 15:56. Dar cunoscută în Hristos, ea este „legea Spiritului de viață”, „din pricina neprihănirii”.

„Scrisă și întipărită pe pietre”, ea nu poate fi nimic altceva decât „slujba morții”. Cel care predică doar legea scrisă, spunându-le oamenilor de datoria lor de a o păzi și incitându-i să facă ce pot mai bine pentru a o păzi, nu înseamnă decât slujba condamnării. Dar aceeași lege scrisă pe tablele de carne ale inimii „cu Spiritul viului Dumnezeu” (2 Corinteni 3:3) este „viață și pace”; iar cel care predică faptul că „Hristos a venit în trup” (1 Ioan 4:2) și că, atunci când El locuiește în om astăzi, este un ascultător al legii la fel cum a fost acum o mie opt sute de ani, este o slujbă a neprihănirii.

Cunoscută doar ca un cod de reguli la care trebuie să se conformeze viețile noastre – o „lege a poruncilor conținută în ordine” – nu este decât un „jug al robiei”, deoarece cele mai bune eforturi ale unei persoane de a le păzi sunt ele însele păcat; „căci Scriptura a concluzionat [a închis] pe toți sub păcat”; și cu fiecare faptă „făcută în neprihănire de noi înșine”, legea nu face decât să strângă moartea stăpână pe noi și să întărească zăbrelele închisorii noastre. Dar „Domnul este Spiritul; și unde este Spiritul Domnului, acolo este libertate”. 2 Corinteni 3:17. De aceea, în Hristos, legea este „legea desăvârșită a libertății”. Iacov 1:25.

Când la Sinai, iudeii s-au oferit de bună voie pentru a face lucrările lui Dumnezeu pentru El, ei au luat asupra lor propria mântuire. Au ignorat istoria lui Avraam și legământul lui Dumnezeu cu el către care li se direcționase în mod special atenția. Dar Dumnezeu este îndelung răbdător și nu vrea ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință și astfel, în armonie cu legământul Său cu Avraam, nu a lepădat poporul, ci s-a străduit să îi învețe despre Sine Însuși și despre mântuirea Lui, chiar în ciuda necredinței lor. Le-a dat un sistem al jertfelor și sacrificiilor și un cerc zilnic și anual de ceremonii care erau în conformitate cu legea pe care au ales-o ei să o păzească, și anume, legea faptelor.

Bineînțeles, acest sistem al jertfelor nu îi putea mântui mai mult decât legea călcată a faptelor, din care se trăgea sistemul. Orice om care a înțeles suficient natura păcatului și necesitatea ispășirii, are destul simț pentru a cunoaște că iertarea și neprihănirea nu puteau fi niciodată obținute prin ceremonii legate de tabernacol. Chiar sacrificiul indica faptul că moartea este plata sau rodul păcatului. Dar oricine putea vedea că viața mielului, a țapului sau a bouului nu era mai de valoare față de viața omului. Prin urmare, nici unul din acele animale, nici toate la un loc, nu puteau răspunde pentru viața unui singur om. Mii de berbeci, chiar sacrificii umane, nu puteau ispăși nici măcar un singur păcat. Mica 6:6, 7.

Cei credincioși din popor au înțeles acest lucru destul de bine. David a spus, după ce a comis un mare păcat: „Tu nu dorești jertfe, altfel Ți-aș fi adus; Tu nu îți găsești plăcerea în arderile de tot.” Psalmul 51:16. Și Dumnezeu, prin profeți, a învățat poporul: „Care este scopul mulțimii jertfelor voastre?” „Nu Îmi găsesc plăcerea în arderile de tot ale boilor, mieilor și țapilor.” Isaia 1:11. „Arderile voastre de tot nu sunt acceptabile, jertfele voastre nu au un miros plăcut înaintea Mea.” Ieremia 6:20. Nu exista nici o virtute în ele, pentru că legea avea numai „o umbră a lucrurilor viitoare și nu imaginea lucrurilor” și „niciodată nu putea

prin acele sacrificii pe care le aduceau în continuu, an după an, să-i facă desăvârșiți pe cei care veneau”. Evrei 10:1.

Ar fi fost mai bine, cel mai bine dacă poporul ar fi păstrat credința simplă și puternică a lui Avraam și Moise, în cazul cărora nu exista nici un tabernacol, ci acela „pe care Domnul l-a ridicat, nu omul”; nici un mare preot, cu excepția lui Hristos Însuși, „făcut un Mare Preot pentru totdeauna, după ordinea lui Melhisdec”; nici o limită în preoție, ci fiecare dintre ei un preot „care să ofere jertfe spirituale acceptabile înaintea lui Dumnezeu prin Isus Hristos”; nici o lege decât „legea Spiritului vieții în Hristos”; pe scurt, numai realitatea și nu doar umbra. Dar de vreme ce nu au crezut, a fost o minunată manifestare a bunătății, iubirii și îndurării lui Dumnezeu faptul că le-a dat ceea ce ar fi trebuit să servească drept o continuă „lecție cu obiecte”. Chiar „slăbiciunea și zădărnicia” (Evrei 7:18) legii faptelor era întotdeauna evidentă pentru fiecare persoană care se gândea la acest lucru; când un suflet se trezea, legea al cărei folos era doar convingerea și a cărei putere era doar moartea, îi vorbea despre Hristos, către care îi conducea pentru libertate și viață. Era evident pentru ei că în Hristos, și doar în El, puteau găsi mântuire. Adevărul care este în Hristos este adevărul care sfințește.

Cum vine iertarea

Un alt punct pe care trebuie să îl observăm în mod special, deși a fost deja studiat, este că nimeni nu a primit vreodată mântuirea sau iertarea vreunui păcat în virtutea legii faptelor sau a sacrificiilor legate de ea. Mai mult, Dumnezeu nu a făcut niciodată în așa fel ca poporul să se aștepte că legea îi va mântui și nimeni care a crezut cu adevărat în El nu a gândit vreodată că ea ar putea face aceasta. Samuel i-a spus lui Saul: „Este mai bine a asculta decât a sacrifica; a lua aminte este mai bine decât grăsimea berbecilor.” 1 Samuel 15:22.

Regele profet, dintr-o inimă topită de căință prin mila lui Dumnezeu, a scris: „Tu nu dorești sacrificii, altfel Ți-aș fi adus; Tu nu găsești plăcere în arderile de tot. Jertfele lui Dumnezeu sunt un spirit zdrobit; Tu nu disprețuiești, o, Dumnezeule, o inimă zdrobită și căită.” Psalmul 51:16, 17. Prin Osea, Domnul a spus: „Milă am dorit, nu jertfe; și cunoștința de Dumnezeu mai mult decât arderile de tot.” Osea 6:6. În loc de jertfa grăsimii fiarelor, Domnul dorea ca poporul să „lase dreptatea să curgă precum apele și neprihănirea ca un râu puternic”. Amos 5:24. Amintiți-vă capitolul despre a bea în neprihănirea lui Dumnezeu.

„Prin credință a oferit Abel lui Dumnezeu o jertfă mult mai bună decât Cain, prin care a primit mărturia că este neprihănit.” Evrei 11:4. Nu a obținut neprihănirea prin jertfirea celor întâi născuți ai turmei lui, ci prin credința care l-a inspirat la sacrificiu. „Fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Romani 5:1. „Prin har sunteți salvați, prin credință; și aceasta nu este a voastră, ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2:8. Și așa a fost de la început; căci „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănit”; la fel este afirmat și despre Enoh și Noe și despre toți patriarhii și profeții.

După construirea tabernacolului, jertfele nu puteau fi oferite în alt loc; totuși muți oameni erau departe de el. De trei ori pe an ei trebuiau să se adune acolo pentru a se închina. Dar nu trebuia ca ei să aștepte acele perioade să vină ca să primească iertarea păcatelor pe care le-au comis între timp. Oriunde s-ar fi găsi un om când păcătuiește și devine conștient de plaga propriei inimi, putea să-și recunoască păcatul înaintea Domnului, care era mereu aproape și să experimenteze, la fel cum și noi putem, că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire”. 1 Ioan 1:9. Acest lucru este demonstrat de cazul lui David, când profetul lui Dumnezeu l-a mustrat pentru marele său păcat. David a spus: „Am păcătuțit împotriva Domnului” și imediat a venit asigurarea: „Domnul de asemenea Ți-a îndepărtat păcatul”. 2 Samuel 12:13.

Când acest lucru a avut loc, sufletul pocăit și iertat putea „să aducă jertfe ale neprihănitirii” (Psalmul 4:5; 51:19) pe care Dumnezeu le accepta. Atunci Domnul era mulțumit cu arderile de tot și toate jertfele de pe altarul Său. De ce? – Deoarece ele arătau recunoștința inimii și deoarece erau o recunoaștere a faptului că toate aparțin lui Dumnezeu și că totul vine de la El. În toate jertfele adevărate există principiul care sublinia faptul că Cel care mântuiește sufletul este din abundență capabil să împlinească nevoile fizice, chiar dacă orice urmă de bunuri lumești ar fi consumate. Nu gândul că noi Îi dăm ceva lui Dumnezeu, ci că Dumnezeu ne dă nouă este cel care face un sacrificiu adevărat, de vreme ce singurul sacrificiu real este cel al lui Hristos. Acest lucru era clar manifestat în fiecare jertfă care era oferită. Oamenii puteau vedea că nu Îl îmbogățesc pe Domnul, căci jertfa era mistuită. Fiecare om care aducea jertfe în mod inteligent – oricine se închina în spirit și în adevăr – pur și simplu arăta că el depinde numai de Dumnezeu atât pentru viață de acum cât și pentru viața care va veni.

Lipsa de valoare a vechiului legământ

Prin urmare, vechiul legământ, împreună cu legea care îi aparținea, nu a avut nici măcar pentru un moment valoare pentru iertare și mântuire din păcat. Era „gol” chiar de la început. Vezi Psalmul 89:39, eng. O dovadă a acestui lucru este cererea lui Moise față de Dumnezeu, când copiii lui Israel au făcut vițelul de aur și i s-au închinat. Când Dumnezeu a spus: „Lasă-Mă, căci mânia Mea s-a ridicat împotriva lor și îi voi mistui”, Moise l-a implorat pe Domnul și a spus:

„Doamne, de ce să Te mânie pe poporul tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu o mână tare? De ce să spună egiptenii: „Din răutate i-a scos, ca să îi ucidă în munți și să îi mistuie de pe fața pământului”? Întoarce-Te din mânia Ta aprinsă și căiește-Te de acest rău împotriva poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, slujitori Tăi, cărora le-ai jurat pe Tine Însuși și le-ai spus: „Am vorbit despre ceea ce voi da seminței tale, iar ea o va moșteni pentru totdeauna.” Exodul 32:10-13.

Nu există nici un cuvânt despre legământul care tocmai fusese făcut, ci numai despre legământul cu Avraam. Nici o dependență nu a fost făcută față de făgăduințele pe care le făcuse poporul, ci numai față de făgăduințele și jurământul lui Dumnezeu. Dacă acel legământ de la Sinai ar fi fost de vreo valoare, cu siguranță ar fi avut-o atunci când a fost făcut; dar vedem că și atunci iese complet din discuție. Nu avea mai multă putere să mântuiască poporul decât pergamentul pe care era scris.

În anii de mai târziu, Ieremia s-a rugat: „O, Doamne, chiar dacă nelegiuirile noastre mărturisesc împotriva noastră, lucrează de dragul Numelui Tău; căci fărădelegile noastre sunt multe; am păcătuit împotriva Ta”. „Recunoaștem, Doamne, răutatea noastră și fărădelegea părinților noștri; căci am păcătuit împotriva Ta. Nu ne detesta, pentru Numele Tău; nu aduce dezonoare tronului slavei Tale; amintește-Ți, nu rupe legământul Tău cu noi. Este cineva printre deșertăciunile neamurilor care poate aduce ploaia? Sau pot cerurile să dea ploaia? Nu ești Tu, o, Doamne, Dumnezeul nostru? De aceea, Te vom aștepta; pentru că Tu ai făcut toate aceste lucruri.” Ieremia 14:7, 20-22. Aceasta era tot ce dorea Dumnezeu în acel moment, ca și acum de altfel, căci a spus: „Întoarce-te, Israel răzvrătit, spune Domnul; și nu voi lăsa mânia Mea să cadă asupra ta; căci Eu sunt milos, spune Domnul, și nu Îmi țin mânia pe vecie. Recunoaște-ți numai fărădelegea, că ai păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului tău.” Ieremia 3:12, 13. Era la fel de adevărat atunci ca și acum că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ni le ierte”.

Puterea lui Dumnezeu de Creator și Răscumpărător, făgăduința și jurământul Său, sunt singurele de care adevărații iudeii pocăiți au depins pentru mântuirea lor. Nici unul dintre ei nu s-a gândit vreodată să depindă de propriile fapte sau făgăduințe ca mijloace ale mântuirii. Pe scurt, din zilele lui Abel și până acum, a existat o singură cale spre viață și mântuire prin care oamenii puteau fi mântuiți. Din ziua când mântuirea prin Sămânța femeii a fost descoperită lui Adam și Evei, înainte să fie alungați din Eden, nu a existat nici o schimbare în planul de mântuire, nici în cerințele lui Dumnezeu pentru mântuire, nici în numărul căruia i se oferă mântuirea, așa cum nu a existat în Dumnezeu Însuși și în tronul Său din cer.

Oamenii se pot schimba, dar Dumnezeu nu. Întotdeauna au existat oameni care s-au încrezut în propriile lor cuvinte și făgăduințe, în ceremonii; dar aceasta nu dovedește că Dumnezeu a dorit ca ei să facă așa. În zilele lui Moise și ale lui Hristos, majoritatea oamenilor se încredeau mai mult în forme și ceremonii; la fel se întâmplă și astăzi. Oamenii au fost întotdeauna gata să apuce umbra în locul realității. Dar aceasta nu dovedește că în zilele din vechime Dumnezeu se aștepta ca oamenii să fie mântuiți prin legea faptelor, așa cum nu dovedește că îndreptățirea este astăzi prin credință.

Faptele excesului de zel

Întotdeauna a fost o tendință printre oameni să înmulțească riturile și ceremoniile. Acesta este rezultatul inevitabil al încrederii în fapte pentru mântuire. Așa a fost în zilele lui Hristos și la fel este acum. Când oamenii primesc ideea că faptele lor trebuie să îi mântuiască sau că ei înșiși trebuie să facă faptele lui Dumnezeu, nu pot fi mulțumiți decât încercând să facă poruncile lui Dumnezeu. Astfel, ei au învățat ca doctrine „poruncile oamenilor”, adăugând în continuu până ce oamenii nu mai puteau nici măcar să enumere „faptele bune” cerute, cu atât mai mult să le și facă. Jugul care chiar la început este dureros și insuportabil, devine din ce în ce mai greu, până ce în final religia devine o „marfă”, iar oamenii, pentru bani sau alte considerente, cumpără din necesitatea de a face faptele care le sunt impuse. Și pentru că este imposibil ca oamenii să împlinescă poruncile lui Dumnezeu prin propriile lor eforturi, așa cum nu le pot face nici pe cele ale oamenilor, legea lui Dumnezeu „jupoaie” în opinia lor chiar mai mult decât percepțiile oamenilor.

Toate acestea nu reprezintă decât tendința naturală și inevitabilă provenită din eșecul de a-L vedea pe Hristos în scrierile lui Moise și de a înțelege că orice ceremonie pe care a dat-o vreodată Dumnezeu a fost

intenționată tocmai prin goliciunea ei să îi impresioneze pe oameni de necesitatea lor absolută de a depinde numai de Hristos, singurul în care este realitatea.

Rostul unei asemănări

Încă un cuvânt despre umbră și realitate. După cum am văzut, legea dată poporului în pustie, la Sinai, nu a fost decât o umbră a legii reale, care este viața lui Dumnezeu. Deseori acest lucru este sugerat ca o depreciere a legii; mulți oameni par să gândească faptul că, de vreme ce legea de pe Sinai a fost doar o umbră a lucrurilor bune, atunci ar trebui să alegem ceea ce este cât se poate de opus ei. Dar nu așa gândesc oamenii în lucrurile temporare. Dacă avem o fotografie – o umbră – a unui om pe care dorim să îl găsim, nu ne oprim la un om ale cărui trăsături nu aduc nici o asemănare și nu spunem: „Acesta este omul”. Nu, găsim omul a cărui fotografie este imaginea exactă și atunci știm că îl avem pe cel căutat. Acum, adevărata lege este viața lui Dumnezeu, iar legea dată copiilor lui Israel – umbra lucrurilor bune – este fotografia caracterului lui Dumnezeu.

Singurul om din toată lumea care, în orice trăsătură, se regăsește în caracteristicile specifice acelei fotografii este „omul Hristos Isus”, în inima căruia era legea. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, dar chipul viu – Piatra vie. Venind la El în credință, noi de asemenea devenim pietre vii, având aceeași lege scrisă în noi care era în El, pentru că Spiritul Său ne transformă în același chip viu; iar legea de pe tablele de piatră de la Sinai va fi martor că asemănarea este perfectă. Dar, dacă există vreo deviație de la fotografia desăvârșită, o lipsă de asemănare va arăta că nu suntem din adevărata familie a lui Dumnezeu.

- The Present Truth, 24 decembrie 1896

35. Făgăduințele făcute lui Israel

Intrând în țara făgăduită

Timp de patruzeci de ani a îndurat El obiceiurile lor în pustie.” Fapte 13:18. În aceste câteva cuvinte, apostolul Pavel, în discursul său din sinagoga din Antiohia, a rezolvat problema celor patruzeci de ani de părăsire prin pustie a israeliților; și datorită studiului prezent vom trece prin el aproape în grabă. Obiceiurile lor erau de o așa natură încât Dumnezeu le-a „îndurat” în mod literal. Raportul este unul al murmurărilor și al răzvrătirii. „Nu L-au crezut pe Dumnezeu și nu s-au încrezut în mântuirea Lui.” Psalmul 78:22. „Cât de des L-au provocat ei în pustie și L-au mâhnit în deșert! Da, s-au întors și au ispitit pe Dumnezeu și L-au limitat pe Sfântul lui Israel. Nu și-au adus aminte de mâna Sa, nici de ziua când i-a eliberat de vrăjmaș; cum lucrase El semnele în Egipt și minunile Lui în câmpia Țoan.” Versetele 40-43. Cu toate că timp de patruzeci de ani au văzut zilnic lucrările lui Dumnezeu, nu au învățat căile Lui; de aceea, spune Domnul, „M-am mâniat pe acea generație și am spus: „Ei întotdeauna păcătuiesc în inima lor; și nu cunosc căile Mele. De aceea am jurat în mânia Mea, ei nu vor intra în odihna Mea.”” Evrei 3:10, 11.

O moștenire a credinței

„Astfel, vedem că nu putut intra din cauza necredinței.” Ce ne învață acest lucru despre natura moștenirii către care Dumnezeu Își conducea poporul? – Pur și simplu că era o moștenire care putea fi stăpânită numai de către cei care aveau credință – că numai credința o putea câștiga. Din punct de vedere lumesc, posesiunile temporare pot fi, și sunt, câștigate și păstrate de oameni care nu cred și care chiar Îl disprețuiesc și Îl hulesc pe Dumnezeu. Într-adevăr, oamenii necredincioși au cel mai mult din bunurile acestei lumi. Mulți pe lângă David au fost invidioși pe prosperitatea celor răi; dar asemenea sentimente de invidie se ridică doar când ne uităm la lucrurile temporare în locul celor eterne. „Prosperitatea nebunilor îi va distruge.” Dumnezeu a ales săracii acestei lumi, „bogați în credință și moștenitori ai împărăției pe care a făgăduit-o celor care Îl iubesc”. Iacov 2:5. Împărăția aceea „nu este din această lume” (Ioan 18:36), ci este „o țară mai bună, adică una cerească”, pe care au așteptat-o patriarhii. Evrei 11:16. Către această țară făgăduise Dumnezeu să Își conducă poporul atunci când l-a eliberat din Egipt. Dar ea poate fi stăpânită numai de cei care sunt „bogați în credință”.

Timpul venise când Dumnezeu Își putea duce scopul la bun sfârșit cu poporul Său. Cei necredincioși care spusese că micuții lor vor muri în pustie, au pierit, iar acum chiar acei copii, care crescuseră până la maturitate și care se încredeau în Domnul, urmau să intre în țara făgăduită. După moartea lui Moise, Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Ridică-te, mergi peste Iordan, tu și tot poporul, în țara pe care o dau copiilor lui Israel. Fiecare loc pe care va călca talpa piciorului vostru vi-l voi da, așa cum i-am spus lui Moise.” Iosua 1:2, 3.

Traversând Iordanul

Dar Iordanul se rostogolea între ei și țara în care trebuia să intre împreună cu toate turmele și micuții lor. Râul era înalt, inundând toate malurile și nu erau poduri; dar același Dumnezeu care dusese poporul prin Marea Roșie încă îi conducea și era la fel de capabil să facă minuni. Toți oamenii și-au ocupat locurile după ordinele Domnului, preoții ce purtau chivotul fiind cu aproximativ o mie de pași înaintea oștirii. Au mers înainte înspre râu, al cărui curs își vedea de drum. Au venit chiar până la marginea râului, dar apele nu s-au retras nici măcar puțin. Dar acești oameni au învățat să se încreadă în Domnul și pe când le spunea El să înainteze, nu au ezitat nici o clipă. Au intrat în apă, cu toate că știau că este atât de adâncă încât le era imposibil să o treacă și destul de rapidă ca să îi ia. Ei nu aveau nimic de a face cu greutatea; partea lor era să asculte de Domnul, iar a Lui de a face calea.

„Și s-a întâmplat... că atunci când cei care purtau chivotul au intrat în Iordan și picioarele preoților care purtau chivotul s-au scufundat în apă, apele care veneau de sus s-au ridicat și s-au îngrămădit foarte departe de cetatea lui Adam, care este lângă Țartan; iar cele care coborau spre marea câmpiei, spre marea sărată, s-au scurs de tot și poporul a trecut chiar în fața Ierihonului. Preoții care purtau chivotul legământului Domnului au stat pe pământul uscat din mijlocul Iordanului și tot poporul a trecut pe pământ uscat, până ce toți au trecut Iordanul.” Iosua 3:14-17.

Ce expunere a credinței și încrederii în Dumnezeu! Albia Iordanului era uscată, este adevărat, pentru ca poporul să treacă, dar la dreapta era un perete de apă, făcându-se din ce în ce mai mare fără nici un suport.

Imaginați-vă că o mare grămadă de apă, aparent amenințând să înghită poporul și veți putea aprecia mai bine credința celor care cu calm au trecut pe dinaintea ei. Tot timpul trecerii preoții au stat calmi și nemișcați din mijlocul albiei râului, iar poporul a trecut fără să rupă rândurile. Nu a existat nici o îmbrâncire pentru a trece înainte ca apele să cadă peste ei; căci „cel care crede nu se va grăbi”. Isaia 28:16.

În sfârșit liberi

„În acel timp Domnul i-a spus lui Iosua: „Fă-ți cuțite ascuțite și circumscrie din nou copiii lui Israel, a doua oară.” „Căci copiii lui Israel au umblat patruzeci de ani în pustie, până ce toți oamenii care erau bărbați de război, care ieșiseră din Egipt, au fost mistuiți, pentru că nu au ascultat de glasul Domnului, cărora Domnul a jurat că nu le va arăta țara, pe care a jurat-o părinților lor că le-o va da, o țară în care curge lapte și miere. Și pe copiii lor, pe care El i-a ridicat în locul lor, i-a circumcis Iosua; pentru că nu i-au circumcis pe cale. Și s-a întâmplat că după ce au terminat de circumcis tot poporul, s-au stabilit în locurile lor din tabără până la vindecare. Și Domnul i-a spus lui Iosua: „Astăzi am îndepărtat ocară Egiptului de la voi.” Iosua 5:2-9.

Pentru a vedea întreaga forță a acestei ceremonii, trebuie să ne amintim însemnătatea circumciziei și de asemenea trebuie să știm ce se înțelege prin „ocara Egiptului”. Circumcizia însemna neprihănire prin credință (Romani 4:11); adevărata circumcizie, a cărei laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu, înseamnă ascultare de lege, prin Spiritul (Romani 2:25-29); înseamnă neîncredere totală în sine și încredere și bucurie în Hristos Isus. Filipeni 3:3. În acest exemplu îl vedem pe Dumnezeu Însuși poruncind poporului să fie circumcis, o dovadă pozitivă că El Însuși îi accepta ca neprihăniți. La fel cum s-a întâmplat cu Avraam, credința lor le-a fost socotită ca neprihănire.

„Neprihănirea înalță o națiune; dar păcatul este ocară oricărui popor.” Proverbe 14:34. Păcatul era „ocara Egiptului” și acesta este cel care a fost îndepărtat de la copiii lui Israel, căci adevărata circumcizie a inimii, singura pe care Dumnezeu o socotește circumcizie, este „dezbrăcarea de trupul păcatelor cărnii prin circumcizia lui Hristos”. Coloseni 2:11. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua în care am ales pe Israel și Mi-am ridicat mâna peste sămânța casei lui Iacov și M-am făcut cunoscut lor în țara Egiptului, când am ridicat Mâna peste ei, spunând, Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru;... atunci le-am spus: Fiecare om să alunge urâciunile ochilor lui; nu vă pângăriți cu idoli Egiptului; Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru. Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea și nu M-au ascultat; nu și-au aruncat urâciunile ochilor lor, nici nu au părăsit idoli Egiptului.” Ezechiel 20:5-8.

Pentru că nu au părăsit idoli Egiptului, oamenii care au părăsit acea țară cu Moise nu au intrat în țara făgăduită. Un popor nu poate fi în același timp și liber și în robie. Robia Egiptului – „ocara Egiptului” – nu era doar munca fizică pe care poporul era forțat să o facă fără răsplată, ci idolatria urâcioasă a Egiptului în care căzuseră. Din aceasta voia Dumnezeu să își elibereze poporul, când i-a spus faraonului: „Lasă-Mi poporul să plece, ca să Mă slujească”.

Această libertate a fost obținută de popor în final. Dumnezeu Însuși a declarat că robia, păcatul, ocară Egiptului a fost îndepărtată de la ei. Atunci se putea cânta: „Deschideți-vă porți, pentru ca națiunea neprihănită care păstrează adevărul să poată intra.” Isaia 26:2.

Biruința credinței

„Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost înconjurare șapte zile.” Evrei 11:30.

„Acum, credința este realitatea lucrurilor sperate, evidența lucrurilor care nu se văd.” Evrei 11:1

„Căci armele luptei noastre nu sunt carnale, ci puternice prin Dumnezeu ca să doboare întăriturile.” 2 Corinteni 10:4.

Copiii lui Israel erau în țara făgăduită, dar după toate aparențele, nu erau în stăpânirea ei. Încă locuiau în corturi, în timp ce locuitorii țării săpau în cetățile lor „ziduri care se înălțau până la cer”, atât de puternice încât numai raportul despre ele i-a făcut pe copiii lui Israel să își piardă inima și să se întoarcă în urmă cu patruzeci de ani. Dar zidurile de piatră și mulțimile armelor nu sunt de nici un folos când bătălia este a Domnului.

„Acum, cetatea Ierihon era închisă bine din cauza copiilor lui Israel; nimeni nu ieșea, nimeni nu intra.” Iosua 6:1. Ierihonul era prima cetate care trebuia luată și modul de acționare pe care îl ordonase Domnul era unul calculat să testeze credința israeliților la maxim. Tot poporul trebuia să mărșăluiească în jurul cetății în liniște desăvârșită, cu excepția preoților care mergeau înainte cu chivotul; ei trebuiau să sufle din trompetele lor. „Iosua a poruncit poporului, spunând: „Nu veți striga, nici nu veți face zgomot cu glasul, nici un zgomot

nu va ieși din gura voastră, până în ziua în care vă poruncesc eu să strigați; atunci să strigați.” Iosua 6:10. De îndată ce au încheiat această încercuire tăcută a orașului, trebuiau să meargă la tabără. Același lucru trebuia făcut timp de șase zile succesive, iar în a șaptea zi încercuirea trebuia făcută de șapte ori.

Imaginați-vă situația. Zgomot de pași, întreaga mulțime trebuia să meargă în jurul cetății și apoi să intre în tabără. Din nou și din nou au repetat acest lucru fără nici un rezultat în aparență. Zidurile erau la fel de înalte și de necruțătoare ca înainte; nici o piatră nu a căzut, nici măcar puțin mortar nu a fost clătinat. Totuși, nici un cuvânt de murmurare nu s-a auzit din popor.

Putem crede pe bună dreptate că pentru prima sau a doua zi zgomotul acelei mari oștiri mărșăluind tăcut în jurul cetății a umplut pe locuitori de groază, mai ales că înainte fuseseră îngroziți de raportul a ceea ce făcuse Dumnezeu pentru acel popor. Dar, când marșul se repeta zi după zi, aparent fără vreun scop, era cel mai natural pentru cei asediați să prindă curaj și să privească totul ca o farsă. Mulți poate că au început să batjocorească și să îi zeflemisească pe israeliți cu metodele lor lipsite de sens. Istoria luptei nu a oferit nici un precedent pentru un asemenea mod de a proceda pentru a captura o cetate și ar fi fost împotriva naturii umane dacă unii din poporul cetății nu ar fi ridiculizat pe față pe cei care mărșăluiau afară.

Dar nici un cuvânt de ripostă nu a venit din acele rânduri. Cu răbdare, copiii lui Israel au suportat orice batjocuri ce le-au fost azvârlite. Nici un glas nu a fost auzit spunând: „Care este rostul a toate acestea?” „Ce fel de general este acest Iosua?” „Presupune el că prin zgomotul pașilor noștri măsurati vom face zidurile să vibreze și astfel vor cădea?” „Ei bine, sunt obosit de această nebunie și voi sta în cortul meu până ce vom face ceva care să merită efortul.” Oricine care cunoaște natura umană știe că aceste expresii și altele similare ar fi fost din belșug rostite în asemenea împrejurări de către majoritatea oamenilor; și ar fi fost remarcabil dacă nu s-ar fi ridicat o revoltă împotriva procedurilor. Așa ar fi stat lucrurile cu copiii lui Israel de acum patruzeci de ani; iar faptul că au mărșăluit cu răbdare și pe tăcute în acest fel în jurul cetății de treisprezece ori, aparent fără nici un scop, este dovada celei mai remarcabile credințe pe care a cunoscut-o lumea vreodată. Gândiți-vă la toată națiunea, printre care nu era nici unul care să caute greșeli, nici unul care să rostească vreun cuvânt de plângere când era pus în situația de a nu putea înțelege și care, aparent, era fără nici un rost.

A șaptea zi aproape că se dusese și a treisprezecea încercuire a cetății era încheiată. Totul a rămas ca și la începutul marșului lor. Acum venea ultimul test de încoronare. „Și în a șaptea zi, preoții au suflat din trompetele lor. Iosua a spus poporului: „Strigați, căci Domnul v-a dat cetatea.”” Iosua 6:16.

De ce să strige? – Pentru că Domnul le-a dat cetatea; trebuia să strige biruința. Dar ce dovadă era acolo că ei câștigaseră biruința? Ei nu puteau vedea nici un câștig. O, credința este „evidența lucrurilor care nu se văd”. Biruința era a lor, deoarece Dumnezeu le-a oferit-o și credința o pretindea din Cuvântul Său. Nici o clipă nu au ezitat; credința lor era desăvârșită și la cuvântul ordinului un strigăt triumfător s-a ridicat din vasta adunare. „Și s-a întâmplat că, atunci când poporul a auzit sunetul de trâmbiță și poporul a strigat cu glas tare, zidul a căzut.” Iosua 6:20.

Făgăduința făcută acelor oameni este era aceeași pe care Dumnezeu o extinde și asupra noastră; și toate lucrurile raportate despre ei sunt pentru învățătura noastră. „Nu au luat țara în stăpânire prin sabia lor, nici armele lor nu au fost cele ce i-au salvat” (Psalmul 44), ci mâna dreaptă a Domnului i-a mântuit. Tot așa El a spus că vom „fi mântuiți de vrăjmașii noștri și din mâna celor care ne urăsc”, pentru ca, eliberați din mâna vrăjmașilor noștri, să Îi putem sluji fără frică, în sfințenie și neprihănire toate zilele vieții noastre. Luca 1:68-75. Această eliberare este prin Hristos, care este acum, la fel ca în zilele lui Iosua, „Căpitanul oștirii Domnului”. El spune: „În lume veți avea necazuri; dar fiți voiioși, Eu am biruit lumea”. Ioan 16:33. „Voi sunteți compleți în El, care este Capul tuturor domniilor și puterii.” Coloseni 2:10. De aceea, „aceasta este biruința care învinge lumea, credința noastră”. 1 Ioan 5:4.

- *The Present Truth*, 31 decembrie 1896

36. Făgăduințele făcute lui Israel

Vanitate și înfrângere

„Tu stai în picioare prin credință;
Nu fi îngâmfat, ci teme-te.” Romani 11:20.
„De aceea, cel care crede că stă în picioare,
Să ia seama să nu cadă.” 1 Corinteni 10:12

Omul nu este într-un pericol mai mare decât atunci când tocmai a avut un mare succes sau a câștigat o mare biruință. Dacă nu este foarte atent, cântecul său bucuros de mulțumire va fi un cântec de felicitare îngâmfată a sinelui. Începând cu recunoașterea puterii lui Dumnezeu, laude și recunoștință la adresa Lui, pe nesimțite omul se pune în locul lui Dumnezeu și pretinde că propria lui înțelepciune și putere i-au adus succesul și biruința. Astfel se expune atacului atunci când este sigur că va fi un biruitor, de vreme ce s-a despărțit de sursa puterii. Doar în Domnul, Iehova, este putere veșnică.

„Și Iosua a trimis oameni de la Ierihon la Ai, care este lângă Bet-Aven, care este pe partea estică a Betelului și le-a vorbit: ‚Suiți-vă și vedeți țara.’ Și oamenii s-au suit și au văzut Ai. S-au întors la Iosua și i-au spus: ‚Să nu se suie tot poporul, ci în jur de trei mii de oameni să se suie și să lovească Ai; nu osteni tot poporul, căci sunt doar câțiva.’ Astfel, s-au urcat din popor aproape trei mii de oameni; și au fugit dinaintea oamenilor din Ai. Oamenii din Ai au lovit aproape treizeci și șase de oameni;... de aceea, inimile oamenilor s-au topit și au devenit ca apa.” Iosua 7:2-5.

Nimeni în afara pericolului

Istoria Ierihonului și a cetății Ai sunt suficiente pentru a răspunde celor care repetă cu multă asigurare, ca și când ar fi pasaj din Scriptură, zicala: „Odată în har, pentru totdeauna în har”, însemnătatea fiind că odată ce o persoană umblă cu adevărat în frica de Domnul nu mai poate niciodată cădea. Nu poate fi îndoială că fiii lui Israel s-au încrezut cu adevărat și pe deplin în Domnul când au traversat Iordanul și au mășăluit în jurul Ierihonului. Dumnezeu Însuși a mărturisit că aveau neprihănirea prin credință și Cuvântul Lui a declarat că au câștigat o biruință glorioasă prin credință. Totuși, au trecut doar câteva zile și au suferit o înfrângere gravă. Era începutul apostaziei. Cu toate că, după aceea Dumnezeu a lucrat multe minuni pentru ei și S-a arătat întotdeauna gata să facă tot ceea ce apuca credința lor, întregul popor al lui Israel nu a mai fost niciodată unit din nou pentru „a lupta lupta bună a credinței”. Doar pentru o scurtă perioadă, după revărsarea Spiritului din ziua Cincizecimii, a existat mulțimea celor care au crezut „de o inimă și un suflet”. Dar faptul că aceeași unitate și putere în credință desăvârșită va fi mărturisită din nou printre poporul lui Dumnezeu de pe pământ, este la fel de sigur ca orice altă făgăduință a lui Dumnezeu.

Cauza înfrângerii

Exista păcat în tabără când Israel s-a suit împotriva cetății Ai și acesta era motivul înfrângerii. Întregul popor a suferit, nu numai din cauza păcatului lui Acan, ci pentru că toți au păcătuit. „Iată, sufletul celui înălțat nu este fără prihană în el; ci cel drept va trăi prin credință.” Habacuc 2:4. Fie că erau orbi de „înșelăciunea păcatului” și s-au înălțat în mințile lor, fie înălțarea lor de sine a condus la păcatul lor, nu este esențial; este sigur însă că poporul făcuse loc păcatului și a devenit încrezător în sine, ceea ce înseamnă în sine păcat. Din cauza păcatului au suferit înfrângere; atât timp cât păcatului i se oferea loc în inimile lor, nu puteau înainta în cucerirea țării; și aceasta din nou dovedește că moștenirea făgăduită, către care îi conducea Dumnezeu, era una care putea fi stăpânită numai de un popor neprihănit – de către cei care aveau neprihănirea prin credință.

Oamenii care s-au suit să vadă țara au făcut poporul să creadă că doar câțiva oameni erau necesari pentru a captura cetatea Ai, deoarece era una mică. Dar nu au avut nici o bază pentru o astfel de presupunere. Adevărat, Ai nu era la fel de mare ca Ierihon, dar numerele nu aveau nimic de-a face cu capturarea cetății. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului” și dacă israeliții ar fi fost doar jumătate sau o zecime, rezultatul ar fi fost la fel. Se cerea aceeași putere pentru a captura cetatea Ai care fusese necesară pentru a captura Ierihonul, adică puterea lui Dumnezeu, menținută prin credință. Când oamenii au spus că numai câțiva erau necesari pentru a captura cetatea Ai, au pretins că dibăcia lor militară era cea care urma să asigure țara. Dar aceea era o greșeală amarnică. Dumnezeu a făgăduit că le va da țara și nu putea fi obținută decât ca un dar.

Cea mai puternică armată pe care a văzut-o lumea vreodată, înarmată cu cele mai bune arme de război nu o putea lua; pe când câțiva oameni neînarmați, puternici în credință și dând slavă lui Dumnezeu ar fi stăpânit-o cu ușurință. Forța cu care se ia împărăția cerului nu este forța armelor.

Înfrângerea nu este în planul lui Dumnezeu

Un alt lucru pe care îl învățăm din istoria cetății Ai este că Dumnezeu nu intenționase ca poporul să sufere o înfrângere sau că în ocuparea țării vreun om trebuia să își piardă viața. În lupta obișnuită, pierderea a treizeci și șase de oameni într-un asalt asupra unei cetăți nu ar fi socotit mare, chiar dacă asaltul ar fi fost un succes; dar pentru luarea în stăpânire a țării Canaanului a fost o înfrângere teribilă. Făgăduința era „fiecare loc pe care va călca talpa piciorului vostru vi-l voi da” și „nici un om nu va fi capabil să stea împotriva ta” (Iosua 1:3, 5), iar acum, ei înșiși au fost obligați să fugă, cu pierderea oamenilor. Influența pe care o avuseseră traversarea Iordanului și capturarea Ierihonului și care trebuia să îi impresioneze și să îi inspire de venerație pe păgâni era acum nimicită. Încrezându-se în propria lor tărie, israeliții au pierdut puterea prezenței lui Dumnezeu și și-au demonstrat propria lor slăbiciune.

Mijloacele înfrângerii

Faptul că era în întregime împotriva planului lui Dumnezeu ca vreunul din israeliți să își piardă viața în luarea în stăpânire a țării făgăduite este mai departe arătat de faptul, pe care îl vom observa bine aici, și anume că nu era planul Lui ca ei să lupte pentru stăpânirea moștenirii făgăduite. Deja am văzut că numărul și armele nu au avut nimic de-a face cu luarea Ierihonului și că, atunci când au depins de armele lor, forța care în lupta obișnuită ar fi fost mai mult decât suficientă, nu a fost de nici un ajutor. Amintiți-vă de asemenea minunata eliberare din Egipt și distrugerea întregii armate a faraonului, fără să fie ridicată măcar o armă sau să se folosească vreo putere omenească și că Dumnezeu și-a condus poporul pe cea mai lungă și mai dificilă rută cu scopul ca ei să nu vadă războiul (Exodul 13:18), și apoi citiți următoarea făgăduință:

„Poate vei spune în inima ta: aceste națiuni sunt mai mult decât mine, cum aş putea să le deposedez? Să nu te temi de ele, ci să îți aduci aminte ce a făcut Domnul Dumnezeul tău faraonului și întregului Egipt; marile ispite pe care ochii tăi le-au văzut, semnele, minunile, mâna puternică și brațul întins prin care Domnul Dumnezeul tău te-a scos, *așa va face Domnul Dumnezeul tău tuturor popoarelor de care te temi*. Mai mult, Domnul Dumnezeul tău va trimite viespile între ei, până ce aceia care au mai rămas și care se ascund de tine, vor fi distruși. Să nu te temi de ei; căci Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, un Dumnezeu puternic și teribil.” Deuteronom 7:17-21.

Așa cum făcuse Domnul faraonului și întregului Egipt a făgăduit că va face tuturor vrăjmașilor care s-ar putea așeza împotriva înaintării israeliților către țara făgăduită. Dar copiii lui Israel nu au dus nici o luptă pentru a realiza eliberarea lor din Egipt și pentru a distruge pe toți vrăjmașii din Egipt. Când Moise, cu patruzeci de ani înainte, a încercat să elibereze pe Israel prin forța fizică, a eșuat și a fost obligat să fugă în dizgrație. Doar când a cunoscut Evanghelia puterii lui Dumnezeu pentru mântuire a fost capabil să conducă poporul fără nici o frică față de mânia regelui. Acest lucru este o dovadă concludivă că Dumnezeu nu plănuise ca ei să lupte pentru stăpânirea țării; și dacă nu au dus nici o luptă, bineînțeles că nu puteau să piardă pe nici unul dintre ei în bătălie. Citiți mai departe despre modul în care Dumnezeu Își propusese să le dea țara:

„Voi trimite teama înaintea ta și voi distruge tot poporul la care vei veni, voi face ca toți vrăjmașii tăi să își întoarcă spatele de la tine. Voi trimite viespile înaintea ta care vor alunga pe heviți, pe canaaniți și pe hetiti dinaintea ta. Nu-i voi izgoni într-un singur an dinaintea ta, ca nu cumva țara să devină pustie și fiarele câmpului să se înmulțească împotriva ta. Încetul cu încetul le voi izgoni dinaintea ta, până vei crește și vei moșteni țara.” Exodul 23:27-30.

Când Iacov, cu ani înainte, a stat în aceeași țară cu familia sa, „groaza lui Dumnezeu era peste cetățile care îi înconjură și nu au urmărit pe fiii lui Iacov”. Geneza 35:5. „Când erau numai puțini la număr, da, foarte puțini și străini în ea. Când au mers dintr-o națiune într-alta, dintr-o împărăție la un alt popor, El nu a îngăduit nici unui om să le facă rău; da, El a certat regii de dragul lor, spunând: „Nu vă atingeți de unșii Mei și nu faceți rău profetilor Mei.” Psalmul 105:12-15. Exact aceeași putere urma să îi ducă în țară și cu rapiditate să le dea o moștenire veșnică în ea, căci după aceea, deplângând necredințioșia lor, Domnul a spus:

„O, de ar fi luat aminte poporul Meu la Mine și de ar fi umblat Israel în căile Mele! Curând aș fi supus pe vrăjmașii lor și Mi-aș fi întors mâna împotriva vrăjmașilor lor. Cei care Îl urau pe Domnul s-ar fi supus Lui; dar timpul lor ar fi dăinuit veșnic.” Psalmul 81:13-15.

De ce au luptat ei

„Dar copiii lui Israel au luptat tot timpul existenței lor naționale și aceasta sub îndrumarea lui Dumnezeu”, se va spune. Este foarte adevărat, dar nu dovedește deloc că era scopul lui Dumnezeu ca ei să lupte. Nu trebuie să uităm că „mințile lor erau oarbe” de necredință, așa încât nu puteau întrezări scopul lui Dumnezeu cu ei. Nu au apucat realitățile eterne ale împărăției lui Dumnezeu, ci erau mulțumiți cu umbra lor; și același Dumnezeu care a îndurat împietrirea lor la început și S-a străduit să îi învețe prin umbre când nu aveau realitățile, încă a rămas cu ei, luând în considerare cu milă slăbiciunile lor. Dumnezeu Însuși a îndurat din pricina împietririi inimii lor să aibă mai multe soții și chiar a pus reguli care reglementau poligamia, dar aceasta nu dovedește că El rânduise așa pentru ei. Știm bine că „de la început nu a fost așa”. Astfel, când Isus le-a interzis urmașilor Săi să lupte pentru vreo cauză, nu a introdus nimic nou, nici atunci când a învățat că omul trebuie să aibă o singură soție și să fie unit cu ea cât timp trăiește. Pur și simplu El enunța primele principii – predicând o reformă completă.

Executând judecata scrisă

Un lucru care nu ar trebui niciodată pierdut din vedere de către cei care sunt hotărâți să citeze poruncile lui Dumnezeu către israeliții care sancționau războaiele de apărare sau cucerire, este faptul că Dumnezeu nu le-a spus niciodată să distrugă pe cineva a cărui cupă a nelegiurii nu era încă deplină și care nu respinsese irevocabil calea neprihănită. La sfârșitul acestei lumi, când va veni timpul ca sfinții să stăpânească împărăția, judecata va fi dată sfinților Celui Prea Înalt (Daniel 7:22) și sfinții vor judeca nu numai lumea, ci și pe îngeri. 1 Corinteni 6:2, 3. De asemenea, ca moștenitori împreună cu Hristos, ei se vor împărtăși de executarea judecării, căci citim:

„Să se bucure sfinții în slavă; să cânte tare. Laudele înalte pentru Dumnezeu să fie în gurile lor și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să execute răzbunarea asupra păgânilor și pedepsele asupra poporului; să lege pe regii lor cu lanțuri și pe nobilii lor cu lanțuri de fier, să execute asupra lor judecata scrisă; această onoare o au toți sfinții Lui.” Psalmul 149:5-9.

De vreme ce Hristos Își asociază poporul cu El Însuși în împărăție, făcându-i pe toți regi și preoți, nu este mai deplasat pentru sfinții Lui, care sunt în legătură cu El și prin autoritatea Sa directă, să execute judecata dreaptă asupra celor răi care nu se mai pot corija, decât ar fi pentru El. Și astfel, când ne amintim că eliberarea din Egipt a fost începutul sfârșitului și că Dumnezeu Își propunea să dea atunci poporului chiar aceeași împărăție pe care ne-o promite nouă acum și la care Hristos va chema pe cei binecuvântați când va veni, putem înțelege că un popor neprihănit putea atunci, ca și în viitor, să fie agenții dreptății lui Dumnezeu. Dar acela nu trebuia să fie un război de cucerire, nici măcar pentru stăpânirea țării făgăduite, ci executarea judecării. Dar nu trebuie să uităm că Dumnezeu personal dădea ordine atunci când asemenea judecări trebuiau executate și nu lasă oamenii să presupună voia Lui în acest caz. Mai mult, doar acei care sunt ei înșiși fără păcat pot executa judecata asupra păcătoșilor.

Războiul nu este un succes

Totuși, mai trebuie amintit încă un lucru în legătură cu chestiunea luptei și a stăpânirii țării Canaanului, moștenirea făgăduită, și anume, că fiii lui Israel nu au obținut-o cu toată lupta lor. Aceeași făgăduință care le fusese dată lor rămâne și pentru noi; „dar dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, atunci nu ar mai fi vorbit El despre o altă zi” în care să căutăm și să o găsim. Evrei 4:1, 8. Motivul pentru care ei nu au obținut-o a fost necredința lor și acesta este motivul pentru care au luptat. Dacă ar fi crezut pe Domnul, I-ar fi permis Lui să elibereze țara de locuitorii ei total depravați, pe calea pe care El o plănuise. Între timp, ei ar nu ar fi fost leneși, ci ar fi lucrat în mod viguros lucrarea credinței pe care Dumnezeu le-a trimis-o și care trebuie să ne atragă atenția în articolul următor.

- *The Present Truth*, 7 ianuarie 1897

37. Făgăduințele făcute lui Israel

Israel – un popor misionar

Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise să conducă pe Israel afară din Egipt, solia sa către faraon a fost: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut; îți spun: lasă-Mi fiul să plece, ca să Mă slujească.” (Exodul 4:22, 23); și El i-a scos și le-a dat țările păgânilor „pentru ca ei să respecte poruncile Lui și să păzească legile Lui”. Psalmul 105:44, 45. Marele avantaj al evreilor față de alte popoare a fost că „lor le fuseseră încredințate oracolele lui Dumnezeu” Romani 3:1, 2. De fapt, ei nu au primit acele „oracole vii” în toată puterea lor vie, pentru ca avantajul lor să fie infinit mai mare; dar aceasta nu era vina lui Dumnezeu și acum noi nu discutăm despre ce a avut Israel de fapt sau cine a fost, ci despre ceea ce puteau avea și ceea ce se cuvenea ca ei să fie.

Două lucruri au fost întotdeauna adevărate, și anume, că „nici un om nu trăiește pentru sine” și că „Dumnezeu nu face deosebire între persoane”; și aceste două adevăruri combinate formează pe al treilea, că ori de câte ori Dumnezeu oferă un dar sau un avantaj cuiva, o face cu scopul ca El să îl folosească pentru beneficiul celorlalți. Dumnezeu nu oferă binecuvântări unei persoane sau unui popor pe care nu ar vrea ca toți să le aibă. Când a făgăduit o binecuvântare lui Avraam, a făcut-o cu scopul ca el să fie o binecuvântare, ca în el să fie binecuvântați toți oamenii pământului. Pe baza făgăduinței lui Avraam a eliberat Dumnezeu pe Israel. De aceea, dându-le avantajul de a avea legea Sa, El a făcut astfel pentru ca ei să descopere și altor popoare acel avantaj inestimabil, pentru ca și alte popoare să se poată împărtăși de ele.

Scopul lui Dumnezeu era ca Numele Său să fie cunoscut pe tot pământul. Exodul 9:15. Dorința Lui ca toți oamenii să Îl cunoască era la fel de mare precum dorința Lui ca Israel să Îl cunoască. A cunoaște pe singurul Dumnezeu adevărat este viață veșnică (Ioan 17:3); de aceea, descoperindu-Se pe Sine lui Israel, Dumnezeu le arăta calea vieții veșnice sau Evanghelia, cu scopul ca ei să proclame aceeași Evanghelie altora. Motivul pentru care El S-a revelat pe Sine lui Israel la început a fost că ei se aflau, să zicem așa, mai la îndemână față de alt popor. Amintirea lucrării lui Dumnezeu cu Avraam, Isaac, Iacov și Iosif și a credinței lor era păstrată printre iudei, făcându-i astfel mai accesibili. Dumnezeu i-a ales pe ei nu pentru că îi iubea mai mult decât pe alții, ci pentru că iubește pe toți oamenii și urma să Se facă și lor cunoscut prin intermediul agenților care erau cel mai la îndemână. Ideea că Dumnezeu este exclusivist și că El limitează îndurările și adevărul Său la un popor special este cel mai dezonorant pentru caracterul Său. Niciodată nu a lăsat El pe păgâni fără un martor despre Sine și oriunde putea găsi un om sau un popor care consimțea să fie folosit, imediat îl înrola în serviciul Său, pentru a face o revelație și mai mare despre Sine.

Efectul proclamării Evangheliei în Egipt

Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire și de vreme ce puterea măreață a lui Dumnezeu era manifestată în salvarea lui Israel din Egipt, este evident că Evanghelia a fost proclamată în acel moment așa cum nu a mai fost niciodată de atunci. Efectul acelei proclamări este arătat prin cuvintele femeii păgâne, prostituata Rahav. Când cei doi spioni au venit în casa ei la Ierihon, ea i-a ascuns și le-a spus:

„Știu că Domnul v-a dat țara și că groaza voastră a căzut peste noi și că toți locuitorii țării și-au pierdut curajul din pricina voastră. Căci am auzit cum Domnul a uscat apele de la Marea Roșie pentru voi, când ați ieșit din Egipt și ce ați făcut regilor amoriților, care era pe cealaltă parte a Iordanului, pe care i-ați distrus în întregime. Și de îndată ce am auzit aceste lucruri, inimile noastre s-au topit, nu a mai rămas curaj în vreun om, din pricina voastră; căci Domnul Dumnezeu vostru, El este Dumnezeu în cerul de sus și în pământul de jos.” Iosua 2:9-11. Și atunci, ea a cerut și a primit făgăduința eliberării.

„Prin credință prostituata Rahav nu a pierit împreună cu cei care nu au crezut, când a primit pe spioni în pace.” Evrei 11:31. Ceea ce i s-a întâmplat ei putea fi soarta oricărui alt locuitor al Ierihonului dacă ar fi exercitat aceeași credință ca ea. Ei auziseră aceleași lucruri ca ea și știau foarte bine ca și ea că „Iehova, Dumnezeul vostru, El este Dumnezeu în cerul de sus și în pământul de jos”. Dar cunoștința nu este credință. Demonii știu că există un singur Dumnezeu, dar ei nu au credință. Rahav a fost dispusă să se supună cerințelor lui Dumnezeu și să trăiască precum unul din poporul Său, în timp ce conaționalii ei nu erau. În cazul ei vedem dovada că Dumnezeu salvează oamenii nu pentru că sunt buni, ci pentru că sunt dispuși să fie făcuți buni. Isus este trimis să ne binecuvânteze, întorcându-ne de la fărădelegile noastre. Acea sărmană femeie, păgână de o viață, fără nici o reputație, care putea rosti o minciună cu o mimică falsă și fără nici o conștiință a vinei, a avut o foarte slabă idee despre diferența dintre bine și rău; totuși Dumnezeu a recunoscut-o ca pe una din poporul Lui, pentru că nu s-a întors de la lumină, ci a umblat în ea pe măsură ce

venea la ea. A crezut spre mântuirea sufletului ei. Credința ei a ridicat-o dincolo de împrejurările păcătoase și a așezat-o pe calea cunoștinței; și nu se poate găsi nici o evidență mai puternică a faptului că lui Hristos nu Îi este rușine să îi numească frați chiar și pe păgâni, decât faptul că nu Îi este rușine să aibă o prostituată în plus menționată în sulul genealogiei Lui după trup.

Râvna lui Dumnezeu pentru toți oamenii

Dar punctul special în această referire la Rahav este că Dumnezeu nu S-a limitat la poporul evreu. Oriunde exista un locuitor idolatru al Canaanului care era dispus să Îl recunoască pe Dumnezeu, în acel moment era înregistrat printre poporul lui Dumnezeu. Această lecție este nu numai teoretică, faptul că făgăduința lui Avraam includea toată lumea, nu doar odraslele lui Iacov, ci este în mod practic mângâietoare și înălțătoare. Ne arată cât de îndelung răbdător este Domnul, „nedorind ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință”. 2 Petru 3:9. Ne arată cât de repede sesizează Dumnezeu cea mai slabă înclinație de a-L căuta și o folosește ca mijloc de a atrage sufletul păcătos și mai aproape. Cu blândețe suflă peste mucul care încă mai arde dacă există posibilitatea să se facă o flacăra. Urechea Lui este în continuu întoarsă spre pământ, vigilentă pentru a prinde cea mai slabă șoptă, astfel că cel mai slab strigăt, da, primul impuls de a chema din cele mai de jos adâncuri, este instantaneu auzit și primește răspuns.

Preoți ai lui Dumnezeu

Faptul că intenția lui Dumnezeu pentru Israel era ca ei să proclame Evanghelia întregii lumi se vede în faptul că, dacă rămâneau în legământul Său, urma ca ei să fie o împărăție de preoți. Toți urmau să fie preoți ai lui Dumnezeu. Acum, lucrarea unui preot este astfel prezentată în Maleahi 2:5-7, unde Dumnezeu îi spune despre Levi:

„Legământul Meu a fost cu el un legământ de viață și pace; i l-am dat ca să se teamă de Mine și lui i-a fost teamă de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui și fărădelegea nu s-a găsit pe buzele lui; a umblat cu Mine în pace și dreptate și a întors pe mulți de la nelegiuire. Căci buzele preoților trebuie să păstreze cunoștința și trebuie să caute legea în gura lui; căci el este solul Domnului oștirilor.”

A întoarce oamenii de la nelegiuire este lucrarea lui Hristos prin învierea Sa; de aceea, lucrarea adevăratului preot este pur și simplu de a predica Evanghelia – de a proclama legea vie în Mântuitorul viu care este desăvârșită și convertește sufletul. Dar de vreme ce toți copiii lui Israel urmau să fie preoți și de aceea trebuia ca toți să fie familiari cu legea, este evident că trebuia ca ei să fie preoți în folosul altora. Dacă ar fi acceptat propunerea lui Dumnezeu și ar fi fost bucuroși să rămână în legământul Său în loc să insiste într-al lor, nu ar mai fi fost nevoie de nici o preoție care să facă legea adevărului și a păcii cunoscută; toți ar fi cunoscut adevărul și, în consecință, toți ar fi fost liberi; dar slujba unui preot este de a învăța legea și de aceea este sigur că scopul lui Dumnezeu de a-i scoate pe israeliți din Egipt era să îi trimită în toată lumea pentru a predica Evanghelia.

Ce sarcină ușoară și rapidă ar fi fost aceasta, susținuți de puterea lui Dumnezeu! Faima a ceea ce făcuse Dumnezeu în Egipt se răspândise înaintea lor și pe măsură ce ar fi ieșit cu aceeași putere, ar fi predicat Evanghelia în plinătatea ei oamenilor deja pregătiți să o accepte sau să o respingă. Lăsându-și soțiile și micuții în siguranță în Canaan și ieșind doi câte doi, după cum i-a trimis mai târziu Isus pe discipolii săi, le-ar fi trebuit puțin timp pentru a duce Evanghelia către cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Să presupunem că vrăjmașii ar fi încercat să se opună înaintării lor. Unul putea să pună pe fugă o mie și doi – zece mii. Aceasta înseamnă că puterea prezenței lui Dumnezeu cu fiecare doi dintre ei ar fi făcut ca în ochii vrăjmașilor lor ei să apară egali cu zece mii de oameni și nimeni nu ar fi îndrăznit să îi atace. Astfel, puteau merge înainte cu lucrarea lor de a predica Evanghelia, fără teama hărțuirii. Groaza pe care prezența lor ar fi inspirat-o opresorilor arată puterea pe care solia ce o proclamau o avea asupra inimilor deschise să primească adevărul.

Pe măsură ce mergeau astfel îmbrăcați cu toată puterea lui Dumnezeu, terenul nu mai avea nevoie să fie vizitat a doua oară. Toți care ar fi auzit ar fi luat poziție imediat pentru sau împotriva adevărului; și această decizie ar fi fost definitivă, căci, de vreme ce unul respinge Evanghelia când este proclamată în toată plinătatea ei, cu toată puterea lui Dumnezeu, nu se mai poate face nimic pentru el, pentru că nu există o putere mai mare decât aceea a lui Dumnezeu. Astfel, doar câțiva ani sau poate luni după traversarea Iordanului ar fi fost suficiente pentru predicarea Evangheliei împărăției în toată lumea ca martor pentru toate națiunile.

Dovezi ale imparțialității lui Dumnezeu

Dar Israel nu a împlinit chemarea sa înaltă. Necredința și încrederea în sine i-a deposedat de prestigiul cu care au intrat în țara făgăduită. Nu au lăsat ca lumina lor să lumineze și astfel, în timp, ei înșiși au pierdut-o. Erau bucuroși să se colonizeze în Canaan în loc să stăpânească tot pământul. Au presupus că lumina pe care le-o dăduse Dumnezeu se datora faptului că El îi iubea mai mult pe ei decât pe alții și astfel au devenit aroganți și i-au disprețuit pe ceilalți. Totuși, Dumnezeu nu înceta să le arate că ei trebuie să fie lumina lumii. Istoria iudeilor, în loc să arate că Dumnezeu se limitase la ei, arată că El încerca în continuu să îi folosească pentru a-Și face cunoscut Numele altora. Martor este raportul lui Naaman sirianul, care a fost trimis la regele lui Israel ca să fie vindecat de lepră. Vezi cazul văduvei din Sarepta la care a fost trimis Ilie. Regina din Șeba a venit de departe ca să audă înțelepciunea lui Solomon. Iona a fost trimis, mai mult împotriva voinței lui, să avertizeze Ninive care s-a pocăit la predicarea lui. Citiți profețiile lui Isaia, Ieremia și Ezechiel și vedeți cât de des națiuni diverse sunt numite în mod direct. Toate acestea arată că Dumnezeu nu a fost atunci, cum nu este nici acum, doar Dumnezeul evreilor, ci și al neamurilor. În final, când Israel a refuzat în întregime să își împlinească misiunea la care îl chemase Dumnezeu, i-a trimis în captivitate, pentru ca astfel păgânii să primească puțină cunoștință despre Dumnezeu, cunoștință pe care nu o împărțeau în mod voluntar. Acolo, câteva suflete credincioase erau mijloacele pentru a duce adevărul în mod clar înaintea regelui păgân Nebucadnețar, care, în timp, cu umilință, l-a recunoscut pe Dumnezeu și și-a publicat confesiunea de credință pe tot pământul. Regele Cir de asemenea și alți regi persani, prin proclamație regală au făcut cunoscut Numele singurului Dumnezeu adevărat din toată lumea.

Strânși într-o singură turmă

Astfel, vedem că nu exista ceva pe care Dumnezeu să-l fi dorit mai mult decât mântuirea păgânilor din jurul evreilor; și nu numai a celor care erau aproape, ci și a celor de departe, căci făgăduințele nu erau numai pentru evrei și pentru copiii lor, ci pentru toți cei care erau „departe”. Vezi Fapte 2:39; Isaia 57:19. Adevărul că Dumnezeu nu făcea nici o diferență între iudei și neamuri este văzut în faptul că Avraam, capul rasei ebraice, făcea parte el însuși dintre neamuri și a primit asigurarea acceptării din partea lui Dumnezeu pe când era încă necircumcis, „ca să fie tatăl tuturor celor care cred, chiar dacă sunt necircumciși, pentru ca neprihănirea să le fie atribuită și lor”. Romani 4:11, 12. Dumnezeu era gata să accepte oameni dintre păgâni așa cum a fost când l-a chemat pe Avraam dintre ei. Când Hristos a venit, a declarat că a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel și chiar în timp ce spunea asta, a arătat cine erau oile pierdute ale casei lui Israel, trimițând vindecare femeii păgâne care credea. Matei 15.

Ce a făcut Hristos pentru femeia canaanită era gata și nerăbdător să facă pentru fiecare locuitor al Canaanului care credea și pentru oricine din întreaga lume din zilele lui Iosua. Toți cei care nu se agățau în mod încăpățânat de idoli lor urmau să fie strânși în turma lui Israel, până ce vor fi o singură turmă, sub un singur Păstor. Exista mântuire pentru toți cei care o acceptau, dar trebuia ca ei să devină cu adevărat israeliți.

Israel trebuia separat

Pentru acest motiv li s-a interzis israeliților să facă vreo ligă cu locuitorii țării. O ligă implică asemănare, egalitate, uniunea a două puteri asemănătoare. Dar Israel, când era credincios chemării lui, nu avea nimic în comun cu locuitorii țării. Ei trebuiau să fie un popor separat, separat numai datorită prezenței sfințitoare a Domnului. Când Dumnezeu îi spusese lui Moise: „Prezența Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă”, Moise a replicat: „Dacă prezența Ta nu merge cu noi, nu ne duce mai departe. Căci de unde se va ști că eu și poporul Tău am găsit har înaintea Ta? Nu din faptul că mergi Tu cu noi? Astfel vom fi separați, eu și poporul Tău, de toate popoarele care sunt pe fața pământului.” Exodul 33:14-16. A face o ligă cu națiunile înconjurătoare însemna să se alătore lor, iar acest lucru însemna despărțire de prezența lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu era singurul lucru care făcea și îl menținea pe Israel separat de alte națiuni, și prezența Lui nu putea avea alt efect decât acesta. Prezența lui Dumnezeu va face același lucru în aceste zile, căci El nu Se schimbă. Prin urmare, dacă cineva ar spune că nu este necesar ca poporul lui Dumnezeu să fie separat de națiuni, în realitate el spune că nu este necesar ca ei să aibă prezența lui Dumnezeu.

Același principiu era implicat când poporul a vrut un rege. Citiți raportul din 1 Samuel 8. Poporul i-a spus lui Samuel: „Dă-ne un rege ca să ne judece, ca toate națiunile”. Acest lucru nu a plăcut lui Samuel și fără îndoială i-a rănit sentimentele, dar poporul a insistat: „Dă-ne un rege ca să ne judece”. Atunci Domnul i-a spus lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce îți spun; căci nu pe tine te-au respins, ci pe Mine, ca să

nu domnesc peste ei. În conformitate cu toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt până în această zi, când M-au părăsit și au slujit altor dumnezei, așa îți fac și ție.” Atunci Samuel, la porunca Domnului, a pus înaintea poporului unele din relele care vor rezulta dacă ar avea un rege; dar au refuzat să-și schimbe hotărârea, spunând: „Nu, ci vom avea un rege peste noi, ca să fim ca toate națiunile”.

În Biblie „națiunile” sunt păgâne. Cuvântul ebraic care se traduce deseori prin „națiuni” este același din care provine întotdeauna cuvântul „păgân”. Poate că Psalmul 96:5 clarifică acest lucru pentru cititorul englez. „Căci toți dumnezeii națiunilor sunt idoli; dar Domnul a făcut cerurile.” Aici este foarte evident că „națiunile” sunt păgâne. În Psalmul 2:1, unde citim, „De ce se înfurie *păgânii* și de își imaginează poporul lucruri deșarte?”, Versiunea Revizuită spune: „De ce se înfurie *națiunile* și poporul își imaginează lucruri deșarte?”. Ideea unei „națiuni creștine” este o contradicție, așa cum sunt termenii „creștin păgân” sau „creștin păcătos”. Folosirea termenului „națiune” de către Dumnezeu, când este vorba de națiunile pământești, înseamnă o colectivitate de păgâni. Astfel, ceea ce au spus de fapt evreii era aceasta: „Vom avea un rege peste noi, pentru ca și noi să fim ca toți păgânii”. Aceasta și-au dorit ei, pentru că toate celelalte popoare recunoșteau alți dumnezei decât pe Iehova și toți oamenii de pe pământ, cu excepția lui Israel, aveau regi peste ei. Biblia daneză traduce 1 Samuel 8:20 foarte clar: „Vom fi și noi ca toți păgânii”.

Planul lui Dumnezeu pentru Israel era ca el să nu fie o *națiune*. Suntem înclinați să ne uităm la ce *era* el, ca și cum așa s-ar fi convenit să fie, uitând că de la început până la sfârșit Israel a refuzat, într-o măsură mai mare sau mai mică, să umble în sfatul lui Dumnezeu. Vedem poporul evreu cu judecători și oficiali și toate zorzoanele guvernului civil; dar trebuie să ne amintim că legământul lui Dumnezeu oferea ceva mult diferit, care, din cauza necredinței, nu a fost niciodată realizat pe deplin.

Israel – Biserica lui Hristos

Cuvântul „biserică” se folosește destul de des, totuși probabil că puțini din cei care îl folosesc realizează că provine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „scos afară” și că se aplică lui Israel mai mult decât oricărui alt popor. Ei au constituit biserica lui Dumnezeu, au fost chemați afară din Egipt. În Vechiul Testament se făcea referire la ei folosind termenul „adunare”, adică, cei care erau adunați sau strânși laolaltă, căci formau turma Domnului al cărei Păstor era El. Dumnezeu este cunoscut ca „Păstorul lui Israel”. Psalmul 80:1. Vezi de asemenea Psalmul 23:1. Astfel, biserica din timpurile de mai târziu este numită turma lui Dumnezeu. Fapte 20:28. Ștefan, în discursul său dinaintea Sinedriului, a vorbit despre Israel ca despre „biserica din pustie”.

Este o singură biserică, fiindcă biserica este trupul lui Hristos (Efeseni 1:19-23) și este un singur trup. Efeseni 4:4. Acea singură biserică este formată din cei care aud și urmează glasul lui Hristos, căci Hristos spune: „Oile Mele aud glasul Meu” „și Mă urmează”. Ioan 10:27. Acea biserică din pustie este deci aceeași cu adevărata biserică a lui Hristos din fiecare perioadă. Acest lucru este cel mai clar arătat în Evrei 3:2-6. Când citiți pasajul, amintiți-vă cum „casa lui Dumnezeu” este „biserica Dumnezeului celui viu”. 1 Timotei 3:15. Acum, textul spune că Hristos era credincios în casa lui Dumnezeu, așa cum era și Moise. Moise a fost credincios în casa lui Dumnezeu ca slujitor, dar Hristos ca Fiul peste aceeași casă, „a cărui casă suntem noi, dacă păstrăm încrederea și bucuria speranței tari până la sfârșit”. Isus a fost chemat din Egipt, după cum este scris: „Din Egipt am chemat pe Fiul Meu”. Matei 2:15. El era Capul și Conducătorul oștirii care a ieșit împreună cu Moise. 1 Corinteni 10:1-10. Hristos și Moise, deci, sunt în aceeași tovarășie și comunitate, și oricine este părtaș cu Hristos trebuie să îl recunoască pe Moise ca frate în Domnul.

Aceste lucruri sunt foarte importante, căci, de vreme ce studiem planul lui Dumnezeu pentru Israel, învățăm adevăratul model pentru biserica lui Dumnezeu din toate timpurile, până la sfârșit. Nu putem cita fără discernământ ce a făcut Israel ca o autoritate pentru ce ar trebui să facem noi, de vreme ce ei s-au răzvrătit deseori împotriva lui Dumnezeu, iar istoria lor este mai degrabă un raport al apostaziei decât al credinței; dar putem și ar trebui să studiem făgăduințele lui Dumnezeu și mustrările adresate lor, pentru că ce avea El pentru ei are de asemenea pentru noi.

Biserica, împărăția

Poporul Israel a constituit o împărăție de la început, cu secole înainte ca Saul să fie pus peste ei; căci biserica lui Dumnezeu este împărăția Sa, iar supușii Lui sunt toți copiii Lui. „Casa lui Dumnezeu” este „comunitatea lui Israel”. Efeseni 2:19. Hristos, împreună cu Tatăl, stă pe „tronul harului” și adevărata biserică Îl recunoaște pe El, și numai pe El, ca Domn. Apostolul Ioan, scriind bisericii, semnează: „fratele vostru și tovarășul în necaz și în împărăția și răbdarea lui Isus Hristos”. Apocalipsa 1:9. Hristos S-a declarat

pe Sine Rege, Regele evreilor (Matei 27:11) și a primit omagiu ca „Rege al lui Israel”. Ioan 1:49. Dar chiar și atunci când a pretins că este rege, Isus a declarat: „împărăția Mea nu este din această lume; dacă împărăția Mea ar fi din această lume, atunci slujitorii Mei ar lupta ca să nu fiu dat iudeilor; dar acum împărăția Mea nu este de aici.” Ioan 18:36. Așa cum împărăția lui Hristos nu este din această lume, tot așa biserica Sa, trupul Său, poporul pe care l-a ales El și pe care l-a chemat afară din lume, nu trebuie să formeze o parte a lumii, deși este în ea. Nu trebuie făcută nici un fel de alianță cu lumea, indiferent de scop. Singurul ei rost în lume este să fie lumina lumii, sarea prin care cât mai mult din lume să fie păstrată. Nu trebuie să fie o parte a lumii așa cum lumina nu este o parte a întunericului în care luminează. „Ce legătură este între lumină și întuneric?” 2 Corinteni 6:14. Sunt două clase diferite pe pământ – biserica și lumea; dar când biserica formează o alianță cu lumea, fie că este formală, fie că adoptă metodele sau principiile lumii, atunci există o singură clasă – lumea. Prin harul lui Dumnezeu, totuși a existat întotdeauna câțiva credincioși, chiar și în timpul celei mai mari apostazii.

Nu o teocrație

Este destul de obișnuit să se vorbească despre Israel ca despre o teocrație. Într-adevăr, așa plănuse Dumnezeu să fie și așa ar fi trebuit să fie, dar în adevăratul sens nu a fost niciodată. Numai teocrație nu a fost Israel când poporul a cerut un rege pământesc „pentru ca să fim și noi ca toți păgânii”, pentru că făcând astfel ei L-au respins pe Dumnezeu ca Rege al lor. Este destul de ciudat că oamenii se referă la ce a făcut Israel în directă opoziție cu dorințele lui Dumnezeu ca o justificare pentru o acțiune similară din partea bisericii de acum și la respingerea lor față de Dumnezeu ca o dovadă că erau guvernați de puterea Sa.

Cuvântul „teocrație” este o combinație între două cuvinte grecești și înseamnă în mod literal „guvernarea lui Dumnezeu”. O teocrație adevărată prin urmare, este un trup în care Dumnezeu este singurul și absolutul conducător. O asemenea guvernare a fost rar văzută pe acest pământ și niciodată într-o măsură prea mare. O adevărată teocrație a existat când Adam a fost la început format și așezat în Eden, când „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și iată, erau foarte bune”. Geneza 1:31. Dumnezeu l-a format pe Adam din țărâna pământului și l-a pus peste toate lucrările mâinilor Sale. A fost făcut stăpân „peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite și peste tot pământul și peste tot ce se târăște pe pământ”. Geneza 1:26. Prin urmare, el avea toată puterea. Dar în cea mai bună stare a sa, încoronat cu slavă și cu cinste, Adam era doar țărână, fără putere mai mare în el decât țărâna peste care călca. De aceea, puterea măreață care se manifesta în el nu era deloc a lui, ci era puterea lui Dumnezeu care lucra în el. Dumnezeu era Stăpân absolut, dar I-a plăcut Lui în ceea ce privea acest pământ, să Își descopere puterea prin om. În timpul loialității lui Adam față de Dumnezeu, exista deci o teocrație perfectă pe acest pământ.

O asemenea teocrație nu a existat niciodată de atunci încolo, căci căderea omului a însemnat recunoașterea lui Satan ca dumnezeu al acestei lumi. Dar în mod individual a existat în perfecțiunea sa în Hristos, al doilea Adam, în inima căruia era legea lui Dumnezeu și în care locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. Când Hristos va reînnoi și va restaura toate lucrurile ca la început și va fi doar o turmă și un Păstor, un singur rege pe pământ, atunci va fi o teocrație perfectă. Voia lui Dumnezeu va fi făcută pe tot pământul așa cum este acum în cer. Dar acum este timpul pregătirii. Acum Hristos Își strânge poporul în care va fi refăcut caracterul Său, în inimile căruia va locui prin credință, așa că fiecare dintre ei, asemenea Lui, „va fi umplut cu toată plinătatea lui Dumnezeu”. Efeseni 3:17-19. Aceștia strânși constituie biserica lui Hristos, care, ca întreg, este „plinătatea Celui ce umple totul în toți”. Efeseni 1:22, 23. Astfel, în timp ce adevărata teocrație este în primul rând în inimile indivizilor care zi de zi spun cu sinceritate Tatălui lor ceresc: „a Ta este împărăția”, mulțimea celor ce cred – biserica – atunci când va fi unită laolaltă în aceeași minte prin Spiritul Sfânt, constituie singura teocrație care a existat vreodată pe acest pământ. Când biserica este apostată, ea caută prin alianțe cu lumea, prin asumarea puterii regești, să arate o formă teocratică de guvernare, dar nu este decât o formă falsificată, fără nici o putere divină, în timp ce adevărații urmași ai lui Dumnezeu, puțini la număr, risipiți prin toată lumea și necunoscuți de națiuni, oferă un exemplu de teocrație adevărată.

Prin profetul care și-a deschis gura să blesteme, dar în loc de aceasta a rostit binecuvântări, Dumnezeu a spus despre poporul Său Israel: „Poporul va locui singur și nu va fi recunoscut printre națiuni.” Numeri 23:9. Poporul lui Dumnezeu este în lume, nu din lume, cu scopul de a arăta măreția Celui care i-a chemat afară din întuneric. Dar acest lucru poate fi făcut numai când Dumnezeu este recunoscut ca suprem. Biserica este împărăția în care doar Dumnezeu guvernează și toată puterea ei este puterea Lui, singura ei lege este legea Lui de iubire. Doar glasul lui Dumnezeu se aude și el este cel pe care membrii îl urmează și doar glasul lui Dumnezeu vorbește prin ea.

Nici un model pământesc

Nici una dintre împărățiile sau asociațiile pământești nu pot servi ca model pentru adevărata teocrație, biserica și împărăția lui Dumnezeu; acțiunile organizațiilor lumești nu pot fi luate ca ceva precedent. Ea este unică în orice formă, fără se depinde de nici unul din lucrurile pe care se bazează guvernările omenești pentru menținerea unității, și totuși, prezintă o așa ordine minunată, armonie și putere încât îi uimește pe toți.

Dar, cu toate că poporul adevărat al lui Dumnezeu trebuie să locuiască singur, nerecunoscut printre națiuni și în consecință, fără să aibă vreo parte în direcția sau lucrările guvernelor civile, nu este nicidecum indiferent față de bunăstarea omenirii. Asemenea Capului lui divin, misiunea sa este să facă bine. Așa cum Adam era fiul lui Dumnezeu (Luca 3:38), întreaga familie umană, deși căzută, sunt copiii Lui – fii risipitori – și de aceea, adevărații copii ai lui Dumnezeu vor privi pe toți oamenii ca pe frații lor, pentru bunăstarea și mântuirea cărora lucrează. Lucrarea lor este să Îl descopere pe Dumnezeu lumii ca un Tată iubitor și bun, iar acest lucru îl pot face numai permițând iubirii Lui să lumineze în viețile lor.

Împărăția lui Hristos de pe pământ are ca singură lucrare să arate prin asemănarea cu El, supunerea ei față de El și să Îl proclame ca Domnul tuturor și, arătând măreția Sa, să convingă pe cât mai mulți să Îl accepte ca Rege, pentru a fi pregătiți să Îl primească atunci când va veni pe tronul slavei Sale. Matei 25:31. Singurul scop pentru care Hristos, Regele, a venit în această lume este acela de a aduce mărturie despre adevăr (Ioan 18:37) și astfel, supușii Lui loiali nu au alt obiectiv în viețile lor; iar puterea prin care aduc mărturie este cea a Spiritului Sfânt care locuiește în ei și rămâne în ei (Fapte 1:8) și nu prin amestecul în luptele politice sau sociale. După o scurtă perioadă de la înălțarea lui Hristos la cer, biserica a fost mulțumită cu această putere și un progres minunat s-a făcut în lucrarea de predicare a Evangheliei împărăției; dar curând, biserica a început să adopte metode lumești, iar membrii ei au devenit interesați de afacerile Statului în loc de cele ale împărăției lui Hristos și puterea a fost pierdută. Dar să ne amintim că, în acele zile ale loialității bisericii, era prezentă aceeași putere care fusese dată israeliților cu sute de ani înainte; și amintiți-vă mai departe că poporul prin care puterea lui Dumnezeu era astfel manifestată era în ambele cazuri același, „căci mântuirea vine de la iudei”. Ioan 4:22.

„Cât despre Dumnezeu, calea Sa este desăvârșită” și știm că „tot ce face Dumnezeu rămâne pentru totdeauna; nimic nu poate fi adăugat și nimic nu poate fi scos; și Dumnezeu face așa ca oamenii să se teamă înaintea Lui.” Ecclesiastul 3:14. De aceea, deși Israel din zilele judecătorilor și ale profeților s-a dovedit necredincios încrederii arătate lui și aceeași biserică din zilele apostolilor a fost într-o măsură mare neglijentă față de privilegiile și datoria sa, va veni timpul când biserica – Israelul lui Dumnezeu – va ieși din lume și va fi separat și astfel, liber de toate rețelele pământești și depinzând numai de Hristos, va străluci ca zorii, „frumoasă ca luna, limpede ca soarele și teribilă ca o armată cu steaguri”.

- *The Present Truth*, 14 ianuarie 1897

38. Făgăduințele făcute lui Israel

Odihna făgăduită (Partea I)

Prezența Mea va merge cu tine și îți voi da odihnă.” Exodul 33:14. Cu aceste cuvinte l-a încurajat Domnul pe Moise să conducă poporul lui Israel mai departe, după ce păcătuiseră în mod grav, făcând și închinându-se la vițelul de aur.

Odihna lui Hristos

În studiul nostru despre odihna pe care Dumnezeu a făgăduit-o poporului Său, va fi bine să ne amintim că făgăduința raportată aici este identică cu cea din Matei 11:28. A fost făgăduită odihnă și aceasta putea fi găsită numai în prezența lui Dumnezeu, care urma să meargă cu poporul Său. Astfel, Hristos, care este „Dumnezeu cu noi” (Matei 1:23) și care este cu noi „în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Matei 28:20), spune: „Veniți la Mine, voi care munciți și sunteți greu împovărați și Eu vă voi da odihnă.” Odihna care era oferită copiilor lui Israel în pustie este aceeași odihnă pe care Hristos o oferă omenirii, odihna în Dumnezeu, în brațul veșnic – căci singurul Fiul născut „este în sânul Tatălui”. Ioan 1:18. „Cum este mângâiat cineva de mama lui, așa vă voi mângâia Eu.” Isaia 66:13.

Dar Dumnezeu a fost și este întotdeauna prezent peste tot; atunci de ce nu au oamenii odihnă? – Pentru motivul că la modul general oamenii nu Îi recunosc prezența sau nici măcar existența. În loc să țină seama de Dumnezeu în toate chestiunile vieții, majoritatea oamenilor trăiesc ca și când El nici nu ar exista. „Fără credință este imposibil să-I fim plăcuți; căci cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este.” Evrei 11:6. Aceasta arată că incapacitatea generală de a fi plăcut lui Dumnezeu și astfel, de a găsi odihnă, se ridică din necredința în existența Sa.

Cum putem ști că Dumnezeu există? – De la crearea lumii, lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu, adică, puterea Lui veșnică și divinitatea Sa au fost în mod clar descoperite în lucrurile pe care El le-a făcut (vezi Romani 1:20); așa că cei care nu Îl cunosc sunt fără scuză. Drept Creator Se descoperă Dumnezeu, pentru că faptul că El creează Îl evidențiază ca Dumnezeu existent prin Sine Însuși și Îl diferențiază de toți dumnezeii falși. „Domnul este mare și măreț pentru a fi laudat. El este de temut deasupra tuturor dumnezeilor. Căci toți dumnezeii națiunilor sunt idoli, dar Domnul a făcut cerurile.” Psalmul 96:4, 5. „Domnul este adevăratul Dumnezeu, El este Dumnezeu cel viu și un Rege veșnic... Dumnezeii care nu au făcut nici cerurile, nici pământul, vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. El a făcut pământul prin puterea Lui, El a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui.” Ieremia 10:10-12. „Ajutorul meu vine de la Domnul, care a făcut cerul și pământul.” Psalmul 121:2. „Ajutorul nostru este în Numele Domnului care a făcut cerul și pământul.” Psalmul 124:8. Acum, de vreme ce odihna se găsește numai în prezența lui Dumnezeu, iar prezența Sa este cu adevărat cunoscută și apreciată numai prin lucrările Lui, este evident că odihna făgăduită trebuie să fie foarte mult legată de creație.

Odihna și moștenirea – inseparabile

Acesta este adevărul, căci odihna și moștenirea întotdeauna au fost asociate în făgăduință. Când copiii lui Israel erau instruiți în pustie, li s-a spus: „Să nu faceți după toate lucrurile pe care le facem noi astăzi, fiecare făcând ce este drept în ochii lui. Fiindcă nu ați ajuns încă la odihna și la moștenirea pe care vi le dă Domnul Dumnezeu vostru. Dar când veți trece peste Iordan și veți locui în țara pe care Domnul Dumnezeu v-o dă ca să o moșteniți și când vă va da odihnă față de toți vrăjmașii voștri care vă înconjoară, astfel încât să locuiți în siguranță; atunci va exista un loc pe care Domnul Dumnezeu vostru îl va alege ca să facă să locuiască Numele Său acolo.” Deuteronom 12:8-11. Astfel, Moise a spus și seminiților care se aflau pe partea estică a Iordanului: „Domnul Dumnezeu vostru v-a dat această țară ca să o stăpâniți; veți trece peste cei armați înaintea fraților voștri, copiii lui Israel, toți cei ce sunt fii ai puterii. Dar soțiile, micuții voștri și vitele voastre... vor rămâne în orașele pe care vi le voi da; până când Domnul a dat odihnă fraților voștri, ca și vouă și până când toți vor stăpâni țara pe care Domnul Dumnezeu vostru le-a dat-o dincolo de Iordan.” Deuteronom 3:18-20. Odihna și moștenirea sunt inseparabile. În Hristos, care este „Dumnezeu cu noi” găsim odihnă, „în care de asemenea am obținut o moștenire, fiind hotărâți mai dinainte după scopul Celui care lucrează toate lucrurile după sfatul voii Sale”. Spiritul Sfânt este primul rod al acestei moșteniri, până ce

stăpânirea plătită este răscumpărată. Efeseni 1:10-14. „Domnul este partea mea de moștenire.” Psalmul 16:5. El este atât odihna, cât și moștenirea noastră; avându-L pe El, avem totul.

Deja am văzut copiii lui Israel în țara făgăduinței; țara, și deci și odihna, erau ale lor, căci citim aceste afirmații care erau adevărate în zilele lui Iosua:

„Și Domnul a dat lui Israel toată țara pe care a jurat că o va da părinților lor; și au stăpânit-o și au locuit în ea. Și Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur, în conformitate cu tot ce jurase părinților lor; și nici unul dintre vrăjmașii lor nu stătea înaintea lor; Domnul a dat pe toți vrăjmașii lor în mâinile lor. Nici unul din lucrurile bune pe care le spusese Domnul casei lui Israel nu a rămas neîmplinit; totul s-a împlinit.” Iosua 21:43-45.

Iosua amintește de credincioșia lui Dumnezeu

Dar dacă ne-am opri aici, am cădea într-o mare greșală. Trecând peste un capitol, ajungem la raportul în care Iosua a spus „întregului Israel”, bătrânilor, judecătorilor etc., „cu mult timp după ce Domnul dăduse odihnă lui Israel față de toți vrăjmașii care îi înconjurau”. Iosua 23:1, 2. După ce le amintește ce făcuse Domnul pentru ei, a spus:

„Iată, v-am împărțit prin sorț aceste națiuni care rămân, ca să fie o moștenire pentru semințiile voastre, cu toate neamurile pe care le-am nimicit, chiar până la marea cea mare dinspre vest. Și Domnul Dumnezeuul vostru le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră și veți trece prin țara lor, după cum v-a făgăduit Domnul Dumnezeuul vostru. De aceea, fiți curajoși ca să păziți tot ce este scris în cartea legii lui Moise, ca să nu vă întoarceți la stânga sau la dreapta, ca să nu ajungeți printre aceste națiuni, națiunile care rămân între voi; nu pomeniți numele dumnezeilor lor, nici nu jurați pe ei; să nu le slujiți, nici să nu vă plecați înaintea lor; ci alipiți-vă de Domnul Dumnezeuul vostru cum ați făcut până în ziua de azi. Căci Domnul a izgonit dinaintea voastră națiuni mari și puternice; nici un om nu a putut să stea în picioare înaintea voastră până în această zi. Unul dintre ai voștri va pune pe fugă o mie; căci Domnul Dumnezeuul vostru, El este Cel care luptă pentru voi, așa cum v-a făgăduit. Luați bine seama deci la voi înșivă, ca să îl iubiți pe Domnul Dumnezeuul vostru. Altfel, dacă vă întoarceți în vreo privință și vă alipiți de rămășița acestor națiuni, ale celor care rămân între voi și veți încheia căsătorii cu ei și veți merge la ei, iar ei la voi, să știți ca o certitudine că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai alunga aceste națiuni dinaintea voastră, ci ele vor fi o cursă și un laț pentru voi, un bici în coastele voastre și spini în ochi, până ce veți pieri din această țară bună pe care Domnul Dumnezeuul vostru v-a dat-o. Și iată, astăzi mă duc pe calea pe care merge tot pământul; și voi știți în inimile și în sufletele voastre, că nici unul din toate lucrurile bune pe care Domnul Dumnezeuul vostru le-a rostit despre voi nu a rămas neîmplinit; cu siguranță vi se vor întâmpla și nici unul nu va rămâne neîmplinit. De aceea, se va întâmpla că, așa cum toate lucrurile bune au venit peste voi, pe care Domnul Dumnezeuul vostru vi le-a făgăduit, tot așa Domnul va aduce asupra voastră toate lucrurile rele până ce vă va distruge din această țară bună pe care Domnul Dumnezeuul vostru v-o dă. Când ați călcat legământul Domnului Dumnezeuului vostru pe care vi l-a poruncit și ați mers și ați slujit altor dumnezei și v-ați aplecat înaintea lor, atunci mânia Domnului va fi aprinsă împotriva voastră și veți pieri repede din țara bună pe care El v-a dat-o.” Iosua 23:4-16.

Odihna – asigurată numai prin credință

În această porțiune din Scriptură avem o altă dovadă că moștenirea este odihna făgăduită. Ni se spune clar că Dumnezeu a dat lui Israel odihnă și că această discuție a avut loc cu mult timp după aceea; totuși, în chiar acea discuție li s-a spus condițiile pe baza cărora o vor avea cu siguranță și pe baza cărora vrăjmașii care mai erau încă în țară vor fi alungați. Totul depindea de credincioșia lui Israel față de Dumnezeu. Dacă se vor întoarce și nu vor sluji Domnului și vor merge după alți dumnezei, atunci va trebui ca ei să știe ca o certitudine că Dumnezeu nu va mai alunga națiunile care rămăseseră acolo dinaintea lor, ci acele națiuni îi vor hărțui în mod continuu, iar Domnul îi va distruge în întregime de pe fața țării pe care le-a dat-o.

Acum, cum li se putea spune copiilor lui Israel că au odihnă față de toți vrăjmașii lor și că au țara în stăpânire când vrăjmașii lor erau încă în țară și exista posibilitatea ca dușmanii să îi alunge pe ei, în loc să fie alungați? Chiar Scripturile oferă răspunsul. De exemplu, când toți regii amoriți au amenințat pe gabaoniți, care erau într-o ligă cu israeliții, Domnul i-a spus lui Iosua: „Nu te teme de ei, căci i-am dat în mâinile tale.” Iosua 10:8. Ce a făcut atunci Iosua? – S-a dus și i-a luat. El nu a spus în mod îndoielnic: „Eu nu văd nici o dovadă că Domnul i-a dat în mâinile mele, pentru că nu îi am”; nici nu a spus în mod nebunesc: „De vreme ce Domnul mi i-a dat în mână, pot desființa forțele și mă pot odihni.” Altfel, ar fi fost învins, chiar și după ce

Dumnezeu îi dăduse biruința. Prin acțiunea sa, Iosua a arătat că într-adevăr a crezut ceea ce i-a spus Domnul. Credința lucrează, lucrează în mod continuu.

În același fel Dumnezeu a spus poporului că le-a dat biruința, pe când stăteau încă în afara zidurilor înalte și a porților închise ale Ierihonului. Era adevărat că Dumnezeu le dăduse biruința și totuși, totul depindea de ei. Dacă ar fi refuzat să strige, nu ar fi văzut niciodată biruința.

În Hristos avem odihna și moștenirea; dar pentru a fi făcuți părtași de Hristos, trebuie „să ținem ferm începutul încrederii noastre până la sfârșit”. Evrei 3:14. Isus spune: „În lume veți avea necazuri; dar fiți voioși, Eu am biruit lumea.” Ioan 16:33. Totuși, chiar în același discurs El a spus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea.” Ioan 14:27. Ce?! Pace în mijlocul necazurilor? Da, căci observați ce spune: „Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu vă temeți.” Să ai necazuri și totuși să nu fi tulburat; să fii în mijlocul pericolului și totuși să nu te temi, să fii în focul bătăliei și totuși să te bucuri de pace deplină; într-adevăr, aceasta este oferită la o scală foarte diferită față de ce oferă lumea.

Lupta deja încheiată

Ascultați solia pe care profetul Isaia a fost însărcinat să o dea lui Israel când treceau prin cele mai grele încercări, o solie care este pentru noi chiar mai mult decât pentru oamenii care au trăit atunci când ea a fost rostită: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, spune Dumnezeul vostru. Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că lupta ei este încheiată, că fărădelegea ei este iertată.” Isaia 40:1, 2. Minunată asigurare! Lupta este îndeplinită, bătălia încheiată, biruința câștigată! Să concluzionăm deci că putem merge să dormim în siguranță? Nicidecum; trebuie să fim treji și să folosim biruința pe care Domnul a câștigat-o pentru noi. Conflictul este împotriva domniilor și puterilor (Efeseni 6:12), dar Isus „a dezbrăcat domniile și puterile” (Coloseni 2:15) și a oferit o privescătoare triumfătoare, a fost înviat ca să stea în locurile cerești, „cu mult deasupra oricărei domnii, puteri, stăpâniri și nume, nu numai din această lume, ci și din aceea care va veni” (Efeseni 1:20, 21), iar Dumnezeu ne-a înviat și pe noi împreună cu El, ca să stăm împreună cu El în aceleași locuri cerești (Efeseni 2:1-6) și în consecință, la fel de mult deasupra tuturor domniilor și puterilor, stăpânirilor și oricărui nume, nu numai din această lume, ci și din cea care va veni. De aceea, putem spune și se cuvine să spunem din inimă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”.

Lecții din Psalmi

David a înțeles și s-a bucurat în această biruință când era vânat ca o potârniche de munte. Totuși, odată se ascundea în peștera din pustia Zif, iar zifiții au venit la Saul și în mod perfid i-au descoperit ascunzătoarea și au spus: „Acum, o, împărate, coboară-te după dorința sufletului tău; și noi îl vom da în mâinile regelui.” 1 Samuel 23:15-20. Iar David, cu toate că știa toate acestea, și-a luat harfa și a compus un psalm de laudă, spunând: „Îți voi aduce jertfe în libertate, Îți voi lăuda Numele, Doamne, căci este bun. Pentru că El m-a scos din toate necazurile.” Psalmul 54:6, 7. Citiți tot psalmul, inclusiv introducerea. Astfel, el putea cânta: „Chiar o oștire de ar tăbări împotriva mea, inima mea nu se va teme.” Psalmul 27:3. Al treilea psalm, cu expresiile lui de încredere în Dumnezeu și nota lui de biruință, a fost compus în timp ce era un refugiat de la tronul său, fugind dinaintea lui Absalom. Avem nevoie să învățăm Psalmul 23, astfel încât să nu fie numai cuvinte goale când vom spune: „Tu îmi pregătești o masă în prezența vrăjmașilor mei; tu îmi ungi capul cu untdelemn; paharul meu este plin de dă peste el.”

Cel puternic învins

Biruința care *a învins* lumea este credința noastră. O, de am putea realiza și păstra întotdeauna în minte faptul că biruința este deja câștigată, că Hristos, Omul puternic, a venit asupra celui tare, adversarul și oponentul nostru, l-a biruit și i-a luat toată armura în care se încredea, așa că avem de luptat numai cu un vrăjmaș biruit și dezarmat. Motivul pentru care suntem biruiți este că nu credem și nu cunoaștem această realitate. Dacă am cunoaște-o și ne-am aminti-o, nu am cădea niciodată, căci cine ar fi atât de nebun să își permită să fie luat captiv de un vrăjmaș fără armură și lipsit de putere?

Câte binecuvântări pe care Dumnezeu ni le-a dat sunt pierdute pur și simplu deoarece credința noastră nu le apucă. Cât de multe binecuvântări ne-a dat: „Binecuvântat să fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos.” Efeseni 1:3.

„Divina Lui putere ne-a dat tot ce aparține vieții și evlaviei, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat la slavă și virtute.” 2 Petru 1:3. Și totuși, în ciuda faptului că toate lucrurile sunt ale noastre (1 Corinteni 3:21), deseori acționăm ca și când nu am avea nimic. Un om, un profesor de religie și un conducător în biserică a spus odată, când aceste texte îi erau repetate pentru încurajarea lui: „Dacă Dumnezeu mi-a dat toate aceste lucruri, de ce nu le am?”. Fără îndoială mulți vor citi aici propria lor experiență. Răspunsul este ușor; pentru că nu a crezut ce i-a dat Dumnezeu. El nu putea *simți* că le are și de aceea nu credea că le are, întrucât credința trebuie să le apuce, iar omul nu putea spera că va simți un lucru pe care nu îl atinge. Biruința nu este îndoială, vedere sau sentiment, ci credință.

La subiectul odihna făgăduită vom concluziona următoarea săptămână.

- *The Present Truth*, 21 ianuarie 1897

39. Făgăduințele făcute lui Israel

Odihna făgăduită (Partea a II-a)

Israelii aveau stăpânirea; nici unul din cuvintele lui Dumnezeu nu rămăsese neîmplinit; împreună cu El le dăduse toate lucrurile; dar ei nu au apreciat minunatul dar și astfel, au primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Cel puțin au fost credincioși cu numele în timpul vieții lui Iosua, dar după moartea lui „copiii lui Israel au făcut rău înaintea Domnului și au slujit lui Baal; L-au părăsit pe Domnul Dumnezeuul părinților lor, care i-a scos din țara Egiptului și au mers după alți dumnezei, după dumnezeii popoarelor care erau în jurul lor, s-au plecat înaintea lor și au provocat mânia Domnului. Au părăsit pe Domnul și au slujit lui Baal și Astarteelor. Mânia Domnului era aprinsă împotriva lui Israel, i-a dat în mâinile jefuitorilor și i-a vândut în mâinile dușmanilor care îi înconjurau, așa că nu mai puteau sta în picioare înaintea vrăjmașilor lor. Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor pentru rău, așa cum spusese Domnul și cum le jurase; și au fost greu asupriți.” Dumnezeu le-a spus că din cauza neascultării lor, El nu va izgoni națiunile dinaintea lor, ci că vrăjmașii lor vor rămâne și vor fi ca niște spini în coapsele lor. Judecători 2:1-15.

Astfel, vedem că deși Dumnezeu le-a dat odihnă, nu au intrat în ea. Prin urmare, era la fel de adevărat despre ei ca despre cei ce au căzut în pustie, că „nu au putut să intre din pricina necredinței”.

Dar despre poziția noastră?

„De aceea, să ne temem ca nu cumva fiindu-ne lăsată făgăduința intrării în odihna Lui, vreunul dintre voi să fie lipsit de ea. Căci Evanghelia ne-a fost predicată nouă, ca și lor; dar cuvântul predicat lor nu le-a folosit la nimic, pentru că nu a fost amestecat cu credință în cei care l-au auzit.” Evrei 4:1, 2. Suntem în lume exact în aceeași poziție ca vechiul Israel, cu aceleași făgăduințe, aceleași privilegii, aceiași dușmani, aceleași pericole.

Nu sunt vrăjmași asupra cărora să putem folosi arme obișnuite de luptă, cu toate că urmașii lui Hristos sunt asigurați că vor suferi persecuție (2 Timotei 3:12) și că vor fi urâți de lume, cu o ură care nu se va opri decât la moarte (Ioan 15:18, 19; 16:1-3); totuși, „armele luptei noastre nu sunt carnale”. Astfel, cazul nostru nu este în nici un fel diferit de cel al vechiului Israel.

Biruința era a lor numai prin credință și, așa cum deja am văzut, dacă ar fi fost cu adevărat credincioși nu ar mai fi fost nevoie ca ei să folosească sabia pentru a izgoni pe canaanii, așa cum nu a fost nevoie să o folosească pentru a-l distruge pe faraon și oștirea lui. Într-adevăr, motivul pentru care ei nu au stăpânit pe deplin țara a fost acea necredință care a făcut sabia necesară; pentru că este absolut imposibil ca țara cerească pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam să fie câștigată de oameni cu săbii sau arme în mâinile lor. Nu era nevoie ca Israelul din vechime să lupte așa cum nu este pentru noi, căci „când căile unui om sunt plăcute Domnului, El îi face până și pe vrăjmașii lui să fie în pace cu el” (Proverbe 16:7), iar nouă ni se interzice în întregime să luptăm.

Când Hristos le poruncește urmașilor Săi să nu lupte și îi avertizează că dacă o vor face vor pieri, nu introduce o nouă ordine de lucruri, ci pur și simplu Își conduce poporul înapoi la primele principii. Vechiul Israel oferă o ilustrație a faptului că cei care folosesc sabia vor pieri de sabie; și, cu toate că Domnul i-a îndurat mult și a făcut multe concesii slăbiciunii lor și ne-a îndurat și mai mult pe noi, El dorește ca noi să evităm greșelile lor. Toate lucrurile care îi privesc pe ei „sunt scrise pentru mustrarea noastră, peste care au venit sfârșiturile lumii”. 1 Corinteni 10:11.

Făgăduința Canaanului

Dar trebuie să mergem puțin mai înainte și să vedem că poziția noastră este exact aceea a vechiului Israel și că aceeași odihnă și moștenire pe care le-a dat Dumnezeu lor și pe care ei le-au scăpat din mână în mod nebunesc, sunt ale noastre, cu condiția ca noi „să ne ținem tare de încrederea și bucuria speranței până la sfârșit”. Din fericire, dovada este simplă și clară și deja am analizat-o în mare parte. Să ne îmborsăvim mințile cu următoarele fapte.

Canaan este țara pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Avraam și seminței lui „ca o stăpânire veșnică”. Geneza 17:7, 8. Urma să fie o stăpânire veșnică atât pentru Avraam cât și pentru sămânța lui. Dar Avraam însuși nu a avut nici cât o palmă de loc din țară în stăpânire reală (Fapte 7:5) și nici unul din sămânța lui nu a avut, căci

chiar cei neprihăniți dintre ei (și doar cei neprihăniți sunt sămânța lui Avraam) „toți au murit în credință, fără să fi primit făgăduința”. Evrei 11:13, 39.

De aceea, așa cum am arătat înainte, stăpânirea țării presupunea învierea morților la venirea Domnului pentru a restaura toate lucrurile. Prin învierea lui Hristos, Dumnezeu ne-a născut din nou la o speranță vie, „la o moștenire care nu se strică, nepângărită și care nu se ofilește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuirea gata să se descopere în vremea din urmă”. 1 Petru 1:3-6.

O împărăție întinsă în toată lumea

Dar stăpânirea țării Canaanului nu însemna mai puțin decât stăpânirea întregii lumi, căci învățăm aceasta comparând Geneza 17:7, 8, 11 cu Romani 4:1-13. Astfel, circumcizia era sigiliul legământului că lui Avraam și seminței lui i se va da țara Canaanului ca o stăpânire veșnică. Dar circumcizia era în același timp semnul sau sigiliul neprihănirii prin credință; iar „făgăduința că va fi *moștenitorul lumii* nu a fost a lui Avraam și a seminței lui prin lege, ci prin neprihănirea prin credință”. Adică, ceea ce îi sigila lui Avraam dreptul de a stăpâni țara Canaanului era sigiliul dreptului său la întreaga lume.

Dându-i lui și seminței lui țara Canaan, Dumnezeu le-a dat toată lumea. Bineînțeles, nu „această lume rea”, căci „lumea trece”; ci „noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea”. 2 Petru 3:13. Nu stăpânirea temporară de câteva mii de metri pătrați viciați de păcat este cea pe care Dumnezeu a făgăduit-o lui Avraam și seminței lui, ci stăpânirea veșnică a întregului pământ eliberat de orice urmă de blestem. Deși este adevărat că micul teritoriu din Canaan a constituit întreaga moștenire făgăduită, de asemenea este adevărat că israeliții nu au avut-o niciodată; căci făgăduința pe care a confirmat-o Dumnezeu era să dea lui Avraam și seminței lui țara Canaanului ca o *moștenire veșnică*, adică, Avraam trebuie să o aibă ca o moștenire veșnică și sămânța lui trebuie de asemenea să o aibă ca moștenire veșnică. Dar ei toți au murit și în timp, chiar țara a trecut în mâinile altui popor. Nici o ședere temporară în Palestina nu putea să împlinească făgăduința. Făgăduința încă rămâne să fie împlinită pentru Avraam și sămânța lui.

Noul pământ

Odihna este moștenirea; moștenirea este țara Canaanului; dar stăpânirea țării Canaanului înseamnă stăpânirea întregului pământ, nu din această stare prezentă, ci restaurat ca în zilele lui din Eden. De aceea, odihna pe care o dă Dumnezeu este inseparabilă de noul pământ: este odihna pe care numai starea pământului nou o poate da, odihna găsită numai în Dumnezeu; când toate lucrurile vor fi restaurate, Dumnezeu în Hristos va umple în mod absolut și fără nici un obstacol toate lucrurile, așa încât peste tot va fi odihnă deplină. De vreme ce odihna se găsește numai în Dumnezeu, este foarte evident că fiii lui Israel nu s-au bucurat de odihnă și de moștenire, nici măcar în timpul când au stat în Palestina, căci deși „El a alungat pe păgâni dinaintea lor și le-a împărțit o moștenire și a făcut ca semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor, totuși ei L-au ispitit și provocat pe Cel Prea Înalt și nu au păzit mărturiile Lui; ci s-au întors și s-au purtat cu necredincioșie ca părinții lor; s-au întors ca un arc viclean. L-au provocat la mânie cu locurile lor înalte și L-au mânat la gelozie cu imaginile lor cioplite”, astfel încât „Dumnezeu a avut oroare de Israel”. Psalmul 78:55-59.

Amintiți-vă că Avraam a așteptat o țară cerească. Totuși, făgăduința lui Dumnezeu de a-i da lui și seminței lui (inclusiv nouă, dacă suntem ai lui Hristos, Galateni 3:16, 29) țara Canaanului ca o stăpânire veșnică, va fi împlinită chiar la literă.

Când Domnul va veni să Își ai copiii la Sine, în locul pe care El l-a pregătit pentru ei (vezi Ioan 14:3), morții neprihăniți vor fi înviați în neputrezire și neprihăniții vii vor fi schimbați la fel în nemurire și toți vor fi luați „în nori ca să Îl întâlnească pe Domnul în văzduh și astfel, vor fi totdeauna cu Domnul”. 1 Tesaloniceni 4:16, 17; 1 Corinteni 15:51-54. Locul în care vor fi luați este Ierusalimul liber de sus „care este mama noastră a tuturor” (Galateni 4:26); căci acolo este Hristos acum și acolo ne pregătește un loc. Câteva texte pot fi citate pentru a arăta acest fapt și mai clar. Că Ierusalimul ceresc este locul unde se află Hristos acum „în prezența lui Dumnezeu pentru noi” este evident din Evrei 12:22-24, unde ni se spune că acum cei care cred au venit la muntele Sion, la „cetatea Dumnezeului celui viu, la Ierusalimul ceresc”, „la Dumnezeu, Judecătorul tuturor” „și la Isus, Mijlocitorul noului legământ”. Hristos „stă la dreapta tronului mării în ceruri” (Evrei 8:1) și din acest tron, este bine să amintim, curge „râul cu apa vieții”. Apocalipsa 22:1.

Cetatea pe care a așteptat-o Avraam

Această cetate, Noul Ierusalim, cetatea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru cei de care Lui nu Îi este rușine, pentru că ei caută o țară cerească (Evrei 11:16), este capitala stăpânirilor Lui. Este „cetatea care are temelii, al cărei constructor și făcător este Dumnezeu” (versetul 10), cetatea pe care a așteptat-o Avraam. În capitolul 21 din Apocalipsa găsim o descriere a acelor temelii, unde de asemenea găsim că cetatea nu va rămâne mereu în cer, ci va coborî pe acest pământ cu sfinții care au domnit în ea împreună cu Hristos timp de o mie de ani de la învierea lor. Vezi Apocalipsa 20. Despre coborârea cetății citim:

„Și eu, Ioan, am văzut cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, coborând de la Dumnezeu din cer, pregătită ca o mireasă înfrumusețată pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare din cer spunând: ‚Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, El va locui cu ei și va fi Dumnezeu lor’. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și nu va mai fi moarte, nici suferință, nici plâns, nici durere; căci lucrurile dinainte au trecut.” Și Cel ce ședea pe tron a spus: ‚Iată, Eu fac toate lucrurile noi.’ Și mi-a spus: ‚Scrie, căci aceste lucruri sunt adevărate și credincioase.’ Și mi-a spus: ‚S-a sfârșit. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Voi da celui însetat din izvorul apei vieții fără plată. Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile; Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. Dar fricoșii, necredincioșii, urâcioșii, ucigașii, curvarii, vrăjitorii, idolatri și toți mincinoșii își vor avea partea în lacul care arde cu foc și cu pucioasă, care este moartea a doua.”

Din Isaia 49:17-21 învățăm că cei credincioși, neprihăniți, copiii Noului Ierusalim, constituie împodobirea pe care o are cetatea când va coborî, pregătită ca o mireasă înfrumusețată pentru soțul ei. Astfel, vedem că sfinții lui Dumnezeu merg imediat în Noul Ierusalim când Hristos va veni după ei și apoi se vor întoarce pe acest pământ, când timpul pentru curățirea pământului de toate lucrurile care îl strică și de toți cei care fac nelegiuirea a venit și pentru reînnoirea tuturor lucrurilor ca la început.

Locul în care cetatea va coborî

Dar pe ce colțisor al acestui pământ va coborî cetatea? Vorbind despre timpul distrugerii celor răi, profetul Zaharia spune:

„Atunci Domnul va veni și va lupta împotriva acestor națiuni așa cum a luptat în zilele de bătlie. Picioarele Lui vor sta în acea zi pe muntele Măslinilor, care este înaintea Ierusalimului la est, și muntele Măslinilor se va despica atunci în mijloc spre est și spre vest și va fi o foarte mare vale; jumătate din munte va fi îndepărtat spre nord și jumătate spre sud. Veți fugi în valea munților Mei, căci valea munților va ajunge până la Ațel; da, veți fugi așa cum ați fugit dinaintea cutremurului în zilele lui Ozia, regele lui Iuda; Domnul Dumnezeul meu va veni și toți sfinții Lui împreună cu El. Și se va întâmpla în acea zi că lumina nu va mai fi strălucitoare, ci se va întuneca; dar va fi o zi care este cunoscută de Domnul; nu va fi nici zi, nici noapte, ci se va întâmpla spre seară că va fi o lumină. Și în acea zi se va întâmpla că apele vii vor ieși din Ierusalim; jumătate din ele spre marea estică, jumătate din ele spre marea vestică; va fi vara și iarna. Domnul va fi Rege peste tot pământul; în acea zi Domnul va fi Unul și Numele Său unul.” Zaharia 14:3-9.

Astfel, vedem că, atunci când Domnul va aduce înapoi poporul Său, îl va aduce chiar în colțul de pământ pe care l-a fâgăduit lui Avraam ca o stăpânire veșnică – țara Canaan. Dar stăpânirea acelei țări este stăpânirea întregului pământ, nu doar pentru câțiva ani, ci pentru toată veșnicia. „Nu va mai fi moarte.” Această slăvită moștenire a fost cea pe care copiii lui Israel au avut-o în mână când au trecut Iordanul și pe care necredința lor au permis să o scape. Dacă ar fi fost credincioși, un foarte scurt timp ar fi fost suficient pentru a face Numele și puterea mântuitoare a lui Dumnezeu cunoscute în orice parte a pământului și atunci sfârșitul ar fi venit. Dar ei au eșuat, și astfel timpul a fost lungit, până în zilele noastre; dar aceeași speranță a fost întotdeauna singurul lucru înaintea poporului lui Dumnezeu. Așa că putem aștepta mai departe stăpânirea țării Canaan cu același zel ca și Avraam, Isaac, Iacov, Iosif și Moise și cu aceeași speranță încrezătoare.

Restaurarea Israelului lui Dumnezeu

Cu aceste schițe bine fixate în minte, citirea profețiilor din Vechiul și Noul Testament va fi o plăcere, căci vom fi lipsiți de multă confuzie și multe contradicții aparente vor fi văzute clare. Când citim despre restaurarea Ierusalimului, că va fi bucuria și lauda întregului pământ, vom ști că Noul Ierusalim coboară din cer, pentru a lua locul celui vechi. Dacă o cetate de pe acest pământ este arsă în întregime, iar oamenii construiesc o nouă cetate de aceeași mărime, se spune că cetatea a fost reconstruită și se numește la fel. La fel stau lucrurile și cu Ierusalim, numai că cetatea este reconstruită în cer, așa că nu este nici un interval între

distrugerea celei vechi și apariția celei noi. Este ca și cum cetatea cea nouă răsare dintr-o dată din ruinele celei vechi, cu diferența că este infinit mai glorioasă.

Astfel, de asemenea, când citim despre întoarcerea lui Israel la Ierusalim, știm că aceasta nu înseamnă întoarcerea a câteva mii de muritori la o grămadă de ruine, ci venirea oștirii nenumărabile, nemuritoare a celor răscumpărați la noua cetate, în care cetățenia lor a fost de mult timp înregistrată. Nu oamenii muritori vor rezidi cetatea cu cărămizi, pietre și mortar, ci Dumnezeu Însuși o va reconstrui cu aur, perle și tot felul de pietre prețioase. „Când Domnul va construi Sionul, va apărea în slavă.” Psalmul 102:16. El spune Ierusalimului: „O, tu cea apăsată, bătută de furtună și nemângâiată, iată, îți voi pune pietre de culori frumoase, îți voi pune temelii de safir. Voi face ferestrele tale de agat, porțile tale de rubin și toate hotarele tale de pietre plăcute. Toți copiii tăi vor fi învățați despre Domnul; și mare va fi pacea copiilor tăi.” Isaia 54:11-13. Acestea sunt pietrele în care își găsesc plăcerea copii ei. Psalmul 102:14.

Aici va fi odihnă, pace eternă desăvârșită. Făgăduința este: „Vei fi restabilită în neprihănire; vei fi departe de asuprire, căci nu te vei teme nici de teroare, căci nu se va apropia de tine.” „În acea zi se va cânta acest cântec în țara lui Iuda: avem o cetate puternică; Dumnezeu stabilește mântuirea ca ziduri și bastioane.” Dumnezeu Însuși va fi cu poporul Lui pentru totdeauna „iar ei vor vedea fața Lui” și de aceea ei vor avea odihnă, căci El a spus: „Prezența Mea”, literal, *fața Mea*, „va merge cu tine și îți voi da odihnă”.

De ce să anuleze oamenii aceste făgăduințe minunate, citindu-le ca și când ele ar învăța doar despre stăpânirea temporară a unei cetăți ruinate pe acest pământ blestemat de păcat? Pentru că limitează Evanghelia, fără să realizeze că toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt în Hristos, pentru a fi spre bucuria numai a celor care sunt în Hristos și în care locuiesc prin credință. Pretinsul popor al lui Dumnezeu ar primi repede „Spiritul înțelepciunii și descoperirii” în cunoașterea lui Dumnezeu, pentru ca ochii înțelegerii lor să fie iluminați, pentru ca să „știe care este speranța chemării Lui și care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți” și că aceasta trebuie câștigată numai prin „măreția puterii Lui pentru toți cei care cred, după lucrarea puterii Lui tari care a lucrat în Hristos când a fost înviat din moarte, și L-a pus la dreapta Lui în locurile cerești”. Efeseni 1:17-20.

Acum că am prins această rapidă licărire și am văzut împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu de a da poporului Său odihnă în țara Canaanului, ne putem întoarce și umple cu câteva detalii, care vor fi mult mai ușor înțelese datorită acestei schițe și care în schimb va scoate și mai mult în relief priveliștea pe care deja o avem.

Articolul din această serie care va apărea săptămâna viitoare – cu titlul „O altă zi” – va analiza odihna care rămâne acum pentru poporul lui Dumnezeu. Evrei 4.

- *The Present Truth*, 28 ianuarie 1897

40. Făgăduințele făcute lui Israel

„O altă zi” (Partea I)

Căci dacă Iosua le-ar fi dat odihnă, atunci El nu ar mai fi vorbit după aceea de o altă zi. De aceea, Cramâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu.” Evrei 4:8, 9.

Am văzut că, deși nici un cuvânt din făgăduințele lui Dumnezeu față de Israel nu a rămas neîmplinit, „cuvântul predicat lor nu le-a folosit la nimic, pentru că nu a fost amestecat cu credință în cei care l-au auzit” (Evrei 4:2) și că mult timp după ce Domnul le dăduse odihnă, a pus înaintea lor, prin Iosua, condițiile pe baza cărora se puteau bucura de moștenire.

Împărăția este a Domnului

Trecând peste o perioadă de mai mult de patru sute de ani, timp în care istoria copiilor lui Israel este un raport de apostazie, pocăință și din nou apostazie, ajungem în timpul lui David, când împărăția lui Israel era la înălțimea puterii ei. Deși prin cererea lor după un rege copiii lui Israel l-au respins pe Dumnezeu, El nu i-a respins. Nu a fost planul lui Dumnezeu ca Israel să aibă vreodată al rege în afară de El, dar ei nu erau mulțumiți să umble prin credință, având un Rege pe care nu îl puteau vedea. Cu toate acestea, împărăția rămânea tot a Domnului și de aceea, El își exercita dreptul de a numi conducători.

La fel este în toată lumea. „Pământul este al Domnului cu tot ce este pe el.” „Împărăția Lui guvernează peste toate.” Oamenii din lume nu îl recunosc pe El ca Rege și se laudă cu mândria propriilor lor guverne, dar „Cel Prea Înalt guvernează în împărăția oamenilor și o dă cui vrea”. „El îndepărtează regi și pune regi.” Daniel 4:32; 2:21. „Nu este altă putere decât cea a lui Dumnezeu; puterile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.” Romani 13:1. De aceea se cuvine ca fiecare suflet să fie supus „puterilor *mai înalte*” și există evidența că împărăția Domnului include tot pământul, chiar dacă guvernatorii cărora le permite El pentru o perioadă să își imagineze că ei țin frâiele, se așază împotriva Lui.

Străini și călători în vremea lui David

Astfel, când în providența lui Dumnezeu David a ajuns la tronul lui Israel „și Domnul i-a dat odihnă de vrăjmașii care îi înconjurau” (2 Samuel 7:1), a existat în inima lui dorința de a construi un templu Domnului. La început, profetul Natan, vorbind cuvintele lui, i-a spus: „Du-te și fă tot ce este în inima ta”; dar după aceea a vorbit cuvintele Domnului și i-a spus lui David că nu ar trebui să îl construiască. Atunci Domnul i-a spus lui David:

„Voi numi un loc pentru poporul Meu Israel și îi voi sădi, ca să locuiască în locul lor și să nu mai fie îndepărtați; iar copiii răutății să nu îi mai apese ca la început și ca în ziua când am poruncit judecătorilor să fie peste poporul Meu Israel. Mai mult, Domnul îți spune că El îți va zidi o casă.” 2 Samuel 7:10, 11.

Astfel, copiii lui Israel nu obținuseră încă odihna și moștenirea. David era un rege puternic și a avut „un nume mare, ca numele marilor bărbați de pe pământ” și totuși, când a lăsat împărăția cu tot materialul de construire a templului fiului său Solomon, i-a spus lui Dumnezeu în rugăciune: „Suntem străini înaintea Ta și călători, așa cum au fost părinții noștri; zilele noastre pe pământ sunt o umbră și nu rămâne nici unul.” 1 Cronici 29:15.

Pe vremea când împărăția lui Israel a fost cea mai mare și mai puternică așa cum n-a fost niciodată pe pământ, regele însuși declară că nu este decât un străin și un călător în țară ca Avraam, care nu a avut „nici o moștenire în ea, nu, nici măcar cât o palmă de loc”. Pe scaunul lui de cedru, David, ca și Avraam, Isaac și Iacov, care au locuit în corturi, „a locuit în țara făgăduinței ca într-o țară străină”. Nu doar Avraam, Isaac și Iacov, ci și Ghedeon, Samson, Iefta, David, Samuel, profeții și mulți alții „obținând un raport bun al credinței lor, nu au primit făgăduința”. Evrei 11:32-39. Ce altă dovadă mai puternică ar putea exista că moștenirea pe care a făgăduit-o Dumnezeu lui Avraam și seminței lui nu a fost niciodată una temporară, din „această lume rea”?

Ierusalimul temporar înseamnă robie

De vreme ce marele rege David, la înălțimea puterii lui, nu a primit făgăduința, ce nebulie absolută este să presupunem că făgăduința de a restaura Israelul în țara lui poate fi împlinită prin vreo întoarcere a evreilor

la vechiul Ierusalim. Cei care își zidesc speranțele pe „Ierusalimul care este acum” pierd toată binecuvântarea Evangheliei. „Nu am primit spiritul robiei pentru a ne teme din nou”; de aceea, nu ne vom pune încrederea în nimic legat de vechiul Ierusalim, căci „Ierusalimul care este acum” „este în robie cu copiii lui; dar Ierusalimul de sus este liber, care este mama noastră a tuturor”. Galateni 4:25, 26. Când făgăduința va fi împlinită și poporul lui Dumnezeu va stăpâni cu adevărat țara, fără să mai existe călători și străini în ea, zilele lor nu vor mai fi o umbră, ci veșnice.

Dar „Domnul nu este indiferent în ceea ce privește făgăduința Lui, așa cum consideră unii oameni, ci este îndelung răbdător față de noi, nedorind ca cineva să piară, ci toți să vină la pocăință.” 2 Petru 3:9. „Îndelunga răbdare a Dumnezeului nostru este mântuire.” Versetul 15. Chiar și în zilele lui Moise, timpul făgăduinței era aproape (Fapte 7:17, eng.), dar poporul nu l-a avut. Au ales mai degrabă această lume rea decât pe aceea care va veni. Dar Dumnezeu a jurat pe Sine că sămânța credinciosului Avraam va intra în ea și, „văzând că rămâne ca unii să intre în ea și că cei cărora le-a fost mai întâi predicată nu au intrat din cauza necredinței, din nou, El mărginește o anumită zi, spunând în David: „Astăzi”, după atâta timp, după cum este scris: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”” Evrei 4:6, 7.

Necredința omului nu poate face făgăduința lui Dumnezeu fără efect. Romani 3:3. „Dacă noi nu credem, El rămâne credincios; El nu Se poate nega singur.” 2 Timotei 2:13. Dacă nici măcar un singur suflet din descendenții naturali ai lui Avraam și Iacov nu s-ar dovedit copii ai lui Avraam, ci ai diavolului (Ioan 8:39-44), făgăduința lui Dumnezeu față de sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov va fi împlinită la literă, pentru că Dumnezeu poate să ridice din pietrele pământului „copii ai lui Avraam”. Matei 3:9. Aceasta ar fi pur și simplu o repetiție a ceea ce a fost la început, când a făcut pe om din țărâna pământului. Dacă într-adevăr Iosua le-ar fi dat odihnă, nu ar mai fi nevoie de o altă zi a mântuirii; dar necredințioșia preinșilor urmași ai lui Hristos întârzie împlinirea și astfel, Dumnezeu, în mila Lui, oferă o altă zi, iar acea zi este „Astăzi”. „Iată, acum este vremea potrivită; iată, acum este ziua mântuirii.” 2 Corinteni 6:2. „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.”

„Astăzi”

Doar gândiți-vă la acest lucru! Chiar atunci când trăia David, s-a spus „după atât de mult timp”. Era într-adevăr „mult timp”, aproape cinci sute de ani după ce făgăduința putea fi împlinită; și totuși, după încă și mai mult timp Domnul încă oferă „o altă zi”. Această altă zi este *astăzi*; nu ni s-a dat un an ca timp în care să acceptăm oferta mântuirii, nu luna viitoare, nu săptămâna viitoare, nici măcar mâine, ci numai *astăzi*. Acesta este tot timpul pe care Dumnezeu ni l-a dat – timpul de probă durează doar o zi. Cu cât mai multă forță vin aceste cuvinte la noi după un timp atât de lung! „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.” Ce glorioasă comoară ne-a dat Dumnezeu *astăzi* – ocazia de a intra pe poarta neprihănirii. Hristos este ușa și prin El toți pot intra „atât timp cât se spune *astăzi*”. Să nu o acceptăm ca pe „ziua pe care a făcut-o Domnul” și „să ne bucurăm și să ne veselim în ea”? „Glasul bucuriei și mântuirii este în tabernacolul celui neprihănit”; „căci suntem părtași cu Hristos, dacă ținem ferm începutul încrederii noastre până la sfârșit.” „Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În întoarcere și odihnă veți fi mântuiți; în liniște și încredere va fi tăria voastră.”” Isaia 30:15.

Această odihnă este anunțată în Evanghelie, căci Hristos spune: „Veniți la Mine, voi toți care munciți și sunteți greu împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine; căci Eu sunt blând și smerit în inimă; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară.” Matei 11:28-30. Israelul din vechime nu a intrat în această odihnă, nu pentru că nu li se oferise, ci pentru că atunci când Evanghelia le-a fost predicată, nu au crezut; Evanghelia ne este nouă astăzi predicată în același fel în care le-a fost predicată și lor. Evrei 4:2.

Odihna este pregătită, căci „noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus El: „Așa am jurat în mânia Mea, dacă¹² nu vor intra în odihna Mea.”” Dumnezeu a jurat pe El Însuși că sămânța lui Avraam – cei care sunt din credința lui – vor intra în odihnă; iar acest lucru este echivalent cu un jurământ că cei care

¹² Într-un jurământ sunt două părți – condiția și consecința dacă acea condiție nu este împlinită. De exemplu, un om jură: „Voi pierde o mie de livre dacă nu salvez acel om din închisoare”; sau „Pe mine însumi mă jur că nu voi lăsa prizonierul să scape.” Ebraica este foarte concisă și ne dă condiția, fără să numească și consecința în legătură cu jurământul. Fiecare poate să o umple cu toate rezultatele groaznice pe care și le poate imagina, dacă Dumnezeu Și-ar desființa cuvântul. Când Dumnezeu Se jură pe Sine, cu adevărat El pune chiar existența Sa drept gaj – dacă lucrurile se întorc împotriva cuvântului Său; dar acea alternativă groznică nu este menționată, pentru că este dincolo de orice posibilitate. De aceea, întotdeauna ar trebui să citim această expresie, oriunde apare ea, așa cum este scris în Versiunea Revizuită: „Așa cum am jurat în mânia Mea, nu vor intra în odihna Mea.”

nu au crezut *nu* vor intra în ea și de aceea, Dumnezeu a trebuit într-adevăr să jure că cei necredincioși nu vor intra. Acesta nu a fost un decret arbitrar, ci o stare de fapt, deoarece este imposibil pentru o persoană necredincioasă să intre în odihnă așa cum ar fi pentru un om să trăiască și să crească puternic fără să mănânce, fără să bea sau fără să respire.

Faptul că „ei nu au putut să intre din cauza necredinței” arată că ar fi intrat dacă ar fi crezut; și faptul că odihna desăvârșită era pregătită pentru ei este mai departe arătat în afirmația: „lucrările erau încheiate de la întemeierea lumii”. Evrei 4:3. Când lucrările sunt încheiate, trebuie să urmeze odihna; în consecință, citim că „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările”. Versetul 4. De aceea a vorbit Dumnezeu într-un loc despre ziua a șaptea; dar într-alt loc El a spus: „Ei nu vor intra în odihna Mea”. Versetul 5. Vedem deci că odihna, care era pregătită și în care copiii lui Israel nu au intrat din cauza necredinței, era odihna legată de ziua a șaptea. Căci lor li se oferea odihna lui Dumnezeu și odihna Lui a fost cea pe care ei au eșuat să o obțină, iar ziua a șaptea este Sabatul – odihna – Domnului; este singura odihnă despre care citim în legătură cu Dumnezeu; - Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Lui; - și acea odihnă era pregătită de îndată ce lucrarea creației a fost încheiată.

Lucrarea și odihna lui Dumnezeu

Odihna fagăduită este odihna lui Dumnezeu. Odihna urmează după muncă, dar nu până ce munca nu este încheiată. Un om nu se poate odihni după o anumită muncă până ce munca respectivă nu este încheiată. Lucrarea lui Dumnezeu este creația, o lucrare completă și perfectă; „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse și iată, toate erau foarte bune. Și seara și dimineața erau ziua a șasea. Astfel au fost cerurile și pământul încheiate și toată oștirea lor. Și în ziua a șaptea Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; deoarece în ea S-a odihnit El de toată lucrarea pe care El o făcuse și o crease.” Geneza 1:31; 2:1-3.

Această lucrare a fost desăvârșită – era la fel de bună așa cum Dumnezeu Însuși putea să o facă, la fel de desăvârșită ca El Însuși – și toată a fost încheiată; de aceea, și odihna a fost desăvârșită. Nu era nici o urmă de blestem, era odihnă absolută, curată și nealterată. Dumnezeu a privit lucrarea Sa și nu exista nimic care să Îi provoace vreun regret; nu exista nimic care să Îl facă să spună: „Trebuie să o fac din nou”; nu exista loc de alterare sau adăugare; era perfect satisfăcut și încântat cu ceea ce lucruse. Oh, ce limbă sau pană poate descrie sau ce minte își poate imagina simțul satisfacției fără limite, pacea încântătoare și bucuria care în mod necesar trebuie să fi urmat lucrării *bine făcute și încheiate!* Acest pământ nu oferă o astfel de bucurie, căci

„Indiferent cu cât zel lucrăm
Ceva rămâne mereu nefăcut;
Ceva nesăvârșit încă
Așteaptă înălțarea soarelui.”

Dar de toată acea satisfacție minunată și odihnă încântătoare S-a bucurat Dumnezeu într-un grad mult mai mare decât își poate imagina mintea umană, după cum Dumnezeu este mai mare decât omul, în ziua a șaptea când Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa.

Odihna în care a intrat Adam

Această odihnă incomparabilă este cea pe care Dumnezeu a dat-o omului la început. „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească.” Geneza 2:15. „Eden” înseamnă *încântare, plăcere*, grădina Edenului este *grădina încântării*; cuvântul ebraic care este tradus aici cu „pus” este un cuvânt care înseamnă odihnă; este cuvântul de la care provine numele propriu Noe (pentru însemnătate vezi Geneza 5:29 și marginea); de aceea, putem citi Geneza 2:15 astfel: „Și Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a făcut să se odihnească în grădina plăcerii ca să o lucreze și să o păzească”.

Omul a intrat în odihnă, deoarece el a intrat în lucrarea perfectă, încheiată a lui Dumnezeu. Era lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, creat în Hristos Isus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le pregătise mai dinainte pentru ca el să umble în ele. „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, să credeți” (Ioan 6:29) și doar prin credință a putut Adam să se bucure de lucrarea lui Dumnezeu și să se împărtășească de odihna Lui; deoarece, de îndată ce nu l-a mai crezut pe Dumnezeu, luând cuvântul lui Satan în loc, a pierdut tot. Nu mai avea putere în el însuși, căci nu era decât țărâna pământului și putea reține odihna și moștenirea numai atât timp cât Îi permitea lui Dumnezeu să lucreze în el „atât voința cât și înfăptuirea după buna Sa plăcere”.

„Noi, cei care credem intrăm în odihnă”, deoarece „aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca voi să credeți”. Cele două afirmații nu sunt contradictorii, ci identice în înțelesul lor, pentru că lucrarea lui Dumnezeu, care

este a noastră prin credință, este o lucrare încheiată și deci a intra în acea lucrare înseamnă a intra în odihnă. Odihna lui Dumnezeu prin urmare nu este una leneșă. Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează și Eu lucrez” (Ioan 5:17), totuși „Dumnezeul cel veșnic, Domnul, Creatorul marginilor pământului, nu ostenește, nici nu obosește”. Isaia 40:28. El lucrează prin Cuvântul Său ca să susțină ceea ce a creat la început; așa că cei care L-au crezut pe Dumnezeu și deci au intrat în odihnă, sunt îndemnați „să fie atenți să mențină faptele bune” (Tit 3:8); dar cum acele fapte bune sunt obținute prin credință și „nu prin fapte făcute în neprihănire de noi înșine” (versetul 5), ele trebuie menținute în credință; dar credința dă odihnă și de aceea, odihna lui Dumnezeu este compatibilă și în mod necesar însoțită de cea mai mare activitate.

- *The Present Truth*, 4 februarie 1897

41. Făgăduințele făcute lui Israel

„O altă zi” (Partea a II-a)

Studiind acest subiect săptămâna trecută am văzut că odihna făgăduită este odihna lui Dumnezeu – odihna în care a intrat Adam când Domnul „l-a făcut să se odihnească în grădina plăcerii”.

Păcatul este cel care aduce oboseală. În grădina Edenului a avut o lucrare de făcut și totuși avea odihnă desăvârșită tot timpul, până când a păcătuit. Dacă nu ar fi păcătuit niciodată, oboseala nu ar fi fost niciodată cunoscută pe acest pământ. Lucrarea nu este o parte a blestemului, dar oboseala da. „Pentru că... ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem să nu mănânci din el, blestemat este pământul de dragul tău; în durere vei mânca din el toate zilele vieții tale; spini și ciulini îți va da și vei mânca iarba de pe câmp; în sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ.” Geneza 3:17-19.

Păstrând odihna

Până în acest moment el se bucurase de odihnă desăvârșită în timp ce lucra. De ce? – Pentru că lucrarea lui era doar aceea de „a păzi” acea lucrare desăvârșită pe care Dumnezeu o pregătise pentru el și pe care i-o încredințase. Adam nu a trebuit să creeze. Dacă i s-ar fi cerut să creeze doar o floare sau un fir de iarbă, se putea obosi până la moarte pentru acea sarcină și muri lăsând-o încă neterminată; dar Dumnezeu a făcut lucrarea și l-a așezat pe Adam în stăpânirea ei, cu porunca de a o *păzi*, iar acest lucru el l-a făcut atât timp cât „a păzi” credința.

Observați că această odihnă desăvârșită era odihna noului pământ și observați mai departe că, dacă păcatul nu ar fi intrat niciodată, pământul ar fi rămas nou pentru totdeauna. Păcatul este cel care a adus vătămare pământului și l-a făcut să îmbătrânească. Odihna desăvârșită a lui Dumnezeu se găsește numai într-o stare cerească, iar noul pământ era în mod incontestabil „o țară mai bună, una cerească”. Ceea ce i-a fost dat omului la început, când a fost „încununat cu slavă și cu cinste”, dar pe care el l-a pierdut când „a păcătuit și a fost lipsit de slava lui Dumnezeu”, dar pe care al doilea Adam îl are de drept, fiind din pricina morții încununat cu slavă și cu cinste, este ceea ce Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam și seminței lui și le va fi dat când Mesia va veni „la vremea restaurării tuturor lucrurilor”.

Încă rămâne puțin din Eden

Acea creație nouă, desăvârșită a dispărut – dar *odihna* încă *rămâne*. Dovada că lucrările au fost încheiate și că odihna pregătită de la întemeierea lumii este aceea că „Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Lui”. Sabatul Domnului – ziua a șaptea – este o parte din Eden care rămâne în mijlocul blestemului; este o parte a odihnei noului pământ, traversând abisul dintre Edenul pierdut și Edenul restaurat. Sabatul a rotunjit săptămâna creației și a fost dovada că lucrarea a fost terminată, era sigiliul unei creații noi desăvârșite. Acum este necesară o creație nouă și trebuie dusă la îndeplinire prin aceeași putere ca la început. În Hristos au fost create toate lucrurile și „dacă este cineva în Hristos, este o nouă creație”; iar sigiliul desăvârșirii este același în ambele cazuri. De aceea, Sabatul este sigiliul desăvârșirii, al neprihănirii desăvârșite.

Ce semnifică semnul

Dar trebuie înțeles că odihna Sabatului nu constă numai în abținerea de la munca manuală de la apusul soarelui vineri până la apusul de soare sâmbătă; acesta nu este decât un semn al odihnei și ca toate celelalte semne este o fraudă dacă lucrul simbolizat nu este prezent. Adevărata odihnă de Sabat constă în recunoașterea deplină și continuă a lui Dumnezeu drept Creator și Susținător al tuturor lucrurilor, Cel în care trăim, ne mișcăm și ne avem ființa, viața și neprihănirea noastră. Păzirea Sabatului nu este o datorie care trebuie îndeplinită pentru a obține favoarea lui Dumnezeu, ci păzirea credinței prin care neprihănirea ne este socotită.

Nu există loc pentru obiecția că nu se cuvine să păzim Sabatul zilei a șaptea, deoarece nu suntem mântuiți prin fapte; căci Sabatul nu este lucrare, ci odihnă – odihna lui Dumnezeu. „Cel care intră în odihna Lui trebuie de asemenea să înceteze lucrările lui, așa cum și Dumnezeu a încetat-o pe a Lui.” Evrei 4:10.

Adevărata păzire a Sabatului nu este îndreptățire prin fapte și este pe deplin lipsită de o astfel de idee; dimpotrivă, este îndreptățire prin credință – este odihna absolută care vine prin credință desăvârșită în puterea lui Dumnezeu de a crea un om nou și a păzi sufletul de a cădea în păcat.

Dar „credința vine prin auzire, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10:17), astfel că este practic fără temeii ca cineva să pretindă credința în Dumnezeu în timp ce ignoră și respinge vreun cuvânt de la Dumnezeu. Omul trebuie să trăiască cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. În fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este viață. Dacă omul nu ar fi știut decât un cuvânt de la Dumnezeu și ar fi acceptat acel cuvânt ca fiind într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi fost salvat prin el. Dumnezeu are milă de cel ignorant și nu cere ca oamenii să cunoască o anumită cantitate înainte de a putea fi salvați; dar ignoranța intenționată este altceva. Ignoranța unei persoane poate fi rezultatul respingerii deliberate a cunoștinței și cel care face asta, respinge viața. Căci dacă există viață în fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, iar viața este una și aceeași în fiecare cuvânt, oricine respinge un singur cuvânt care în mod clar vine de la El, prin el respinge totul. Credința Îl ia pe Domnul cu tot ce este El – tot ce vedem despre El și tot infinitul necunoscut.

Un dar pentru om

Să nu uităm că Sabatul nu este o povară pe care Dumnezeu o așază asupra oamenilor (cine a auzit vreodată că odihna desăvârșită înseamnă povară?), ci o binecuvântare pe care le-o oferă; este îndepărtarea poverilor. „Veniți la Mine, voi toți, care munciți și sunteți greu împovărați și vă voi da odihna.” În loc să forțeze oamenii, Dumnezeu spune că este imposibil ca cineva să se împărtășească de odihna Sabatului dacă nu crede. Omului care spune: „Nu cred că este necesar ca eu să păzesc Sabatul”, Domnul îi răspunde: „Poți să nu îl păzești; nu vei intra în odihna Mea, nu vei avea parte de ea”. Este imposibil ca un om să păzească Sabatul Domnului fără credință, deoarece „cel drept va trăi prin credință”. Sabatul este odihna lui Dumnezeu, odihna lui Dumnezeu este desăvârșire, iar desăvârșirea nu poate fi obținută decât prin credință desăvârșită.

„Dumnezeu este Spirit; și cei care se închină Lui trebuie să I se închine în Spirit și în adevăr.” Ioan 4:24. De aceea, odihna Lui este una spirituală, așa că doar odihna fizică fără odihna spirituală nu înseamnă deloc păzirea Sabatului. Doar cei care sunt spirituali pot păzi cu adevărat Sabatul Domnului. Atât timp cât Adam era condus de Spiritul, s-a bucurat de odihna desăvârșită, atât a trupului cât și a sufletului; dar de îndată ce a păcătuit, a pierdut odihna. Dar, cu toate că blestemul asupra păcatului produce oboseală trupului, Sabatul încă rămâne din Eden garanția și sigiliul odihnei spirituale. Abstenența de la toată lucrarea și plăcerea noastră în ziua a șaptea – abstenența de la tot ceea ce ne-ar fi adus profit personal – este pur și simplu recunoașterea lui Dumnezeu drept Creator și Susținător al tuturor lucrurilor. Cel prin puterea căruia trăim; dar această odihna aparentă este doar o farsă dacă nu Îl recunoaștem cu adevărat și pe deplin pe El astfel și nu ne predăm pe deplin păzirii Lui.

Prin urmare, Sabatul este în mod special prietenul omului sărac; el face apel mai presus de orice la omul muncitor, căci săracilor le este predicată Evanghelia. Bogații vor asculta cu greu chemarea Domnului, căci cel mai probabil ei se simt mulțumiți cu soarta lor; se încred în bogățiile lor și se cred în stare să se îngrijească de ei pentru prezent, iar despre viitor „gândul lor interior este că locuințele lor vor dăinui veșnic”; dar pentru omul sărac, care nu știe cum să își ducă traiul, Sabatul vine aducând speranță și bucurie în faptul că îi direcționează mintea spre Dumnezeu, Creatorul, care este viața noastră. El spune: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate”. În loc să fie obligat să spună: „Cum o să îmi duc traiul dacă păzesc Sabatul?”, săracul poate vedea în Sabat soluția problemei vieții. „Evlavia este folositoare pentru toate lucrurile, având făgăduința vieții de acum și a aceleia care va veni”. 1 Timotei 4:8.

Ziua binecuvântată și omul binecuvântat

Păstrați în minte că, în timp ce *ziua Sabatului* este ziua a șaptea a săptămânii, odihna pe care o scoate ziua Sabatului în vedere este continuă. Așa cum ziua nu este același lucru cu omul, există diferență între a binecuvânta o zi și a binecuvânta omul. Dumnezeu a binecuvântat *ziua a șaptea* (Geneza 2:3), dar El binecuvântează oamenii în fiecare zi. Sabatul este păzit numai de cei care rămân în Domnul tot timpul. În timp ce nimeni nu poate fi un păzitor al Sabatului și să ignoreze ziua în care Dumnezeu a pus binecuvântarea Sa, este la fel de adevărat că omul care nu se odihnește în mod continuu în Domnul nu păzește Sabatul.

Astfel, odihna în Domnul se găsește numai prin credința în El; dar credința salvează din păcat și credința vie este la fel de continuă ca și respirația, căci „cel drept va trăi prin credință”. Dacă acum un om nu se încrede în Domnul în timpul săptămânii, este îndoielnic și temător despre cum va trece prin toate, poate

agitându-se și îngrijorându-se, este nerăbdător sau aspru sau nedrept în vreun fel față de semenii lui, cu siguranță el nu se odihnește în Domnul – nu își aduce aminte de ziua Sabatului ca să o păstreze sfântă; pentru că, dacă într-adevăr și-ar aminti de ziua Sabatului, ar cunoaște puterea lui Dumnezeu de a se îngriji de el și ar preda păzirea sufletului său Lui în înfăptuire, „ca unui Creator credincios”.

Crucea lui Hristos

Sabatul Îl descoperă pe Hristos, Creatorul, ca purtător de poveri. El poartă poverile întregii lumi, cu toată truda, păcatul și suferința, și le poartă cu ușurință – povara Lui este ușoară. „El Însuși ne-a purtat păcatele în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcat, să trăim spre neprihănire, prin rănile Lui suntem vindecați.” 1 Petru 2:24. În crucea lui Hristos primim viață și suntem făcuți creaturi noi. Puterea crucii prin urmare este putere creatoare. Astfel, atunci când pe cruce Isus a strigat: „S-a sfârșit”, pur și simplu anunța că în El, prin crucea Lui, se puteau obține faptele desăvârșite ale lui Dumnezeu, care erau încheiate de la întemeierea lumii. Așadar, Sabatul – odihna zilei a șaptea care comemorează creația încheiată de la început – este o amintire binecuvântată a faptului că în crucea lui Hristos aceeași putere creatoare este oferită fără plată pentru a ne elibera pe noi de blestem și pentru a ne face în El la fel de deplini după cum a fost totul când Dumnezeu s-a uitat și a pronunțat cuvintele: „foarte bune”. Cuvântul vieții care ne este adresat nouă prin Evanghelie este „cel care a fost de la început”.

El nu rămâne neîmplinit sau nerăbdător, nici nu se descurajează; de aceea, putem să-I aruncăm Lui cu încredere toată grija noastră. Astfel este Sabatul cu adevărat o desfătare. În psalmul pentru ziua Sabatului, David cânta: „Tu Doamne m-ai bucurat prin lucrarea Ta; voi triumfa în lucrările mâinilor Tale.” Psalmul 92:4. Sabatul înseamnă a triumfa în lucrările mâinilor lui Dumnezeu, nu în lucrările noastre. Înseamnă biruință asupra păcatului și a morții – tot ce este legat de blestem – prin Domnul nostru Isus Hristos prin care au fost făcute lumile. Există o rămășiță din Edenul de dinainte de blestem și prin urmare, cel care cu adevărat îl păstrează începe în realitate odihna sa veșnică – are odihna, odihna desăvârșită pe care doar noul pământ o poate da.

Invitația lui Dumnezeu la păzirea Sabatului

Acum putem înțelege de ce Sabatul ocupă un loc așa proeminent în raportul lucrărilor lui Dumnezeu cu Israel. Nu pentru că Sabatul era în mod exclusivist al lor, ci pentru că păzirea Sabatului este începutul acelei odihne pe care a făgăduit-o Dumnezeu poporului Său în țara Canaanului. Se spune uneori că Sabatul nu a fost dat neamurilor, dar trebuie de asemenea să ne amintim că țara nu a fost făgăduită neamurilor. Neamurile sunt „străini de legămintele făgăduinței”. Dar este adevărat că neamurile – toată lumea – au fost chemate la Hristos, apa vie. „Oricine care însetează să vină la ape.” Făgăduința față de Israel era, și este că „națiunile care nu te cunoșteau vor alerga la tine din pricina Domnului Dumnezeului tău și din pricina Sfântului lui Israel”. Isaia 55:5. Mai departe, în acea chemare, Domnul spune:

„Păziți judecățile, faceți dreptate; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea aproape să se arate. Binecuvântat este omul care face aceasta și fiul omului care se ține de ea; care păzește Sabatul ca să nu îl pângărească și își reține mâna de la a face vreun rău. Fiul străinului care s-a alipit de Domnul să nu spună: ‚Domnul m-a despărțit în întregime de poporul Său.’... De asemenea, fiii străinului care s-au alipit de Domnul să Îi slujească și să iubească Numele Domnului, să fie slujitorii Lui, oricine păzește Sabatul ca să nu îl pângărească și se ține de legământul Meu, chiar și pe ei îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și îi voi bucura în casa Mea de rugăciune; arderile lor de tot și jertfele lor vor fi acceptate pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate națiunile. Domnul Dumnezeu care strânge pe exilații lui Israel spune: ‚Totuși, voi mai strânge pe alții la el, pe lângă cei care sunt strănși.’” Isaia 56:1-8.

Și asupra tuturor celor cărora Dumnezeu le proclamă pacea, atât celor de aproape cât și celor de departe (Isaia 57:19), Domnul rostește:

O făgăduință glorioasă

„Dacă îți întorci piciorul în Sabat de la a-ți face plăcerea ta în ziua Mea cea sfântă, dacă vei numi Sabatul desfătare, sfânta Domnului, onorabil; dacă Îl vei cinsti, nefăcându-ți căile tale, negăsindu-ți propria plăcere, nevorbind propriile cuvinte, atunci te vei desfăta în Domnul și Eu te voi ridica pe locurile înalte ale pământului, te voi hrăni cu moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14.

Cei care numesc Sabatul o desfătare – nu o povară – se vor desfăta în Domnul; de ce? – pentru că Sabatul Domnului este odihna Lui – odihna care se poate găsi numai în prezența Lui, unde este „plinătatea bucuriei” și plăcere veșnică. Este odihna Edenului, căci Eden înseamnă desfătare, plăcere; este odihna noului pământ, căci Edenul aparține noului pământ. Am citit că cei care vin la Domnul ca să păzească Sabatul Său, se vor bucura în casa Domnului și despre ei se spune: „Vor fi din abundență săturați de grăsimea casei Tale; Tu îi vei face să bea din râul plăcerilor Tale”; literal, „din Edenul Tău”. Psalmul 36:8. Aceasta este moștenirea Domnului, acesta este timpul, *astăzi* este ziua în care putem intra în ea, căci El este partea moștenirii noastre și în El avem toate lucrurile.

- *The Present Truth*, 11 februarie 1897

42. Făgăduințele făcute lui Israel

Din nou în captivitate (Partea I)

Cu toate că fiii lui Israel au cântat cântecul eliberării lângă Marea Roșie, având un motiv întemeiat, până nu au trecut Iordanul nu au fost cu adevărat eliberați din Egipt. Nu au ținut ferm începutul încrederii lor până la sfârșit, ci „s-au întors din nou în Egipt în inimile lor, spunând lui Aaron: „Fă-ne dumnezei ca să meargă înaintea noastră.”” Faptele 7:39, 40. Când au traversat Iordanul și au ajuns în țara Canaanului au avut însă mărturia de la Dumnezeu că ocara Egiptului a fost îndepărtată de la ei. Apoi au avut odihnă și au fost liberi în Domnul.

Dar această libertate nu a fost reținută mult; au apărut curând murmure, neîncredere și apostazie în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Au dorit un rege ca să fie ca păgânii din jurul lor și dorința le-a fost îndeplinită. „S-au amestecat cu păgânii și au învățat faptele lor. Au slujit idolilor lor care erau o cursă pentru ei. Da, și-au sacrificat fiii și fiicele demonilor și au vărsat sânge nevinovat, chiar sângele fiilor și fetelor lor, pe care i-au sacrificat idolilor Canaanului; țara era pângărită de sânge.” Psalmul 106:35-38. Astfel, au devenit în mod literal ca păgânii din jurul lor.

O scurtă privire la istoria câtorva regi ai lui Israel și Iuda va arăta cât de complet au împlinit copiii lui Israel dorința de a fi ca păgânii prin cererea de a avea un rege. Lui Saul, primul rege, profetul lui Dumnezeu i-a spus: „A asculta este mai bine decât a sacrifica și a lua aminte mai bine decât grăsimea berbecilor. Căci răzvrătirea este ca păcatul vrăjitoriei și încăpățânarea este fărâdelege și idolatrie. Pentru că ai respins Cuvântul Domnului, te-a respins și El de la a fi rege.” 1 Samuel 15:22, 23.

Solomon și-a luat multe soții străine dintre păgâni și „s-a întâmpat că, atunci când Solomon era bătrân, soțiile lui i-au întors inima după alți dumnezei; și inima lui nu a fost desăvârșită față de Domnul Dumnezeu lui așa cum a fost inima tatălui său David. Căci Solomon a mers după Astartea, zeita sidonienilor și după Milcom, urâciunea amoniților.” 1 Regi 11:4, 5.

Sub domnia lui Roboam, fiul lui Solomon, „Iuda a făcut ce este rău înaintea Domnului și L-au provocat la gelozie cu păcatele pe care le-au comis, mai presus de toate câte făcuseră părinții lor. Căci și ei au construit înălțimi, imagini și tufişuri¹³ pe fiecare deal și sub fiecare copac verde. Erau de asemenea sodomiți în țară; au făcut în conformitate cu toate urâciunile națiunilor pe care Domnul le aruncase dinaintea copiilor lui Israel.” 1 Regi 14:22-24.

Același lucru este raportat despre Ahaz (2 Regi 16:1-4) și, deși „Domnul a umilit pe Iuda din cauza lui Ahaz, regele lui Israel; căci l-a făcut pe Iuda să păcătuiască mult împotriva Domnului”, totuși, „în timpul necazului a păcătuțit și mai mult împotriva Domnului; acesta este regele Ahaz. Căci a jertfit dumnezeilor Damascului care l-a lovit; și a spus: „Pentru că dumnezeii Siriei m-au ajutat, le voi aduce jertfe ca să mă ajute.” Dar ei au fost ruina lui și a întregului Israel.” 2 Cronici 28:19-23.

Mai rău decât păgânii

Manase, fiul lui Ezechia, „a făcut ce este rău înaintea Domnului, după urâciunile păgânilor pe care îi izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel. Căci a zidit din nou înălțimile pe care tatăl său, Ezechia, le distrusese și a construit altare pentru Baal, a făcut un tufiş, ca Ahab, regele lui Israel; și s-a închinat la toată oștirea păgânilor și a slujit lor... a zidit altare pentru toată oștirea păgânilor în cele două curți ale casei Domnului. A făcut ca fiul său să treacă prin foc și a respectat vreme și a folosit vrăji, a avut de-a face cu spiritele și vrăjitorii; a făcut mult rău înaintea Domnului și L-a provocat la mânie. A așezat un chip cioplit pe care îl făcuse în casă, despre care Domnul spusese lui David și lui Solomon, fiul lui: „În această casă și în Ierusalim, pe care le-am ales din toate semințiile lui Israel, Îmi voi pune Numele pentru totdeauna; picioarele lui Israel nu se vor mai mișca din țara pe care le-am dat-o părinților lor; doar dacă vor respecta și vor face după tot ce le-am poruncit și după legea pe care slujitorul Meu, Moise, le-a poruncit-o.” Dar ei nu au ascultat; și Manase i-a fermecat ca să facă mai rău decât au făcut națiunile pe care Domnul le distrusese dinaintea

¹³ Cuvântul „tufişuri” din acest text și din următoarele este o traducere ghinionistă a originalului, care conduce la un înțeles greșit. Versiunea Revizuită spune: „Așerah”. Așa cum vedem din observația atentă a folosirii termenului, nu poate să însemne un boschet, de vreme ce citim că tufişurile erau puse „sub fiecare copac verde și în fiecare casă a Domnului”. Lucrul respectiv era o imagine obscenă care aparținea riturilor senzuale ale unei forme de închinare la soare.

copiilor lui Israel.” „Mai mult, Manase a vărsat sânge nevinovat foarte mult, până ce a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul; pe lângă păcatul lui, a făcut pe Iuda să păcătuiască, făcând ce era rău înaintea Domnului.” 2 Regi 21:1-9; 16.

Amon l-a urmat pe Manase, „dar el a făcut ce este rău înaintea Domnului, ca Manase, tatăl său; căci Amon a adus jertfe tuturor chipurilor cioplite pe care le făcuse Manase, tatăl său și le-a slujit.” 2 Cronici 33:22.

Împărăția de nord

Dacă ne uităm la regii care au domnit în partea nordică a lui Israel, după ce împărăția a fost împărțită, găsim un raport și mai rău. Au existat câțiva regi neprihăniți în Ierusalim; dar începând cu Ieroboam, „care a păcătuit și a făcut pe Israel să păcătuiască” (1 Regi 14:16), fiecare rege succesiv din restul Israelului a fost mai rău decât cel dinaintea lui. Nadab, fiul lui Ieroboam, „a făcut ce este rău înaintea Domnului și a umblat pe calea tatălui său și în păcatul în care a făcut pe Israel să păcătuiască.” 1 Regi 15:26. Bașa „a făcut rău înaintea Domnului și a umblat pe calea lui Ieroboam și în păcatul cu care a făcut pe Israel să păcătuiască”. Versetul 34. Omri, care a construit Samaria, „a făcut rău în ochii Domnului, mai rău decât toți cei dinaintea lui. Căci a umblat în toată calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat și în păcatul cu care a făcut pe Israel să păcătuiască, pentru a-L provoca pe Domnul Dumnezeu lui Israel la mânie cu deșertăciunile lor.” 1 Regi 16:25, 26. Așa rău cum era, „Ahab, fiul lui Omri, a făcut rău înaintea Domnului mai presus de toți bărbații dinaintea lui”; „și Ahab a făcut mai mult ca să Îl provoace pe Domnul la mânie decât toți regii lui Israel care fuseseră înaintea lui.” Versetele 30, 33.

Aceste lucruri au continuat până ce Domnul a putut spune prin profetul Ieremia: „Alergați încoace și încolo pe străzile Ierusalimului, vedeți acum și cunoașteți, căutați în locurile întinse, dacă găsiți un om, dacă există vreun om care să execute judecata, care să caute adevărul.” Ieremia 5:1. Un astfel de om este greu de găsit; „căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc, ca cei care pun curse; pun capcane, prind oamenii. Așa cum o cușcă este plină de păsări, așa sunt casele lor pline de înșelăciune; de aceea, au devenit mari și s-au îmbogățit. S-au îngrășat, strălucesc; da, depășesc faptele păgânilor.” Versetele 26-28.

Având în vedere că Dumnezeu izgonise păgânii din țară din cauza idolatriei lor urâcioase, este foarte evident că nu puteau avea moștenirea adevărată în ea când ei erau la fel ca păgânii și chiar mai rău. Faptul că cei care se numesc cu Numele Domnului adoptă obiceiurile păgâne, nu fac aceste obiceiuri mai acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Faptul că păgânismul este în biserică nu îl recomandă. Dimpotrivă, pretenția mai înaltă nu face decât și mai rea practica lui. De aceea, copiii lui Israel nu erau cu adevărat în posesia țării Canaanului în timp ce urmau căile păgânilor; nu, de vreme ce ocara Egiptului era păcatul în care căzuseră, este evident că, în timp ce se laudau cu libertatea lor din țara Canaanului, erau de fapt în cea mai rea robie. Când mai târziu evreei au spus cu îngâmfare: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui”, Isus a repetat: „Adevărat, adevărat vă spun, oricine face păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne în casă pentru totdeauna; Fiul rămâne pentru totdeauna.” Ioan 8:33-35.

Credincioșia lui Dumnezeu

Cu toate acestea, existau tot timpul posibilități uriașe pentru oameni. În orice vreme se puteau pocăi și întoarce la Domnul și L-ar fi găsit gata de a-Și împlini făgăduința în întregime față de ei. Deși „toți preoții cei mai de seamă și poporul au păcătuit foarte mult după toate urâciunile păgânilor”, totuși „Domnul Dumnezeuul părinților lor le-a trimis prin solii Săi înștiințări la timpul potrivit, pentru că avea compasiune față de poporul Său și de locuința Sa.” 2 Cronici 36:14, 15. Multe eliberări minunate, când israeliții erau asupriți de vrăjmașii lor și au căutat pe Domnul cu umilință, au arătat că același Dumnezeu care îi eliberase pe părinții lor din Egipt era gata și doritor să exercite aceeași putere în favoarea lor, pentru a îndeplini ceea ce dorise pentru ei atunci când i-a adus în țara făgăduinței.

Un exemplu remarcabil al lucrării lui Dumnezeu pentru cei care se încred în El și al biruinței credinței se găsește în istoria lui Iosafat (2 Cronici 20). Este în mod special valabil pentru noi, pentru că ne arată cum să câștigăm victorii; și de asemenea ne arată din nou, ceea ce am văzut de atâtea ori, că biruințele adevărate ale lui Israel au fost câștigate prin credința în Dumnezeu și nu prin folosirea săbiei. Pe scurt, istoria este aceasta:

Moabiții și amoniții, împreună cu un alt popor, au venit împotriva lui Iosafat. Numărul lor era mult mai mare decât al israeliților și în strâmtorarea lor „Iosafat s-a temut, a căutat pe Domnul și a proclamat un post în tot Iuda. Iuda s-a strâns laolaltă ca să ceară ajutor de la Domnul; chiar și din afara cetăților lui Iuda au venit să caute pe Domnul.”

Rugăciunea lui Iosafat din acea ocazie este un model. El a spus: „O, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în cer? Nu guvernezi Tu peste toate împărățiile pământului? Nu în mâna Ta sunt puterea și tăria, așa încât nimeni nu Ți se poate împotrivi? Nu ești Tu Dumnezeul nostru, care a izgonit pe locuitorii acestei țări dinaintea poporului Tău Israel și ai dat-o seminței lui Avraam, prietenul Tău, pentru totdeauna?... Și acum, iată pe copiii lui Amon și ai lui Moab și ai muntelui Seir... cum ne răsplătesc, venind să ne izgonească din stăpânirea Ta, pe care ne-ai dat-o să o moștenim. O, Doamne, Dumnezeul nostru, nu îi vei judeca Tu pe ei? Căci noi nu avem nici o putere împotriva acestei mari campanii care vine împotriva noastră; nici nu știm ce să facem; dar ochii noștri sunt spre Tine.”

Mai întâi, el L-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul din cer și de aceea, având toată puterea. Apoi, a pretins toată puterea ca fiind a lui prin faptul că L-a pretins pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul lui. Pe urmă, a fost gata de a-și face cunoscută nevoia și de a-și spune cererea, cu siguranța deplină a credinței. Pentru cel care se roagă în acest fel, toate lucrurile sunt posibile. Prea mulți fac rugăciuni lui Dumnezeu, fără nici un simț al existenței Lui, ca și cum s-ar ruga unui nume abstract și nu unui Mântuitor personal, viu și bineînțeles, nu primesc nimic, pentru că efectiv ei nu se așteaptă la nimic. Oricine care se roagă ar trebui ca mai întâi să Îl contemple pe Dumnezeu, înainte să se gândească la el însuși sau la nevoile lui. Dar fără îndoială că majoritatea oamenilor, atunci când se roagă, se gândesc mai mult la ei înșiși decât la Dumnezeu; în loc de aceasta, ar trebui să fie pierduți în contemplarea măreției și bunătății lui Dumnezeu; apoi nu este dificil să crezi că Dumnezeu răsplătește pe cei care Îl caută cu stăruință. Așa cum spunea psalmistul, „Cei care cunosc Numele Tău își vor pune încrederea în Tine; căci, Tu, Doamne, nu ai părăsit pe cei care Te caută.” Psalmul 9:10.

În timp ce poporul încă era adunat să se roage, profetul lui Dumnezeu a venit și a spus: „Ascultați, Iuda și locuitorii ai Ierusalimului, și tu, rege Iosafat; așa vorbește Domnul către voi: „Nu vă temeți, nici nu vă spăimântați, căci lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.” „Nu va fi nevoie să luptați în această luptă; așezați-vă, stați liniștiți și priviți mântuirea Domnului cu voi, oh, Iuda și Ierusalim; nu vă temeți, nici nu vă spăimântați; mâine ieșiți împotriva lor, căci Domnul va fi cu voi.”

Poporul a crezut această solie „și s-au sculat dis-de-diminează și au ieșit în pustia Tecoa; pe când mergeau ei, Iosafat a stat în picioare și a spus: „Ascultați-mă, Iuda și voi, locuitorii ai Ierusalimului: credeți în Domnul Dumnezeul vostru, astfel veți fi întemeiați; credeți profeției Lui, astfel veți prospera.” Când s-a sfătuit cu poporul, a numit cântăreții Domnului ca să laude frumusețea sfințeniei în timp ce mergeau înaintea armatei și să spună: „Lăudat fie Domnul: căci îndurarea Lui ține în veci.”

„Când au început să cânte”

Un mod ciudat de a merge la o bătălie! Ne amintește oarecum de marșul din jurul Ierihonului și de strigătul biruinței. Ca un lucru general, când oamenii primesc o astfel de făgăduință, așa cum au primit ei în acel timp, că Dumnezeu va lupta pentru ei, cred că arată mare credință ieșind împotriva vrăjmașului. Ar spune: „Dumnezeu ne-a făgăduit că ne va ajuta, dar trebuie să ne facem și noi partea”; și astfel, ar face orice pregătire necesară pentru bătălie. Dar oamenii din acea vreme au fost suficient de simpli pentru a-L lua pe Domnul pe cuvânt; ei știau într-adevăr că trebuie să își facă partea, dar știau că partea lor e să creadă și să meargă înainte ca și când ar crede cu adevărat. Și într-adevăr, au crezut. Atât de puternică era credința lor încât cântau. Nu s-a auzit un strigăt forțat, slab, ieșind de buzele lor tremurânde, ci un cântec de bucurie și biruință deplină, profundă, spontan și din inimă, și toate acestea în timp ce vrăjmașii lor erau înaintea lor în număr copleșitor. Și care a fost rezultatul?

„Când au început ei să cânte și să laude, Domnul a pus pânze împotriva copiilor lui Amon, Moab și ai muntelui Seir, care veneau împotriva lui Iuda; și au fost loviți. Căci copiii lui Amon și Moab s-au ridicat împotriva locuitorilor muntelui Seir, pentru a-i ucide și distruge în întregime; și când au sfârșit cu locuitorii Seirului, s-au ajutat fiecare să îl distrugă pe celălalt. Și când Iuda a venit să vadă pe înălțime pustia, s-a uitat la mulțime și iată, erau trupuri moarte căzute la pământ și nimeni nu a scăpat.”

De îndată ce au început să cânte, vrăjmașul a fost înfrânt. O panică a pus stăpânire pe oștirea amoniților și moabiților și s-au doborât unul pe altul. Este posibil să se fi întâmplat când au auzit cântecele și strigătele de bucurie să creadă că Israel primise întăriri; și așa era situația. Poporul Israel avea asemenea întăriri încât nu a fost nevoie să lupte ei. Credința lor a fost biruința lor, iar cântecul lor era dovada credinței lor.

Aceasta este o lecție pentru noi în conflictele cu adversarul nostru – domniile, puterile și spiritele rele. „Împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi”; dar trebuie să „rezistăm tari în credință”. Doar o asemenea împotrivire îl va face să fugă, pentru că știe că este mai puternic decât noi; dar când ne împotrivim în credința lui Isus, trebuie să fugă, pentru că știe că nu are nici o putere împotriva lui Hristos. Și astfel învățăm

din nou că „răscumpărații Domnului se vor întoarce și vor veni cântând la Sion”. În astfel de experiențe ca cea tocmai analizată, Domnul îi arăta lui Israel cum va birui și că El așteaptă întotdeauna cu nerăbdare să își îndeplinească făgăduința făcută părinților.

- *The Present Truth*, 18 februarie 1897

43. Făgăduințele făcute lui Israel

Din nou în captivitate (Partea a II-a)

Știm că, într-o perioadă de câteva sute de ani, copiii lui Israel s-ar fi bucurat de plinătatea făgăduinței lui Avraam – odihna eternă în pământul reînnoit, împreună cu Hristos și toți sfinții slăviți biruitori asupra ultimului vrăjmaș – deoarece atunci când Moise a fost născut, timpul făgăduinței se apropia și Iosua nu a murit până ce „mult timp după aceea Domnul dăduse odihnă lui Israel”. Iosua 23:1. Despre timpul când Dumnezeu, prin David, le-a oferit „o altă zi” – astăzi – se vorbește ca „după un timp atât de lung”. Dumnezeu era dornic ca poporul Său să ia ceea ce le dăduse. Cât de adevărat este acest lucru poate fi văzut din cuvintele Sale față de ei prin profetul Ieremia.

Dacă ar fi ascultat de Dumnezeu

Cu toate că păcatul lui Iuda a fost scris cu un stilou de fier și cu vârful unui diamant, atât de tare era poporul consolidat în idolatria lor, Domnul îndurător le-a făcut următoarea făgăduință:

„Așa vorbește Domnul către mine: ‚Du-te și stai la poarta copiilor poporului, acolo unde regii lui Iuda vin și ies și la toate porțile Ierusalimului și spune-le: ‚Ascultați Cuvântul Domnului, voi, regi ai lui Iuda, Iuda și toți locuitorii Ierusalimului, care intrați pe aceste porți; așa vorbește Domnul: ‚Luați seama la voi înșivă și nu purtați poveri în ziua Sabatului, nu le aduceți pe porțile Ierusalimului; nu duceți nici o povară afară din casele voastre în ziua Sabatului, nu faceți nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, așa cum am poruncit părinților voștri.‘ Dar ei nu au ascultat, nu și-au plecat urechea, ci și-au înțepenit grumazul ca să nu audă și să nu primească învățătura. ‚Dacă Mă veți asculta, spune Domnul, și nu veți aduce nici o povară pe porțile cetății în ziua Sabatului, ci îl veți sfinți nefăcând nici o lucrare în el, atunci pe porțile acestei cetăți vor intra regi și prinți stând pe tronul lui David, călătorind cu carele și pe cai, ei și prinții lor, oamenii lui Iuda și locuitorii Ierusalimului; și această cetate va rămâne pentru totdeauna. Și vor veni din cetățile lui Iuda, din locurile Ierusalimului, din țara lui Beniamin, din câmpie, din munți și din sud aducând arderi de tot, jertfe și daruri de mâncare, tămâie și jertfe de laudă la casa Domnului.‘” Ieremia 17:19-26.

Nu este treaba noastră să speculăm cu anume ar fi fost făgăduința împlinită; este suficient să știm că Dumnezeu a spus-o și că El este capabil să îndeplinească fiecare făgăduință. A construi vechea cetate și a o înnoi ar fi fost cu siguranță la fel de ușor ca „schimbarea trupului nostru josnic, pentru a fi modelați după trupul Lui slăvit” (Filipeni 3:21), sau a face o cetate complet nouă să ia locul celei vechi.

Făgăduințe ale restaurării care au fost respinse

Păstrați în minte că această făgăduință dată prin Ieremia era chiar în ultimele zile ale împărăției lui Iuda, căci Ieremia nu a început să profetească până în „zilele lui Iosua, fiul lui Amon” (Ieremia 1:2), în al treisprezecelea an al domniei lui, doar douăzeci și unu de ani înainte de captivitatea babiloniană. Înainte ca Ieremia să înceapă să profetească, aproape toți profeții își terminaseră lucrările și trecuseră. Profețiile lui Isaia, Osea, Amos, Mica și alții – toți profeții principali – erau în mâinile poporului înainte ca Ieremia să se nască. Acesta este un fapt care nu trebuie nicidecum omis, pentru că este deosebit de important. În acele profeții există multe făgăduințe ale restaurării Ierusalimului și toate ar fi putut fi împlinite dacă poporul le-ar fi dat atenție. Dar ca toate făgăduințele lui Dumnezeu, ele erau în Hristos; aparțineau, ca și cea dinaintea noastră, eternității, și nu doar timpului. Dar, de vreme ce poporul din acele zile nu le-a acceptat, au rămas la fel de proaspete pentru noi. Puteau fi împlinite numai prin venirea Domnului, pe care Îl așteptăm noi acum. Acele profeții conțineau Evanghelia pentru acest timp, la fel de sigur cum o conțin cărțile lui Matei, Ioan sau epistolele.

Întotdeauna testul

Observați mai departe că păzirea Sabatului este testul tuturor celor cărora li s-a descoperit adevărul. Dacă ar fi păzit Sabatul, atunci ei și cetatea lor ar fi rămas pentru totdeauna. De ce? – Amintiți-vă ce am studiat despre odihna lui Dumnezeu și veți găsi răspunsul. Sabatul este sigiliul creației încheiate și desăvârșite. El îl descoperă pe Dumnezeu drept Creator și Sfințitor (Ezechiel 20:12, 20), Sfințitor prin puterea Sa creatoare. De aceea, Sabatul nu este o lucrare prin care să încercăm zadarnic să câștigăm favoarea lui Dumnezeu, ci

este odihnă – odihnă în brațele veșnice. Este semnul și memorialul puterii eterne a lui Dumnezeu, iar păzirea lui este sigiliul acelei desăvârșiri pe care doar Dumnezeu o poate lucra și pe care o oferă fără plată tuturor celor ce se încred în El. Înseamnă încredere deplină și desăvârșită în Domnul că El poate și ne va mântui prin aceeași putere prin care a făcut toate lucrurile la început. De aceea, vedem că, de vreme ce aceeași făgăduință ne este lăsată nouă ca aceea dată vechiului Israel, în mod necesar trebuie ca Sabatul să fie scos în evidență într-un mod special în zilele noastre, cu atât mai special cu cât ziua venirii lui Hristos se apropie.

Judecata pronunțată

Dar exista o alternativă, în cazul în care poporul refuza să se odihnească în Domnul. Profetul a fost însărcinat să spună mai departe:

„Dar dacă nu Mă veți asculta, ca să sfințiți ziua Sabatului și să nu duceți poveri, fără să intrați pe porțile Ierusalimului în ziua Sabatului, atunci voi aprinde un foc la porțile lui și va mistui palatele Ierusalimului și nu se va stinge.” Ieremia 17:27.

Și așa a fost; deși Dumnezeu era credincios și îndelung răbdător, trimitând solii de avertizare poporului Său, „ei și-au bătut joc de solii lui Dumnezeu, au disprețuit cuvintele Lui și au maltratat pe profeții Lui, până când mânia lui Dumnezeu s-a ridicat împotriva poporului Său până când nu a mai fost nici un leac. De aceea, El a adus împotriva lor pe regele Haldeilor, care a ucis pe tinerii lor cu sabia în casa sanctuarului lor și nu a avut milă de tinerii sau tinerele lor sau de bătrâni; El i-a dat pe toți în mâinile lui. Și toate vasele casei lui Dumnezeu, mari și mici, comorile casei Domnului și comorile regelui și ale prinților, toate acestea au fost duse în Babilon. Au ars casa lui Dumnezeu și au dărâmat zidurile Ierusalimului, au ars cu foc toate palatele și au distrus toate vasele sfinte din ele. Cei care au scăpat de sabie au fost duși în Babilon, unde au fost făcuți robi lui și fiilor lui până la domnia împărăției Persiei, pentru a se împlini Cuvântul Domnului prin gura lui Ieremia, până ce țara s-a bucurat de Sabatele ei; căci atât timp cât a fost pustiită a păzit Sabatul, ca să împlinescă șaptezeci de ani.” 2 Cronici 36:16-21.

Regele Babilonului – conducător în Ierusalim

Ultimul rege din Ierusalim a fost Zedechia, dar nu era un rege independent. Cu câțiva ani înainte ca el să ajungă la tron, Nebucadnețar asediase Ierusalimul și Domnul îi dăduse lui cetatea. Daniel 1:1, 2. Deși Ioiachim a fost biruit, i s-a permis să domnească în Ierusalim ca un prinț tributar, ceea ce a făcut timp de opt ani. La moartea lui, fiul său, Ioiachin l-a urmat, dar a domnit doar trei luni înainte ca Nebucadnețar să asedieze Ierusalimul din nou și să îl cucerească, ducând pe rege și familia lui, meșteșugarii și fierarii în Babilon; „nimeni nu a rămas în afară de cei mai săraci din poporul țării”. 2 Regi 24:8-16.

Totuși, încă era lăsat un rege la Ierusalim, căci Nebucadnețar l-a făcut rege pe Matania, schimbându-i numele în Zedechia. Versetul 17. Cuvântul Zedechia înseamnă „neprihănirea lui Iehova” și a fost dat noului rege deoarece Nebucadnețar „l-a făcut să jure pe Dumnezeu” (2 Cronici 36:13) că nu se va răzvrăti împotriva autorității lui. Faptul că Nebucadnețar avea dreptul de a cere acest lucru este arătat de pasajul următor:

„La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, regele lui Iuda, a venit acest cuvânt la Ieremia de la Domnul, spunând: „Așa vorbește Domnul către mine: fă-ți lanțuri și juguri și pune-le pe gât și trimite-le regelui Edomului și regelui Moabului și regelui amoniților, regelui Tirului și regelui Sidonului, prin mâna solilor care vin la Ierusalim la regele lui Iuda, Zedechia; și poruncește-le să spună stăpânilor lor: Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel; așa să spuneți stăpânilor voștri: Eu am făcut pământul, omul și fiara care sunt pe pământ, prin puterea Mea măreață și prin brațul Meu întins și l-am dat cui mi s-a părut potrivit Mie. Acum, am dat toate aceste țări în mâna lui Nebucadnețar, regele Babilonului, slujitorul Meu; i-am dat și fiarele câmpului ca să îi slujească. Toate națiunile îl vor sluji, pe fiul lui și pe fiul fiului său, până când timpul țării lui va veni; și atunci multe națiuni și mari regi se vor sluji de el. Și se va întâmpla că națiunea și împărăția care nu va sluji pe Nebucadnețar, regele Babilonului și cele care nu își vor pune grumazul sub jugul regelui Babilonului, națiunea aceea va fi pedepsită de Mine, spune Domnul, cu sabie și cu foamete, cu ciumă, până ce le voi mistui prin mâna lui. De aceea, nu ascultați pe profeții voștri, nici pe ghicitorii voștri, pe visători sau pe vrăjitori, care vă vorbesc și vă spun: Nu veți sluji regelui Babilonului. Pentru că profetesc o minciună, pentru a vă îndepărta departe de țară și ca să vă izgonească și să pieriți. Dar națiunile care își vor aduce grumazul sub jugul regelui Babilonului și îl vor sluji, pe acelea le voi lăsa să rămână încă în țara lor, spune Domnul; ca să o lucreze și să locuiască în ea.” Ieremia 27:1-11.

De aceea, Nebucadnețar avea dreptul de a governa în Ierusalim așa cum orice alt rege al lui Israel avusese. Mai mult, împărăția lui era mai extinsă decât aceea peste care guvernase vreodată vreun rege al lui

Israel; și, mai mult decât atât, după multă instruire de la Domnul, a folosit ocazia de a răspândi prin toată lumea cunoștința adevăratului Dumnezeu. Vezi Daniel 4. De aceea, când Zedechia s-a răzvrătit împotriva lui Nebucadnețar, se puna în mod rău pe sine împotriva Domnului, care dăduse Israel în puterea lui Nebucadnețar, ca o pedeapsă pentru păcatele lor. În următoarele cuvinte avem o descriere plastică a mișcării lui Nebucadnețar împotriva Ierusalimului și cum a călăuzit Dumnezeu acțiunea unui rege păgân chiar și atunci când folosea ghicirea:

„De asemenea, tu, fiu al omului, croiește-ți două căi, pentru ca sabia regelui Babilon să vină; amândouă să iasă din aceeași țară: alegeți un loc, la începutul drumului spre cetate. Croiește-ți o cale, pentru ca sabia să vină la Raba, cetatea amoniților și la Iuda în Ierusalim, cetatea întărită. Căci regele Babilonului a stat la răscruce, la începutul celor două căi, pentru a folosi vrăjitoria; și-a făcut săgețile să strălucească, s-a sfătuit cu chipurile, s-a uitat în ficat. La dreapta lui era ghicirea pentru Ierusalim, ca să pună căpitani, ca să deschidă gura pentru măcel, ca să ridice glasul cu strigăte, să numească berbeci care să bată împotriva porților, pentru a ridica un munte și a construi o fortăreață. Pentru ei va fi doar o ghicire falsă, pentru cei care au jurat; dar el își aduce aminte de fărădelege, ca să fie luați. De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că ai făcut ca fărădelegea ta să fie amintită prin faptul că nelegiuirile tale sunt descoperite, astfel încât în toate faptele tale vor apărea păcatele, pentru că ați ajuns de amintire, veți fi luați cu mâna.” Ezechiel 21:19-25.

Sfârșitul independenței lui Israel. Stăpânirea temporară

Apoi urmează cuvintele fatale adresate lui Zedechia:

„Și tu, prinț rău și profan al lui Israel, a cărui zi a venit, când fărădelegea se va sfârși. Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Îndepărtează diadema și scoate-ți coroana; nu mai este la fel; înalță pe cel smerit și coboară pe cel înălțat. Eu o voi răsturna, răsturna, răsturna: și nu va mai fi, până ce va veni cel căruia îi aparține de drept și I-o voi da Lui.” Ezechiel 21:26, 27.

Zedechia a fost pângărit și rău, pentru că, pe lângă idolatria lui urâcioasă, a adăugat păcatul jurământului fals, rupând un legământ solemn. De aceea, împărăția lui a fost în întregime îndepărtată. Diadema a trecut de la descendenții lui David și a fost pusă pe capul unui haldeu și împărăția Babilonului este înaintea noastră. Despre extinderea ei am citit deja și avem mai departe cuvintele profetului Daniel în explicația marelui chip pe care Nebucadnețar l-a văzut în visul dat lui de Dumnezeu cerului:

„Tu, rege, ești regele regilor; căci Dumnezeu din cer ți-a dat împărăția, puterea, tăria și slava. Și oriunde vor locui copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, El le-a dat în mâna ta și te-a făcut stăpân peste ele. Tu ești acest cap de aur.” Daniel 2:37, 38.

Aici vedem stăpânirea care a fost dată la început omului (vezi Geneza 1:26), deși slava și puterea au fost mult diminuate. Dar vedem că Dumnezeu încă are ochii asupra ei și lucrează pentru restaurarea ei, după fângăduința făcută lui Avraam.

De la Babilon la așezarea împărăției veșnice

Foarte puțin spațiu se dedică în Biblie descrierilor grandorii umane, iar profetul se grăbește la sfârșit. Trei răsturnări sau revoluții au fost prezise în Ezechiel 21:27, urmând trecerea stăpânirii întregului pământ în mâinile lui Nebucadnețar. De vreme ce împărăția lui era întinsă cât lumea, revoluțiile prezise trebuie să fie de asemenea răsturnarea și stabilirea unui imperiu universal. Așa că profetul Daniel, continuându-și explicația visului lui Nebucadnețar, a spus:

„După tine se va ridica o altă împărăție inferioară ție și o a treia împărăție de alamă, care va governa tot pământul.” Daniel 2:39.

Împărăția care a urmat Babilonul este arătată în Daniel 5 ca fiind cea a Medo-Persiei; iar în Daniel 8:1-8, 20, 21 învățăm că a treia împărăție, succesorul Medo-Persiei în stăpânirea universală, a fost Grecia. Astfel, pe scurt, am schițat istoria lumii pentru câțiva sute de ani. Primele două răsturnări din Ezechiel 21:29 sunt clare; Babilon a fost urmat de Medo-Persia și apoi de Imperiul grecesc.

Ultima din aceste împărății universale ale pământului, urmând a treia mare revoluție, nu este în mod direct numită, dar suficient de mult indicată. Nașterea lui Hristos a avut loc în timpul lui Caesar Augustus, care a dat un decret prin care toată lumea să fie înscrisă. Luca 2:1. De aceea, suntem justificați să numim Roma ca produs al celei de-a treia mari revoluții. De fapt, este singurul imperiu pe care îl putem numi, pentru că nu mai este cunoscut în istorie un altul care să îi poată lua locul. Astfel, Babilonul a guvernat lumea; în zilele lui au fost prezise trei revoluții, aducând trei imperii succesive în locul lui; Medo-Persia și Grecia sunt

direct numite în linia succesiunii și apoi este Imperiul Roman numit ca fiind cel care a guvernat lumea. Aceasta este doar o dovadă scripturistică; o dovadă care confirmă sau mai degrabă una care mărturisește cu exactitate raportul sacru, poate fi găsită fără limită în istoria seculară.

Dar revoluția care a rezultat în oferirea conducerii Romei a fost ultima mare revoluție care va avea loc în această lume „până când va veni Cel căruia Îi aparține de drept”. De când a căzut Roma mulți oameni au visat la o stăpânire întinsă cât lumea, dar visele lor nu s-au împlinit.

Hristos a fost pe pământ, este adevărat, dar a fost ca un străin, precum Avraam, fără să aibă un loc al Lui unde să Își plece capul. A venit totuși „să proclame libertatea captivilor” și să anunțe că oricine rămâne în Cuvântul Său va cunoaște adevărul și va fi eliberat prin el. Zi după zi și an după an, proclamarea libertății a răsunat și captivii oboșiți au fost eliberați de puterea întunericului. Nu este treaba noastră să știm timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a pus sub puterea Sa; dar știm că atunci când toată pretinsa biserică a lui Hristos va consimți să fie umplută cu Spiritul Său, întreaga lume va auzi solia Evangheliei în plinătatea puterii ei și sfârșitul va veni, când creația însăși care geme va fi eliberată de robia stricăciunii pentru slava libertății copiilor lui Dumnezeu.

- *The Present Truth*, 25 februarie 1897

44. Făgăduințele făcute lui Israel

Din nou în captivitate (Partea a III-a)

Deși se laudă cu libertatea și independența, în general oamenii iubesc sclavia și ar fi mai degrabă în sclavie decât să fie liberi. Acest lucru este demonstrat de fapte.

Respingând libertatea

Dumnezeul universului a proclamat libertatea pentru toată omenirea; a dat libertate tuturor; cu toate acestea, doar câțiva profită de ea. Experiența vechiului Israel nu este decât experiența inimii omenești. De două ori a făcut Domnul clar lui Avraam că sămânța sa va fi liberă – o dată când i-a spus că slujitorul lui Eliezer nu va fi moștenitorul lui și din nou când i-a spus că fiul femeii roabe nu putea fi moștenitor.

Mai târziu, El a eliberat pe Israel din robia Egiptului, ca să se bucure de libertate, chiar de libertatea ascultării de legea desăvârșită a libertății, dar au murmurat și „în inimile lor s-au întors iar în Egipt, spunând lui Aaron: „Fă-ne dumnezei ca să mergă înaintea noastră.” Fapte 7:39, 40.

Patruzeci de ani mai târziu, Dumnezeu a îndepărtat ocara Egiptului, totuși, după aceea au dorit să fie ca păgânii din jurul lor, având un rege, care, așa cum au fost asigurați, îi va face sclavi. Și astfel este dovedit; pentru că nu numai că au învățat căile păgânilor, ci i-au „depășit”. „Domnul Dumnezeu părinților lor a trimis la ei soli, la timpul potrivit; pentru că a avut milă de poporul Său și de locuința Sa; dar ei și-au bătut joc de solii lui Dumnezeu și I-au disprețuit cuvintele, au maltratată pe profeții Lui, până când mânia Domnului s-a ridicat împotriva poporului Său, până ce nu a mai fost leac” (2 Cronici 36:15, 16) și a împlinit amenințarea de a-i duce în Babilon. Amos 5:25-27; Fapte 7:43.

Sclavi ai păcatului

Această captivitate babiloniană a fost numai expresia vizibilă a robiei în care poporul deja se așezase în mod voluntar. S-au lingușit pe ei înșiși că sunt liberi, în timp ce erau „robii stricăciunii; căci de ce anume este biruit un om, este adus în robie de el”. 2 Petru 2:19. „Oricine comite păcat este robul păcatului.” Ioan 8:34. Sclavia fizică este ceva foarte mărunț în comparație cu robia sufletului și dacă nu ar exista cea din urmă, prima nu ar fi fost niciodată cunoscută.

Ducerea lui Israel în Babilon se potrivea în mod izbitor. Nu a fost o întâmplare faptul că au fost duși acolo și nu în altă parte. Babilon – Babel – înseamnă confuzie, dar confuzie din cauza înălțării de sine și a mândriei; „căci acolo unde este invidie și ceartă, este confuzie și orice faptă rea”. Iacov 3:16. Originea numelui Babilon este în acest fel:

Ziditorii Babelului

„Tot pământul avea o singură limbă și o singură vorbire. S-a întâmplat că, în timp ce călătoreau spre est, au găsit o câmpie în țara Șinear și au locuit acolo. Și au spus unul către altul: „Haideți să facem cărămizi și să le ardem bine.” Și-au făcut cărămizi din piatră și noroi ca mortar. Și au spus: „Haideți să zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul; să ne facem un nume ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ.” Și Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care l-au construit copiii oamenilor. Și Domnul a spus: „Iată, poporul este unul singur și au aceeași limbă; și iată ce au început să facă; nimic nu îi va opri din ceea ce și-au imaginat să facă. Haide să ne coborâm și să le confundăm limba, ca să nu își poată înțelege vorbirea unul altuia.” Astfel i-a risipit Domnul pe fața întregului pământ; și au încetat să zidească cetatea. De aceea numele este Babel, pentru că Domnul a confundat acolo limba întregului pământ.” Geneza 11:1-9.

Sfidându-L pe Dumnezeu

Acei oameni au avut ideea că puteau construi o cetate atât de mare și un turn atât de înalt încât puteau sfida judecățile lui Dumnezeu. Cu adevărat, s-au crezut mai mari decât Dumnezeu. Aceeași idee a avut-o Lucifer, despre care citim:

„Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul dimineții! Cum ai fost doborât la pământ, tu care slăbeai națiunile! Căci ai spus în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; de

asemenea, voi sta pe muntele adunării, în partea de nord; mă voi înălța deasupra înălțimii norilor; voi fi ca Cel Prea Înalt.” Isaia 14:12-14.

Va fi în mod limpede văzut că spiritul care era în Lucifer a fost identic cu cel care exista în ziditorii Babelului, iar motivul pentru toate acestea este că era Satan însuși – Lucifer cel căzut – care a inspirat acea lucrare. El este „prințul acestei lumi” (Ioan 14:30), „spiritul care lucrează acum în copiii neascultării”. Efeseni 2:2. Acum, să ne întoarcem la începutul capitolului din care am citat pasajul precedent și să vedem relația dintre Lucifer cel căzut și Babilon, observând în treacăt că al treisprezecelea capitol din Isaia vorbește despre distrugerea care va veni asupra Babilonului.

Prințul acestei lumi judecat

Cetatea cea mândră va fi distrusă în întregime:

„Căci Domnul va avea milă de Iacov și va alege pe Israel și îi va așeza în țara lor; străinii se vor uni cu ei și se vor alipi de casa lui Iacov. Oamenii îi vor lua și îi vor duce în locurile lor; și casa lui Israel îi va stăpâni în țara Domnului ca robi și roabe; vor lua captivi pe cei care îi avuseseră captivi; vor governa peste asupritorii lor. Se va întâmpla în ziua aceea că Domnul va da odihnă de la suferință și de la teamă, de la robia grea în care fuseseră făcut să slujești, pentru ca să spui zicătoarea aceasta despre regele Babilonului: ‚Cum a încetat asupritorul! Cetatea de aur a încetat! Domnul a rupt toiagul celui rău și sceptrul conducătorilor’. Cel care lovea poporul în mânia sa cu lovitură continuă, cel care governa națiunile în mânie, este persecutat și nimeni nu oprește. Întregul pământ este la odihnă și este liniștit, izbucnesc în cântece. Da, pinii se bucură de tine și cedrii din Liban, spunând: ‚De când ai fost doborât la pământ, nici un tăietor nu a mai venit împotriva noastră. Iadul de dedesubt se mișcă pentru tine ca să te întâlnească la venirea ta; provoacă morții pentru tine, chiar pe mai marii pământului; a ridicat din tronurile lor pe toți regii națiunilor’. Toți vor vorbi și vor spune despre tine: ‚Și tu ai devenit slab ca noi? Și tu ai devenit ca noi?’ Strălucirea ta este doborâtă în mormânt și zgomotul viollelor tale; viermele se răspândește sub tine și viermii te vor acoperi.” Isaia 14:1-11.

Apoi urmează adresarea directă a Domnului: „Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, fiul dimineții!” etc., așa cum am citat anterior, menționând căderea lui ca urmare a înălțării de sine, continuând astfel:

„Totuși ai fost doborât în iad, pe laturile gropii; cei care te văd se uită atent la tine și te analizează, spunând: ‚Acesta este omul care făcuse pământul să tremure, care a zdruncinat împărățiile, care a făcut lumea ca o pustie și a distrus cetățile ei, care a deschis casa prizonierilor lui?’ Toți regii națiunilor, toți sunt în slavă, fiecare în casa lui. Dar tu ești aruncat din mormântul tău ca o ramură urâcioasă și ca o haină a celor uciși, loviți de sabie, care se coboară în pietrele gropii; ca un cadavru călcat în picioare. Tu nu te vei alătura lor la înmormântare, pentru că ai distrus toată țara și ai ucis poporul tău; sămânța răufăcătorilor nu va mai fi niciodată renumită.” Versetele 15-20.

Scopul divin – distrugerea asupritorului

Atât de multe sunt adresate acestui tiran groaznic! Apoi urmează continuarea narațiunii referitoare la el:

„Pregătiți măcelul copiilor lui pentru fărâdeleaga părinților lor; ca să nu se mai ridice, să nu mai stăpânească țara, să nu mai umple fața lumii cu cetăți. Căci Măi voi ridica împotriva lor, spune Domnul oștirilor, și voi pune capăt în Babilon numelui, rămășiței, fiului, nepotului, spune Domnul. Îl voi face o stăpânire a bătlanilor și iaz de ape; îl voi mătura cu mătura nimicirii, spune Domnul oștirilor. Domnul oștirilor a jurat, spunând: ‚În mod sigur, așa cum am gândit, așa se va întâmpla; așa cum Mi-am propus, așa va fi, voi distruge pe asirian din țara Mea și pe munții Mei îl voi călca în picioare; atunci jugul lui se va îndepărta de la ei și povara lui de pe umerii lor. ”” Versetele 21-25.

Și acum urmează cuvintele izbitor ce rezumă toată chestiunea:

„ACESTA ESTE SCOPUL PENTRU TOT PĂMÂNTUL; ACESTA ESTE MÂNA CARE ESTE ÎNTINSĂ CĂTRE TOATE NAȚIUNILE. Căci Domnul oștirilor a propus asta și cine va anula acest lucru? Mâna Lui este întinsă și cine o va întoarce?” Versetele 26, 27.

Mândria stăpânirii pământeste

Nu se poate ca cititorul să nu fi observat că eliberarea finală a lui Israel coincide cu distrugerea completă a regelui Babilonului și mai departe, că regele Babilonului este cel care guvernează peste tot pământul; distrugerea lui dă întregului pământ odihnă. Trebuie de asemenea să fi observat că regelui Babilonului îi sunt adresate cuvinte ca lui Lucifer, cel care a gândit să se certe cu Dumnezeu asupra stăpânirii acestei lumi. De

aceea, adevărul este că oricine a fost conducătorul nominal, vizibil al Babilonului, Satan a fost adevăratul lui rege. Acest lucru este de asemenea evident din faptul că Babilon era o împărăție păgână, iar „lucrurile pe care le jertfesc neamurile, sunt jertfite demonilor și nu lui Dumnezeu”. 1 Corinteni 10:20. El este „dumnezeul acestei lumi”. Spiritul înălțării de sine se opune în mod radical Spiritului lui Dumnezeu, a cărui umilință și bunătate constituie măreția Sa; este spiritul lui antihrist „care se opune și se înalță pe sine deasupra a tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este venerat, astfel încât stă ca Dumnezeu în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine ca fiind Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:4. Acest spirit a fost în mod special caracteristic Babilonului, exceptând scurta perioadă în care Nebucadnețar și-a venit în fire. În mândria lui, el a spus: „Nu este acest mare Babilon pe care l-am construit ca reședință a împărăției prin puterea și tăria mea și pentru onoarea și măreția mea?” Daniel 4:30. Belșatar a folosit vasele casei lui Dumnezeu și a băut vin din ele, împreună cu soțiile și concubinele lui „și a lăudat dumnezeii de aur, de argint, de alamă, de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:3, 4), astfel lăudându-se că dumnezeii pe care îi făcuse el erau mai mari decât Dumnezeul lui Israel. Despre Babilon s-a spus: „Te-ai încrezut în răutatea ta, ai spus: „Nimeni nu mă vede.” Înțelepciunea și cunoștința ta te-au pervertit; și ai spus în inima ta: „Eu sunt și nu este altul în afară de mine.”” Isaia 47:10.

Ce înseamnă eliberarea din Babilon

Exact același spirit a mânat și pe poporul evreu. Când au insistat să aibă un rege ca să fie ca păgânii din jurul lor, L-au respins pe Dumnezeu, pentru că au crezut că pot conduce lucrurile mai bine. „Și-a schimbat vreo națiune dumnezeii, care nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat slava cu cea care nu le folosește la nimic. Minunați-vă, ceruri și temeți-vă, spune Domnul. Căci poporul Meu a comis două rele; M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu pot ține apă.” Ieremia 2:11-13. „Am fost o pustie pentru Israel? O țară a întunericului? Pentru ce spune poporul Meu: „Suntem domni, nu vom mai veni la Tine?”” Versetul 31. De aceea, când copiii lui Israel au fost duși în Babilon, acea cetate de mândrie și lăudăroșenie, era doar o manifestare izbitoare și vizibilă a condiției în care erau de mult timp. Au fost duși în Babilon pentru că nu au păzit Sabatul, așa cum citim în Ieremia 17:27 și 2 Cronici 36:20, 21. Deja am învățat că păzirea Sabatului înseamnă odihnă în Dumnezeu; înseamnă recunoașterea desăvârșită a Lui drept conducător suprem și drept. De aceea, trebuie să înțelegem că eliberarea completă din Babilon înseamnă eliberare din robia sinelui către încredere absolută în Dumnezeu și supunere față de El.

Cei șaptezeci de ani împliniți

Așa cum Dumnezeu numise un timp hotărât pentru eliberarea poporului Său din Egipt, la fel a numit un timp exact al captivității lui Israel în cetatea Babilonului. „Căci așa vorbește Domnul: „După ce vor fi împliniți cei șaptezeci de ani, vă voi cerceta și voi realiza lucrarea Mea bună pentru voi, întorcându-vă în acest loc. Pentru că Eu știu gândurile pe care le am pentru voi, spune Domnul, gânduri de pace și nu de rău, ca să vă dau un sfârșit așteptat. Atunci Mă veți chema, veți merge și vă veți ruga, iar Eu vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi când Mă veți căuta cu toată inima. Voi fi găsit de voi, spune Domnul; voi întoarce captivitatea voastră și vă voi strânge din toate națiunile și din toate locurile în care vă risipisem, spune Domnul; și vă voi aduce înapoi în locul din care am făcut să fiți luați captivi.”” Ieremia 29:10-14.

Exact ca în primul exemplu, la fel se întâmplă și în al doilea, totul s-a petrecut după Cuvântul lui Dumnezeu. Captivitatea a început în 606 î. Hr. Și șaptezeci și opt de ani mai târziu, în 538 î. Hr., cetatea Babilonului a căzut în mâinile mezilor și perșilor. Vezi Daniel 5. Despre acel timp citim: „În primul an al lui Darius, fiul lui Ahașveroș, din sămânța mezilor, care a fost făcut rege peste ținutul haldeilor; în primul an al domniei lui, eu, Daniel, am înțeles din cărți numărul anilor, din Cuvântul Domnului către profetul Ieremia, că El va împlini șaptezeci de ani în pustiirea Ierusalimului. Mi-am pus fața înaintea Domnului Dumnezeu, să Îl caut prin rugăciune și cereri, cu post, îmbrăcat în sac și cenușă.” Daniel 9:1-3. Iată cel puțin un om care Îl căuta pe Dumnezeu cu toată inima. Nu știm dacă mai erau alții care Îl căutau pe Domnul precum Daniel – cu siguranță nu erau mulți – dar Dumnezeu Și-a îndeplinit partea ad literam. La doi ani după rugăciunea lui Daniel, în anul 536 î. Hr. Exact la șaptezeci de ani de la începutul captivității în cetatea Babilonului, Cir, regele Persiei, a vestit o proclamație raportată astfel:

„Acum, în primul an al lui Cir, regele Persiei, pentru ca Cuvântul Domnului prin profetul Ieremia să fie împlinit, Domnul a trezit spiritul lui Cir, regele Persiei, că a făcut o proclamație în toată împărăția, pe care a și scris-o, spunând: „Așa vorbește Cir, regele Persiei: Domnul Dumnezeu al cerului mi-a dat toate împărățiile pământului; și m-a însărcinat să Îi construiesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi din

poporul Lui? Dumnezeu lui să fie cu el și să se ridice la Ierusalim, care este în Iuda, și să înalțe casa Domnului Dumnezeuului lui Israel (El este Dumnezeu), care este în Ierusalim. Oricine rămâne în locul în care călătorește, oamenii din acel loc să îl ajute cu argint, cu aur, cu bunuri și fiare, pe lângă darurile de bună voie pentru casa lui Dumnezeu care este în Ierusalim.” Ezra 1:1-4.

Numărul celor care s-au întors la Ierusalim ca rezultat al proclamării este estimat la „patruzeci și două de mii trei sute șaiszeci, pe lângă robii și roabele lor, dintre care erau șapte mii trei sute treizeci și șapte; între ei erau două sute de cântăreți și cântărețe.” „Astfel, preoții și leviții și câțiva din popor, cântăreții, ușierii și slujitorii Templului au locuit în cetățile lor și tot Israelul în cetățile lor.” Ezra 2:64, 65, 70.

Lecția încă neînvățată

Nu tot poporul s-a întors la Ierusalim, dar toți puteau merge. Dacă tot Israelul ar fi învățat lecția plănuită prin captivitatea lor, atunci mult amânata împlinire a făgăduinței ar fi putut avea loc repede; pentru că până la începutul captivității, singurul timp definit al profeției era perioada celor șaptezeci de ani. Dar, pentru că oamenii erau în realitate în captivitatea babiloniană – adică, robia mândriei și a încrederii în sine – înainte de ducerea lor de către Nebucadnețar, au rămas la fel, în aceeași captivitate și după încheierea celor șaptezeci de ani. Dumnezeu a prevăzut că așa vor sta lucrurile și astfel, spre încheierea acelei perioade, i-a dat lui Daniel o viziune în care s-a fixat un alt timp.

Despre această mare perioadă profetică și evenimentele la care ne aduce pe noi – ultima chemare de a ieși din Babilon – vom studia săptămâna viitoare.

- The Present Truth, 4 martie 1897

45. Făgăduințele făcute lui Israel

Timpul făgăduinței aproape

La încheierea studiului nostru despre captivitatea babiloniană, săptămâna trecută, am văzut că, dacă Israel ar fi învățat lecția încrederii în Dumnezeu și nu ar fi continuat în robia mândriei și a încrederii în sine, cei șaptezeci de ani i-ar fi adus la un punct în care mult amânata făgăduință a moștenirii veșnice ar fi fost împlinită cu rapiditate; căci, așa cum am văzut, până la începutul captivității babiloniene, singurul timp profetic definit era perioada celor șaptezeci de ani. Dar Dumnezeu a prevăzut înainte ca acest timp să se încheie că lecția nu a fost învățată; și astfel, spre sfârșitul acelei perioade, a dat profetului Daniel o viziune în care un alt timp mai lung era fixat. Pe scurt, profeția este aceasta:

Viziunea din Daniel 8

Daniel a văzut în viziune un berbec cu particularitatea că un corn era mai înalt decât celălalt și că cel mai înalt s-a ridicat la sfârșit. El „a văzut berbecul împingând spre vest, spre nord și spre sud, astfel încât nici o fiară nu putea să stea înaintea lui și nu era nimeni care să o scape din mâna lui; ci a făcut după voia lui și a devenit mare.” Daniel 8:3, 4.

Apoi a văzut un țap venind furios dinspre vest, având un corn remarcabil între ochi. „A venit la berbecul care avea două coarne, pe care îl văzusem stând lângă râu, și a fugit spre el în furia puterii lui. L-am văzut apropiindu-se de berbec, mișcat de mânie împotriva lui, a lovit berbecul și i-a rupt cele două coarne; nu era nici o putere în berbec ca să stea înaintea lui, ci a fost trântit la pământ și călcat în picioare; nu era nimeni care să scape berbecul din mâna lui. De aceea, țapul a crescut foarte mare; și când a fost puternic, marele corn a fost rupt; și din el au apărut altele patru remarcabile, dinspre cele patru vânturi ale cerului. Și din unul dintre ele a apărut un corn mic, care a crescut nespuse de mare, înspre sud, înspre est și înspre țara cea plăcută. A crescut mare, până la oștirea cerului; și a aruncat la pământ o parte din oștirea stelelor și le-a călcat în picioare. Da, s-a mărit pe sine chiar până la Prințul oștirii” etc. Daniel 8:5-11.

După ce dă alte câteva detalii despre acest corn mic, profetul concluzionează astfel raportul viziunii:

„Apoi am auzit un sfânt vorbind și pe un alt sfânt zicând unui anumit sfânt care vorbea: „Cât timp va fi viziunea referitoare la jertfa zilnică și la fărâdelegea pustiirii, ca să dea atât sanctuarul cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.”” Versetele 13, 14.

Interpretarea îngerului

Nu avem scopul de a intra în detalii ale profeției, ci doar de a avea o schiță, pentru a putea trasa istoria făgăduinței. Un înger a fost însărcinat să explice lui Daniel viziunea; iată explicația:

„Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, reprezintă regii Mediei și Persiei. Țapul aspru este regele Greciei; marele corn dintre ochii lui este primul rege. Acum, acela fiind rupt, din el au mai ieșit alte patru, patru împărății vor stăpâni națiunea, dar nu în puterea lui. Spre sfârșitul împărăției lor, când fărâdelegile au ajuns la capăt, un rege cumplit și înțelegând propoziții întunecate se va ridica. Puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui; va distruge mult și va prospera, va distruge poporul puternic și sfânt. Prin propășirea lui, va face ca și viclenia să prospere în mâna lui; se va mări în inima lui, și prin pace va distruge pe mulți; se va ridica și împotriva Prințului prinților; dar va fi înfrânt fără nici o mână. Viziunea seriei și dimineții este adevărată.” Daniel 8:20-26.

Două împărății universale care urmau Babilonul sunt numite, iar cealaltă este atât de bine indicată încât o putem numi imediat. Puterea care a obținut conducerea lumii ca rezultat al celei de-a treia revoluție de care a vorbit Ezechiel, a fost Roma, prezentată aici foarte clar prin faptele ei de a se ridica împotriva Prințului prinților. După moartea lui Alexandru, regele Greciei, împărăția lui a fost împărțită în patru și prin cucerirea Macedoniei, una dintre aceste patru diviziuni, în 68 î. Hr., Roma a dobândit o asemenea putere încât putea dicta lumii. De aceea se spune că va ieși din unul dintre ele.

O lungă perioadă profetică

Dar a existat o perioadă de timp legată de această viziune pe care îngerul nu a explicat-o împreună cu restul viziunii. Erau cele două mii trei sute de zile sau, literal, cele două mii trei sute de seri și dimineți. Că

acestea nu sunt zile literale poate fi știut din faptul că aceasta este o profeție simbolică în care animale ce au o durată scurtă de viață sunt folosite pentru a reprezenta împărățiile care au existat timp de sute de ani; în perfectă păstrare a metodei simbolurilor profetice se folosesc zilele în legătură cu simbolurile, dar este evident că ele trebuie să reprezinte o perioadă mai lungă în interpretare, de vreme ce două mii trei sute de zile – puțin mai mult de șase ani – abia reprezentau începutul primei împărății. Astfel, suntem împuterniciți să concluzionăm că fiecare zi înseamnă un an, ca în Ezechiel 4:6, unde Domnul folosește zilele pentru a simboliza ani.

Mai târziu, același înger s-a întors ca rezultat al rugăciunii lui Daniel, pentru a explica restul viziunii, adică zilele. Vezi Daniel 9:20-23. Începând de unde rămăsese, ca și cum nici un moment nu s-ar fi intercalat, îngerul a spus: „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău” etc. Versetul 24.

Șaptezeci de săptămâni, patru sute nouăzeci de ani erau hotărâți sau tăiați din cei două mii trei sute de ani pentru poporul evreu. Urmau să înceapă de la porunca de rezidire a Ierusalimului. Această poruncă deplină și completă se găsește în Ezra 7:11-26 și a fost dată în al șaptelea an al lui Artaxerxe, regele Persiei, care înseamnă anul 457 î. Hr. Începând cu anul 457 î. Hr., patru sute nouăzeci de ani se termină în 34 d. Hr.

Dar ultima săptămână din această perioadă profetică a fost împărțită. Șaizeci și nouă de săptămâni . 483 de ani – ajungând până în anul 27 d. Hr., marchează timpul descoperirii lui Mesia sau al Unsului, timpul când Isus a fost uns cu Duhul Sfânt la botez.

La mijlocul ultimei săptămâni, adică la trei ani și jumătate după botezul lui Isus, Mesia a fost „stârpit, dar nu de El”. În timpul întregii săptămâni sau al celor șapte ani, legământul era confirmat.

Întreaga perioadă a celor două mii trei sute de ani poate fi rapid calculată și ajunge în anul 1844 d. Hr., an care este în trecut. Astfel, cea mai lungă perioadă profetică din istorie a expirat, astfel că, într-adevăr „timpul făgăduinței” trebuie să fie foarte aproape. Când Domnul va veni pentru a restaura toate lucrurile nu poate spune nimeni, pentru că „despre acea zi și acel ceas nu știe nimeni”.

Împărăția lui Dumnezeu luată de la poporul evreu

Dar să observăm mai departe pentru puțin timp acea perioadă de patru sute nouăzeci de ani hotărâtă pentru poporul evreu. Era un timp când Dumnezeu era parțial, în faptul că nu ținea seama de mântuirea altui popor? Imposibil; căci Dumnezeu nu ține seama de persoane. A fost pur și simplu o dovadă a răbdării îndelungate a lui Dumnezeu prin faptul că intenționa să aștepte atât de mulți ani pentru poporul Său Israel, pentru a le da ocazia de a accepta înalta lor chemare ca preoți ai lui Dumnezeu, pentru a face făgăduința cunoscută lumii. Dar ei nu au acceptat-o. Dimpotrivă, au uitat-o atât de mult încât atunci când a venit Mesia, L-au respins.

Astfel, în loc să fie aceia în jurul cărora împărăția lui Israel, a cincina și universală împărăție, să se centreze, au încetat să ocupe vreun loc distinctiv în făgăduință. Oamenii ai acelei rase pot fi mântuiți crezând Evanghelia, la fel ca oricare alte persoane; dar aceasta este tot. Templul pustit, cu perdeaua ruptă arătând că slava lui Dumnezeu nu mai locuia în locul prea sfânt, era un simbol al stării poporului față de legământ. Ca indivizi, puteau fi altoiți în măslinul cel bun, la fel ca neamurile, devenind astfel Israel; dar poziția lor de conducători, de învățători religioși ai lumii, este pierdută pentru totdeauna, deoarece nu au apreciat-o. Nu au știut timpul cercetării lor.

Ultima chemare din Babilon

Și acum ce rămâne? – Doar aceasta, ca poporul lui Dumnezeu să audă și să se supună chemării de a ieși din Babilon, pentru ca nu cumva rămânând acolo să primească plăgile lui. Căci, deși cetatea de pe Eufrat a fost distrusă cu multe sute de ani în urmă, chiar câteva sute înainte de Hristos, totuși la aproximativ o sută de ani după Hristos, profetul Ioan a fost mișcat de Spiritul să repete aceleași amenințări rostite de Isaia împotriva Babilonului și în cuvinte aproape identice:

„Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și a trăit în risipă, mai multă tortură și suferință dați-i; pentru că a spus în inima ei: „Șed ca împărăteasă și nu sunt văduvă; nu voi vedea suferința.” De aceea, plăgile ei vor veni într-o zi, moarte, tânguire și foamete.” Apocalipsa 18:7, 8. Comparați cu Isaia 47:7-10.

Babilon a fost o cetate păgână care s-a înălțat pe sine deasupra lui Dumnezeu. Așa cum a fost arătat în ospățul lui Belșațar (Daniel 5), ea reprezenta o religie care îl sfida pe Dumnezeu. Același spirit există astăzi, nu doar într-o anumită societate, ci oriunde oamenii aleg calea lor în religie decât să se supună fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Dumnezeu, în îndelunga Sa răbdare și îndurare așteaptă până ce poporul Său, ieșind din Babilon și umilindu-se ca să umble cu El, va predica Evanghelia împărăției, cu toată

puterea împărăției, puterea lumii care va veni, „în toată lumea, ca un martor pentru toate națiunile și atunci sfârșitul va veni”.

Acel „sfârșit” va însemna distrugerea Babilonului, așa cum a vorbit profetul Ieremia; dar așa cum Babilonul din vechime a fost o împărăție universală și regele ei real, arătat în Isaia 14, a fost Satan, dumnezeul acestei lumi, tot așa distrugerea Babilonului nu înseamnă nimic mai puțin decât judecata lui Dumnezeu pe tot pământul, când Își eliberează poporul. Citiți acum cuvintele pe care „Ieremia le-a profetizat împotriva tuturor națiunilor”, când a profetizat despre sfârșitul captivității babiloniene:

Controversa lui Dumnezeu cu națiunile

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel către mine: „Ia acest pahar al mâniei din mâna Mea și fă ca toate națiunile, la care te trimit, să bea. Vor bea, se vor mișca și vor înnebuni, din pricina săbiei pe care o voi trimite între ele.”

Atunci am luat paharul din mâna Domnului și am făcut ca toate națiunile la care mă trimisese Domnul să bea: și anume, Ierusalim și toate cetățile lui Iuda, regii lor și prinții lor, pentru a le face o pustie, o uimire, un șuierat și un blestem așa cum este astăzi; faraon, regele Egiptului și slujitorii lui, preoții lui și tot poporul lui; tot poporul amestecat, toți regii țării Uț, toți regii filistenilor, Ascalonului, Gazei și Ecronului, rămășiței Asdodului, Edom, Moab, copiii lui Amon și toți regii Tirului; toți regii Sidonului, regii insulelor care sunt dincolo de mare, Dedan și Tema, Buz și toate cele ce sunt în cele mai îndepărtate colțuri; toți regii Arabiei, toți regii poporului amestecat care locuiește în deșert, toți regii lui Zimri, toți regii Elamului, toți regii Mediei, toți regii din nord, de departe și de aproape, unul cu altul și toate împărățiile lumii care sunt pe fața pământului; și împăratul Șeșacului va bea după ele.

De aceea, așa să le spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: Beți și îmbătați-vă, vărsați și cădeți și nu vă mai ridicați, din pricina săbiei pe care o voi trimite între voi. Și dacă vor refuza să ia paharul din mâna ta ca să îl bea, să le spui: Așa vorbește Domnul oștirilor: Cu siguranță veți bea. Căci iată, încep să aduc rău peste cetatea care se numește cu Numele Meu, iar voi să nu fiți pedepsiți în întregime? Nu veți rămâne nepedepsiți; căci voi chema o sabie peste toți locuitorii pământului, spune Domnul oștirilor.

De aceea, profeștește-le aceste cuvinte și spune-le: Domnul va răzni de sus și va răsună glasul Lui din locuința Sa sfântă; cu putere va răzni asupra locuitorilor lui; va da un strigăt, ca cei care calcă strugurii, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Un zgomot va ajunge până la marginile pământului, căci Domnul are o controversă cu națiunile, intră la judecată cu orice făptură; pe cei răi îi va da săbiei, spune Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, răul va merge din națiune în națiune și o mare furtună se va ridica de pe coastele pământului. Cei pe care îi va ucide Domnul vor fi de la un capăt al pământului la altul; nu vor fi plânși, nici strânși, nici îngropați; vor fi un gunoi pe pământ.” Ieremia 25:15-33.

Acesta este destinul înfiorător spre care se grăbesc toate națiunile pământului. Pentru acea mare bătălie se înarmează toate. Multe dintre ele visează la o federație și stăpânire universală; dar Dumnezeu a spus despre stăpânirea universală a acestui pământ: „Nu va mai fi până nu va veni Cel căruia Îi aparține de drept și I-o voi da Lui”. Ezechiel 21:27. Ultima revoluție generală va fi la venirea „Seminței căreia i-a fost făcută făgăduința” (Galateni 3:19), care va lua atunci împărăția pentru Sine. Încă puțin timp mai sunt întârziate aceste judecăți, pentru ca toți să aibă ocazia să schimbe armele cărnii cu sabia Spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, care este „puternic prin Dumnezeu să răstoarne fortărețele, doborând la pământ imaginațiile și orice lucru înalt care se înalță împotriva cunoștinței de Dumnezeu și aducând în captivitate orice gând la ascultarea de Hristos”. 2 Corinteni 10:4, 5.

Această captivitate înseamnă libertate. Prin Cuvântul lui Dumnezeu am ieșit din robia babiloniană a mândriei și încrederii în sine la libertatea bunătății lui Dumnezeu. Cine va da atenție chemării de a ieși și de a schimba robia tradiției și speculației omenești cu libertatea pe care o dă Cuvântul adevărului etern al lui Dumnezeu?

- The Present Truth, 11 martie 1897

46. Făgăduințele făcute lui Israel

Semințiile pierdute ale lui Israel

Există ideea populară, aproape universală, că în timpul captivității babiloniene, zece din cele douăsprezece seminții s-au pierdut pe deplin și că numai două seminții puteau fi adunate pentru a se întoarce în Palestina la încheierea celor șaptezeci de ani. Atât de înrădăcinată este această idee încât aproape oricine cunoaște imediat la ce se referă expresia „cele zece seminții pierdute” ori de câte ori este folosită. Nu ne vom opri să cercetăm cum a apărut această idee, ci ne vom mulțumi precizând ceea ce Biblia are de spus despre subiectul israeliților pierduți.

Iuda și Israel

Mai întâi, este bine să observăm o concepție greșită privind termenii „Iuda” și „Israel”. Când împărăția a fost împărțită după moartea lui Solomon, partea de sud, formată din semințiile lui Iuda și Beniamin, era cunoscută ca împărăția lui Iuda, având drept capitală Ierusalimul; în timp ce partea de nord, formată din celelalte seminții, era cunoscută ca împărăția lui Israel, a cărei capitală era Samaria. Această împărăție de nord a fost prima luată captivă și se presupune că semințiile care o formau s-au pierdut. Concepția greșită este aceea că termenul „evrei” se referă numai la poporul din împărăția de sud, și anume, la semințiile lui Iuda și Beniamin și că termenul „israeliți” vizează numai acele seminții care compuneau împărăția de nord, crezându-se că s-au pierdut. Mergând mai departe pe linia acestei presupunerii, „imaginația neguvernată” a unor teologi speculativi a închipuit că oamenii cunoscuți în general ca evrei sunt doar din semințiile lui Iuda și Beniamin și că rasa anglo-saxonă, mai exact, poporul din Marea Britanie și America sunt israeliți sau, cu alte cuvinte, „zece seminții pierdute” descoperite.

Caracter, nu naționalitate

Este ușor de văzut cum a apărut această idee. Provine din eșecul absolut de a înțelege făgăduințele Evangheliei. A fost inventată cu scopul de a face rasa anglo-saxonă moștenitoare a făgăduințelor lui Avraam, pierzându-se din vedere faptul că acele făgăduințe îmbrățișează întreaga lume, indiferent de naționalitate și că „Dumnezeu nu face diferență între persoane, ci în orice națiune, cel care se teme de El și lucrează neprihănirea este acceptat de El”. Fapte 10:34, 35. Dacă oamenii ar fi crezut că „un adevărat israelit” este „cel în care nu este vină” (Ioan 1:47), ar fi văzut nebunia ideii că, indiferent cât de răi sau necredincioși pot fi oamenii, trebuie să fie israeliți doar pentru că fac parte dintr-o anumită națiune. Dar ideea unei biserici naționale și a unei religii naționale fascinează, pentru că este mult mai plăcut pentru oameni să presupună că trebuie să fie mântuiți în masă, indiferent de caracter, în loc de credința și neprihănirea individuală.

Termeni biblici care îndepărtează distincțiile nefondate

Câteva texte din Scriptură sunt suficiente pentru a arăta că termenii „iudeu” (sau evreu) și „israelit” sunt folosite interschimbabil, fiecare putând fi aplicat aceleiași persoane. De exemplu, în Estera 2:5 citim că „în capitala Susa era un anumit evreu, al cărui nume era Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Chis, din Beniamin”. Dar în Romani 11:1 avem afirmația apostolului Pavel: „și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin”; și același apostol a spus: „eu sunt iudeu din Tars”. Fapte 21:39. Iată un om din seminția lui Beniamin, un iudeu și un alt om din aceeași seminție, un israelit și în același timp iudeu.

Din nou, Ahaz a fost unul din regii lui Iuda și a domnit în Ierusalim. Vezi 2 Regi 16:1, 2; Isaia 1:1. El era un descendent al lui David și unul din strămoșii lui Isus după trup. 2 Regi 16:2; Matei 1:9. Cu toate acestea, în 2 Cronici 28:19, într-un raport al invaziei „sudului lui Iuda” de către filistenii, ni se spune că „Domnul l-a umilit pe Iuda din cauza păcatelor lui Ahaz, regele lui Israel; căci l-a dezgolit pe Iuda și l-a făcut să păcătuiască rău împotriva Domnului”.

Când apostolul Pavel s-a întors la Ierusalim dintr-o călătorie misionară, „iudeii care erau din Asia, când l-au văzut în templu, au stârnit tot poporul și au pus mâinile pe el, strigând: „Bărbați din Israel, ajutați!” Fapte 21:27, 28.

Cititorul poate vedea cu ușurință natura adevărată a acestui fapt când își amintește că toate cele douăsprezece seminții proveneau dintr-un singur om, Iacov sau Israel. Termenul „Israel” se poate deci aplica oricărei

seminții; în timp ce, din cauza proeminenței lui Iuda, termenul „iudeu” a devenit aplicabil fiecărui copil al lui Israel, indiferent de seminție. Vorbind despre legământ, Dumnezeu spune că va „face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda” (Evrei 8:8), cu scopul de a arăta în mod indiscutabil că noul legământ se face cu tot poporul, neîmpărțit, la fel ca vechiul legământ.

Astfel vedem că termenul „iudeu” este aplicat în mod corect aceluiași popor căruia i se aplică termenul „israelit”; dar nu trebuie să uităm că, în mod strict vorbind, „nu este iudeu cel care este pe din afară iudeu; iar circumcizie nu este cea din afară, în carne; circumcizia este cea a inimii, în spirit și nu în literă, a cărei laudă nu este de la oameni, ci de la Dumnezeu.” Romani 2:28, 29. Însemnarea semințiilor a fost pierdută printre evrei, dar aceasta nu face nici o diferență; ei pot fi numiți israeliți la fel de mult ca evrei; dar nici unul din termeni nu se poate aplica în mod corect decât celor care au credință reală în Isus Hristos; și ambii termeni, vorbind în sens strict biblic, sunt aplicabili doar celor care au o astfel de credință, chiar dacă sunt englezi, greci sau chinezi.

Nimeni din semințiile „pierdute”

Acum să vorbim despre „semințiile pierdute”. Faptul că cele zece seminții nu s-au pierdut mai mult la încheierea captivității babiloniene decât la începutul ei este la fel de clar în Scriptură ca faptul că semințiile lui Iuda și Benjamin nu au fost pierdute. De unde putem ști că aceste două seminții nu au fost pierdute din vedere? – Prin simplul fapt că găsim referire la ele după captivitate; oamenii care aparțineau acelor seminții sunt menționați pe nume. În același fel, știm că celelalte seminții au existat în mod distinct după captivitate ca și înainte.

Nu tot poporul Israel a fost dus în Babilon; săracii și cei mai puțin proeminenți au fost lăsați în țară. Dar majoritatea din toate semințiile au fost duși și astfel, în proclamarea regală la încheierea celor șaptezeci de ani, permisiunea de a se întoarce a fost universală, după cum urmează:

„În primul an al lui Cir, regele Persiei, pentru a se împlini Cuvântul Domnului prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit inima lui Cir, regele Persiei, încât a făcut o proclamare regală în toată împărăția sa, a scris-o, spunând: „Așa vorbește Cir, regele Persiei: Domnul Dumnezeu cerului mi-a dat toate împărățiile pământului și m-a însărcinat să Îi construiesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi din *tot poporul Lui*? Dumnezeul lui să fie cu el și să se ridice la Ierusalim, care este în Iuda și să înalțe casa Domnului Dumnezeului lui Israel (El este Dumnezeu), care este în Ierusalim.” Ezra 1:1-3.

Permișiunea de a se întoarce era nelimitată, dar nici o seminție nu a avut vreun avantaj. Toate semințiile erau reprezentate, dar cei care rămâneau nu erau prin aceasta în mod necesar pierduți. Despre o familie nu se poate spune că este „pierdută” pentru că trăiește într-o țară străină. Mai târziu, Artaxerxe a scris în ordinul său: „Fac un decret ca *toți cei din poporul lui Israel*, din preoții și leviții ținutului meu, care vor să meargă de bună voie la Ierusalim, să vină cu tine.” Ezra 7:13.

„Tot Israelul” reprezentat

Imediat după proclamația lui Cir, citim: „Atunci s-au ridicat părinții cei mai de seamă ai lui Iuda și Benjamin, preoții și *leviții, împreună cu toți cei cărora le trezise Dumnezeu spiritul*, pentru a construi casa Domnului care este în Ierusalim”. Ezra 1:5. Știm că serviciile sanctuarului erau restabilite și nimeni în afară de leviți nu putea să intre în slujba lor; iar în Ezra 3:10-12, citim că, atunci când temelia templului a fost așezată, „au pus preoții înveșmântați cu trompetele și leviții, fii lui Asaf să laude pe Domnul”. Chiar și după învierea și înălțarea lui Hristos citim despre Barnaba, „un levit și unul din țara Ciprului”. Fapte 4:36.

În Luca 2:36-38 citim despre „Ana, o profeteasă, fiica lui Fanuel, *din seminția lui Așer*”, care L-a recunoscut pe copilul Isus ca fiind Domnul „și a vorbit despre El tuturor celor care așteptau răscumpărarea din Ierusalim”.

Aici avem reprezentanți din două seminții despre care se presupunea că au dispărut în mod misterios, menționați pe nume ca locuind în Ierusalim. Este cert că un lucru nu se poate pierde când știi exact unde se află.

Celelalte seminții nu sunt specificate, dar în Ezra 2:70 citim: „Astfel, preoții, leviții, câțiva din popor, cântăreții, ușierii, slujitorii Templului au locuit în cetățile lor, și *tot Israelul în cetățile lor*.”

Când apostolul Pavel era la judecată pentru viața sa înaintea regelui Agripa, a spus: „Acum stau și sunt judecat pentru speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților noștri, a cărei împlinire este așteptată de cele *douăsprezece seminții ale noastre*, care slujesc zi și noapte, necurmat lui Dumnezeu”. Fapte 26:6, 7.

Aici aflăm că cele douăsprezece seminții existau în zilele apostolului Pavel și așteptau în speranță împlinirea făgăduinței pe care Dumnezeu a făcut-o părinților.

Din nou, apostolul Iacov s-a adresat în epistola sa „celor douăsprezece seminții care sunt risipite”. Iacov 1:1.

Aici avem suficiente dovezi că nici una din semințiile lui Israel nu a fost vreodată pierdută mai mult decât cealaltă. Toate distincțiile de seminție s-au pierdut acum și nici un iudeu nu poate spune cărei seminții aparține, astfel că, într-un anumit sens, nu doar zece, ci *toate* semințiile lui Israel sunt pierdute acum, deși toate cele douăsprezece seminții sunt reprezentate în poporul evreu risipit pe tot pământul. Oricum, Dumnezeu ține lista și în lumea care va veni, fiecare va fi așezat în locul potrivit lui, căci cetatea pe care o aștepta Avraam, capitala moștenirii făgăduite lui și seminței lui, Noul Ierusalim, are douăsprezece porți și pe porți sunt „numele celor douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel”. Apocalipsa 21.12.

Pe cine socotește Domnul ca israelit

Ultimele două texte sugerează un alt fapt, și anume că recunoașterea triburilor de către Dumnezeu nu este aceeași cu recunoașterea omului. „Omul se uită la arătarea exterioară, dar Domnul se uită la inimă” (1 Samuel 16:7) și „iudeu nu este cel pe dinafară;... ci acela care este în interior; iar circumcizie este aceea a inimii.” Romani 2:28, 29. Toți cei care sunt mântuiți vor „intra pe porți în cetate” (Apocalipsa 22:14), dar fiecare dintre aceste porți are numele uneia din cele douăsprezece seminții, arătând că cei mântuiți compun cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Aceasta este de asemenea evident din faptul că „Israel” înseamnă cuceritor. Epistola lui Iacov se adresează celor douăsprezece seminții, totuși nu este nici un creștin care să nu știe că învățătura și făgăduințele sunt pentru el.

Și acest lucru ne aduce în fața faptului că, în realitate, toate semințiile s-au pierdut, „căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Romani 3:23. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare se întorcea spre drumul lui; iar Domnul a pus asupra Lui fărădelegea noastră, a tuturor” (Isaia 53:6); de aceea, când a venit Domnul Isus, a spus: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” Luca 19:10. El a declarat: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15:24), chiar în momentul când oferea o binecuvântare unei sârmane femei canaanite, una din descendenții acelor păgâni care locuiau în țară înainte de zilele lui Iosua.

În acest fel am localizat semințiile pierdute ale lui Israel. Nu doar zece, ci toate semințiile s-au pierdut, atât de pierdute încât singura lor speranță de mântuire este moartea și învierea lui Hristos. În această condiție ne găsim noi și de aceea putem citi cu încântare, ca aparținându-ne nouă, făgăduințele referitoare la strângerea lui Israel, pe care o vom lua în considerare data următoare.

- *The Present Truth*, 13 mai 1897

47. Strângerea lui Israel

Legământul cel veșnic încheiat

Cunoscute de Dumnezeu sunt toate lucrările de la întemeierea lumii.” Fapte 15:18.

„Și El Îl va trimite pe Isus Hristos, care a fost mai înainte predicat vouă; pe care cerul trebuie să Îl primească până la restaurarea tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci de când a început lumea.” Fapte 3:20, 21.

„Despre El mărturisesc toți profeții.” Fapte 10:43.

Strângerea finală a poporului lui Dumnezeu și stabilirea lor pe pământul restaurat a fost subiectul profețiilor de la cădere și ca o consecință inevitabilă, cu toții au adus mărturie că toți cei ce cred în Hristos vor primi iertarea păcatelor, de vreme ce doar prin iertarea păcatelor vor avea loc strângerea și restaurarea. Să privim câteva din aceste profeții care vorbesc despre aceste lucruri și care vor fi reprezentative pentru altele. Luăm mai întâi capitolul 11 din Isaia.

„Se va întâmpla că o nuia (un lăstar, R.V.) va ieși din tulpina lui Isai și o Ramură va răsări din rădăcinile lui; Spiritul Domnului se va odihni peste El, Spirit de înțelepciune și pricepere, Spirit de sfat și de putere, Spiritul cunoștinței și Spirit de temere de Domnul; Îl va face de o înțelegere ageră în temerea de Domnul; nu va judeca după privirea ochilor Săi, nici nu va muștra după cum Îi aud urechile, ci va judeca cu neprihănire pe sărac; va muștra cu dreptate pe cel smerit al pământului; va lovi pământul cu nuiaua gurii Lui și cu suflarea buzelor Lui va nimici pe cei răi”. (Comparați cu 2 Tesaloniceni 2:8)

„Neprihănirea va fi brâul coapselor Lui și credincioșia – brâul mijlocului Său. Lupul va locui împreună cu mielul, leopardul va sta joc lângă un copil; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor sta împreună și un copilaș le va mâna. Vaca și ursul se vor hrăni, puii lor vor sta împreună; leul va mânca paie ca boul. Pruncul de sân se va juca în gaura aspidei și copilașul înțărcat va pune mâna pe vizuina basilicului. Nu se vor răni, nici nu se vor nimici pe muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca apele care acopăr marea.” Versetele 1-9.

Istoria Evangheliei rezumată

Aici avem un rezumat al întregii istorii a Evangheliei, inclusiv ștergerea păcatului și a păcătoșilor și stabilirea celor neprihăniți pe pământul înnoit, când „cei blânzi vor moșteni pământul și se vor bucura în belșug de pace” Psalmul 37:11, împreună cu versetele 9, 10.

După ce a oferit întreaga istorie, așa cum am citit, profetul intră mai mult în detalii. Întorcându-se de la punctul în care a început, continuă:

„În ziua aceea va fi o Rădăcină a lui Isai, care va sta ca steag al poporului, pe el îl vor căuta neamurile și odihna lui va fi glorioasă. Și se va întâmpla în acea zi că Domnul Își va întinde a doua oară mâna pentru a recupera rămășița poporului Său, care va fi lăsată, din Asiria în Egipt, de la Patros, de la Cuș, de la Elam, de la Șinear, de la Hamat și din insulele mării. Va pune un steag pentru națiuni și va aduna pe exilații lui Israel, va strânge pe risipiții lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.” Versetele 10-12.

Despre această strângere a celor aleși din cele patru colțuri ale pământului citim de asemenea în Matei 24:31. Puterea prin care această strângere va fi îndeplinită nu va fi mai mică decât cea manifestată atunci când Domnul Și-a întins prima oară mâna pentru a-Și strânge poporul; căci citim: „Va fi o cale pentru rămășița poporului Meu, care va fi lăsată, din Asiria, cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului.” Isaia 11:16.

„Iată Dumnezeul vostru”

Despre această strângere, atât despre prima cât și despre ultima, citim și în capitolul 40 din Isaia. Predicarea Evangheliei, inclusiv iertarea păcatelor, oferirea Mângâietorului, a Spiritului Sfânt, așezarea lui Dumnezeu ca singura Putere din univers, Creatorul și Susținătorul și anunțul venirii Domnului în slavă se găsesc toate acolo. Apoi în solia „Iată Dumnezeul vostru” citim:

„Iată, Domnul Dumnezeu va ieși cu mână puternică și brațul Lui va governa pentru El; iată, răsplata Lui este cu El (comparați cu Apocalipsa 22:12), și lucrarea înaintea Lui. El Își va hrăni turma ca un păstor; va strânge mieii cu brațul Său, îi va aduce la sânul Lui și cu blândețe îi va conduce pe cei tineri.” Versetele 10, 11.

Mai înainte am citit despre strângerea oilor pierdute ale casei lui Israel într-o singură turmă, așa încât vor fi „o turmă și un Păstor”; aici vedem că strângerea începe cu predicarea Evangheliei și se încheie numai la venirea Domnului în slavă cu îngerii Săi; mai departe, citim că puterea și slava venirii Domnului sunt identice cu puterea care trebuie să însoțească predicarea Evangheliei.

Oile pierdute sub apostazie

În versetele următoare citim despre condiția oilor pierdute ale casei lui Israel și cum păstorii necredincioși risipesc oile în loc să le strângă:

„Fiul omului, profețește împotriva păstorilor lui Israel, profețește și spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu către păstori: ,Vai de păstoriile lui Israel care se hrănesc pe ei înșiși! Nu ar trebui ca păstoriile să hrănească turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lână, le omorâți pe cele grase; dar nu hrăniți turma. Pe cele bolnave nu le-ați întărit, nu le-ați vindecat, nu ați legat pe cele rănite, nu ați adus înapoi pe cele rătăcite, nu ați căutat pe cele pierdute; ci cu forță și cruzime le-ați stăpânit. Ele s-au risipit, pentru că nu exista un păstor; au devenit hrana tuturor fiarelor câmpului, când au fost risipite. Oile Mele au rătăcit pe toți munții și pe fiecare deal înalt; da, *turma Mea a fost risipită pe toată fața pământului* și nimeni nu a căutat-o’.

De aceea, voi, păstorilor, auziți Cuvântul Domnului: ,Cât trăiesc, spune Domnul, pentru că turma Mea a devenit o pradă și hrana fiecărei fiare a câmpului, pentru că nu era nici un păstor, pentru că păstoriile Mei nu au căutat-o, ci s-au hrănit pe ei înșiși și nu au hrănit turma, de aceea, voi, păstorilor, ascultați Cuvântul Domnului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Iată, Eu sunt împotriva păstorilor și Îmi voi cere turma din mâna lor și îi voi opri să mai hrănească turma; păstoriile nu se vor mai hrăni pe ei înșiși, pentru că Îmi voi elibera turma din gura lor, pentru a nu fi hrană pentru ei’. Căci așa vorbește Domnul: ,Iată, Eu, chiar Eu Îmi voi căuta oile și le voi cerceta. Cum își cercetează un păstor turma în ziua când este în mijlocul oilor risipite, așa Îmi voi cerceta Eu oile și le voi scăpa din toate locurile în care au fost risipite în ziua înnoată și întunecată. Le voi scoate afară din popor și le voi strânge din toate țările, *le voi aduce în țara lor* și le voi hrăni pe munții lui Israel prin râuri și *în toate locurile locuite din țară.*” (Comparați cu Romani 4:18).

„Voi pune *un singur Păstor* peste ele și El le va hrăni, pe robul Meu David; El le va hrăni și va fi Păstorul lor. Și Eu, Domnul, voi fi Dumnezeul lor și slujitorul Meu David, un Prinț printre ele; Eu, Domnul, am vorbit. Voi face cu ele un legământ de pace, voi îndepărta toate fiarele din țară (comparați cu Isaia 11:6-9); ele vor locui în siguranță în pustie și vor dormi în păduri. Le voi face pe ele și locurile din jurul dealului Meu o binecuvântare; le voi da ploaie la vreme, vor fi ploi de binecuvântare. Copacul câmpului își va da rodul și pământul va da roadele, vor fi în siguranță în țara lor și vor ști că Eu sunt Domnul, când am rupt legăturile jugului lor și le-am eliberat din țara celor care se slujeau de ei. Nu vor mai fi o pradă pentru păgâni, fiarele câmpului nu le vor mai devora; ci vor locui în siguranță și nimeni nu le va mai face să se teamă.” Ezechiel 34:1-13, 23-28.

Strânse prin înviere

Cum anume va fi îndeplinită această ultimă strângere ni se spune în capitolul 37:

„Mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus în Spiritul, m-a așezat în mijlocul văii pline de oase și m-a făcut să trec pe lângă ele de jur împrejur; și iată, erau foarte multe în valea deschisă, și erau foarte uscate. Și El mi-a spus: ,Fiul omului, pot trăi aceste oase?’ Și eu am răspuns: ,O, Doamne, Dumnezeule, Tu știi’.

Din nou, mi-a spus: ,Profețește pentru aceste oase și spune-le: ,O, oase uscate, auziți Cuvântul Domnului. (Comparați cu Ioan 5:25-29) Așa vorbește Domnul Dumnezeu acestor oase: ,Iată, voi face să intre suflare în voi și voi aduce carne peste voi și vă voi acoperi cu piele; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul”.

Am profețit așa cum mi s-a poruncit; și în timp ce profețeam, a fost un zgomot și un cutremur și oasele s-au apropiat unele de altele, os de os. Și când m-am uitat, iată, mușchii și carnea au apărut pe ele și pielea le-a acoperit; dar nu era suflare în ele. Atunci mi-a spus: ,Profețește pentru vânt, profețește, fiu al omului și spune vântului: ,Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ,Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești morți ca să trăiască’. Am profețit așa cum mi-a poruncit și suflarea a intrat în ele, au trăit și au stat în picioare, o armată extrem de mare.

Apoi mi-a zis: ,Fiul omului, *aceste oase sunt toată casa lui Israel*; iată, ei spun: ,Oasele noastre sunt uscate și speranța noastră pierdută; suntem pierduți. De aceea, profețește și spune-le: ,Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, *voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din morminte și vă voi aduce în țara lui Israel.* Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când v-am deschis mormintele, v-am scos din

mormintele voastre și voi pune Spiritul Meu în voi, iar voi veți trăi și *vă voi așeza* în țară; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit”, spune Domnul.” Versetele 1-14.

“Toată casa lui Israel”

Astfel, vedem că făgăduința Domnului către David că va numi un loc pentru Israel și îi va sădi acolo, ca să locuiască într-un loc al lor și să nu mai fie îndepărtați și nici apăsăți (2 Samuel 7:10), va fi împlinită prin învierea morților. Și această strângere a lui Israel, singura care a fost vreodată făgăduită, îmbrățișează pe toți cei credincioși din toate veacurile; căci atunci când Domnul vorbește, „toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară”.

Am văzut că această strângere trebuie să fie din „toată casa lui Israel”; versetele care urmează arată că, în acea vreme, nu va mai fi nici o împărțire a împărăției, ci numai „o turmă și un păstor”:

„Cuvântul Domnului a venit din nou la mine, spunând: „Mai mult, tu, fiul omului, ia o bucată de lemn și scrie pe el: Pentru Iuda, pentru copiii lui Israel și tovarășii lor; apoi ia cealaltă bucată de lemn și scrie pe el: Pentru Iosif, lemnul lui Efraim și pentru toți copiii lui Israel, tovarășii lui; și unește-le într-o singură bucată de lemn; și ei vor deveni una în mâna ta. Când copiii oamenilor îți vor vorbi, spunând: „Nu ne spui ce înseamnă lucrul acesta?”, spune-le: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim și semințiile lui Israel, tovarășii lui și le voi pune împreună cu el, și cu lemnul lui Iuda, și le voi face un singur lemn, iar ei vor fi una în mâna Mea. Lemnele pe care ai scris vor fi în mâna ta înaintea ochilor tăi. Să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel dintre păgâni, oriunde ar fi ei, și *îi voi strânge de fiecare parte și îi voi aduce în țara lor*; îi voi face o singură națiune în țara de pe munții lui Israel; și un singur Rege va fi regele lor; nu vor mai fi două națiuni, nu vor mai fi împărțiți în împărății; nu se vor mai pângări cu idoli lor, nici cu lucrurile lor detestabile, *nici cu vreuna din fărâdelegile lor*; ci îi voi scoate din toate locuințele lor în care au păcătuit și *îi voi curăța*; *astfel vor fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul lor*. Slujitorul Meu, David, va fi rege peste ei; și *ei toți vor avea un singur Păstor*; *vor umbla în judecățile Mele, vor respecta legile Mele și le vor împlini*. Vor locui în țara pe care am dat-o slujitorului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor pentru totdeauna; și slujitorul Meu, David va fi prințul lor pentru totdeauna”.

Acum observați în mod deosebit ce urmează:

„Mai mult, voi face *un legământ de pace* cu ei; *va fi un legământ veșnic* cu ei; îi voi așeza, îi voi înmulți și voi așeza sanctuarul Meu în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. (Comparați cu Apocalipsa 21:1-3) Și păgânii vor ști că Eu, Domnul, sfîntesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna.” Versetele 26-28.

Judecățile lui Dumnezeu cu toate națiunile

Faptul că eliberarea lui Israel nu este doar o chestiune locală, este în mod limpede arătat de pedeapsa care a amenințat Babilonul în capitolul 5 din Ieremia. La sfârșitul celor șaptezeci de ani de captivitate Dumnezeu Își propusese să aducă această pedeapsă; dar, așa cum am văzut deja, Israel nu era pe deplin pregătit să fie strâns la acea vreme. Din acea zi și până acum, mulți din poporul lui Dumnezeu sunt în Babilon, astfel încât Cuvântul vine în aceste ultime zile, ca și atunci, spunând: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu!”. Ieremia 51:45; Apocalipsa 18:4. Totuși, Dumnezeu a început pedepsirea Babilonului atunci, iar următoarele versete ne vor arăta că făgăduințele către Israel și amenințările cu pedepsirea asupra lor privesc tot pământul:

„Așa a vorbit Domnul Dumnezeu lui Israel către mine: „Ia paharul vinului acestei mâini din mâna Mea și fă ca toate națiunile la care te trimit să-l bea. (Comparați cu Psalmul 75:8; Apocalipsa 14:9, 10). Vor bea, vor fi amețiți, vor înnebuni, din pricina săbiei pe care o trimit în mijlocul lor”. Atunci am luat paharul din mâna Domnului și am făcut ca toate națiunile la care m-a trimis Domnul să-l bea; și anume la Ierusalim, la cetățile lui Iuda, la regii lor, la preoții lor, ca să le fac o pustie, o uimire, un șuierat și un blestem, ca astăzi; la faraon, regele Egiptului, la slujitorii lui și la tot poporul lui; la toți regii din nord, de departe și de aproape, la *toate împărățiile lumii care sunt pe fața pământului*; și regele Șeșacului va bea după ei.

De aceea să le spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: „Beți și îmbătați-vă, vărsați, *cădeți și nu vă mai ridicați*, din pricina săbiei pe care o voi trimite în mijlocul vostru. Și dacă vor refuza să ia paharul din mâna ta și să îl bea, să le spui: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Veți bea cu siguranță. Căci iată, încep să aduc rău asupra cetății care se numește cu Numele Meu, iar voi să nu fiți pe deplin pedepsiți? Nu veți rămâne nepedepsiți; căci voi chema o sabie peste toți locuitorii pământului, spune Domnul oștirilor”. De aceea, profetește împotriva lor aceste cuvinte și spune-le: „Domnul va răzni din înalt și va face să se audă

glasul Său din locuința Sa sfântă; va striga, așa cum strigă cei ce calcă pe struguri, împotriva tuturor locuitorilor pământului. Un zgomot va ajunge chiar până la capătul pământului, căci Domnul are o controversă cu națiunile, va intra la judecată cu orice făptură; pe cei răi îi va da săbiei', spune Domnul. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată, răul va merge din națiune în națiune și o mare furtună se va ridica din coastele pământului. Cei uciși ai Domnului vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului la altul; nu vor fi plânși, nici strânși, nici îngropați; ei vor fi un gunoi pe pământ. Gemeți, păstori, și plângeți; văitați-vă în cenușă, voi căpeteniile turmei, căci zilele măcelului și ale nimicirii voastre s-au împlinit; veți cădea ca un vas plăcut. Păștorii nu vor avea unde să fugă, nici căpeteniile turmei unde să scape. Un glas al strigătului păstorilor și un șuierat al căpeteniilor turmei vor fi auzite; căci Domnul le-a distrus pășunea.” Ieremia 25:15-34.

Timpul eliberării

Observați că acesta este timpul pedepsirii păstorilor falși, așa cum s-a profetizat în Ezechiel 34, când Israel va fi strâns și un legământ de pace se va face cu ei. Despre natura acestui legământ și despre timpul când este făcut avem cea mai clară informație în cartea lui Ieremia, în mod special când citim în legătură cu pasajele deja citate. O schiță a două capitole va fi suficientă pentru a completa istoria în ceea ce privește studiul nostru.

Începem cu capitolul 30:

„Cuvântul care a venit la Ieremia de la Domnul, spunând: „Așa vorbește Dumnezeuul lui Israel: Scrie toate cuvintele pe care ți le-am spus într-o carte. Căci iată, vin zile, spune Domnul, când voi aduce din nou pe captivii poporului Meu Israel și Iuda, spune Domnul; și îi voi face să se întoarcă în țara pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni.” Versetele 1-3.

Aici ne aflăm pe un teren familiar. Aceste versete marchează timpul când lucrurile despre care se va vorbi mai târziu vor avea loc – când Dumnezeu Își aduce poporul înapoi în țara lor. Astfel, continuăm:

„Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul despre Israel și Iuda. Căci așa vorbește Domnul: „Am auzit un glas de tremur și teamă, nu de pace. Întrebați-vă acum și vedeți dacă nu naște vreun bărbat? Pentru ce văd fiecare bărbat cu mâinile pe coapse, ca o femeie în durerile nașterii și toate fețele s-au îngălbenit? Vai! Căci ziua aceea este mare, nici una nu este ca ea; este timpul strămtorării lui Iacov, dar el va fi izbăvit din ea. Căci se va întâmpla în acea zi, spune Domnul oștirilor, că voi rupe jugul lui de pe gâtul tău și se vor rupe legăturile, străinii nu se vor mai servi de el; ci ei vor sluji Domnului Dumnezeuului lor și lui David, slujitorul Meu, pe care li-l voi ridica.” Versetele 4-9.

Comparați cu Daniel 12:1: „Atunci se va ridica Mihail, marele Prinț care stă pentru copiii poporului tău și va fi un timp de strămtorare, cum n-a fost niciodată de când sunt națiunile; în acel timp poporul tău va fi scăpat, oricine va fi găsit scris în carte.” Cu toate că poporul lui Dumnezeu va fi eliberat în timpul strămtorării care precede imediat venirea Domnului, astfel încât nu li se va întâmpla nici un rău și nici o plagă nu se va apropia de locuința lor (Psalmul 91), le este imposibil să se uite și să vadă răsplătirea celor răi fără ca ei înșiși să nu fie umpluți de teamă și tremur; căci nu este un lucru mărunț atunci când se ridică Domnul. De aceea, El spune:

„Nu te teme, robul Meu Iacov, spune Domnul; nu te înfricoșa, o, Israel; căci iată, te voi mântui de departe și pe sămânța ta din țara captivității ei; Iacov se va întoarce și va fi în odihnă, va fi liniștit și nimeni nu îl va mai face să se teamă. Căci Eu sunt cu tine, spune Domnul, ca să te mântuiesc; deși voi pune capăt pe deplin națiunilor în care te risipisem, nu îți voi pune capăt și ție, ci te voi corecta cu măsură, nu te voi lăsa totuși nepedepsit.” Ieremia 30:10, 11.

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, voi aduce înapoi pe captivii din corturile lui Iacov și voi avea milă de locuințele lui; cetatea va fi zidită pe mormanul ei și palatul va rămâne după modelul ei. Din mijlocul lor vor ieși mulțumiri și glasul lor se va înveseli; îi voi înmulți și nu vor fi puțini. Copiii lor de asemenea vor fi ca altădată, iar adunarea lor va fi întemeiată înaintea Mea și voi pedepsi pe toți cei care îi asupresc. Nobilii lor vor fi dintre ai lor și guvernatorii vor ieși din mijlocul lor; îl voi face să se apropie de Mine, iar el se va apropia; căci cine s-ar angaja să se apropie de Mine?”, spune Domnul. „Voi veți fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeuul vostru. Iată, furtuna Domnului vine cu furie, o furtună continuă (o vijelie care mătură totul în calea ei, R.V.); va cădea cu durere pe capul celor răi. Mânia aprinsă a Domnului nu se va întoarce până ce nu a făcut și până ce nu a împlinit intențiile inimii Lui; veți lua în considerare aceasta în ultimele zile.” Versetele 18-24.

Răscumpărați din mormânt

„În aceeași vreme, spune Domnul, Eu voi fi Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel, iar ei vor fi poporul Meu. Așa vorbește Domnul, poporul care a scăpat de sabia a găsit har în pustie, chiar Israel, când l-am făcut să se odihnească. Domnul mi s-a arătat din vechime, spunând: „Da, te-am iubit cu o iubire eternă; de aceea cu bunătate iubitoare te-am atras.” Ieremia 31:1-3.

„Ascultați Cuvântul Domnului, voi, națiunilor și roștiți-l în insulele de departe și spuneți: 'Cel care a risipit pe Israel îl va strânge și îl va păzi, cum face un păstor cu turma lui. Căci Domnul l-a răscumpărat pe Iacov, l-a răscumpărat din mâna celui care era mai puternic decât el. De aceea, vor veni și vor cânta pe înălțimea Sionului, vor fugi împreună la bunătatea Domnului, pentru grâu, pentru vin, pentru ulei, pentru cei tineri ei turmei, iar sufletul lor va fi ca o grădină udată; nu vor mai suferi deloc.” Versetele 10-13.

„Așa vorbește Domnul: „Un glas s-a auzit în Rama, plâns și bocet amar; Rahela își plângea copiii și refuza să fie mângâiată, pentru că nu mai erau. Așa vorbește Domnul: „Oprește-ți plânsul și ochii de lacrimi, căci lucrarea ta va fi răsplătită, spune Domnul; și vor veni înapoi din țara vrăjmașului. Este speranță la finalul tău, spune Domnul, *copiii tăi vor veni* din nou în hotarele lor.”” Versetele 15-17.

Aici avem un alt ghid sigur referitor la locul în care ne aflăm sau, mai degrabă, la timpul tratat în profeție. Știm că această profeție a fost parțial împlinită când Irod a ucis pe pruncii Betleemului. Matei 2:16-18. Dar Domnul spune celor care plâng că cei pierduți vor veni din țara vrăjmașului (vezi 1 Corinteni 15:26) în hotarele lor. Astfel, vedem din nou că numai prin învierea morților se întorc captivii lui Israel și sunt strânși în țara lor; și observăm că timpul despre care citim acum în Ieremia este timpul când Dumnezeu întoarce pe captivii poporului Său. Astfel, vorbind despre aceeași perioadă, profetul continuă:

“Iată, vin zile, zice Domnul, când voi semăna casa lui Israel și casa lui Iuda cu sămânța omului și cu sămânța fiarei. Și se va întâmpla că așa cum am vegheat asupra lor, pentru a-i smulge, a-i tăia, a-i distruge și a-i apăsa, la fel voi veghea asupra lor ca să îi zidesc și să îi sădesc, spune Domnul. În acele zile nu vor mai zice: „Părinții au mâncat strugure acru și dinții copiilor s-au ascuțit”. Ci fiecare va muri pentru fărâdeleaga lui; orice om care mănâncă strugure acru, lui i se vor ascuți dinții.” Versetele 27-30.

Noul legământ

Având în vedere legătura, nu poate fi nici o îndoială cu privire la timpul la care se face referire; este timpul pedepsirii celor răi și al răsplătirii celor neprihăniți; timpul când poporul lui Dumnezeu va fi eliberat din toată răutatea și asuprirea și vor fi stabiliți în țară, ca să o stăpânească toată veșnicia, în pace și neprihănire. Astfel, vorbind încă despre același timp, profetul continuă:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să îi scot din țara Egiptului, legământ pe care ei l-au călcat, deși le-am fost un soț, spune Domnul. Ci acesta va fi legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel; după acele zile, zice Domnul, voi pune legea mea înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor; voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Nici un om nu va mai învăța pe aproapele său zicând: „Cunoaște pe Domnul”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic, până la cel mai mare, spune Domnul; căci le voi ierta fărâdeleaga și nu Îmi voi mai aduce aminte de păcatul lor. Așa vorbește Domnul, care a dat soarele ca lumină ziua și care a rânduit luna și stelele ca lumină noaptea, care desparte marea când valurile ei mugesc; „Domnul oștirilor este Numele Lui: dacă aceste rânduieli se vor depărta de Mine, spune Domnul, atunci și sămânța lui Israel va înceta să mai fie o națiune înaintea Mea pentru totdeauna”. Așa vorbește Domnul: „dacă cerul de sus poate fi măsurat și temeliile pământului cercetate, atunci voi lepăda și Eu toată sămânța lui Israel pentru tot ce au făcut ei, spune Domnul””. Ieremia 31:31-37.

Aici avem concluzia întregii chestiuni. O dată cu realizarea legământului, zilele exilului și ale captivității s-au încheiat, iar poporul lui Dumnezeu locuiește în prezența Sa neacoperită pentru totdeauna. Acel legământ încă rămâne să fie făcut; totuși, prin credință vie, ne putem bucura de toate binecuvântările lui acum, la fel cum puterea învierii, prin care poporul lui Dumnezeu va fi stabilit în țara lui în final, este puterea prin care ei sunt pregătiți pentru acea zi slăvită.

Vechiul și noul legământ

Am văzut mult de când studiem făgăduințele făcute lui Israel de ce și sub ce împrejurări a fost făcut vechiul legământ, când Israel a stat la poalele muntelui Sinai. Acela se numește primul sau vechiul legământ, nu pentru că nu a existat un legământ care să îl precedă, ci pentru că a fost primul făcut „cu casa lui Israel și

cu casa lui Iuda” – cu toată casa lui Israel, ca întreg vorbind. Legământul cu Avraam a fost făcut cu mai bine de patru sute de ani înainte și îmbrățișa tot ceea ce putea Dumnezeu să ofere vreunui om. În virtutea aceluia legământ cu Avraam, confirmat de jurământul lui Dumnezeu, venim noi acum cu îndrăzneală la tronul harului și găsim o puternică mângâiere în încercările noastre. Evrei 6:13-20. Toți cei credincioși sunt copiii lui Avraam.

Dar Israelul din vechime s-a dovedit necredincios, a uitat sau a disprețuit legământul cel veșnic făcut cu Avraam. Ei au dorit să umble prin vedere, nu prin credință. S-au încrezut mai degrabă în ei înșiși decât în Dumnezeu. În fața testului, când Dumnezeu le-a amintit de legământul făcut cu Avraam și, ca un ajutor al credinței în puterea făgăduinței Lui, le-a amintit de ceea ce deja făcuse pentru ei, în mod arogant au luat asupra lor responsabilitatea mântuirii lor și au intrat într-un legământ din care nimic în afară de robie și moarte nu putea veni. Totuși, Dumnezeu, care rămâne credincios, deși oamenii nu cred, a folosit chiar și acest lucru ca o lecție intuitivă, cu obiecte. Din umbră ei puteau învăța realitatea; chiar și robia lor conținea profetia și făgăduința libertății.

Când se va intra în noul legământ

Dumnezeu nu Își lasă poporul acolo unde propria lor nebunie i-a dus. De aceea, a făgăduit un legământ nou. Nu pentru faptul că ar fi lipsit ceva din legământul făcut cu Avraam, ci El urma să facă același legământ cu tot poporul lui Israel, *ca națiune*. Făgăduința noului legământ este încă valabilă, căci, prin jurământul lui Dumnezeu și prin propria Lui jertfă, Isus a fost făcut „garanția unui legământ mai bun”. Evrei 7:22. Astfel, la fel de sigur cum Isus a murit și a înviat din nou, prin puterea acelei morți și învieri, tot Israelul va fi strâns, iar noul legământ veșnic stabilit cu ei – cu națiunea neprihănită care păzește adevărul. Legământul va fi făcut numai cu Israel, totuși nimeni nu este lăsat afară, căci oricine vrea, poate să vină.

Când primul legământ a fost făcut cu tot Israelul, Dumnezeu a venit cu toți îngerii, trâmbița lui Dumnezeu a sunat și glasul Lui a cutremurat pământul în timp ce legea era rostită. Astfel, când noul legământ va fi făcut, tot Israelul va fi prezent – nimeni nu va fi nestrâns – „Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea” (Psalmul 50:3); „Domnul Însuși va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4:16), „în slava Tatălui Său” „împreună cu toți îngerii Săi sfinți”. Matei 16:27; 25:31. Glasul Lui a cutremurat pământul; dar, de data aceasta, nu numai pământul va fi clătinat, ci și cerul. Astfel, întregul univers va lua parte la această mare împlinire, iar Israelul lui Dumnezeu va fi astfel alipit „întregii familii din cer”. Prin crucea lui Hristos, „sângele legământului cel veșnic” este tronul lui Dumnezeu întemeiat; și ceea ce mântuiește pe cei pierduți ai pământului este garanția siguranței eterne a ființelor necăzute.

Prima stăpânire restaurată

Încă o lecție care trebuie menționată la încheiere este că noul legământ nu aduce nimic nou, cu excepția noului pământ, acela care a existat de la început. Oamenii pentru care este făcut au fost deja înnoiți în Hristos. Prima stăpânire va fi restaurată. De aceea, nimeni să nu creadă că se scuză pentru că nu a păzit poruncile lui Dumnezeu spunând că el este sub noul legământ. Nu; dacă el este în Hristos, atunci el este *în* (nu *sub*) legământul făcut cu Avraam și, ca un fiu al lui Avraam, un moștenitor al lui Hristos, el are speranță în noul legământ, a cărui garanție este Hristos. Oricine nu se recunoaște pe sine ca fiind din generația lui Avraam, Isaac și Iacov, și în tovărășie cu Moise, David și profeții, nu are nici o bază de speranță în noul legământ. Și oricine se bucură în făgăduințele noului legământ, binecuvântări pe care Spiritul Sfânt le face și acum reale, trebuie să își amintească faptul că, în virtutea noului legământ, legea lui Dumnezeu este pusă în inimile noastre. Vechiul legământ nu a adus pe nimeni la ascultarea legii, dar noul legământ o face universală, așa încât pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca apele care acopăr marea. De aceea,

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare!”

„Căci de la El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile; a Lui să fie slava în veci. Amin.”

- *The Present Truth*, 27 martie 1897